Table of contents

- TREIZECI ŞI DOI
- TREIZECI ŞI TREI
- TREIZECI ŞI PATRU
- TREIZECI ŞI CINCI
- TREIZECI ŞI ŞASE
- TREIZECI ŞI ŞAPTE
- TREIZECI ŞI OPT
- TREIZECI ŞI NOUĂ
- PATRUZECI
- PATRUZECI ŞI UNU
- PATRUZECI ŞI DOI
- PATRUZECI ŞI TREI
- PATRUZECI ŞI PATRU
- PATRUZECI ŞI CINCI
- PATRUZECI ŞI ŞASE
- PATRUZECI ŞI ŞAPTE
- PATRUZECI ŞI OPT
- PATRUZECI ŞI NOUĂ
- CINCIZECI
- CINCIZECI ŞI UNU
- CINCIZECI ŞI DOI
- CINCIZECI ŞI TREI
- CINCIZECI ŞI PATRU
- CINCIZECI ŞI CINCI
- CINCIZECI ŞI ŞASE
- CINCIZECI ŞI ŞAPTE
- CINCIZECI ŞI OPT
- CINCIZECI ŞI NOUĂ
- ŞAIZECI
- ŞAIZECI ŞI UNU
- ŞAIZECI ŞI DOI
- ŞAIZECI ŞI TREI
- ŞAIZECI ŞI PATRU
- ŞAIZECI ŞI CINCI
- ŞAIZECI ŞI ŞASE

DAVID HEWSON

Anotimpul Morţilor

A Season for the Dead, 2003

Traducere din limba engleză

ALINA CÂRÂC

www.humanitas.ro

www.libhumanitas.ro

DAVID HEWSON

A Season for the Dead

Despre Autor

DAVID HEWSON (n. 1953) şi-a întrerupt studiile la vârsta de şaptesprezece ani, atras irezistibil de mirajul presei londoneze. Înainte să abandoneze şi meseria de reporter pentru a se dedica definitiv celei de romancier, a trecut pe la *The Times, The Independent* şi *The Sunday Times.* A debutat în 1996 cu *Semana Santa* (Premiul W.H. Smith şi o ecranizare cu Mira Sorvino şi Olivier Martinez). După alte patru romane foarte bine primite, a început să scrie seria din care face parte şi *Anotimpul morţilor (A Season for the Dead, 2003)*, ai cărei protagonişti sunt un poliţist şi un oraş – Nic Costa şi Roma. Cele cinci titluri de până acum s-au bucurat de mare succes şi au fost publicate pe patru continente.

UNU

Căldura părea vie, palpabilă. Sara Farnese stătea la un birou, în Sala de Lectură a Bibliotecii Vaticanului şi se uita pe fereastră, în curtea mică, dreptunghiulară, străduindu-se să se concentreze. După-amiaza toridă de august distorsiona priveliştea, transformând-o într-un miraj tremurător. În pâcla ireală, iarba semăna cu o oglindă galbenă, aridă, în care se reflecta soarele nemilos. Trecuseră două ore de la amiază. În mai puţin de cincizeci de minute, temperatura de dincolo de geam avea să atingă patruzeci de grade. Ar fi trebuit să plece, ca toţi ceilalţi. În august, Roma e un cuptor gol în care se aud doar şoaptele unor fantome uscate. În dimineaţa aceea, coridoarele universităţii din celălalt capăt al oraşului răsunaseră sub paşii ei singuratici. Iată unul dintre motivele pentru care se hotărâse să se retragă altundeva. Jumătate din restaurante şi magazine erau închise. Singurele urme de viaţă se găseau în parcuri şi muzee, unde grupuri rătăcite de turişti asudaţi încercau să găsească o cât de vagă umbră.

Treceau prin etapa cea mai cumplită a verii. Şi totuşi ea se hotărâse să rămână. Ştia de ce şi se întreba dacă nu era o proastă. Hugh Fairchild venea în vizită, de la Londra. Frumosul Hugh, deşteptul Hugh, un tip care putea cita din memorie numele oricărui codex timpuriu creştin adăpostit în vreun muzeu al Europei pentru că, probabil, le şi citise pe toate. Dacă avionul nu avusese întârziere, sosise la Fiumicino la zece dimineaţa, şi acum era deja cazat în apartamentul său de la *Inghliterra.* Era prea devreme să stea cu el, ştia asta. Alungă ideea că ar putea descoperi în

agenda lui numele altor candidate la aşternut. Avea de-a face cu un bărbat extrem de ocupat. Va rămâne la Roma cinci zile, dintre care două nopţi numai cu ea, apoi va pleca la Istanbul, la o conferinţă a juriştilor.

E posibil să aibă alte iubite, se gândi ea. Nu, mai degrabă probabil. La urma urmelor, locuia la Londra. Părăsise lumea universitară pentru a deveni un funcţionar de mare succes în cadrul UE. Acum petrecea o săptămână din patru pe drumuri, la Roma, New York, Tokio. În cel mai fericit caz se întâlneau o dată pe lună. La treizeci şi cinci de ani, era arătos într-un fel aproape exagerat. Înalt, bronzat şi puternic, avea o faţă caldă, aristocratică, de englez, gata oricând să se deschidă într-un surâs, şi o claie rebelă de păr blond. De neconceput să nu se culce şi cu alte femei, poate chiar la prima întâlnire. Aşa se întâmplase cu ea, îşi aminti cu o vagă senzaţie de vinovăţie, la o conferinţă pentru conservarea vestigiilor istorice, acum patru luni, la Amsterdam.

Nu-i păsa. Erau amândoi adulţi, celibatari. Hugh Fairchild făcea dragoste într-un mod meticulos, precis, pentru că era un bărbat extrem de bine organizat: intra în viaţa ei şi ieşea la intervale neregulate, spre satisfacţia lor reciprocă. În seara aceea aveau să cineze în apartamentul ei din apropierea Vaticanului. Vor traversa apoi podul de lângă Castelul Sant'Angelo, vor străbate străzile spre *centro storico* şi vor bea undeva o cafea. Spre miezul nopţii se vor întoarce la ea acasă, unde el va rămâne până dimineaţa, iar în următoarele două zile va fi ocupat cu diverse întruniri. Hugh reprezenta, aşadar, un stimulent intelectual, o companie plăcută şi o împlinire fizică. Suficient pentru a o face fericită. Suficient, conform unui gând rătăcit, pentru a-i alunga îndoielile.

Încercă să se concentreze asupra manuscrisului nepreţuit de pe biroul de mahon de lângă fereastră, un volum îngălbenit, deosebit de cele pe care le examina de

obicei în Sala de Lectură a Vaticanului: o copie din veacul al zecelea a scrierii *De re Coquinaria,* faimoasă carte de bucate din epoca romană imperială, întocmită de Apicius în primul secol al erei noastre. Avea să-i pregătească un adevărat meniu roman: *isicia omentata* - şniţele mici de văcuţă cu muguri de pin, *pullusfusilis* - pui împănat cu aluat şi ierburi şi *tiropa-tinam* - un sufleu cu miere. Mâncăm acasă, îi va explica, pentru că e luna august, când toate restaurantele bune sunt închise. Nu era nici o încercare de a schimba statutul relaţiei lor, ci un lucru extrem de practic. În plus, ei îi făcea plăcere să gătească. Hugh va înţelege, sau cel puţin nu va obiecta.

– Apicius? auzi o voce în spatele ei, atât de neaşteptată, încât o făcu să tresară.

Se răsuci şi dădu cu ochii de Guido Fratelli, care-i zâmbea cu obişnuita lui persistenţă. Încercă să-i întoarcă zâmbetul, deşi nu se bucura să-l vadă. Individul acesta din Garda Elveţiană o aborda de fiecare dată când ea venea în vizită. Ştia – sau aflase – suficient de multe despre munca ei la bibliotecă pentru a fi în stare să susţină o conversaţie. Cam de vârsta ei, plinuţ, îi plăceau cam prea mult uniforma albastră pe jumătate medievală şi tocul negru de pistol, din piele. Fiind doar pe jumătate poliţist, jurisdicţia lui nu depăşea zidurile Vaticanului, iar aici acoperea doar zonele mai liniştite. De Piazza San Petro, singurul loc unde era de obicei necesară prezenţa braţului legii, se ocupa poliţia Romei. Ei erau o altă specie, deloc asemănători cu bărbatul acesta tăcut, oarecum timid. Guido Fratelli n-ar fi rezistat nici măcar o zi dacă ar fi trebuit să se ocupe de beţivii şi drogaţii din jurul gării Ferate Termini.

– Nu te-am auzit când ai intrat, zise Sara, sperând ca Fratelli să-i interpreteze vorbele ca pe un mic reproş. Sala de Lectură era goală, cu excepţia ei. Preţuia liniştea, nu avea chef să-i fie întreruptă de o conversaţie.

– Îmi cer scuze. Bărbatul atinse patul pistolului, un gest inconştient şi enervant. Suntem antrenaţi să fim tăcuţi ca nişte şoricei. Nu se ştie niciodată.

– Sigur, răspunse ea. Dacă îşi aducea aminte bine, la Vatican se petrecuseră doar trei crime în aproape două sute de ani: în 1988, când noul comandant al Gărzii Elveţiene şi soţia lui fuseseră împuşcaţi de un caporal care-i duşmănea în taină, şi în 1848, când prim-ministrul papei fusese asasinat de un opozant politic. Dat fiind că poliţia oraşului se ocupa de mulţimile din piaţă, tot ce putea să-l deranjeze pe Guido Fratelli era vreun hoţ ambiţios.

– Nu e treaba ta obişnuită? o întrebă.

– Interesele mele se întind pe o arie largă.

– Şi ale mele. Aruncă o privire asupra paginii. Volumul venise într-o cutie, ca toate celelalte, cu datele înscrise cu litere mari, negre, în partea din faţă: iată cum aflase el ce citeşte. Guido vâna mereu un subiect de conversaţie, indiferent cât de vag. Poate că numea asta muncă detectivistică. Învăţ greaca, ştii, adăugă el.

– Asta e în latină. Uită-te la alfabet.

– A… îi căzuse faţa. Credeam că citeşti ceva în greceşte. Evident.

– Evident. Sara îi citi supărarea în ochi şi nu îşi putu reţine un zâmbet interior. Probabil că el se întreba acum: "Chiar trebuie să le învăţ pe amândouă?"

– Dacă ai vrea cândva să-ţi dai cu părerea despre cum progresez…

Sara atinse laptopul în care copiase jumătate din reţetele pe care le dorea.

– Cândva, dar nu acum, Guido. Am treabă. Biroul făcea un unghi cu fereastra. Se întoarse cu spatele la el şi se uită din nou la grădină, dar îi vedea în continuare silueta întunecată reflectată în geamul înalt. Guido nu voia să renunţe cu una, cu două.

– Bine, zise către reflexia ei din fereastră, apoi se duse la intrare.

Sara auzi râsete venind din galeria lungă de deasupra. Erau turişti, cei care aveau suficiente relaţii pentru a face rost de un bilet care le permitea accesul în această zonă privată. Îşi dădeau oare seama ce norocoşi sunt? În ultimii ani, atât în calitate de lector universitar specializat în creştinismul timpuriu, cât şi pentru pura ei plăcere, petrecuse tot mai mult timp în bibliotecă, delectându-se cu bogăţia uluitoare a fondului de manuscrise de aici. Atinsese desenele şi poemele lui Michelangelo. Citise scrisorile de dragoste ale lui Henric VIII către Anne Boleyn şi o copie din *Assertio septem sacramentorum* a aceluiaşi rege, semnată chiar de el, care îi câştigase titlul de "Apărător al credinţei", fără să reuşească totuşi să-i asigure un loc în cadrul Bisericii.

Din punct de vedere profesional atenţia ei se îndrepta spre operele timpurii – codice şi incunabule nepreţuite. Chiar aşa fiind, nu se putea stăpâni să nu arunce o privire la documentele personale din Evul Mediu. Într-un fel, avea impresia că-i aude pe Petrarca sau Toma D'Aquino. Vocile lor dăinuiau ca nişte ecouri moarte pe *vellum,* împreună cu străvechile urme de cerneală pe care le lăsaseră acolo. Toate acestea îi umanizau. În ciuda înţelepciunii lor, în ciuda abilităţii lor de a mânui cuvintele, fără umanism nu reprezentau nimic, deşi probabil că Hugh Fairchild nu ar fi fost de acord.

De la intrare se auzi un zgomot, mai bine zis o jumătate de ţipăt, nu foarte tare, dar, în acel context, tulburător. În Sala de Lectură de la Vatican nu strigase nimeni niciodată.

Ridică ochii şi văzu, surprinsă, o siluetă familiară care se apropia de ea. Trecea repede prin razele aurii care pătrundeau prin ferestre, cu o hotărâre şi o concentrare care, într-un asemenea spaţiu, păreau nepotrivite, greşite. Sistemul de climatizare funcţiona la maximum: peste ea se

abătea o pânză de aer rece care o făcea să tremure. Stefano Rinaldi, un profesor de la universitate, străbătea Sala de Lectură cu pas iute, cărând o sacoşă din plastic, plină. Pe chipul lui acoperit de barbă descoperi o expresie pe care nu reuşi s-o interpreteze exact: furie sau teamă, sau amândouă amestecate. Purta obişnuita lui cămaşă roşie şi pantaloni negri, dar hainele îi erau în dezordine şi păreau să fie acoperite de pete. O fulgeră cu o privire.

Fără un motiv precis, Sara Farnese era înspăimântată de acest bărbat pe care îl cunoştea totuşi de mult timp.

– Stefano… zise ea blând, poate chiar prea încet ca el s-o audă.

În spatele lui zgomotul se înteţise. Sara văzu câteva personaje care dădeau din mâini, gata să se repeadă după omul în negru cu sacoşa de supermarket umflată atârnându-i în mâna dreaptă. Iar în mâna lui stângă întrezări ceva şi mai straniu: un pistol mic şi negru. Într-adevăr, Stefano Rinaldi, un bărbat pe care nu-l văzuse niciodată furios, un bărbat pentru care la un moment dat simţise o anumită atracţie, traversa camera plin de hotărâre, îndreptându-se spre ea cu un pistol. Nimic, nici o posibilă combinaţie de elemente pe care şi le-ar fi putut imagina nu explica acest fenomen.

Se întinse, apucă marginea îndepărtată a biroului cu amândouă mâinile şi îl răsuci cu nouăzeci de grade.

Lemnul vechi gemu ca un animal rănit în timp ce se freca de podeaua de marmură. Trase de el până când se pomeni cu spatele la geam şi cu pieptul strivit de marginea de lemn, fără să-şi pună nici o întrebare despre logica mişcării: trebuia să rămână aşezată, trebuia să rămână cu faţa la bărbat, iar biroul vechi, pe care zăceau copia din secolul al X-lea a unei cărţi de bucate romane şi calculatorul, i-ar fi putut oferi o oarecare protecţie împotriva ameninţării de neînţeles care se apropia de ea.

Stefano ajunse lângă ea mult mai repede decât se aşteptase şi îşi trase sufletul câteva clipe, chiar deasupra ei. Sclipirea de nebunie din ochii lui căprui închis era acum mai evidentă.

Se aşeză pe scaunul de vizavi şi îi studie atent faţa. Sara îşi simţi muşchii relaxându-se un pic. În momentul acela nu-i mai era frică. Nu venise să-i facă rău. Înţelesese asta cu o certitudine care sfida orice explicaţie.

– Stefano… repetă ea.

În spatele lui se adunau umbre şi printre ele îl distinse pe Guido Fratelli. Se întrebă cât de bine se pricepea Fratelli să-şi folosească arma. Se întrebă dacă, prin cine ştie ce ghinion nefericit, ar putea muri în clipa următoare lovită de un glonţ rătăcit. Un glonţ tras de un om neexperimentat din Garda Elveţiană care, cu mâna tremurândă, îndrepta arma spre unul dintre foştii ei iubiţi, care o luase razna, cine ştie de ce, în cea mai venerabilă bibliotecă a Romei.

Cu mâna stângă, cea în care ţinea pistolul, Stefano mătură tot de pe masă, inclusiv preţiosul volum de Apicius şi costisitorul ei Notebook, care se prăbuşiră cu zgomot pe podeaua de marmură.

Rămase tăcută, aşteptând, iar privirea lui părea să-i spună că asta şi dorea.

Stefano ridică apoi sacoşa la nivelul biroului, o răsturnă pe-o parte şi lăsă conţinutul ei să alunece pe masă, în timp ce, cu o voce autoritară, pe jumătate dementă, pe jumătate moartă, zise:

– Sângele martirilor este sământa Bisericii. Sara se uită la obiectul care era acum pe birou.

Avea consistenţa unui pergament subţire şi era ud, ca şi când tocmai ar fi fost înmuiat în apă. Apicius scrisese cu siguranţă pe un material foarte asemănător, dar uscat.

Continuând să ţină pistolul în mâna stângă, Stefano începu să desfacă *vellum-ul* în faţa ei, întinzând şi netezind

materialul ciudat până când acesta acoperi întreaga suprafaţă a biroului de mahon, răsfrângându-se peste margini, căpătând o formă care era în acelaşi timp familiară şi stranie în situaţia de faţă.

Sara se strădui să-şi ţină ochii deschişi, să se gândească intens la ceea ce vedea. Obiectul pe care Stefano Rinaldi îl despăturise, netezindu-l atent cu latul palmei drepte ca şi când ar fi fost o faţă de masă expusă pentru a fi vândută, era pielea unei fiinţe omeneşti. Destul de bronzată şi udă, de parcă ar fi fost proaspăt spălată. Fusese desprinsă grosolan de pe trup, de la gât până la organele genitale, apoi până la glezne, cu o tăietură finală de-a lungul spinării şi a părţii interioare a coapselor, pentru a fi scoasă întreagă. Sara trebui să se lupte cu ea însăşi ca să nu se întindă şi să atingă obiectul. Voia să se asigure că nu trăieşte un coşmar, voia să *ştie.*

– Ce doreşti? îl întrebă ea cât de calm era în stare. Ochii căprui se fixară asupra ei, apoi se îndreptară în altă parte. Stefano se temea de ceea ce făcea, era chiar îngrozit, dar în acelaşi timp hotărât. Era un bărbat inteligent, deloc încăpăţânat, absorbit pur şi simplu de munca lui care, dacă îşi aducea bine aminte, se învârtea în jurul lui Tertullian, teolog şi polemist din epoca de început a Creştinismului, a cărui maximă celebră o citase mai devreme.

– Cine sunt martirii, Stefano? întrebă. Ce înseamnă asta?

În momentul acela, interlocutorul ei părea cât se poate de sănătos psihic. Îi citea asta în ochi, care se liniştiseră. Stefano se gândea, căuta o soluţie.

– Ea e încă acolo, Sara. Rinaldi se aplecă în faţă, mârâind cuvintele cu vocea îngroşată de tutun pe care i-o cunoştea bine, totuşi foarte încet, ca şi când n-ar fi vrut să-l audă şi altcineva. Trebuie să pleci. Uită-te aici. Ochii lui căprui priveau ţintă pielea de pe birou. Nu îndrăznesc… Faţa lui exprima teroare, dar în contextul acela totul părea ridicol. Gândeşte-te la Bartolomeu. Trebuie să ştii.

Apoi, mult mai tare, cu un glas în care revenise demenţa, repetă citatul din Tertullian:

– Sângele martirilor este sămânţa Bisericii.

Cu o privire întunecată, total rătăcită, Stefano Rinaldi ridică arma până când ţeava scurtă şi subţire ajunse în dreptul ei.

– Jos! ţipă Guido Fratelli. Jos!

Era un idiot, Sara pricepuse asta instinctiv. Nu putea să urmărească scena şi s-o descifreze aşa cum o făcea ea.

– Nu! insistă Sara, fluturând o mână spre cei doi bărbaţi şi observând îngrozită că arma lui Stefano era în continuare aţintită asupra ei, acum mai sus. Ascultaţi amândoi, opriţi-vă!

Guido începu să zbiere ceva de neînţeles, şi în glasul lui se împleteau teama şi furia. Îşi pierduse stăpânirea de sine. Iar Stefano pur şi simplu se holba la ea, cu ochii aceia îndoliaţi, abulici, cu o expresie care o îngheţă pentru că părea să reflecte doar un fatalism inert.

– Repede, zise el.

– Nu face asta, spuse Sara uitându-se când la unul, când la celălalt, perfect conştientă însă că era inutil.

Din pistolul lui Guido ţâşni o flacără. Sala se umplu apoi cu zgomote care-i făcură urechile să vibreze de durere. Craniul lui Stefano Rinaldi crăpă, din el izbucni un şuvoi de sânge şi ţesut. În momentul următor, Guido se învârtea în jurul mortului, fără să aibă curaj să atingă cadavrul întins pe podea şi lăsând arma să-i zvâcnească în mână, ca şi când ar fi fost însufleţită.

Sara Farnese închise ochii şi auzi din nou bubuitul împuşcăturilor, şuierul gloanţelor zburând prin încăperea paşnică, adăpost al atâtor comori pe care ajunsese să le iubească.

Când totul se încheiase, deschise ochii. Stefano era tot acolo, întins la picioarele ei. Lângă el stătea ghemuit unul dintre însoţitori. Se ţinea cu mâinile de burtă şi nu

îndrăznea să-i dea drumul pentru că îi era groază să vadă ce era acolo.

Se uită la capul lui Stefano, care zăcea pe marmura netedă. Era proptit de exemplarul străvechi din Apicius şi-i pătase paginile cu sânge gros, negru.

DOI

Stăteau la umbra colonadelor din Piaţa Sf. Petru, iar Luca Rossi se întreba cât de tare putea soarele să-i ardă chelia în ziua aceea. Parcă avea stomacul plin de bolovani după petrecerea cu bere şi pizza din noaptea trecută. Şi, ca să înrăutăţească situaţia şi mai tare, i-l dăduseră pe puşti drept partener pentru următoarele patru săptămâni. Era un fel de pedeapsă pentru amândoi, bănuia el. În momentul acela nici unul dintre ei nu se potrivea cu Poliţia de Stat din Roma – din diverse motive. Ale sale puteau fi atribuite unei surse evidente şi le înţelegea. În schimb, puştiul pur şi simplu nu dădea bine, punct. Nu ştiuse niciodată de ce.

– Bine, mormăi, uitându-se la noul lui partener. Îmi dau seama că vrei să te întreb. Fă şmecheria, atunci.

Nic Costa zâmbi, iar Rossi îşi dori să nu fi arătat atât de tânăr. Uneori trebuia să aresteze vreun borfaş în incinta sfântă a pieţei. Nu putea să nu se întrebe cât de folositor i-ar fi fost în acele circumstanţe personajul acesta subţire, cu alură adolescentină.

– Nu e o şmecherie.

Nu mai lucraseră împreună pentru că veneau din secţii diferite. Rossi bănuia că puştiul habar n-are de ce i-a fost dat ca partener un poliţist bătrân şi cam gras. Nici nu întrebase. Părea că acceptă situaţia, aşa cum accepta orice. Şi totuşi Rossi ştia câte ceva despre el. Toată lumea ştia. Nic Costa era unul dintre poliţiştii despre care toţi ceilalţi ziceau că nu-i "adevărat". Nu bea mult. Nici carne nu mânca măcar. Se păstra în formă şi avea reputaţia de alergător de maraton. Era fiul unui blestemat de comunist

despre care ziarele scriau mereu, un individ care-l pricopsise cu un obicei neobişnuit. Se dădea în vânt după pictură, mai bine zis după un anumit pictor. Ştia unde se află şi de unde vin toate picturile lui Caravaggio, fără excepţie.

– Mie tot şmecherie mi se pare.

– E ştiinţă, răspunse Costa.

O clipă păru mai aproape de vârsta lui reală – douăzeci şi şapte de ani, după cum aflase Rossi. Poate că în băiatul ăsta se ascund mai multe decât ţi se pare la prima vedere, îşi zise el.

– Nici un fel de şmecherie, Rossi. Asta e magie, artă adevărată.

– Atunci s-auzim. Acolo... Înclină capul spre zidurile Vaticanului. Îmi închipui că sunt o mulţime.

– Nu. Numai una, *Coborârea de pe Cruce.* Şi au mutat-o din locul ei de origine. Vaticanul nu a avut niciodată vreo slăbiciune pentru Caravaggio. L-au considerat mereu prea revoluţionar, prea aproape de săraci. A pictat oameni cu picioare murdare. I-a făcut pe Apostoli să semene cu nişte muritori de rând, cu oamenii de pe stradă.

– Şi asta îţi place la el? Ai luat-o de la taică-tu, cred, nu-i aşa?

– Face parte din ceea ce sunt. Iar eu sunt eu, nu altcineva.

– Sigur. Rossi se gândi la tatăl puştiului. Un adevărat magnet pentru necazuri. Nu se dădea în lături de la nimic, dar nu lua nici mită, ceea ce-l făcea să pară un politician de pe altă planetă. Deci unde?

– Şase minute de mers până acolo, zise Costa arătând spre râu. Biserica Sant'Agostino. Poţi să-i spui *Madona de la Loreto* sau *Madona pelerinilor.* Ambele nume se potrivesc.

– E bun?

– Picioarele chiar sunt murdare. Vaticanul detestă tabloul. E o lucrare minunată, dar ştiu altele mai reuşite.

– Bănuiesc că nu te interesează fotbalul, hm? zise Rossi după o clipă de gândire. Am avea şi noi un subiect de discuţie.

Costa nu-i răspunse, în schimb porni scanner-ul radio şi îşi îndesă casca în ureche. Rossi îşi dădu capul pe spate, adulmecând aerul.

– Simţi? mormăi el. Cheltuiesc atâţia bani ca să construiască cea mai mare biserică de pe planetă, au un papă care locuieşte la câţiva paşi de-aici, iar canalizarea pute ca în nu-ş' ce străduţă amărâtă din Trastevere. Poate că pur şi simplu ciopârţesc oameni şi-i aruncă la closet sau aşa ceva. Oricum n-o să aflăm niciodată.

Costa îşi făcea de lucru cu blestematul de scanner radio. Amândoi ştiau că, teoretic, treaba asta era interzisă.

– Hei, spuse Rossi printre dinţi. Crezi că eu nu mă plictisesc? Dacă Falcone află că te-ai jucat cu drăcia asta, o să facă urât.

– Încercam să găsesc un meci de fotbal pentru tine. Costa ridică din umeri şi zâmbi. Care-i problema?

– Bine. Rossi îşi ridică mâinile mari, râzând. M-ai avut aici.

Se uitară amândoi la puţinii oameni care treceau prin piaţă, înfruntând căldura sufocantă. E prea cald pentru hoţii de poşete, se gândi Rossi. Canicula ajutase la scăderea numărului delictelor mai bine decât ar fi făcut-o vreodată doi poliţişti. Nu avea cum să-l certe pe Costa că se amuză folosind scannerul. Nici unuia dintre ei nu-i plăcea să i se spună că există locuri în oraş unde nu e bine-venit. Costa moştenise poate nişte gene anticlericale, oricât de mult se lăuda el că ar fi apolitic, spre deosebire de taică-su. Iar Vaticanul făcea parte din acelaşi oraş, indiferent ce spuneau politicienii. Era o nebunie când te gândeai că un neisprăvit mărunţel ar putea pune mâna pe

o geantă chiar sub nasul lor, iar apoi ar fugi printre oamenii care se plimbau şi ar intra în catedrala San Pietro. Şi ar deveni dintr-odată intangibil, proprietatea Gărzilor Elveţiene ale papei, cu uniformele lor albastre caraghioase şi cu ciorapii mulaţi pe gambe.

Costa nu găsi nimic important cu micuţul scanner de buzunar. Prea puţine treburi se petreceau la Vatican. Dar însuşi actul de a asculta era o formă de protest, o declaraţie "Iată-mă, sunt aici".

Rossi urmări cu privirea un cârd de călugăriţe în negru. Mergeau în urma unei femei care flutura un băţ la capătul căruia flutura un steguleţ. Se uită la ceas, dorindu-şi ca limbile lui să se mişte mai repede.

– Gata, anunţă el, dar în aceeaşi clipă, spre surprinderea lui, Costa îl apucă de braţ. Puştiul asculta concentrat o voce stridentă în casca radioului.

– A fost împuşcat cineva, zise Costa, acum foarte serios. În Sala de Lectură a Bibliotecii. Ştii unde e?

– Sigur. Rossi clătină din cap. Din punctul nostru de vedere, în Mongolia.

– A fost împuşcat cineva. Ochii căprui, inteligenţi ai lui Costa parcă îl implorau. Doar n-o să rămânem încremeniţi aici, nu?

– Repetă după mine, oftă Rossi: Vaticanul e altă ţară. Dacă vrei, Falcone o să-ţi explice treaba mai clar. Într-adevăr, se gândi el, Falcone chiar poate să-i explice foarte răspicat. Nici nu voia să-şi imagineze cum ar fi sunat conversaţia respectivă. Era foarte fericit că-şi petrecuse ultimii cinci ani departe de el. Îşi dorea să fi fost mai mulţi.

– Sigur, zise Costa. Ceea ce nu înseamnă că nu putem arunca o privire. Vreau să zic nimeni n-a decretat vreodată că n-avem voie să intrăm. Ni s-a spus doar că nu putem face arestări.

Rossi medită un pic. Puştiul avea dreptate – până la un punct.

– Asta-i tot ce-ai auzit? Cineva a fost împuşcat?

– Nu e suficient? Vrei să ne întoarcem şi să-i spunem lui Falcone că nici măcar nu ne-am oferit să dăm o mână de ajutor?

Rossi îşi pipăi haina, în căutarea pistolului şi observă că şi Costa făcea acelaşi lucru. Se uitară la Via di Porta Angelica, intrarea în incinta Vaticanului. Gărzile Elveţiene care de obicei stăteau acolo pentru a verifica actele vizitatorilor dispăruseră, fără îndoială chemate la faţa locului. Doi poliţişti din Roma puteau intra direct, fără să li se pună vreo întrebare. Părea o invitaţie.

– Nu alerg, mârâi Rossi. Nu pe căldura asta împuţită.

– E alegerea ta, răspunse Costa şi ieşi din piaţă pe poarta deschisă, alergând de-i sfârâiau călcâiele.

– Ce să-i faci, e un copil, conchise Luca Rossi, clătinând din cap.

TREI

Până ajunse şi Rossi în bibliotecă, după vreo şapte minute, Nic Costa stabilise că bărbatul care zăcea pe podea, cu capul sfărâmat de cel puţin trei gloanţe, era într-adevăr mort. Urmărise cum doi infirmieri speriaţi îl luaseră pe omul de serviciu rănit. Făcuse primele cercetări cât mai discret şi atent posibil. În sală era mare agitaţie, ceea ce îi convenea. Guido Fratelli, înspăimântat, îşi închipuise imediat că tânărul poliţist e vreo oficialitate a Vaticanului, lucru valabil şi pentru cele trei gărzi care intraseră mai târziu şi constataseră că nu mai există nici un pericol iminent, iar acum aşteptau noi ordine. Costa nu dorea deloc să-i deziluzioneze atât de repede. În cei patru ani petrecuţi la poliţie văzuse o grămadă de morţi, câţiva chiar împuşcaţi. Dar găsirea unui cadavru şi a pielii proaspăt jupuite a unui om aici, la Vatican, reprezenta o experienţă nouă la care nu avea intenţia să renunţe.

Mintea i se pusese în mişcare rapid. O lăsase să se tureze. Efortul aproape că înlăturase duhoarea din conştiinţa lui, sau cel puţin estompase mirosul de sânge şi felul în care se amesteca el cu aerul fierbinte, rarefiat, care intra prin ferestrele deschise.

Îl lăsă pe Fratelli să-şi depene povestea. În acelaşi timp nu era în stare să-şi ia ochii de la femeia care stătea pe un scaun, cu spatele la perete, privind în jur. Părea să aibă mai puţin de treizeci de ani şi era îmbrăcată corect într-un *deux pièces gri,* sobru. Avea părul negru, până la umeri, aranjat la un coafor scump, ochi mari, verzi şi o faţă cu proporţii clasice, parcă desprinsă dintr-o pictură medievală. Nu, era prea frumoasă. Nici o femeie din

tablourile lui Caravaggio nu răspândea atâta strălucire în jur, nici chiar Madonele. Era ireală. Părea că ţine în ea tot ce se petrecuse acolo, străduindu-se să nu facă explozie.

Când Fratelli îşi termină povestea, tânăra se ridică şi se îndreptă spre Costa, care observă abia acum că taiorul ei gri era pătat de sânge. Nu peste mult timp avea să-şi dea seama cât de aproape fusese de moarte, să priceapă că un bărbat fusese împuşcat sub ochii ei după ce etalase pe birou trofeul acela straniu, oribil. Pielea rămăsese acolo, ca o rămăşiţă de la o petrecere de Halloween de un gust dubios. Lui Nic Costa îi venea greu să creadă că aparţinuse cândva unei fiinţe omeneşti.

– Sunteţi din poliţia oraşului? întrebă ea cu o voce ciudată, în care se ghicea un accent străin, ca şi când ar fi fost pe jumătate britanică sau americană.

– Da.

– M-am gândit eu.

Gărzile schimbară o privire şi câteva cuvinte, dar nu găsiră totuşi curajul de a interveni. Încă mai aşteptau pe cineva.

Rossi, bucuros să-l lase pe puşti să vorbească, le zâmbi. Era dispus să rămână în umbră. I se părea oarecum ciudat, dar Costa ajunsese primul aici şi părea să ţină deja situaţia sub control. În ultima vreme, Luca Rossi avea din ce în ce mai des senzaţia că începe să ruginească pe la încheieturi.

Femeia încercă să capteze din nou atenţia poliţistului mai tânăr:

– Cred că Stefano încerca să-mi spună ceva.

– Stefano? întrebă Costa. Bărbatul care a vrut să vă ucidă?

Femeia scutură din cap şi Nic Costa se delectă privindu-i părul care se unduia.

– Nu a încercat să mă omoare. Idiotul ăla – îl arătă pe Guido Fratelli, care se făcu roşu la auzul vorbelor ei – nu a

înţeles ce se întâmplă. Stefano voia să merg cu el undeva. Nu a mai apucat să-mi spună.

Fratelli murmură ceva în propria lui apărare, apoi amuţi.

– Ce încerca să vă spună?

– A zis... Se străduia să se concentreze, iar Costa pricepu de ce: se adunaseră atât de multe în atât de scurt timp... Că ea e încă acolo. Că trebuie să ne gândim la Bartolomeu. Şi că trebuie să ne grăbim.

Se uită la ea, deliberând asupra celor enunţate şi îşi revizui părerea. Poate că nu era vorba de şocul întârziat. Poate că într-adevăr avea de-a face cu o persoană cu sânge-rece, detaşată de evenimente.

"Unde să vă grăbiţi?" era gata să întrebe, când un deget arătător îl împunse apăsat în umăr. Aparţinea unui bărbat îndesat, într-un costum de culoare închisă, care se vârî în conversaţie.

– Cine naiba sunteţi?

Nou-venitul era cam de înălţimea lui, bine clădit, de vârstă mijlocie. Hainele lui puţeau a trabuc.

– Poliţia, răspunse Costa, în mod voit criptic.

– Acte?

Scoase portofelul şi îi arătă omului legitimaţia.

– Afară! le ordonă bărbatul în costum. Chiar acum. Costa se uită la partenerul lui. Părea la fel de înfuriat, dacă se lua după puţina culoare ce-i mai rămăsese în obraji.

Rossi se apleca spre nou-venitul vijelios şi întrebă:

– Şi cine suntem?

Costa îşi spuse că omul părea un boxer care tocmai îl descoperise pe Dumnezeu: faţă lătăreaţă, nas spart, obraji roşii ciupiţi de vărsat. Purta un crucifix la reverul hainei negre din stofă de lână, ceea ce, din punctul de vedere al lui Costa, nu însemna nimic.

– Hanrahan, aruncă bărbatul, în timp ce Costa încerca să-i descifreze accentul: parcă exista în vocea lui o tonalitate răguşită irlandeză şi alta americană.

Securitatea. Băieţi, acum o ştergeţi, da? Lăsaţi-ne pe noi să continuăm.

Costa îl bătu pe umăr şi furia din ochii cenuşii ai bărbatului îl amuză.

– Nu vreţi să ştiţi ce am descoperit? În fond, domnule Hanrahan, am venit să vă ajutăm. Putea să fie vorba de ceva foarte neplăcut. Cineva a tras cu pistolul în Vatican. Să fim sinceri: v-a luat cam mult timp să ajungeţi aici. Am fi putut opri ceva cu adevărat urât.

Femeia îi privi aspru pe cei trei bărbaţi. Costa înţelese la ce se gândea: *Uite când şi-au găsit să încrucişeze săbiile.* Şi avea dreptate.

– Este o problemă internă a Vaticanului, spuse Hanrahan. O să ne ocupăm noi de ea. Dacă avem nevoie de ajutor, vă chemăm.

– Nu, nu este doar a Vaticanului, insistă Costa. Este şi a noastră.

– Jurisdicţia, zise sec Hanrahan.

– Vreţi să spuneţi că tontul din Gardă a omorât un om pe propriul lui teren şi cu asta basta? insistă Costa.

– Dacă asta s-a întâmplat, zise Hanrahan, aruncându-i o privire lui Guido Fratelli.

Costa străbătu cei câţiva metri până la birou şi apucă o margine a pielii, o porţiune care acoperise cândva un braţ. Era umedă şi rece, mai omenească decât se aşteptase.

– Şi cu asta ce-i? întrebă el.

– Unde vreţi să ajungeţi? Hanrahan se holba la el.

– Să ajung? Costa realiză că omul nu era poliţist. Nici măcar în Garda Elveţiană nu era, pentru că ei purtau întotdeauna uniformă. Poate Securitatea, dar treaba lui era să acopere lucrurile, în nici un caz nu era interesat de lentul şi migălosul proces al investigaţiei.

– Vreau să ajung, reluă el, la faptul că undeva există un cadavru de unde provine pielea. Şi nici în ruptul capului nu cred că va fi găsit aici.

– Domnule detectiv… îl întrerupse femeia.

– Vă rog, ascultaţi-mă. Vă spun, domnule Hanrahan, că avem de-a face cu două crime şi, dacă vă pasionează pariurile, mă prind pe bani buni că una dintre ele s-a petrecut în jurisdicţia noastră. Avem oameni pregătiţi pentru aşa ceva. Iar tu… îi aruncă el o privire usturătoare sărmanului Guido Fratelli, care era gata-gata să izbucnească în lacrimi… Nu începe. Acum cooperăm şi suntem amabili. Credeţi că există vreo şansă cât de mică să obţinem reciprocitate?

– Nu ştiţi cu ce aveţi de-a face, clătină Hanrahan din cap.

– Hei! se răsti Costa şi puse o mână pe umărul lui Hanrahan. Urmărim acelaşi lucru sau nu?

– Nu, răspunse Hanrahan imediat, cu o grimasă. Deloc. Aşa că…

Femeia se strecură între ei şi se uită la Nic Costa.

– Aveţi maşină? întrebă ea.

– Sigur.

– Mi-a spus să mergem acolo imediat. Putem face asta, vă rog? Acum.

Costa constată din nou, surprins, cât de calmă era. În timp ce ei se certau, ea se gândise şi încercase să dezlege enigma pe care i-o lăsase mortul.

– Ştiţi unde?

– Cred că da. A fost o prostie din partea mea că nu mi-am dat seama mai devreme. Să mergem acum, vă rog.

Nic Costa îl bătu pe Hanrahan pe umăr şi, înainte de a pleca, îi spuse:

– Vezi? Trebuie să ştii cum să ceri.

PATRU

Costa se gândea la povestea prescurtată pe care Sara Farnese le-o spusese în maşină. Ridica o mulţime de întrebări. Îl intriga şi raţionamentul ei. Poate că femeia era totuşi în stare de şoc, doar că nu se exterioriza, şi porniseră după cai verzi pe pereţi.

– De ce Insula Tiberina? întrebă el.

– V-am spus: trebuie să mergem la biserică. Rossi, care conducea, îi aruncă o privire de gheaţă.

Costa se întrebă dacă nu cumva începuse să aibă un presentiment neplăcut referitor la toată afacerea asta. Fusese o decizie ciudată. Poate că ar fi trebuit să aştepte instrucţiuni. Încă nu avea nici o dovadă că se comisese o crimă pe teritoriul oraşului. În plus, femeia era de neînduplecat, voia să ajungă acolo imediat. Îşi spuse că putea să-şi susţină punctul de vedere cu succes în faţa lui Falcone. Ceea ce şi făcea de obicei.

– Vă supăraţi dacă vă întreb de ce?

– Sfântul Bartolomeu, oftă femeia ca şi când ar fi vorbit cu un copil de şcoală. A fost jupuit de viu. Stefano lucra în domeniu, fără îndoială că ştia. Biserica de pe Insula Tiberina are hramul lui Bartolomeu. Nu-mi vine altceva în minte.

– Asta-i tot? se minună Costa, revizuindu-şi speranţele de a-l mulţumi pe Falcone.

– Asta-i tot, repetă ea înţepată. Dacă nu aveţi altă idee mai bună.

Cei doi bărbaţi se uitară unul la celălalt. Traficul de august era destul de subţire. Merseră de-a lungul malului

în viteză, apoi o luară la stânga spre mica insulă din mijlocul râului.

– Acest Stefano Rinaldi, întrebă Rossi în timp ce se apropiau de piaţa din faţa bisericii, a fost prieten cu dumneavoastră?

Sara nu-i răspunse şi ieşi înainte ca maşina să se fi oprit.

– E ceva de speriat! zise Rossi pe înfundate, clătinând din cap.

Cei doi o urmară şi începură să se uite la biserică. Greu de crezut că exista ceva în neregulă acolo. Era un colţişor vechi al oraşului, neschimbat, o piaţă pavată cu piatră cubică unde te puteai aşeza la umbră, departe de zgomotul traficului neîntrerupt de pe ambele maluri ale râului.

– Nu crezi că ar trebui să luăm legătura cu sediul? întrebă Rossi.

– La ce bun? ridică din umeri Costa. Lasă-i să ne spânzure pe timpul lor, nu pe-al nostru.

– Mda, fu de acord detectivul mai în vârstă. Să vedem dacă pot găsi un paznic, să aducă nişte chei.

Femeia ajunsese deja la uşa bisericii.

– Hei, o strigă Costa. Aşteaptă!

Dispăruse deja. Costa înjură şi se repezi după ea, în acelaşi timp îndemnându-l pe Rossi să-l urmeze.

Biserica era goală. Costa se opri în naosul flancat de coloane lustruite, simţindu-se aşa cum se simţea de obicei în biserici: nelalocul lui. Era o chestiune de educaţie, bănuia el. Uneori bisericile îl înspăimântau.

Cercetară capelele slab luminate de pe margini. Încercară câteva uşi. Una dintre ele se deschidea într-o mică încăpere de depozitare, plină de praf.

– Nu-i nimic aici, spuse femeia.

Acum se aflau cu toţii în naos, iar Costa încerca să se gândească la alte posibilităţi. Sara Farnese părea dezamăgită şi neliniştită, ca şi când aveau de-a face cu un *puzzle* care cerea imperios o soluţie.

– A meritat să încercăm, spuse el. Nu trebuie să vă învinuiţi.

– Ba deja o fac, răspunse femeia cu glas scăzut. Sunt sigură că e vorba de ceva mai mult. Am lucrat cândva împreună, chiar aici. Biserica a fost la început un templu dedicat lui Esculap. Poate în subteran…

– Dedicat cui?

– Lui Esculap, zeul medicinei. Sara se uită la el. Se potriveşte destul de bine, nu credeţi?

– Poate. Nu era domeniul lui şi o ştia perfect. În capul femeii se învârteau mai multe lucruri decât pricepea el. Se întrebă dacă ea îşi dădea seama de asta.

Rossi se întoarse cu un inel mare de chei vechi. Costa continua să se simtă stingher. Cumva părea să fi luat iniţiativa, ceea ce era, desigur, prerogativa lui Rossi. Era mai în vârstă, mai experimentat. Ştia mai multe.

– Am căutat peste tot, zise Costa. Oricum, toate uşile sunt descuiate. Nimic.

– Atunci mai bine să sunăm la centru, spuse Rossi şi păru uşurat la ideea că altcineva o să trebuiască să pună bucăţelele la loc.

Sara se uita concentrată la o uşiţă din stânga, în faţa altarului.

– Acolo.

– Am verificat, spuse Costa.

– Nu. Aici e altă campanilă, şi nu am găsit scara care urcă în ea.

Costa o luă înainte şi deschise uşa. Încăperea era mică şi întunecoasă. Scoase din buzunar o lanternă mică şi înţelese imediat de ce mai devreme scăpase din vedere acest detaliu. Scara se ascundea în partea întunecată a cămăruţei, în spatele unui grilaj de fier închis cu un lacăt imens. Rossi bombăni, apoi se duse la grilaj şi, încercând cheile pe rând, o nimeri până la urmă pe cea bună. Descuie şi dispăru în beznă, chinuindu-se să urce scara.

– Dumnezeule! Ce-a fost asta?

Strigătul lui stârni ecouri pe scara din piatră.

Costa găsi comutatorul pe pipăite. Partea de jos a turnului se lumină şi, odată cu ea, spirala de piatră care se pierdea deasupra, dincolo de un palier din scânduri vechi şi uscate.

Rossi alerga pe scară în jos, încă strigând. Capul lui chel era pătat de sânge, care i se prelingea pe tâmple şi în sprâncene. Se grăbi să se şteargă, frecându-şi faţa cu o batistă şi continuând să strige. Pentru prima oară în cariera lui de poliţist, Nic Costa simţi un gust amar de fiere. Pe scară, în interiorul ca un cuptor încins, plutea miros de carne tăiată care începe să se încingă. Ridică lanterna şi se uită în sus. Din tavanul de lemn se scurgea, încet şi constant, o şuviţă de sânge gros, sub care Rossi se oprise câteva clipe înainte să pună piciorul pe prima treaptă.

– Avem nevoie de ajutor, zise Costa sumbru şi scoase radioul din buzunar.

Se uită după Sara Farnese şi nu-i veni să-şi creadă ochilor. Femeia se afla deja pe scări, după ce se strecurase cu greu pe lângă Rossi.

– Stai! strigă, în timp ce silueta zveltă dispărea complet din raza lui vizuală. Nu face asta! Nu atinge nimic… Fir-ar să fie!

Partenerul lui se pierduse cu totul. Îşi freca faţa ca şi când sângele ar fi fost otrăvitor sau acid, gata să-i găurească pielea. Costa scoase radioul şi vorbi scurt, cu urgenţă în glas. Apoi îi spuse lui Rossi să rămână acolo şi să-l aştepte. Nu-i plăcea aerul lui. Era ceva nebunesc aici, ceva care îl avertiza că se aventuraseră prea departe de locurile cunoscute. Femeia se afla însă la etaj împreună cu ce o mai fi fost acolo, iar el nu putea accepta ideea că era singură.

Auzi deasupra zgomotul unui comutator. O lumină palidă, gălbuie, aruncă umbre pe trepte. Sara Farnese scoase atunci un sunet, pe jumătate geamăt, pe jumătate urlet, primul semnal de emoţie reală de la masacrul din Biblioteca Vaticanului, cu o jumătate de oră mai devreme.

– La dracu'! blestemă Costa şi se repezi pe scară, sărind câte două trepte odată.

Femeia se aşezase pe jos, cu spatele lipit de un perete. Îşi ţinea mâinile la gură, iar ochii ei verzi erau holbaţi din cauza şocului şi uimirii. Costa îi urmări direcţia privirii. Văzu corpul în lumina directă a becului şi se strădui să nu-şi verse maţele afară.

În încăpere se aflau de fapt două cadavre. Femeia era îmbrăcată într-o fustă de culoare închisă şi bluză roşie. Atârna de o bârnă, într-un laţ improvizat. Lângă picioarele care spânzurau în jos se găsea un scaun vechi – probabil că fusese tras de sub ea sau nefericita căzuse în timp ce încerca să-şi păstreze echilibrul. Costa nu o examină prea mult, dar observă că avea treizeci şi ceva de ani, păr blond şi piele albă, aproape translucidă.

Celălalt era la doi metri de cadavrul femeii, legat de altă bârnă: un bărbat cu un smoc de păr auriu şi faţa contorsionată de chinurile unei morţi cumplite. Căluşul îndesat în gură îi făcea buzele palide şi dinţii, perfect albi, să pară că surâd ironic. Atârna de braţe, care îi erau priponite deasupra capului de stâlpul negru. Picioarele i se bălăbăneau liber până la podeaua de lemn. Pe faţă, pe mâini, picioare şi abdomen nu mai avea piele.

Un roi de muşte bâzâia în jurul trupului gol, iar zgomotul pe care îl producea umplea la refuz mica încăpere. De jur-împrejur, pe pereţi, pictat cu sângele mortului, era scris cu litere mari, de mai multe ori, mesajul pe care Sara Farnese îl auzise prima dată în Biblioteca Vaticanului: SÂNGELE MARTIRILOR ESTE SĂMÂNŢA BISERICII. Şi, o singură dată, o strofă în engleză, pe care Nic Costa o înţelese

suficient de bine pentru a-şi da seama că era şi mai dementă. Cuvintele păreau a fi primele două versuri dintr-un poem:

As I was going to St Ives
I met a man with seven wives.[1]

Nic Costa simţi că stomacul i se revoltă brusc şi o căută din ochi pe femeie. Sara Farnese nu reuşea să-şi desprindă privirea de la trupul gol şi însângerat. Părea că înnebuneşte treptat.

Costa traversă cămăruţa din doi paşi, îngenunche între femeie şi cadavrul jupuit şi strânse uşor mâinile Sarei Farnese.

– Trebuie să ieşim de aici chiar acum. Te rog. Sara încercă să evite obstacolul reprezentat de Costa, să vadă din nou. Poliţistul îi puse mâinile pe obraji, obligând-o să i se uite în ochi.

– Nu eşti vinovată. Ascultă-mă, nu trebuie să te mai uiţi.

Pentru că ea nu se mişca, se aplecă şi o ridică, pe cât posibil de grijuliu, apoi coborî scara în spirală, simţindu-i greutatea în braţe şi ferindu-se cum putea de picăturile de sânge care cădeau din tavan.

Rossi rămăsese afară, în faţa uşii. Trecură pe lângă el, iar poliţistul masiv bâigui ceva despre ajutorul care era pe drum. Costa duse femeia în naosul bisericii şi o puse pe o bancă. Sara privea în gol spre altar, iar în ochi îi luceau lacrimi.

– Acum am treabă, spuse el. Vrei să mă aştepţi aici?

Femeia dădu afirmativ din cap.

Costa îi făcu semn lui Rossi să stea lângă ea, apoi inspiră adânc şi se întoarse în turn, în cămăruţa plină de sânge de la etaj, să adune ce date puteau fi adunate. Identifică uşor cadavrul femeii după actul de identitate din poşetă. Hainele bărbatului jupuit zăceau grămadă lângă cadavru.

În buzunarul de la piept al cămăşii găsi un paşaport britanic şi cotorul unui bilet de avion de la Londra, din dimineaţa aceleiaşi zile.

Peste zece minute, începură să apară echipele de tehnicieni, tropăind în sus pe scări şi umplând până la refuz cămăruţa: fotografii, oamenii de la laborator, o armată de bărbaţi şi femei în combinezoane albe din plastic care îl invitară să iasă pentru că voiau să-şi facă meseria. În fruntea lor venise medicul legist Teresa Lupo, "Teresa Nebuna", pe care poliţiştii o admirau de la distanţă, cu reticenţă. Ştia, fără îndoială, că Rossi era şi el aici. La secţie se bârfea că între ei se petrecuse ceva, nu demult.

Leo Falcone intră şi studie cadavrul jupuit ca şi când ar fi fost o piesă de muzeu. Inspectorul era la fel de bine îmbrăcat ca de obicei: cămaşă albă călcată perfect, cravată roşie de mătase, costum din stofă maro deschis cu dungi, pantofi în care se reflecta ca într-o oglindă lumina gălbuie a becului stingher. Era o figură care ieşea în evidenţă: complet chel, bronz arămiu, barbă argintie tăiată în unghi ascuţit, precum cea a actorilor care-l interpretează, la teatru, pe Diavol. Se uită lung la Costa şi zise cu vocea lui de fumător în care se ghicea un accent de răutate:

– Te-am trimis să prinzi hoţi de buzunare. În numele lui Dumnezeu, ce-i asta?

Costa se gândi că într-o bună zi avea să-şi piardă stăpânirea de sine în faţa tuturor. Într-o bună zi, cineva o să întreacă măsura.

– Femeia e soţia lui Rinaldi, spuse el. I-am controlat geanta. E împreună cu hainele celuilalt.

– Şi bărbatul? întrebă Falcone.

Lui Nic Costa îi venea să urle la el. Nu dorise asta. Nu ceruse să vină aici. Cel mai greu îi era să o privească pe Sara Farnese, să vadă cum îşi pierde minţile pe măsură ce îşi dădea seama ce se petrecuse în faţa ei.

– O să mă ocup de el, spuse şi coborî scările, lăsându-i pe tehnicieni să-şi vadă de treabă.

Spre dezamăgirea lui, Rossi nu rămăsese cu Sara Farnese. Costa îl descoperi afară, unde încerca să găsească un petic de umbră în piaţa pietruită şi fierbinte. Trăgea dintr-o ţigară de parcă viaţa lui atârna de asta.

– A spus ceva? îl întrebă Costa.

Rossi nu-i răspunse. Grozăvia crimei ar fi fost de ajuns, dar Costa ştia că neliniştea lui nu putea fi pusă doar pe seama şocului. Bărbatul acesta masiv, cu o personalitate complexă, ascundea ceva ce-i scăpa.

– Nici un cuvinţel. Luca Rossi nu-l privi pe Costa în ochi. Se încruntă, ceea ce îi îmbătrâni şi mai mult faţa palidă, căzută. Mi s-a făcut frică înăuntru. N-am avut curaj să urc acolo. Ai simţit şi tu. E de rău…

– Oricine s-ar fi speriat.

– Rahat! şuieră Rossi. Tu ai intrat de parcă ai fi fost la plimbare. Făcu semn către tehnicienii care se ocupau de probe şi care acum stăteau în faţa uşii, fumând. Şi ei la fel!

– Crede-mă că sunt zdruncinaţi. Toţi suntem.

– Zdruncinaţi? rânji Rossi. Falcone pare gata să-şi ia micul dejun pe pieptul ăluia.

– Luca… Era prima oară când îi spunea pe numele mic. Ce naiba s-a întâmplat? De ce am fost puşi să lucrăm împreună? De ce te-ai mutat aici?

– Nu ţi-au spus nimic?

Rossi se uită la el într-un fel ciudat, cu ochii umezi.

– Nu.

– Dumnezeule! Stinse ţigara cu o mână tremurândă şi căută imediat alta. Vrei să afli? M-au chemat la un accident rutier. Se întâmplă mereu, ştii doar. Dar ăsta era diferit. La volan era tatăl, beat mort. Pe şosea, copilul, aruncat prin parbriz şi făcut terci. Mort. Extrem de mort. Rossi clătină din cap. Ştii ce treabă avea tatăl? Să scape de orice

vină. Să încerce să mă convingă că nu din cauza lui se întâmplase.

– Sunt o grămadă de ticăloşi pe lumea asta, ce mare noutate?

– Ce mare noutate? repetă Rossi. Asta-i noutatea: l-am apucat pe nenorocit de gât şi am început să dau cu el de pământ. Temeinic. Dacă nu ar fi fost şi un tip de la circulaţie acolo, probabil că aş fi terminat cu javra aia.

Costa se uită în biserică, să vadă dacă Sara Farnese mai era acolo. Când îşi întoarse capul, ochii melancolici şi lichizi ai lui Rossi erau pironiţi asupra lui.

– M-au mutat ca să nu mă dea în judecată. Să fiu cinstit, chiar că nu-mi pasă. Am patruzeci şi opt de ani, sunt necăsătorit şi prea puţin sociabil. Îmi omor serile uitându-mă la televizor, bând bere şi înfulecând pizza şi până în acel moment nu mă deranja, mi-era totuna. Apoi ceva te loveşte aşa, din senin. Îţi cade vălul de pe ochi dintr-un motiv mai mult decât vizibil. Asta mi s-a întâmplat mie. O să păţeşti şi tu aşa într-o bună zi. Poate că o să oboseşti văzând cum se tot fâţâie în jurul tău un tinerel nou, promiţător, şi o să-ţi dai seama dintr-odată ce meserie de rahat faci. Poate şi mai rău. În cele din urmă, o să pricepi că nu e doar un joc. Oamenii mor fără nici un motiv. La un moment dat vine şi rândul tău.

– Nici nu mi-am închipuit vreodată că ar fi altfel, zise Costa. Auzise în vocea lui Rossi un strop de resentiment personal şi asta nu-i plăcuse. Du-te acasă, Luca. Bagă-te în pat, dormi. Mă ocup eu de tot.

– Te ocupi pe dracu'. Crezi că vreau să mă ia Falcone de ouă mâine?

Costa îşi strecură mâna în haina lui Rossi şi scoase pachetul de ţigări. Era aproape gol.

– Bine, în cazul ăsta apucă-te serios de fumat. O să vorbim mai târziu.

– Vrei să ştii încă ceva? zise Rossi spre biserică. O să-ţi spun. Mă îndoiesc c-ai să asculţi.

– Ce?

– *Tipa* mă sperie. Femeia dinăuntru. Una care a putut privi chestiile alea şi a reuşit să ţină totul în ea… Cine e în stare de aşa ceva? Era gata-gata să moară azi. A văzut şi grozăvia de sus. Te rog, nu-mi spune. Nu am chef de tipi jupuiţi care să-mi umble prin cap la noapte. Nu e sănătos. Te uiţi la ea şi-ţi dai seama că nu-i pasă. Poate că aşa şi trebuie să fie.

Costa simţi cum i se strâng pumnii. Voia s-o apere pe Sara Farnese.

– Nu ai văzut-o acolo, Luca. N-ai cum s-o judeci. Şi nici n-ai rămas prea mult cu ea la altar, din câte îmi dau seama. Nu ai văzut-o cu privirea în gol, cu ochii ieşiţi din orbite. La unii trece ceva timp. Ar trebui să ştii asta.

– Ai dreptate. Luca Rossi îl împunse cu putere în piept. N-am văzut.

Teresa Nebuna ieşi în soarele arzător, îi zări şi veni să-l invite pe Rossi la o ţigară. Poliţistul acceptă fără prea mare tragere de inimă, iar ea îşi scoase costumul alb din poliester şi rămase alături de el, o femeie solidă de treizeci şi ceva de ani, cu o coadă de cal lungă şi neagră. Ca şi Rossi, părea uzată. Purta nişte jeanşi ieftini – cea mai şifonată pereche pe care Costa o văzuse vreodată – şi o cămaşă roz. Îşi aprinse ţigara, suflă un nor de fum în aerul ucigător de fierbinte al după-amiezii şi spuse cu un zâmbet mirific:

– O zi ca asta te face să-ţi spui că merită efortul, nu-i aşa, băieţi?

Costa înjură, apoi intră din nou în biserică, blestemându-se pentru felul în care se descurcase în situaţia de faţă.

Sara încă stătea la altar, în genunchi, cu mâinile încleştate pe rochia stropită de sânge, cu ochii larg deschişi, rugându-se. Costa aşteptă câteva minute, până

când ea îşi termină rugăciunea. Ştia la ce se uită femeia. În faţa ei se găsea o pictură a lui Iisus, ferecată în aur ca o icoană bizantină, iar mai departe, pe acelaşi perete, un portret ceva mai mare. Bartolomeu, cu câteva clipe înainte de execuţie. Avea mâinile legate deasupra capului, la fel ca mortul din turn. Lângă el stătea un călău cu o expresie sumbră, ţinând cuţitul şi privindu-l în ochi, ca şi cum chibzuia de unde să înceapă.

În cele din urmă, Sara Farnese se ridică şi se aşeză pe bancă, lângă Costa.

– Putem rezolva altă dată, spuse el. Nu trebuie să-mi răspunzi acum.

– Întreabă-mă ce vrei. Prefer să scap cât mai repede de treaba asta.

– Înţeleg.

Se calmase complet, iar Costa se gândi la ce-i spusese Rossi. Sara Farnese era o femeie cu un autocontrol de invidiat.

– Stefano Rinaldi… începu el. În ce relaţie erai cu el? Ea ezită câteva clipe, apoi zise repede:

– Era profesor în departamentul meu. Am avut o aventură. Asta voiai să auzi? A fost scurtă şi s-a terminat de mult.

– Bine. Şi femeia de sus, soţia lui?

– Mary. E englezoaică.

– Am văzut asta în actele ei. Ştia?

– Vrei să afli toate amănuntele acum?

– Dacă n-ai nimic împotrivă, răspunse Costa. Dacă nu, o lăsăm pe altă dată. Tu hotărăşti.

Sara Farnese se uită iar la tabloul din spatele altarului.

– A aflat. Din cauza asta am terminat. De fapt, nici nu ştiu de ce a început. A fost o prietenie care a degenerat în altceva. Căsnicia lor oricum era şubredă, dar nu eu am adus-o în stadiul acesta.

Costa scoase o pungă de plastic din buzunarul hainei. În ea era o hârtie, o foaie dintr-un carneţel acoperită cu scris de mână.

– Încercam să-mi dau seama despre ce e vorba aici. Fără să judec pe nimeni. Am găsit asta în hainele bărbatului. E un bilet care i-a fost lăsat la aeroport în dimineaţa asta, bănuiesc. Se pare că provine de la tine şi în el scrie că trebuie să vă întâlniţi aici, la biserică, cât de curând posibil. Insişti că e foarte important. Tu i l-ai trimis?

– Nu, scutură ea din cap.

– Cum ar fi putut Rinaldi să ştie când ajunge la Roma?

– N-am idee. Poate că am vorbit despre asta la universitate. Chiar nu ştiu.

– Celălalt bărbat a fost şi el iubitul tău? Sara tresări la auzul acestui cuvânt:

– Ne… întâlneam din când în când. Îl cheamă Hugh.

– Fairchild. Ştiu. Avea paşaportul la el. Vrei să te uiţi?

– De ce?

– Deocamdată eşti cea mai apropiată persoană. Scrie că era însurat.

– Nu, spuse ea cu răceală. Nu vreau să mă uit.

– N-ai ştiut?

– Are vreo importanţă?

Costa se întrebă dacă nu cumva încerca fără să vrea să afle detalii erotice. Şi dacă da, de ce?

– Poate că nu. Pe perete e scrisă sentinţa cu sângele şi martirii. Bănuiesc că ai văzut-o. Şi chestia cealaltă. Cine e St. Ives? Alt martir sau un personaj asemănător?

– Nu. E un loc în Anglia.

– Şi cele şapte neveste?

– Nu ştiam nici măcar de una, răspunse ea cu oarecare amărăciune.

– Deci, ce crezi că s-a întâmplat?

Sara Farnese se uită înfuriată la el, cu o privire plină de reproş.

– Tu eşti poliţistul, tu ar trebui să-mi spui. Nu putea suferi să-l grăbească cineva, dar femeia asta părea că-l somează s-o facă.

– Oricine ar vedea scena de sus ar spune un singur lucru, zise Costa ridicând din umeri. Fostul tău prieten a aflat despre actualul şi a decis că e momentul să pună capăt poveştii. Pentru toţi, inclusiv pentru el şi nevastă-sa. Poate şi pentru tine.

– Ţi-am mai spus: Stefano n-a vrut să mă omoare. Şi nu sunt "prietenii" mei. Erau bărbaţi cu care mă culcam din când în când. În cazul lui Stefano, cu mult timp în urmă.

Costa nu pricepea. Chiar aşa, palidă şi în stare de şoc, cu cearcăne cenuşii care începuseră să i se adâncească sub ochi, Sara Farnese rămânea o femeie frumoasă. Nu înţelegea de ce una ca ea alesese să ducă o astfel de viaţă goală.

– Lumea o ia razna din multe motive, zise el, şi nu întotdeauna cele evidente. Unii urcă câteva trepte şi se trezesc că le picură sânge pe faţă. Oameni pe care îi iubeşti pleacă dimineaţa şi se întorc acasă noaptea, cu o condamnare la moarte atârnându-le de gât.

– Poate. Nu părea prea convinsă.

– Îmi pare rău că a trebuit să-ţi pun atâtea întrebări. Înţelegi de ce, nu-i aşa?

Sara Farnese nu-i răspunse. Părea preocupată de pictura din spatele altarului, Bartolomeu gata să rămână fără piele.

– E apocrifă, remarcă ea pe un ton plat.

– Ce?

– Povestea cu jupuitul. A fost martirizat, sigur, dar probabil că într-un fel mai banal. Metoda uzuală era decapitarea. Biserica timpurie a născocit istoriile astea pentru a-i încuraja pe cei nehotărâţi. Voia să se asigure că mişcarea nu se împotmoleşte.

– De aici "Sângele martirilor este sămânţa Bisericii"? Se uită la el, surprinsă că pricepuse.

– Ai rude pe care ar trebui să le anunţ? întrebă Costa.

– Nimeni, mulţumesc.

– Chiar nimeni? Şi părinţii?

– Părinţii mei au murit de mult.

– Sunt unii care primesc ajutor în asemenea situaţii. Consiliere psihologică.

– Dacă o să am nevoie, te anunţ.

Costa se gândi din nou la ce-i spusese Rossi. Femeia de lângă el avea mai multe secrete decât arătau aparenţele.

– Tu nu te rogi niciodată? îl întrebă ea pe neaşteptate.

– Nu e o tradiţie în familia mea, ridică el din umeri. Şi n-am ştiut niciodată ce să întreb.

– Poţi să pui vechile întrebări. Îţi dau un exemplu: Dacă există Dumnezeu, de ce să se întâmple lucruri rele oamenilor buni?

– Erau oameni buni? Englezul şi cel care l-a ucis?

– Nu erau răi… Costa observă că Sara Farnese se gândise un pic înainte să-i răspundă. Dacă asta voiai să ştii, adăugă ea.

– Hei, zise el repede, consideră-te norocoasă că nu eşti poliţistă. Noi mereu ne punem întrebarea asta, şi altele: De ce toate lucrurile bune li se întâmplă celor răi? De ce sunt bogaţii atât de bogaţi şi săracii atât de săraci? De ce a murit Stalin în patul lui? Tata e comunist. Obişnuiam să-i pun întrebarea asta când eram mic şi, mamă, ce scatoalce mai primeam.

Nic Costa era uimit. Pe faţa ei apăruse o umbră de zâmbet care o făcea să pară cu totul alta, mai tânără, cu o frumuseţe interioară fragilă şi complet curăţată de eleganţa rece, aproape glacială a măştii pe care o întorcea spre lume. Împotriva oricărei raţiuni, realiză brusc că această femeie putea deveni obsesia oricărui bărbat.

– Familiile contează, zise Costa. Fac echipă cu tine împotriva lumii. Nu invidiez pe nimeni care trebuie să suporte toată porcăria de unul singur.

– Acum aş vrea să plec, declară Sara Farnese. Se ridică şi ieşi în piaţă, unde soarele începuse să-şi piardă puterea, iar ziua se pregătea să moară. Nic Costa se grăbi s-o urmeze.

CINCI

A doua zi, Costa şi Rossi se pomeniră că sunt chemaţi în biroul lui Falcone la opt dimineaţa. Inspectorul părea mai prost dispus ca niciodată şi ciudat de alert. Faţa lui cu trăsături ascuţite încremenise într-o încruntătură. Nimeni nu putea să-i înghită toanele şi nimeni nu-l credita cu mari abilităţi manageriale. Totuşi, Falcone avea talent şi nu prea existau oameni ca el la nivelele superioare ale poliţiei. Rezolvase câteva cazuri dificile, care ocupaseră spaţii ample pe prima pagină a ziarelor. Influenţa lui trecea mult dincolo de secţia de poliţie. La Questura era foarte respectat, dar prea puţin iubit.

Documentele cazului Rinaldi se aflau pe birou, împreună cu un set de fotografii macabre.

Falcone le flutură în faţă rapoartele.

– Cam subţirele.

– Domnule, răspunse Costa, lucrăm la ceva mai detaliat. O să primim materialul până la zece.

Rossi se foi neliniştit în scaun. Falcone îl privi fix şi amândoi ştiau foarte bine ce spun ochii inspectorului: *Vasăzică acum puştiul vorbeşte pentru tine, nu?*

– Aveţi ceva despre femeie, despre Farnese? întrebă Falcone.

Costa clătină din cap.

– Ce anume? Cazier sau altceva?

– Exact asta vreau să spun.

– E curată, zise Rossi. Am căutat-o aseară în baza de date. Nu are nici măcar o amendă pentru exces de viteză.

Falcone se aplecă înainte pentru a fi sigur că Nic Costa îi acordă toată atenţia.

– Lucrurile astea trebuie verificate.

– Ştiu, admise Costa. Îmi pare rău.

– Ei, deci care-i povestea? întrebă Falcone. Vechiul iubit îl ucide pe noul iubit şi îşi ia şi nevasta cu el?

– Aşa se pare, zise Costa.

– Aici n-am ce obiecta. Falcone ridică din umeri. Ce e drept, e drept. De dimineaţă am vorbit cu specialiştii. N-au găsit nici urmă că ar mai fi fost altcineva în turn, la parter sau la etaj. Curat ca lacrima, cu excepţia amprentelor lui Rinaldi şi a celor doi morţi.

– Şi care-i problema atunci? se miră Costa.

– Problema? Falcone întinse un deget către Rossi. Întreabă-l pe el.

Costa se uită la partenerul lui. Încă nu se împăcaseră după semicearta din ziua precedentă. Trebuia să se întâmple însă, ştia bine, pentru că-l respecta pe Rossi. Nu dorea să se instaleze răceala asta între ei.

– Luca? zise el.

– Problema e de ce, se încruntă Rossi. Rinaldi nu se mai vedea cu Farnese de trei sau patru luni, cred. De ce acum?

– Poate că abia acum a aflat despre englez, sugeră Costa. A auzit-o spunând cât de mult îi place şi a turbat.

– Ştim noi asta? îl împunse Falcone cu un deget. Nu scrie aşa ceva în raport.

– Nu, conchise Costa după ce se gândi la conversaţia lui cu Sara Farnese.

– Trebuie să mergeţi din nou la femeia asta, le ordonă Falcone. Adunaţi detalii despre toată afacerea. Date, nume, motive.

– Bine, zise Costa.

Rossi, care se uita pe fereastră, se întinse după o ţigară. Au discutat înainte, se gândi Costa. Altă explicaţie nu vedea.

– De ce ar fi recurs Rinaldi la asemenea mijloace? întrebă Falcone. De ce să jupoaie un om? De ce să facă

treaba asta în timp ce nevastă-sa stătea în echilibru pe un scaun, de parcă ar fi vrut ca Farnese s-o găsească încă în viaţă? Şi de ce a scris ce-a scris pe pereţi?

– Era într-o dungă, zise Costa cu hotărâre. Trebuie să-ţi fileze rău o lampă ca să ucizi pe cineva într-un asemenea mod.

– E prea simplu, pufni Falcone. În plus, chiar dacă ar fi aşa, crezi că în spatele nebuniei nu există nici o explicaţie raţională? Că demenţa izbucneşte aşa, fără motiv? Rinaldi era profesor la universitate. Era inteligent, organizat. Suficient de convingător ca să-l determine pe englez să vină direct de la aeroport în ideea că se va întâlni acolo cu femeia. A reuşit să-şi urce şi nevasta în turn şi s-o lege. Apoi l-a ucis pe amorez, l-a jupuit, s-a dus la bibliotecă... Sau, cine ştie, poate că s-a ocupat mai întâi de ea, dar în cazul ăsta cum naiba s-a lăsat englezul atârnat de o grindă după ce o văzuse pe femeie? Poate cineva să facă de unul singur toate astea? Bănuiesc că da. Dar cum? În ce ordine? Voi să-mi spuneţi. Fairchild era un tip solid. A întins cuminte mâinile şi l-a lăsat pe Rinaldi să-l lege? Ce s-a întâmplat acolo?

– Ştiu, zise Rossi. Tocmai am vorbit cu Teresa Nebuna. Se pare că ar fi nişte urme suspecte, poate un sedativ.

– Ce sedativ? întrebă Falcone. Cum a ajuns un profesor de la universitate să umble cu sedative la el ca să le administreze când are chef să jupoaie pe cineva? Şi, dacă tot suntem aici, cum de *ştie* unul ca el cum se jupoaie un om? Şi – asta e chestia cea mai importantă, la care mă tot întorc – *de ce?* De ce aşa?

– Ea predă la aceeaşi facultate, interveni Costa. Citatul scris pe pereţi aparţine unui teolog de la începuturile creştinismului. Poate că se potrivea în situaţia dată.

– Se potrivea? repetă Falcone, ca şi când ar fi fost cel mai tâmpit lucru pe care îl auzise în viaţa lui. Vrei să zici că tipul îi declară ei: "Na, târfă, cu toţii suntem martiri;

uite dovada". Nu pricep. Ce spera să obţină? Dacă ar fi vrut s-o omoare, mai înţelegeam, dar tu pretinzi că nu a fost aşa. Voia doar s-o aducă la biserică, cât mai repede posibil, acolo unde-şi lăsase nevasta cocoţată pe un scaun. La ce bun?

Costa se uită la Rossi, cerându-i ajutor. Partenerul lui continuă să admire peisajul, trăgând din ţigară. Altă zi fierbinte, fără urmă de nori. Nic Costa se întrebă ce dorea exact Falcone de la el.

– Şi te înşeli, continuă şeful, am controlat. Rinaldi era în aceeaşi facultate, dar nu avea aceeaşi specialitate. Era specialist în Drept roman, Curia, toate chestiile alea vechi despre care Vaticanul crede că ar trebui să ne intereseze şi azi.

– Are vreo importanţă? se interesă Rossi.

– Asta să mi-o spui tu. Eu am trecut în revistă datele. Acum patru luni, Rinaldi a fost chemat în calitate de expert în faţa unei comisii guvernamentale care a dezbătut problema imunităţii oficialilor de la Vatican. Ei pretind mai multă imunitate. Noi vrem să aibă mai puţină. Rinaldi a venit cu opinia că au dreptate, conform legii. O lege într-adevăr foarte veche. Ce legătură are asta cu martirii?

– Vrei să spui, domnule, că am ajuns la o concluzie greşită? Că Rinaldi nu e vinovat?

– La dracu', nu, se grăbi Falcone să-l liniştească. E greu să-ţi închipui că lucrurile s-ar fi putut petrece altfel.

– Atunci ce anume? Nu ajunge să ştim că Rinaldi a făcut toate astea? Uneori nu aflăm niciodată de ce. Trebuie să luăm lucrurile aşa cum sunt.

– Nu încă, se răsti Falcone. Eu sunt un tip care-şi vâră nasul peste tot. Asta mă ţine în viaţă. E ceea ce urmăreşte orice bun poliţist. Dacă nu faci asta, nu afli nimic, niciodată. Vreau să-mi răspundeţi la unele dintre întrebările ce mă frământă. Nu am nevoie de oameni care îşi închipuie că sunt spiriduşi în ceata lui Moş Crăciun, şi

vin doar să împacheteze cadourile frumuşel, cu funditele de rigoare şi răspunsurile gata, depunându-le la mine pe birou ca să primească o mângâiere pe cap, iar pe urmă caută alte jucării să se distreze. Munca asta nu merge aşa.

– Ştiu, răspunse prompt Costa, dar zău dacă am simţit vreodată mângâierea pe cap.

Rossi mormăi, stinse ţigara şi îşi aprinse imediat alta.

Falcone zâmbi din nou. Obţinuse o reacţie, iar Costa se înjură în gând pentru că fusese atât de prost.

– Copii, râse inspectorul, sunteţi atât de *sensibili.* Ascultaţi aici: Cred că aveţi răspunsurile corecte, numai că nu-mi place cum aţi ajuns la ele. Prea aţi încălcat multe…

– Domnule… Costa se posomorâse.

– Şi încă ceva, zise Falcone. Vreau să asculţi mai mult. Ştiu că trăim într-o cultură a tinereţii, care susţine că orice persoană trecută de treizeci de ani e cretină…

– Eu am douăzeci şi şapte.

– Da, da, aş vrea să-ţi arăţi vârsta măcar din când în când. Ce vreau să-ţi spun, Costa, este că singurul mod în care fiecare dintre noi învaţă ceva este privindu-i pe cei mai în vârstă şi mai experimentaţi. Uită chestiile pe care le-ai învăţat la academia de poliţie. Noi ne ocupăm de oameni. Oamenii sunt fiinţe care, în marea lor majoritate, încearcă să ne mintă şi să ne ducă frumos cu zăhărelul, fiule.

– Domnule, eu… Costa se strâmbă.

– Taci din gură, îl repezi Falcone. Să nu uit: treaba cealaltă pe care a scris-o pe perete? St Ives?

– Era nebun, zise Rossi, care începea să fie interesat.

– Poate. Totuşi, cred că ştiu ce înseamnă. Am pus pe cineva să studieze problema.

Căută un print pe birou, îl găsi şi se apucă să citească.

As I was going to St Ives
I met a man with seven wives.

Every wive had seven sacks,
Every sack had seven cats,
Every cat had seven kits.
Kits, cats, sacks and wives,
How many were going to St Ives?[2]

Cei doi schimbară o privire, muţi de uimire. Costa luă un calculator de pe birou şi începu să tasteze.

– E o ghicitoare, rânji Falcone. Care-i răspunsul? Costa mâzgăli nişte cifre în carneţel.

– Şapte neveste, patruzeci şi nouă de saci. Trei sute patruzeci şi trei de pisici. Două mii patru sute unu pisoi. Total: două mii opt sute. Se gândi la cămăruţa închisă din turn şi duhoarea de cadavru îi reveni în amintire. Ce naiba înseamnă asta?

– Înseamnă, şi inspectorul se încruntă, că nu pricepi ghicitorile. Te-ai chinuit degeaba fiindcă n-ai răspuns la întrebare când ai fost întrebat. "Un bărbat cu şapte neveste vedeam... " Un singur om merge la St Ives. Povestitorul. Despre ceilalţi nu se spune că s-ar duce undeva. Ai căutat unde nu trebuia. Răspunsul evident nu este de fiecare dată şi corect.

– Ăsta e genul de joc care îi place unui nebun, dădu Nic Costa din cap.

– Şi să nu termine poezioara? întrebă Falcone. De ce ar lăsa un mort o ghicitoare incompletă? Poţi să-mi dai un răspuns?

Costa nu avea nici unul la îndemână.

– Vreau să te duci la Rinaldi acasă, comandă Falcone. Au fost şi alţii acolo, dar poate că le-a scăpat ceva. Încearcă să-ţi dai seama ce fel de om era, să găseşti ceva care să-i explice faptele. Şi încearcă să nu-l mai calci pe bătături pe Hanrahan. M-a prins la telefon de două ori până acum. I-ai făcut o impresie puternică.

Costa nu pricepu ce importanţă avea asta.

– Hanrahan? Îl cunoşti?

– O, suntem prieteni la cataramă.

Costa spera că Falcone fusese sarcastic, deşi uneori îi venea greu să-şi dea seama.

– Bine…

Se ridică şi se opri lângă fereastră, cu spatele la ei. Se uita afară şi se gândea – cel puţin asta îi lăsa să creadă. Un alt ritual al lui Falcone. Amândoi înţeleseră că timpul care le fusese acordat se scursese.

Rossi ieşi primul din birou.

ŞASE

Familia Rinaldi avea un apartament destul de mare, renovat, într-o clădire de la sfârşitul secolului al XIX-lea de pe Via Mecenate – o stradă rezidenţială, lângă parc, care ducea din Via Merulana spre Coliseu. Cartierul atingea limita respectabilităţii şi se afla la doar câteva minute de mers de zonele vechi, elegante, de pe Celio. Casa de Aur a lui Nero se înălţa pe o pajişte uscată la o sută de metri de la intrarea în bloc. Apartamentul era decorat cu sobrietate, în stil modern, bine împărţit şi liniştit, pentru că ferestrele dădeau într-o curte interioară mare, nu spre stradă. Cu toate acestea, Nic Costa nu putea renunţa la ideea că soţii Rinaldi nu se scăldau în bani. Via Merulana nu era o stradă pe care să hoinăreşti cu plăcere noaptea. Se afla prea aproape de zona mizerabilă din jurul Gării Termini. Dacă te uitai mai bine, găseai şi dovezi în acest sens: ace de seringă lângă gurile de canal, prezervative folosite aruncate pe pragurile caselor. Noaptea, parcul devenea locul predilect de întâlnire al băieţilor de închiriat. Un profesor universitar ar fi trebuit să locuiască în altă parte. Era unul dintre cartierele care mereu ajung la un pas de prosperitate şi mereu eşuează.

Apartamentul fusese deja bine percheziţionat. Costa şi Rossi citiseră raportul preliminar: puţin canabis, nici un mesaj pe robotul telefonic, nici o scrisoare incriminantă, nimic în computerul ieftin din camera de lucru minusculă lipită de dormitor. Se întrebă cum voia Falcone să dea peste ceva nou.

Rossi găsi extrasele de cont ale celor doi Rinaldi într-un sertar al biroului pe care stătea computerul. Bănuielile lui

Costa se dovediră corecte: aveau conturi separate şi amândoi erau plini de datorii, Stefano Rinaldi cam un sfert de milion de euro. Găsiră şi scrisori de ameninţare din partea băncii. Dacă familia Rinaldi nu plătea măcar o parte din datorie, risca să piardă până şi modestul apartament din Via Mecenate.

Să fi fost un motiv suficient pentru a-l transforma pe Stefano Rinaldi într-un asasin? Falcone n-ar fi acceptat niciodată o idee atât de subţire. Unde erau dovezile? Costa îşi notă să-i chestioneze din nou pe vecini. Raportul preliminar conţinea prea puţine date. Comentarii obişnuite în cazul unor incidente domestice, poveşti care descriau victimele drept un cuplu tăcut, solitar, cu puţini prieteni. Nimeni n-o văzuse vreodată pe Mary Rinaldi cu faţa învineţită. Nimeni nu o auzise plângându-se de comportamentul soţului ei. Erau, se pare, un cuplu obişnuit, anost, străduindu-se să ţină piept necazurilor cotidiene. Falcone avea dreptate: în mod sigur mai era ceva. Extrasele de cont şi ameninţările băncii reprezentau simptome ale unei maladii mai grave în viaţa perechii Rinaldi.

Îl sâcâia şi altceva. Raportul spunea că Mary Rinaldi era casnică. Chiar aşa fiind, probabil că Stefano Rinaldi primea un salariu decent la universitate. Ar fi trebuit să supravieţuiască. Şi totuşi, iată-i cu o datorie uriaşă, într-o casă mediocră, chinuindu-se să-şi ţină capul deasupra apei. Unde se duceau banii? Au examinat din nou hârtiile de la bancă şi au descoperit răspunsul: cash. Salariul lui Rinaldi de la universitate se ridica la aproape 6 000 de euro pe lună, net. Chiar şi cu o ipotecă zdravănă, tot le-ar fi ajuns să trăiască normal. Dar documentele spuneau altceva. Rinaldi transfera imediat un sfert în contul soţiei, datoriile mai înghiţeau jumătate, iar restul se topea în plăţi pentru cărţile de credit şi în retrageri serioase de numerar – uneori câte o mie de euro pe săptămână.

Nic Costa se născuse de suficient timp pentru a-şi da seama că existau puţine motive pentru care un bărbat ar vrea să aibă asemenea sume în buzunar: femeile, băutura şi drogurile erau pe primele trei locuri. Poate că avea nevoie de bani pentru Sara Farnese, deşi se cam îndoia de asta. Femeia părea prea independentă pentru a căuta sprijin financiar la unul ca Rinaldi. Poate că acum îi luase locul altcineva. Dar dacă aşa stăteau lucrurile, de ce să fie Rinaldi atât de furios pe Sara Farnese încât să-i ucidă iubitul?

Răspunsul a fost, ca de fiecare dată, simplu. În timp ce Rossi verifica robotul telefonic, Costa intră în baia mică, placată cu oglinzi, în care erau doar un closet, o chiuvetă cu un dulăpior simplu deasupra şi un duş într-un colţ. Deschise uşa dulăpiorului: un aparat de ras pentru femei, pastile împotriva migrenelor, un pachet de laxative şi două şiruri de tuburi albe din plastic care conţineau tablete cumpărate de la o farmacie naturistă. Citi etichetele: ulei de luminiţa-nopţii, ginseng, gingko biloba, seleniu. În total opt produse. Unul dintre Rinaldi zdrăngănea probabil ca o cutie de medicamente când pleca dimineaţa de acasă.

Costa luă cel mai mare flacon, cel cu ulei de luminiţa-nopţii, îl deschise şi studie capsulele rotunde, de un galben strălucitor. Rămăseseră cam zece, aşezate pe o bucată de vată. Pilule gelatinoase pe un pat moale, alb şi pufos. Detesta vata medicinală. I se lipea de degete. Atingerea ei îi provoca acelaşi fior pe care alţii îl simţeau când zgâriau o tablă cu unghia. Aici părea inutilă. Se pune vată în flacoane cu pilule numai pentru a le împiedica să se ciocnească unele de altele şi să se spargă. Dar o capsulă gelatinoasă flexibilă nu se sparge – oricum, nu prea uşor. Costa răsturnă flaconul şi goli conţinutul în chiuvetă. Apoi îl ridică încet şi, încercând să evite orice scârţâit, extrase vata de la baza recipientului.

Dedesubt se afla o punguţă transparentă din plastic în care era o pulbere albă. Costa blestemă incompetenţa echipei care făcuse prima percheziţie. Nu-i plăcea să le producă altora necazuri, dar de data asta nu avea cum să evite deznodământul. Scoase punga, o desfăcu şi gustă cocaina. Avea confirmarea, sursa problemelor financiare ale familiei Rinaldi devenise evidentă. Poate că drogurile explicau şi starea de surescitare a lui Stefano. Numai că la autopsie nu fuseseră depistate urme de substanţe halucinogene.

Costa înjură din nou. Punguţa pe care o găsise era totuşi importantă, singura descoperire notabilă de până atunci.

Se întoarse în sufragerie şi-i arătă marfa lui Rossi, care comentă:

– Şi se presupune că ăştia ar fi oameni inteligenţi? De unde naiba iau apucături din astea de şosea de centură?

– N-aveau familie, spuse Costa.

Era uluitor cât de des apărea acest factor în munca lor. Numai că orice dependent avea un substitut de familie: persoana care îi satisfăcea nevoile. În cazul clasei mijlocii, asta se întâmpla la intervale regulate, la fel ca vizita la doctor. Retragerile de la bancă, în fiecare săptămână, o dovedeau. Undeva în oraş se găsea un dealer care îi cunoştea, un individ care se ocupa numai cu profesionişti, nu risca deloc şi era probabil şi inteligent, genul care pune la punct o filozofie ieftină pentru a-şi justifica îndeletnicirea.

Cei doi petrecură o oră frunzărind agenda de telefon din geanta lui Mary, sunând la fiecare număr, vorbind cu frizeri, coafori, doctori, prieteni îndepărtaţi şi câţiva agenţi de turism. Oricare dintre ei putea fi furnizorul, dar parcă nu se potrivea. Apoi făcură la fel cu contactele din computerul lui Rinaldi şi printară tot: patruzeci de persoane, mai ales din mediul academic. Cei de la

narcotice aveau să ia lista la puricat mai târziu, să verifice dacă vreun nume le spune ceva.

Rinaldi folosea mult computerul: hardul era plin cu texte şi mesaje, majoritatea către bancă. Era conectat la o linie telefonică. Costa deschise programul de e-mail, aşteptându-se să fie protejat de o parolă. Spre surprinderea lui, era neprotejat şi văzu imediat ultimele trei mesaje primite, toate cu două zile în urmă. Primul era un spam, al doilea o invitaţie la o conferinţă în Florida.

Îl deschise pe cel de-al treilea şi încremeni. Mesajul spunea pur şi simplu: "Banii nu sunt o problemă. Să fii acolo la zece dimineaţa". Nu apăreau nici numele, nici adresa expeditorului. Dar în partea de jos a paginii văzu un număr de telefon din Roma.

– Au scăpat şi asta? întrebă Rossi, uluit. Falcone o să turbeze.

Costa puse mâna pe telefonul de pe birou şi formă numărul. Îi răspunse o femeie:

– Biroul cardinalului Denney.

– Scuzaţi-mă, am greşit.

– Ei? insistă Rossi, făcând o mutră lungă.

– Era biroul unui anume cardinal Denney.

– Cardinalul Denney?

Ochii apoşi ai grasului se holbau la el.

– Numele îţi spune ceva? Rossi se îndrepta deja spre uşă.

– Trebuie să beau ceva. Orice. Acum.

ŞAPTE

Costa fusese categoric: dacă tot mergeau la un bar în timpul serviciului, atunci măcar să fie unul cunoscut. Rossi contempla acum furios un pahar simplu de vin pe jumătate plin cu un lichid de culoarea paiului. Îl mirosi, apoi îl gustă, se strâmbă şi vârî o bucată de brânză cu pâine în gură, mestecând fără eleganţă şi împrăştiind firimituri. Stăteau pe taburete, la o măsuţă joasă, într-un bar specializat în vinuri unde Costa venea din când în când. Era destul de aproape de micul lui apartament din Campo dei Fiori. Localul era gol, cu excepţia lor şi a unei femei care spăla pe jos şi care luase o pauză pentru a-i servi.

– De ce nu mergem şi noi într-un loc ca lumea, să bem bere ca oamenii normali? se plânse Rossi. Habar n-ai de matematică… De ce trebuie să plătim de două ori preţul ca să ne facem singuri sendvişurile când putem primi de trei ori atâta după colţ, pentru jumătate din cât ne costă în cârciuma asta? Acolo servesc şi bere.

Costa pipăi cu grijă colosalul stomac al lui Rossi. Era un act de o oarecare intimitate, pe care poliţistul mai vârstnic îl permise temporar, ca un leu ce-şi lasă dresorul să-l mângâie pe cap.

– Berea îngraşă, zise Costa. Berea îţi provoacă gaze. Crede-mă. Ca partener ştiu. Regimul este important, nene Luca. Mai ales pentru un bărbat de vârsta şi situaţia ta.

– Mă simt foarte bine aşa cum sunt, mulţumesc. Şi nu sunt nenea cu tine, ce naiba, mârâi Rossi. Care-i treaba cu apartamentul tău bengos din Campo? Poliţiştii nu trăiesc în asemenea locuri. De-aia mă obligi să beau într-o *enoteca* din asta cu ifose?

– Nu-i bengos. E locul unde-mi place să trăiesc.

– Ca să poţi să-ţi faci de cap cu turistele care trag un pahar în plus sâmbăta seara?

– Nu. Doar pentru că-mi place. Asta-i tot.

– Inexplicabil, declară Rossi. Bun, şi unde-i pictura cea mai apropiată, aud?

– Ar fi prea multe de ales, răspunse Costa. Rossi se uită la el ca şi când ar fi gândit "Acum am priceput de ce locuieşti aici".

– N-am ştiut de accident, Luca. Ce s-a întâmplat acolo. Îmi pare rău.

– Am văzut şi chestii mai rele, mormăi Rossi. Amândoi. Ieri, de exemplu. Uneori te prinde aşa. Tocmai te plimbi, gândindu-te că nu-i aşa de grav, că o să duci ziua până la capăt. Şi hop, chiar atunci dai colţul şi calci în ceva şi înţelegi că treburile nasoale au rămas acolo tot timpul, doar tu te-ai minţit că ar fi altfel.

– Ştiu un tablou, nu prea departe. Exact despre asta vorbeşte. Aş putea să ţi-l arăt.

– Mie? Rossi izbucni în râs. Să mă uit eu la un tablou?

– Sigur. De ce nu?

– Nu spui la nimeni, da? Unii dintre nemernicii ăia fac mişto de mine.

– S-a făcut. Dar mai întâi vreau să-mi zici despre cardinalul Denney.

– Nu vorbi aşa tare, pentru Dumnezeu, îl apucă Rossi de braţ.

Costa ridică o sprânceană. În local nu era decât femeia cu mopul, la distanţă de ei.

– Nu se ştie niciodată, spuse Rossi pe un ton defensiv.

– Ce să se ştie?

– Tu nu auzi nimic din bârfele de la secţie, nu? clătină Rossi din cap.

– Am prea multă treabă şi vreau să-mi fac meseria.

– O, ceruri. Băiatul e un sfânt. Ascultă, ai auzit de Banca Lombardia?

– Sigur. Am citit că ar avea necazuri. Investiţii proaste, probleme cu autorităţile. Se presupune că Mafia ar avea ceva bani la ei. A noastră. A americanilor.

– Eşti băiat deştept. Păi, să-ţi spun ceva. Cu doi parteneri în urmă, am împărţit Fiatul cu un tip care nu putea să-şi ţină gura. Probabil că pălăvrăgea şi în somn, dar chestia nostimă e că… merita să-l asculţi. A fost o vreme detaşat la Ministerul de Finanţe, a lucrat cu ciudaţii de-acolo şi, mamă-mamă, ce-i mai plăcea să vorbească despre cum stătuse la pândă de atâtea ori, despre toţi politicienii băieţi cuminţi care, de fapt, primesc mită din gros. Cunoştea toate numele ălora care trăgeau sforile fără să se prindă cineva din afară. Ştii, unul dintre ei poartă scufiţă roşie. Îl cheamă Michael Denney şi, dacă nu s-ar ascunde acolo, de mult l-am fi aruncat la pârnaie.

– E la Vatican?

– Unde crezi? Rossi aşteptă, sperând să-i pice fisa. Dumnezeule! Bancherii serveau doar drept paravan. E vorba despre o mică afacere particulară pe care Denney a pus-o pe picioare pornind de la o investiţie legală a Vaticanului, fără să sufle un cuvânt nimănui. Iar acum merge spre faliment. Are probleme cu lichidităţile. Nimeni nu ştie dacă se va redresa sau nu. Îţi aminteşti?

– Mda. Cred că am citit despre asta.

– N-ai citit nimic. Ascultă-mă, Nic. Acest Denney şi-a băgat mâinile sfinte în afaceri în care nimeni n-ar trebui să se amestece, un preot cu atât mai puţin. Avea fonduri plasate peste mări şi ţări, unde nici nu te-ai gândi. Sunt locuri unde oricine poate pune bani deoparte şi, în acelaşi timp, nimeni – nici Fiscul, nici serviciile de informaţii – n-ar avea cum să afle. Lista tipilor care vor să vorbească despre asta cu el e lungă cât o zi de post. Noi, Ministerul de Justiţie, FBI-ul. Şi Mafia, din câte am auzit. Nu le-a plăcut

când omul de la Vatican n-a spălat rufele ca lumea. Din fericire pentru el, se ascunde acolo şi încearcă să ne convingă pe noi, ceilalţi, că are imunitate diplomatică dacă îl lăsăm să iasă. Se opri câteva clipe. Ţi-aduci aminte ce-a zis Falcone despre Rinaldi?

Costa ţinea minte. Profesorul fusese chemat cu câteva luni mai devreme să-şi spună părerea de expert.

– Crezi că Denney l-a plătit într-un fel sau altul să declare ce îi convenea lui?

Rossi se uită în jur ca să fie sigur că nu mai intrase cineva.

– Dacă da, atunci treaba n-a mers. Poate din cauza asta s-a supărat Denney pe el. De ani de zile nu mai e om al bisericii şi s-a apucat de afaceri. A trebuit să completeze formularele necesare din moment ce voia să treacă drept diplomat. E prea târziu să înceapă să se plângă că lipsesc bani. O grămadă de bani, de fapt. Am citit dosarul.

Costa încercă să dea de capul poveştii.

– De ce ar fura? De ce ar avea nevoie de bani unul ca el?

– Boală de familie. Denney se trage dintr-un clan irlandezo-american din Boston. Cândva erau celebri pentru comerţul ilegal cu alcool, un timp au lucrat mână în mână cu Joe Kennedy. Apoi au intrat în politică, finanţe şi tot tacâmul. Dar n-au putut renunţa la nimic. Cred că au treaba asta în sânge. Pe el l-au vârât în Biserică, ceilalţi au rămas în afacerea de familie. Şi Denney s-a descurcat bine o vreme, chiar foarte bine. Şi-a făcut un nume în ghetourile irlandeze din Boston. Era un tip popular şi nimeni nu simţea că s-ar fi prefăcut. Apoi a luat-o în sus, a venit în Europa. La treizeci de ani a ajuns la Roma. La patruzeci şi cinci poartă deja tichia roşie şi deodată nu mai trebuie să asculte confesiunile golanilor de cartier. Intră în afaceri, conduce banca asta şi investeşte banii Papei unde poate. Îi bagă în IBM şi General Motors. După un timp, în chestii mult mai ciudate, companii care nu fac nimic

niciodată pentru că nu de asta au fost înfiinţate. Acum nu mai e vorba despre paralele Papei, ci de bani care vin de peste tot, spălaţi de cine ştie cine. Rossi se uită fix în paharul gol. De ce naiba îţi povestesc toate astea?

– Mă ţii la curent cu bârfele.

– Aşa-i, mormăi grasul. Deci, conform informatorului meu, vine noul mileniu, iar banca lui Denney o duce cum o duc şi celelalte, adică nu prea grozav. A mizat mult pe tâmpiţii ăia care învârt afaceri pe Internet. A crezut că se protejează cât de cât dacă bagă bani în companii aeriene şi de telecomunicaţii. Pe scurt, şi-a pierdut simţul măsurii. Într-o zi de septembrie, dă drumul la televizor şi se holbează la niscaiva avioane care intră în vreo câţiva zgârie nori. Şi ce să vezi? Păi, răul devine foarte rău. Răul se transformă, fără doar şi poate, în dezastru. Merge vorba că, dacă treaba ar fi pe cinstite, la lumina zilei, Denney ar da faliment şi ar ajunge după gratii cu o sentinţă zdravănă. Ceea ce nu e o veste tocmai bună, nici pentru el, nici pentru tipii din Mafia care au crezut că se bazează pe ceva învelit într-o copertă pe care scrie Sfânta Scriptură. Iar ăştia sunt nişte indivizi cărora nu le place să piardă bani.

– Omul tău ştie o grămadă, observă Costa.

– Era un tip savant. Dar ce zic eu "era"? Mai este.

– Oricum, pune faptele într-un ambalaj mai mult decât interesant. Unde lucrează acum?

– Probabil cu un puşti tont care face pe nebunu' şi care nu crede o iotă din ce-i spune. Ai priceput?

– Într-un mod deosebit de neclar. A avut ocazia să aresteze pe cineva?

– Pe cine, de exemplu? Lombardia n-a dat încă faliment în mod oficial. E doar suspendată. Toţi banii treceau prin locuri cum ar fi Lichtenstein şi Grand Cayman. Încearcă tu să urmăreşti aşa ceva. Cei de la Finanţe au avut în vizor un funcţionar mărunt, s-au gândit că ar putea obţine o mărturisire dacă îi propun un târg. Când s-au dus la

întâlnire, l-au găsit plutind cu faţa în jos în baia apartamentului său din Testaccio. Atac de cord. Foarte comod. Cine ştie? Poate că Denney i-a făcut de petrecanie. Poate că acum, dacă a prins gustul, o s-o ţină tot aşa şi o să scoată din circuit tot felul de inşi care i-au luat banii şi i-au dat prea puţină marfă la schimb.

– Dar Rinaldi a venit cu marfa. A declarat că Vaticanul are dreptate.

– Cu toate astea n-a mers, nu-i aşa? Adu-ţi aminte, Denney nu duce lipsă de relaţii. Dar, sincer, bănuiesc că în ziua de azi nimeni nu-l are prea mult la inimă. Ceea ce îi dă suficiente motive pentru a sta ascuns în spatele zidurilor de-acolo, unde nimeni nu poate să-l atingă. Nimeni, până în clipa când cei de la Vatican or să se spele chiar ei pe mâini. Atunci oaia neagră o să primească un şut undeva şi-o să fie aruncată afară, în stradă. Vezi să nu! Ca şi când aşa ceva s-ar putea întâmpla.

– Şi de ce nu? se miră Costa. De ce ar tolera Biserica asta?

Parcă stătea faţă în faţă cu Falcone, pentru că expresia lui Rossi spunea doar atât: *Nu fi chiar aşa tâmpit, băiete.*

– Aici nu e vorba de Biserică, ci de Vatican. Altă ţară, cum ziceam. Mongolia, din punctul nostru de vedere. O să primim ceva doar dacă este în interesul lor să ne dea ceva. Poate că l-au izolat pe Denney, acum că s-au lămurit ce se petrece. Sau poate că nu. Oricum, pentru noi nu contează. El nu îndrăzneşte să pună piciorul afară. E conştient că l-am aresta imediat. Ştie şi că unii dintre prietenii lui mai dubioşi ar avea un cuvânt de zis. Sunt prea grijulii cu ai lor ca să-l lase de izbelişte. Dar părerea mea e că Denney nu-i un popă prea mulţumit. Tipul ăsta obişnuia să se bată pe burtă cu preşedinţi. După cum merg lucrurile, acum o să ajungă un bătrânel deprimat, sechestrat într-o închisoare confortabilă pentru tot restul vieţii. Asta dacă nu-l mustră

conştiinţa, bineînţeles, şi se hotărăşte să ne mărturisească totul. Ceea ce mi se pare cam fantezist, sincer să fiu.

– Trebuie să controlăm, zise Costa, care nu voia să cedeze.

– Nu! Grasul îl împunse cu un deget. Nu l-ai auzit bine pe Falcone? Nu trebuia să-ţi fi spus chestia asta. Nu te duci înapoi acolo. Ai priceput?

– Ziceai că e o bârfă. Am aflat din altă parte.

– Cum rămâne cu tabloul? întrebă Rossi, încercând să schimbe subiectul.

– Tot mai vrei să-l vezi?

– Mi-am golit paharul, iar tu ai început să mă sperii. Să fac pe mine, nu alta. Sigur că vreau să-l văd.

Costa îl conduse afară din bar, apoi traversă şi intră în labirintul de străzi care se întinde între Panteon şi Piaţa Navona. Rossi se ţinu după el, iar puştiul intră în cele din urmă într-o biserică oarecum anostă, situată pe una din străzile laterale.

– Cine ar pune o capodoperă într-o magherniţă ca asta? întrebă Rossi odată ce ajunseră înăuntru. Am văzut biserici mai frumoase la Napoli.

– E San Luigi dei Francesi. Are două dintre cele mai mari lucrări pe care Caravaggio le-a pictat vreodată, exact acolo unde a vrut el să le aşeze, unde le-a pus de fapt cu mâna lui.

– Şi o să le văd pe amândouă? Rossi nu părea entuziasmat.

– Una câte una, zise Costa şi se duse să pună nişte monede în automatul pentru iluminat. Becurile din biserică prinseră viaţă. Rossi clipi în faţa enormei pânze care se ivise în faţa lui. O parte din ea rămăsese în umbră: un grup de oameni în costume medievale, aşezaţi la o masă, numărând bani. Trei dintre ei se întorceau să se uite la două siluete care se aflau în dreapta. Din spate venea un şuvoi de lumină revelator. Arunca pete strălucitoare pe

feţele mirate ale celor ce stăteau acolo, puţin speriaţi, privindu-i pe nou-veniţi.

– *Vocaţia Sfântului Matei,* spuse Costa. Sfântul e cel din mijloc, care arată spre sine ca şi când ar spune: "Cine? Eu?"

– Şi cei doi din dreapta?

– Iisus, cu mâna întinsă, arătându-i lui Matei că a fost uns apostol. Lângă el Petru, care simbolizează Biserica aşa cum va fi clădită conform evangheliei lui Matei.

– Şi ce legătură are asta cu faptul că eu mi-am pierdut capul la un accident? Cred că asta voiai să spui, nu?

Costa dădu din cap. Rossi era greoi, dar nu la minte.

– Uită-te la costume. Bărbaţii de la masă sunt îmbrăcaţi în hainele epocii în care a trăit pictorul. Iisus şi Petru par desprinşi direct dintr-o scenă biblică. Lui Caravaggio i s-a cerut să picteze o anumită scenă, dar el a reprezentat o idee mai largă. Este vorba de un moment de revelaţie, momentul în care Matei a înţeles că viaţa înseamnă mai mult decât să numeri bani pe o masă.

– Parcă ai fi popă, mârâi Rossi.

– Îmi pare rău, n-am vrut.

– Şi asta, zise Rossi întinzând braţul spre tablou, te face să te simţi bine?

– Nu m-aş exprima aşa, spuse Costa după o clipă de gândire. E vorba de căutarea unui sens, a unui motiv pentru care să trăieşti. În orice caz, mai mult decât să munceşti toată ziua şi să te bucuri că ai ajuns la capătul ei.

– În cazul meu merge foarte bine.

– Sigur, răspunse Costa. Până când vezi ceva care-ţi spune altceva. Şi-atunci ajungi să lucrezi cu mine.

Rossi suspină. Pricepuse perfect, şi Costa nu mai avea de ce să continue.

– Vasăzică eşti catolic? După tot ce s-a spus despre tatăl tău?

– Nu, deloc. Numai că-mi place să caut sensuri. E un fel de hobby, dacă vrei.

Câţiva turişti aprinseră lumina pentru a vedea tabloul alăturat. Din nou strălucire şi umbră, remarcă Rossi, dar mai multă acţiune. Un bătrân zăcea pe podea, în pragul morţii. Un bărbat cu o figură de posedat stătea deasupra lui, ţinând o sabie în mâna dreaptă. Pictura avea darul să te pună pe gânduri. Era densă, plină de viaţă, sălbatică. Părea să stea într-un echilibru precar pe marginea nebuniei.

– *Martiriul lui Matei,* spuse Costa liniştit. O poveste diferită. O lăsăm pentru altă dată.

– N-am priceput niciodată de ce o religie bazată pe iubire şi pace are de-a face cu atâtea crime, zise Rossi. Ai o explicaţie pentru misterul ăsta? Sau numai un catolic poate să priceapă?

– E vorba de martiriu. Să te sacrifici pentru ceva mai presus de fiinţa omenească. Poate pentru Biserică. Pentru seceră şi ciocan, ar zice tata.

– Mi se pare că-i o tâmpenie pe care oamenii o fac de prea multe ori, zise Rossi, apoi îşi şterse gura cu mâneca.

Costa ştia ce semnificaţie avea gestul. Lui Rossi i se făcuse poftă de-o bere. Îl urmă afară şi se uită la el în timp ce grasul încerca să se hotărască unde ar fi putut să meargă.

– Ascultă, zise Rossi, mijindu-şi ochii apoşi. Dacă vrei să mai afli ceva despre povestea asta, mi-a venit o idee.

– Zău?

– Da. Diseară luăm masa cu Teresa Nebuna. S-ar putea dovedi folositor.

– Luăm? Avem întâlnire cu Teresa Nebuna? Rossi îi aruncă o privire nedumerită.

– E Teresa Nebuna. O ştie toată lumea.

– Voiam să spun că noi abia de ne cunoaştem.

– Uite ce-i, începu Rossi, parcă jignit. Ştiu că relaţia asta n-a avut un început prea fericit, dar cel puţin mă străduiesc, băiete. Fac tot ce pot. Şi mai e ceva: ea vrea să stea de vorbă cu mine. Ştiu ce zvonuri umblă. Există un grăunte de adevăr în ele, dar lucrurile n-au mers atât de departe cum crede lumea. Nu iau masa cu Tereza Nebuna singur, nu în seara asta.

– Dumnezeule! Lui Costa nu-i venea să-şi creadă urechilor. Şi de ce să vin şi eu acolo?

– Aşa vrea ea, nu mă întreba de ce. Fă un gest de politeţe. Relaţii interdepartamentale şi tot tacâmul.

– Minunat.

Costa nu reuşise să adune prea mult entuziasm în răspunsul lui. Oricum, tot n-avea ce face. Poate că Teresa Nebuna era cu totul altă femeie în afara orelor de program.

– Asta înseamnă da?

– Depinde, zise Costa încet. Mai negociem?

OPT

Sara Farnese locuia în Borgo, zona rezidenţială care se întinde de la râu până spre zidurile Vaticanului. Era tot Roma, tot sub jurisdicţia oraşului. Cu toate acestea, nu puteai să ignori prezenţa statului papal de pe colină. Casa era pe Vicolo delle Palline, o străduţă îngustă, pavată cu piatră cubică, care duce de la Via dei Corridori până la Borgo Pio. *Il Passetto,* pasajul care uneşte Vaticanul cu fosta fortăreaţă a Papei, Castelul Sant'Angelo, intra în clădirea medievală de culoare ocru. Când unor grupuri de vizitatori privilegiaţi li se permitea să-l străbată, mergând pe urmele unor pontifi de mult trecuţi în lumea drepţilor – care uneori mai şi fugiseră ca să-şi scape pielea -, Sara putea să-i audă şi adesea să le asculte discuţiile uşoare. Efervescenţa comercială din Piaţa Sf. Petru şi agitaţia turiştilor în jurul ei se găseau doar la câteva minute de mers, dar pe străduţa ei şi în fundăturile înguste care-i plăceau atât de mult oamenii se mişcau în alt ritm. Cartierul rămăsese rezidenţial, în mare parte neatins de modernizarea care cuprinsese restul oraşului. Casele se moşteneau din generaţie în generaţie – nu şi a ei, care fusese cumpărată la un preţ substanţial.

Achiziţionase apartamentul de la hochparter în urmă cu patru ani, când se mutase definitiv la Roma.

Avea douăzeci şi trei de ani când se instalase la Universitate şi, imediat după aceea, începuse să arate mai vârstnică şi mai serioasă decât se simţea. Studiile urmate la Londra şi în America i se păreau o amintire tot mai ştearsă. La fel şi anii adolescenţei, petrecuţi în pensioane europene şi, în cele din urmă, în frigurosul orăşel elveţian

Montreux: tot mai îndepărtaţi, ca şi când n-ar fi fost ai ei. Îşi aducea aminte cum se urcase pe un vaporaş şi cutreierase de una singură oglinda strălucitoare a Lacului Geneva, încercând să scape de atenţia insistentă a colegilor care o considerau distantă, dar deosebită. Rămăsese pe punte ore în şir, privind munţii care mărgineau capătul de est al acestei mări interioare. Păreau s-o privească din înalt, ca Dumnezeu din ceruri: un observator enorm, omniprezent, detaşat de plictiseala lipsită de emoţii a zilelor.

Acestea erau cele mai vii amintiri ale Sarei Farnese, cele cu subiect fizic, geografic. Verdele de la Harvard. Pătratele colegiilor din Oxford. Străzile vechi în spatele Moscheei Albastre de la Istanbul, unde se pierduse câteva ore, urmărind încâlcita istorie a Bizanţului, închipuindu-şi că trăia în anii de la începutul domniei lui Constantin şi înţelegând totodată că studiul creştinismului timpuriu, domeniul pe care îl alesese – sau care o alesese pe ea, nu ştia sigur – era singurul pentru care avea cu adevărat talent.

Foarte puţini oameni erau tezaurizaţi în sertarele secrete ale minţii sale. Una dintre excepţii era şi una dintre cele mai vechi amintiri ale ei: sora Annette de la grădiniţa mănăstirii din Paris, care o luase deoparte într-o dimineaţă însorită de iunie. Întâmplarea se petrecuse cu douăzeci şi doi de ani în urmă. Şi totuşi, stând acum în apartamentul ei din Borgo, vedea perfect faţa suptă şi îngrijorată a călugăriţei, înconjurată de un văl apretat, ca un tablou ce aşteaptă să fie agăţat pe perete.

O dusese într-o cameră mică, în care ea nu mai intrase vreodată. Lumina strălucitoare era filtrată prin singura fereastră, un vitraliu ce-l înfăţişa pe Iisus cu un miel în braţe. Dangătul melancolic al clopotelor de la Sf. Eustaţiu pătrundea în încăpere în acelaşi timp cu notele unei formaţii reggae care cânta în spatele complexului

comercial Les Halles. Camera mirosea a praf, ca şi când era folosită rareori, deşi era curată şi la fel de simplă ca orice alt colţişor al mănăstirii. Se aşezaseră una lângă alta, pe scaunele tari din lemn, cu mâinile împreunate pe o Biblie veche, jerpelită.

Sora Annette nu e chiar atât de bătrână cum pare, se gândise copilul Sara. Îşi imagina uneori chipul călugăriţei fără riduri, eliberat de încordarea ce părea a izvorî dintr-o durere surdă. Fără văl şi anteriu, îmbrăcată în haine obişnuite, ca oamenii care treceau pe stradă. Când Sara o vedea aşa, sora Annette devenea altă persoană: plină de viaţă, vibrând de pasiune. Într-un fel, normală. Fiinţa imaginară şi sora din realitate care stătea lângă ea împărtăşeau o singură trăsătură. Amândouă aveau ochi foarte strălucitori, de un albastru intens, iar în acea zi de mult dispărută, la Paris, adevărata Annette se uitase la copila Sara cu o intensitate şi o pasiune care nu-i lăsaseră fetei nici o portiţă de scăpare.

Amintirile se referă la generalităţi, nu la detalii. Chiar şi copila Sara înţelesese asta şi nu încercase deloc să-şi întipărească precis fiecare cuvânt în memorie. Numai sensul conta, iar aici, spuneau ochii călugăriţei, nu aveai voie să greşeşti.

Vorbiseră despre tainele Domnului şi cum nimeni, nici măcar cea mai formidabilă fiinţă omenească ce trăise vreodată nu putuse nici măcar să se apropie de mintea Lui. Nici sora Annette. Nici amabilul preot cu accent străin care venea din când în când la mănăstire, le ţinea cuvântări pe care Sara nu le înţelegea, apoi pleca, atingând creştetul fiecărui copil în timp ce se îndrepta spre uşa din faţă şi spre lumea orbitoare de dincolo de ea.

Chiar şi Sfântul Părinte însuşi era în afara marelui plan al lui Dumnezeu, declarase ea, ceea ce o uimise pe puştoaica Sara, pentru că până atunci i se sugerase că

silueta albă şi intangibilă care trăia la Vatican făcea parte, într-un mod inexplicabil, din Împărăţia Cerurilor.

Uneori Dumnezeu poate părea crud. Uneori nimeni nu înţelege voia Lui; inocenţii suferă poate mai mult decât ticăloşii. E durere acolo unde nu ar trebui să fie, o suferinţă care poate părea atât de cumplită, încât e imposibil să-ţi închipui că vei scăpa vreodată din ghearele ei ucigătoare. Cineva s-ar putea întreba – ceea ce e perfect normal, îi spusese sora Annette, toţi se întreabă mai devreme sau mai târziu – de ce un Dumnezeu iubitor acceptă să se întâmple asemenea tragedii… Asta e instigarea Diavolului care ne şopteşte la ureche în momentele noastre de slăbiciune. Mila Domnului, deşi uneori de nepătruns, ne mântuieşte şi ne eliberează. Noi ne construim propriile noastre închisori. Noi – nu El – ne trimitem în Iad. El ne iubeşte cu toate chipurile noastre şi, în cele din urmă, ne va salva prin bunătatea Sa. De îndată ce am străbătut calea până la El. De îndată ce am găsit drumul spre Paradis.

Viaţa este un mister, îi spusese ea, un dar. Şi, ca toate darurile, poate fi luat înapoi. Când se întâmplă asta, credincioşii nu se plâng. Ei îi mulţumesc lui Dumnezeu că darul a existat, apoi se supun înţelepciunii Lui nemărginite. Îl iubesc şi mai mult şi găsesc mângâiere în această dragoste.

Sara îşi ridicase privirile şi se uitase în ochii albaştri, încercând să înţeleagă. O adora pe călugăriţă. De când venise la şcoală – o clipă care părea mai îndepărtată chiar şi decât cele mai tulburi amintiri ale ei – sora Annette îi fusese ca o mamă. Părinţii ei nu o vizitau prea des, erau două figuri înalte şi grave care apăreau şi dispăreau. Erau oameni ocupaţi. Se simţea norocoasă că-şi făceau timp să vină şi un pic. Când soseau, o sărutau şi-i făceau nenumărate cadouri şi promisiuni. Sora Annette îi spusese că nu era vorba de lipsă de afecţiune din partea lor, iar

Sara ştia că n-o minţea. Trăiau într-o altă lume, unde o fetiţă tăcută, de cinci ani, care vorbea puţin şi îşi petrecea timpul visând cu ochii deschişi lucruri pe care nu le mărturisea nimănui, nu ar fi fost fericită. Acţionau aşa pentru binele ei şi într-o zi ea avea să le fie recunoscătoare.

– Dumnezeu lucrează mereu dincolo de înţelegerea noastră, îi spusese sora.

Apoi ezitase. Se întâmplă ceva ciudat cu ea, se gândise copila. Poate răcise, poate avea gripă. Sora Annette era bolnavă, iar gândul o făcuse pe Sara să-i apuce mâna şi mai strâns. Îi era imposibil să-şi imagineze lumea fără această femeie.

– Sara, se hotărâse în cele din urmă sora, Dumnezeu ţi-a luat părinţii la El. Ieri, în America. Au avut un accident.

Îşi aducea aminte – şi avea să-şi amintească întotdeauna – că i se uscase gura şi ceva tare şi dureros începuse să-i crească în gât, ca un fel de cancer venind de nicăieri.

– Acum sunt lângă Dumnezeu. Sunt în Raiul lor, unde îi vei întâlni într-o bună zi, cu condiţia să fii fată cuminte, aşa cum ai fost până acum. Dumnezeu te iubeşte, Sara. Cu toţii te iubim. Te vom iubi în fiecare zi până când El ne va chema şi-atunci vom aştepta răbdători să fim din nou împreună. Cu părinţii tăi, cu toţii. Sora Annette făcuse o pauză. Avea ochii sticloşi.

Nu trebuie să-ţi faci nici o grijă, continuase ea pe un ton care devenise dintr-odată practic. O să avem grijă de tine mereu, dacă vrei. Sau poţi să ieşi în lume, dacă preferi. Vei avea mijloacele să faci tot ce doreşti.

Aici, sora o îmbrăţişase. Sara încă îşi amintea mirosul. Duhoarea morţii se abătuse asupra ei, o miasmă veche, uscată, de putreziciune. În decurs de un an, Annette se dusese la Domnul din Ceruri. Devenise de bunăvoie o părticică din marea procesiune către a Sa poartă, probabil zâmbind în clipa morţii.

– Fii tristă, îi spusese sora Annette, dar fii şi fericită şi înţeleaptă. Şi recunoscătoare. Ai multe pentru care să fii recunoscătoare.

– Aşa voi face, răspunsese copila, întrebându-se dacă va avea curajul să se ţină de cuvânt.

– Ştiu, zâmbise sora. Eşti o fată bună, micuţă Sara. Vei fi totdeauna. Şi, într-o zi, pe pământul acesta, vei fi răsplătită. Într-o bună zi, vei cunoaşte o mare bucurie.

Cuvintele erau atât de clar întipărite în memoria Sarei, încât se convinsese că erau adevărate, chiar şi cele rostite de sora Annette. Dar mai avea o amintire, un defect inexplicabil în imaginea altfel perfectă: atunci când sora îi recomandase asta, pe obraji îi curgeau lacrimi grele. Se prelingeau atât de încet, de greoi, încât sora Annette semăna cu palida şi neclintita Marie din capelă, a cărei faţă era brăzdată de lacrimi de sidef, deloc omeneşti.

Sara Farnese se uită la ceas şi se minună cât de puternice erau amintirile. Uneori dădeau la o parte prezentul, erau un fel de cârje pe care se sprijinea, un înlocuitor al deciziei şi acţiunii. Ce ar fi înţeles sora Annette din existenţa ei de-acum? Cunoştea răspunsul şi nu voia să se gândească la el.

Era 2.37, iar ziariştii şi reporterii încă mai făceau scandal sub ferestre. I se făcuse greaţă de atâtea note vârâte pe sub uşa blocului. Deconectase telefonul, şi totuşi o pândeau, o hăituiau.

Îşi puse o pereche de ochelari de soare şi se duse la fereastră. Afară, pe aleea îngustă, fulgerară flash-uri, vocile deveniră mai stridente, iar echipele TV se străduiră să profite de această rară apariţie a persoanei pe care voiau cu toţii s-o vadă. O femeie pe care mass-media o prezenta deja ca pe o seducătoare funestă implicată într-o tragedie în care unul dintre iubiţii ei – pe deasupra unul căsătorit – şi-a ucis soţia şi pe iubitul fostei amante într-o manieră mai mult decât sângeroasă.

Oamenii care se plimbau pe strada principală se opreau să privească mulţimea care fremăta la umbra pasajului papal. Oare ei ar fi mai iertători? Ar încerca să o înţeleagă? Sara se îndoia. Nu putea spera decât că interesul lor se va stinge repede, fapt total nerealist, dată fiind bizareria cazului descris de mass-media.

La 2.29, Sara Farnese intră în dormitor şi deschise compartimentul secret din noptiera mică. Telefonul încă mai avea eticheta operatorului mobil din Monaco. Convorbirile efectuate cu acest aparat nu puteau fi monitorizate, îi spusese el, spre deosebire de modelele italieneşti. Şi el avea unul. Dacă foloseau telefoanele la ore pe care le stabileau în prealabil, totul era în regulă. Nimeni nu trebuia să afle.

Deschise şi aşteptă, iar la şi jumătate auzi un ţârâit.

Nu era supărat pe ea, nu de data asta. Sara Farnese i-a ascultat recunoscătoare vocea plină de căldură şi fermă, care-i spunea că totul va fi bine, numai să-şi păstreze calmul, să fie liniştită şi să nu mărturisească nimănui mai mult decât era necesar, mai ales poliţiei.

Sara plânse un pic. Îi era imposibil să-şi stăpânească lacrimile. Îi povesti despre brutele de la intrarea în bloc şi cum presa devenise o obsesie pentru ea.

– O să-ţi trimit un cadou, îi promise el.

Nu vorbiseră mai mult de patru minute, dar ea îşi recăpătă încrederea în această lume, o încredere pe care sora Annette ar fi recunoscut-o, chiar dacă ar fi găsit în ea şi motive de îndoială.

Imediat după trei se duse din nou, de probă, la fereastră, şi rămase acolo exact atâta timp cât să poată vedea fără a fi văzută. În Borgo Pio sosiseră maşinile de curăţenie, cu o zi mai devreme faţă de programul obişnuit, chiar dacă pe străzi nu era praf şi nici gunoaie, mulţumită caniculei cumplite din august, care alungase oamenii din oraş. Pe şosea înaintau două cisterne care stropeau asfaltul şi-l

frecau cu perii mari, circulare, fixate pe burţile lor. Cotiră apoi pe Vicolo delle Palline, un loc până atunci ocolit de maşinile de la salubritate, şi se apropiară lent de mulţimea de sub ferestrele ei. Reporterii şi cameramanii se risipiră, ţinându-şi strâns la piept aparatura şi înjurând maşinile care treceau încet printre ei.

Sara Farnese se uita de după perdea şi îşi dorea să poată râde. Primise şi alte daruri generoase, dar nici unul atât de bine-venit şi într-un moment atât de potrivit. Şi totuşi nu va scăpa de atenţia lor nedorită.

Mulţimea începuse să se adune din nou. În mijlocul ei recunoscu două siluete familiare, una masivă, alta zveltă. Erau poliţiştii de ieri. Sara începu să-şi adune gândurile cu grijă.

NOUĂ

Jay Gallo şedea pe iarba uscată a Dealului Esquilin, nu departe de Via Mecenate, mâncând o *calzone* cumpărată de la pizzeria rustică de după colţ: bucheţele de dovlecei şi anşoa învelite în mozarella. Săpăturile arheologice ajunseseră în ziua a patra şi fuseseră oprite din nou. Se întrebă cât va mai dura până când un producător nerăbdător de la New York va citi ultimul raport al contabilului şi va opri filmările, lăsându-l fără bani de pâine. Gallo îşi dorea cu disperare altă slujbă. Câştiga mai bine când ducea turişti prin oraş şi le servea câte-o poveste specială şi uneori picantă. Ura echipele de televiziune. Le detesta îngâmfarea colosală şi incompetenţa organizatorică. Detesta în special lipsa lor de onestitate. Cândva, înainte ca băutura şi drogurile să-l prindă în gheare şi să-i trimită viaţa în cu totul altă direcţie, Gallo fusese profesor la Harvard. Îşi cunoştea bine domeniul: Roma imperială târzie – deşi acum îşi lărgise aria de specializare pentru a acoperi necesităţile unui traducător şi ghid turistic. Era dureros pentru el să asiste la acest fals eveniment arheologic în care chipurile se scotea la iveală o parte importantă din Domus Aurea, Casa de Aur a lui Nero, în care fiecare ciob de ceramică, fiecare cui ruginit era legat într-un mod hazardat de acel trecut fabulos. Cu toate insuficienţele sale personale, Jay Gallo ştia ce înseamnă rigoarea intelectuală şi îşi dădea seama când era tăvălită prin noroi de dragul banilor.

Scipio Campion – până şi numele îl făcea să scrâşnească din dinţi – personifica acest viciu cu prisosinţă. Un profesoraş de la Oxford, cu o bărbie minusculă şi un

accent care crăpa geamurile, era înzestrat din naştere cu acea greutate academică britanică pe care televiziunea americană o adora. Dacă ar fi fost să dai crezare emisiunii, într-o singură campanie Campion descoperise tabăra de unde Spartacus supraveghease Pompeiul; scosese la lumina zilei ruinele unui palat la Glastonbury, cu tot cu frescele de pe pereţi, pe care îl identificase cu abilitate ca fiind Avalon; iar la marginile Alexandriei moderne dăduse peste mormântul – în el, ce emoţie nebună, un schelet decapitat – lui Caesarion, fiul lui Iulius Caesar şi al Cleopatrei. Totul atât de improbabil şi nemeritat! Văzuse bine cum se prefăcea Campion în faţa camerei de luat vederi. Mare brânză! Jay Gallo ştia că s-ar fi descurcat mai bine dacă i s-ar fi dat o şansă. Târfa de producătoare îi rânjise în faţă atunci când menţionase asta întâmplător.

Îşi termină pizza şi ascultă liniştit ultima ceartă dintre Campion, producător şi echipa de filmare, care pornise de la felul cum vor cădea luminile asupra protagonistului.

– Tâmpiţi, zise Jay Gallo cu tristeţe, către nimeni în particular, dorindu-şi să nu fi fost într-o asemenea dispoziţie groaznică. În ultima vreme totul îi mersese prost. Ajunsese să facă pe trepăduşul pentru indivizi pe care-i detesta, să livreze pachete care conţineau Dumnezeu ştie ce, în locuri pe care nu mai voia să le vadă a doua oară. Dar să stai pe platoul unei producţii TV de duzină era mai bine decât să înfunzi închisoarea. Mobilul îi vibră în buzunarul cămăşii.

Întinse o mână transpirată şi obosită să-l scoată. Se ridică şi se îndepărtă de echipă, ca să fie sigur că nimeni nu va zbiera la el din cauză că vorbeşte pe platou.

– Domnul Galo? Numele meu este Delgado. Lucrez pentru o companie de turism din Borgo. Probabil că n-aţi auzit de noi. Am o problemă urgentă. Sunteţi ocupat?

– Foarte. Era răspunsul obişnuit, ritualul cu clienţii de ultimă clipă. Trebuia să-i facă să se simtă recunoscători – şi foarte generoşi.

– A, îmi pare rău. Atunci poate altă dată.

– N-am spus că nu sunt disponibil, sări Gallo. Doar ocupat.

– Dar avem nevoie de cineva chiar acum. Una dintre agenţii m-a lăsat baltă. Ne vine un grup de oameni foarte importanţi care vor să viziteze Ostia. În cel mult o oră trebuie să le găsesc un traducător.

– Care-i afacerea?

– Care-i ce?

– Ce fel de tur? Despre ce să le vorbesc?

– Despre ultimele descoperiri din epoca imperială. Despre port. Nu prea multe detalii.

– Hei, zâmbi Gallo pentru prima dată în ziua aceea, pot să le dau câte detalii pofteşti. Asta am făcut la Harvard.

– Aşa am auzit, ezită omul. Atunci eşti liber? Gallo putea să recunoască un fraier de la mare distanţă.

– Să fiu sincer, am nişte treburi personale. Dacă le amân, trebuie să fiu plătit dublu. Şase sute de dolari pe zi.

– O grămadă de bani, spuse ezitant vocea de la capătul celălalt al firului.

Nu poate să spună decât nu, se gândi Gallo. Oricum, mai avea doar o zi de filmări. Echipa îl plătise în avans. De obicei nu-şi bătea joc de oameni, dar de data asta o va face cu deliciu.

– Da sau nu.

– Pot să te iau în treizeci de minute? Unde te găsesc?

– La barul de la Osteria Capri. În Labicana, partea dinspre Colosseum.

– La o cafea?

– La o cafea, răspunse el uluit. Oare trăncănise cineva?

– O să vin, spuse omul şi închise înainte ca Gallo să-l întrebe cum putea să-l recunoască.

Se întoarse pe platou. Reîncepuseră să filmeze. Campion ţinea în mână o bucăţică de ceramică, întrebându-se retoric dacă nu cumva era o părticică dintr-o cupă de vin pe care cândva o atinseseră chiar buzele lui Nero.

Gallo păşi chiar în mijlocul scenei şi smulse ciobul nesmălţuit din mâna lui Campion.

– Dă-mi voie să întrerup acest torent de fantezii şi să repun adevărul în drepturi, spuse Gallo, zâmbind către cameră. Nero a trăit aici cel mult doi sau trei ani înainte de a-i porunci unui sclav să-l omoare ca să scape de soarta pe care i-o hărăziseră romanii. Mai precis să-l facă bucăţi. Împăraţii nu gustau moda rustică mediteraneană. Ei mâncau din farfurii elegante şi beau din pahare la fel de elegante. Porcăria asta n-a ajuns niciodată dincolo de uşa bucătăriei. Chiar şi-un sclav s-ar fi ruşinat să pună mâna pe ea. Ce ai scos tu din pământ, dragul meu, este echivalentul roman al plasticului. Şi te rog nu le spune altceva oamenilor care se uită la tine.

Jay Gallo se simţea bine. Poate că mai avea timp să tragă şi o bere înainte să apară omul de la agenţie. Nu i-ar fi stricat, bineînţeles.

Producătoarea, o femeie micuţă, cu o feţişoară întunecată şi răuvoitoare, îl împunse în braţ cu un deget ca de oţel:

– Eşti concediat, domnule, şuieră ea.

– O, ce calamitate. Gallo chicoti şi porni în sus pe deal, atât de bucuros, încât începu să fluiere.

A avut timp să bea două beri înainte ca omul să sosească. Gallo arboră un zâmbet plăcut. Când se simţea aşa era în stare să facă treabă bună. Toată lumea îl simpatiza.

Ieşiră din şantier şi plecară într-un Mercedes lung şi negru. Când se sui în maşină, Gallo observă că avea număr de Vatican, ceea ce era într-adevăr ciudat.

ZECE

Gloata de ziarişti plictisiţi se îngrămădise la uşă. Păreau iritaţi, hotărâţi şi oarecum ridicoli. Luca Rossi flutură o mână spre ei.

– Nu-mi vine să cred că am acceptat asta.

– Aşa a fost înţelegerea, îţi aminteşti?

– Înţelegerea a fost să vin aici. Asta am şi făcut. Acum intri şi vorbeşti cu femeia de unul singur. Oricum, pe mine nu mă poate suferi. Probabil că aşa o să scoţi mai mult de la ea.

– Şi tu te duci să bei?

– Ha, ha. Uite un reporter pe care-l cunosc. Cândva mi-a făcut nişte servicii. Trebuie să stăm de vorbă. Uneori ăştia ştiu chestii care nici măcar nu zboară pe lângă noi. În regulă?

Costa ridică din umeri. Se întrebă dacă Rossi era pe deplin cinstit cu el. Existaseră momente în apartamentul familiei Rinaldi când grasul i se păruse preocupat şi mirat, deşi nu şoptise nici un cuvânt mai târziu.

– Dacă aşa vrei…

– Apoi o s-o iau frumuşel înapoi. Nu-ţi face griji pentru mine. Putem vorbi diseară.

Costa îşi dorea din suflet să scape de acel aranjament.

– Tipei i s-au aprins călcâiele după tine, Luca. Nu există altă explicaţie. Eu n-aş face decât să vă stau în drum.

– Teresa Nebuna nici nu arată aşa nasol, zise Rossi oarecum ofensat. Se poate şi mai rău.

– Nu vreau să-i distrag atenţia de la tine. Sunt tânăr, zvelt, atrăgător şi tot tacâmul.

Rossi întinse o mână uriaşă şi-l bătu pe obraz, nu prea delicat.

– E un local nou în Testaccio: Caligula, numărul 13 pe Alberoni. Să fii acolo la opt. Nu întârzia. Plătesc eu.

– Grozav.

După care Rossi se pierdu în mulţime, dând din coate şi schimbând o privire cu un bărbat pe care Costa crezu că-l recunoaşte. În curând aveau să bea o bere după colţ, bănuia el. Poate că grasul voia într-adevăr să discute ceva cu el. Dar tot i se părea o variantă slabă. Îşi aduse aminte de Falcone şi se gândi că trebuia să caute o explicaţie mai simplă. Rossi pur şi simplu nu voia s-o vadă pe Sara Farnese. Asta era tot.

Ideea i se păru şi mai stranie când femeia deschise uşa apartamentului. Purta o cămaşă roşie de bumbac şi jeanşi prespălaţi, de firmă. Avea părul strâns la ceafă. În ochii ei verzi, mari şi inteligenţi, văzu o strălucire nouă. Era cam de înălţimea lui şi la fel de zveltă. Se mişca cu o graţie studiată, ca şi când mai întâi ar fi analizat fiecare pas.

Apartamentul era decorat la un nivel al bunului gust pe care Nic Costa îl asocia de obicei cu persoanele bogate şi de vârstă mijlocie: mobilă din lemn masiv – imitaţie de calitate, o masă lăcuită şi tablouri peste tot – multe portrete medievale şi câteva moderne, lucrări abstracte care cumva se potriveau în context. Pereţii erau acoperiţi cu un tapet greu pe care îl găseai de obicei în hotelurile de lux. Şi cărţi, rafturi peste rafturi, toate înţesate cu volume cartonate, câteva îmbrăcate în piele. Nu văzu nici un televizor, doar un sistem stereo foarte scump şi, alături, o mulţime de CD-uri cu piese clasice. Nu înţelegea mare lucru din toate astea. Dacă scoteai din ecuaţie blugii de firmă şi silueta ei atrăgătoare, puteai presupune că această femeie, care nu avea mai mult de treizeci de ani, ducea viaţa unei domnişoare bătrâne de cincizeci. Costa

făcu un semn spre mulţimea, acum nevăzută, care fremăta dincolo de fereastră.

– Ştii, există legi împotriva hărţuirii. Dacă vrei să iei măsuri… Pot să chem poliţia municipală.

Sara Farnese se aşeză într-un fotoliu înalt şi elegant, care părea însă neconfortabil.

– Vor pleca până la urmă, nu-i aşa? Tot nu pricep ce vor.

Voiau să o fotografieze, Costa ştia prea bine. Voiau să-i etaleze frumuseţea pe primele pagini ale ziarelor, declarând: asta e femeia pentru care un profesor universitar a luat-o razna, şi-a omorât nevasta, l-a jupuit pe prietenul amantei lui şi s-a sinucis, totul în numele unui sentiment care seamănă cu dragostea.

Se aşeză pe o canapea joasă, simţindu-se penibil, nelalocul lui.

– Vor să te fotografieze. Te vor pe tine.

– Atunci vor aştepta mult şi bine. Mi se aduce mâncarea aici. Vecinul de dedesubt îmi face cumpărăturile. Nu mă întorc la universitate până nu se termină toată nebunia asta. Pot să stea aici şi o săptămână, din partea mea. Nu vor obţine nimic.

Uşor de spus, se gândi el. Nu avea idee cât de repede te epuiza o asemenea atenţie permanentă şi cât de mult făcea ea parte din joc.

– Nu mi-ai spus cum te numeşti.

– Costa. Nic Costa.

– Ce doreşti, domnule Costa?

– Rutina, pur şi simplu rutina. Scoase un carneţel. Dacă nu ai nimic împotrivă… Câteva detalii personale.

– Foarte bine.

Eficient, în numai cinci minute, Sara Farnese îi relată toate faptele. Era de aceeaşi vârstă cu el – douăzeci şi şapte de ani, mai tânără decât se aşteptase -, avea cetăţenie italiană şi britanică – naţionalităţile părinţilor decedaţi, şi era profesor universitar. Legătura ei cu Rinaldi

durase doar câteva săptămâni. Din câte îşi aducea aminte, nu menţionase în prezenţa lui Rinaldi numele lui Hugh Fairchild, deşi era posibil să-i fi scăpat totuşi. Nu era la curent cu problemele financiare şi cu dependenţa de droguri ale lui Rinaldi şi aflase despre amândouă cu surprindere – sinceră, i se păruse lui Costa.

Îi oferi din memorie sursa citatului despre sângele martirilor, dar nu era sigură câtă relevanţă avea. Ca simplu fapt, Costa îi citi versiunea întreagă a strofei despre St. Ives pe care Falcone le-o explicase de dimineaţă.

– Vasăzică e o ghicitoare? întrebă ea, amuzată.

– Nu cauţi un calculator?

– De ce? Răspunsul e limpede: un singur om se duce la St. Ives, ceilalţi merg în direcţie opusă.

Începea să-şi explice stânjeneala lui Rossi în faţa acestei femei. Era prea inteligentă, prea rece, prea distantă. Îl făcea să se simtă neînsemnat şi prost, nu printr-un comportament deliberat, ci prin simpla ei prezenţă şi manieră de a vorbi. E o întâmplare, se gândi el. În jurul ei plutea o aură ciudată de singurătate, mult prea evidentă în acest apartament antiseptic, excesiv de ornamentat, pe care ea îl numea casă.

– Profesorul Rinaldi avea multe cunoştinţe la Vatican?

– Îi ştia pe cei pe care-i ştim cu toţii. Oamenii care au legături cu mediul universitar, cei care controlează accesul la bibliotecă.

– Presupun că ai nevoie de un permis pentru a intra acolo. Ceva cu care să treci de poartă fără să stai la coadă cot la cot cu turiştii.

Sara deschise o poşetă mică din piele albastră pe care o luase de pe un scaun şi care, ca toate obiectele din cameră, părea prea serioasă pentru ea. Scotoci câteva clipe şi scoase un card laminat, cu numele şi fotografia ei.

– Bineînţeles. La bibliotecă sunt mai multe surse despre Creştinismul primitiv decât oriunde în lume. Din acest motiv am venit la Roma.

Costa examina cardul.

– Dar acesta oferă acces la Vatican. Nu la bibliotecă.

– Uneori, răspunse ea uşor ezitant, ai nevoie de manuscrise care sunt depozitate în altă parte. Economiseşti timp.

Costa nu cunoştea pe nimeni, cu excepţia personalului de la Vatican, care să deţină un asemenea permis.

– Stefano avea şi el aşa ceva?

– Nu cred. Aştepta să-l primească. Probabil că din cauza asta a provocat aşa un tămbălău când a intrat. Dacă ar fi avut, n-ar mai fi fost nici o problemă.

Lucrurile nu se legau. Femeia se angajase la universitate cu trei ani în urmă şi avea deja un permis foarte valoros. Rinaldi, care lucra acolo de mai bine de douăzeci de ani, trebuia să stea la coadă, umăr la umăr cu turmele de japonezi.

– De ce nu încercase să obţină un card, dacă e atât de important?

– Nu ştiu, îmi pare rău. Lucram în acelaşi departament, dar nu aveam aceeaşi specializare. Poate că nu i s-a părut necesar. În ziua de azi poţi să obţii o mulţime de materiale de pe Internet. Eu una prefer să merg la sursă. Mi se pare mai corect.

– De ce să nu fi vrut şi el acelaşi lucru?

– Ţi-am spus, răspunse ea cam enervată, nu ştiu. Am avut o scurtă legătură cu el. Nu pot pretinde că îl cunoşteam foarte bine.

Şi totuşi, Stefano Rinaldi credea că o cunoaşte suficient de bine încât să se sinucidă în faţa ei şi să se bizuie pe ea… Ca să facă ce? Poate să-i salveze soţia, în schimbul morţii amantului *en titre?*

Îşi aminti un detaliu din conversaţia lor de ieri.

– Domnişoară Farnese, ai spus că ţi-a vorbit pe două voci diferite.

Sara uitase acest amănunt, o dovedea chiar expresia ei, iar amintirea o uluise.

– Da. Când l-a citat pe Tertullian, parcă a emis un fel de sentinţă pe care trebuia s-o audă toată lumea. A rostit-o cu voce tare, cu un scop precis. Se gândi bine înainte de a continua: A fost mult mai calm decât atunci când mi-a vorbit despre Mary. Atunci discuta numai cu mine.

Costa încercă să înţeleagă ce semnificaţie avea această informaţie.

– Ai mai recunoscut vreo persoană din sală? Pe lângă cel care l-a împuşcat?

– Nu, nu-i cunosc pe ceilalţi.

– Dar, dacă a spus ceva cu voce tare şi altceva în şoaptă, înseamnă că avea un motiv. Poate îl pândea cineva. Cineva care voia să audă prima parte, nu şi pe a doua. Te rog, încearcă să te gândeşti. E posibil aşa ceva?

– Îmi pare rău, spuse ea după ce chibzui câteva clipe. Dacă îmi amintesc bine, a intrat în sală alergând. Prima dată când a rostit citatul din Tertullian depăşise de mult pe oricine altcineva. Chiar dacă ar fi vorbit tare, tot nu l-ar fi auzit nimeni. A doua oară parcă a fost altfel. Dar…

Nic Costa se gândi la banii pe care Vaticanul îi cheltuia pentru securitate şi deodată avu tentaţia să meargă înapoi la locul unde văzuse pielea lui Hugh Fairchild pe biroul de mahon.

– Înţeleg. Îmi cer scuze. Probabil că întrebările mele ţi se par stupide.

– Deloc. Mi se par chiar foarte inteligente. Mă rog, cât de inteligente pot fi în situaţia de faţă. Aş vrea să te pot ajuta mai mult.

Rossi avea dreptate. În prezenţa lui totul ar fi fost penibil. Sara Farnese era un amestec straniu de forţă şi

timiditate. Cu cât ar fi fost înconjurată de mai mulţi oameni, cu atât le-ar fi divulgat mai puţin.

Îşi puse carnetul în buzunar şi se ridică.

– Vrei o cafea, domnule Costa?

– Mulţumesc, îi răspunse el zâmbind, dar am o întâlnire.

– O să mai existe vreo ocazie?

– Sper să lămurim totul până mâine. Nu cred că va mai fi necesară altă discuţie.

Făcu semn spre fereastră şi-i dădu cartea lui de vizită, după ce scrisese pe spate numărul de acasă şi cel de mobil.

– Ţine minte ce ţi-am spus despre hărţuire. Sună-mă oricând şi voi trimite pe cineva să vorbească cu ei.

Femeia se uită la cartea de vizită, apoi o puse în poşetă:

– Mulţumesc, am să ţin minte.

– Bine. A, să nu uit. Urmă o şmecherie veche, dar uneori eficientă: Ştii pe cineva la Vatican? Poate un anume cardinal Denney?

Sara clătină din cap şi zâmbi, cel mai sincer zâmbet pe care Costa îl văzuse vreodată pe chipul ei.

– Îmi pare rău. N-am auzit de el.

– Nu-i nimic.

Sara Farnese se uită din nou pe fereastră, gânditoare.

– Sigur nu vrei să ieşi puţin din casă? întrebă Costa. Nu vrei să faci o plimbare? Doar n-o să stai aici o veşnicie.

Ea se încruntă spre lumea de dincolo de geam.

– Nu sunt sigură că pot face faţă acum…

– Poate, zise el privind-o atent.

UNSPREZECE

Peste alte zece minute, uşa blocului din Vicolo delle Palline se deschise, iar mulţimea de afară înnebuni brusc. În ciuda căldurii, femeia care ieşea din clădire purta un pardesiu lung. Ochelarii mari de soare îi ascundeau o bună parte din faţă, o eşarfă îi acoperea părul. Împinse la o parte pădurea de microfoane de televiziune care răsărise înaintea ei. Nu spuse nimic. Îşi ţinea capul plecat şi încerca să iasă cât mai puţin în evidenţă în armata de reporteri care pretindeau să li se dea atenţie.

Bliţuri fulgerară, braţe şi coate intrară în acţiune pentru obţinerea unei poziţii cât mai bune. Un reporter de la o revistă de scandal căzu la pământ după ce primise o lovitură puternică în coaste. Un ziarist începu să urle pentru că fusese dat la o parte. Unul dintre scriitoraşii mai solizi începu să-l piseze cu pumnii pe un operator TV care încerca să-i ia locul. Personajul zvelt din mijlocul grupului compact nu reuşi să evite câteva fotografii, dar rămase mut, împingând în dreapta şi-n stânga şi privind mereu în pământ.

Apoi centrul de greutate al activităţii se mută. Pardesiul forţă trecerea prin ultima barieră de trupuri. Acum avea cale liberă pe strada pietruită. Hărmălaia mulţimii se mai potoli. Nu aşa trebuia să se întâmple. De obicei, victimele renunţau în cele din urmă. Ofereau o imagine trecătoare sau câteva cuvinte în semn de recunoaştere a puterii haitei. Nu mai pomeniseră aşa ceva: cineva evitase total, cu deplin succes, avansurile mulţimii. Doi sau trei dintre ei se întrebară ce însemna asta, dar era oricum prea târziu.

Sara Farnese începu să alerge: cele două mâneci ale trendului se mişcau viguros, picioarele bocăneau pe asfalt. Femeia care se strecurase pe sub nasul reporterilor fixă un ritm constant şi deliberat, luând-o pe lângă *Il Passette,* spre strada turistică de dincolo, invitându-i parcă s-o urmeze.

Haita urlă şi porni după ea, ezitând doar o clipă la gândul că situaţia era totuşi foarte ciudată. Pe Via dei Corridori, lângă o gheretă cu îngheţată, aproape că o prinseră din urmă. Femeia acceleră din nou şi continuă să gonească până când semaforul din Piaţa Pia se făcu roşu şi un şuvoi de maşini ţâşni înainte. Claxoanele sunară la unison, şoferii începură să urle unul la celălalt şi astfel o avalanşă de metal îi blocă drumul.

Se întoarse şi văzu mulţimea care o urmărea, gâfâind, nedeprinsă cu o asemenea cursă şi hotărâtă să i-o plătească, s-o crucifice în public, s-o forţeze să-şi scoată deghizarea, să zbiere la ea până va spune ceva, orice, pentru a explica de ce muriseră trei oameni în numele ei şi de o asemenea manieră uluitoare.

Primul reporter, care ajunsese înaintea celorlalţi, se repezi şi-i puse o mână pe umăr. O mare greşeală, pentru că un pumn colţuros îl izbi în coaste, tăindu-i răsuflarea timp de câteva clipe. După ce durerea i se potoli, auzi doar o jumătate de înjurătură pe un ton scăzut.

Traficul se blocase în piaţa largă. O mulţime de motoare supraîncălzite emanau un nor înăbuşitor de gaze de eşapament în aerul umed, la patruzeci de grade. Femeia observă restul turmei apropiindu-se şi se întoarse, sări pe capota unui Lexus oprit lângă bordură, apoi traversă rapid strada, din maşină în maşină.

Mulţimea privea spectacolul cu o uimire îndurerată. Reporterii rămăseseră fără suflu, iar fotografii abia mai aveau energie să ridice aparatele. Cei de la televiziune încă se mai chinuiau să ajungă acolo, întrebându-se ce se

întâmplase. Reuşiră să vadă deznodământul abia după ce personajul zburase peste toate capotele, acoperişurile şi portbagajele automobilelor care umpleau piaţa.

Sara Farnese – care, după câte ştiau ei, era o profesoară universitară calmă şi liniştită – bătea iute pavajul ca un alergător de cursă lungă. Stabilise alt ritm, mai rapid decât cel de pe Via dei Corridori, care părea mult mai natural, apoi dispăruse dincolo de silueta masivă şi rotundă a Castelului Sant'Angelo, sprintând ca un atlet profesionist. Coatele i se mişcau ritmic, trenciul îi flutura în vânt, iar picioarele loveau sacadat asfaltul.

Cinci minute mai târziu, o tânără firavă şi speriată, originară din Kosovo, cu un copil de zece luni în braţe, stătea în faţa cortului care deocamdată era singurul ei adăpost. Îl instalase pe aleea lată de pe malul Tibrului, lângă Podul Cavour. Văzu cu surprindere că un bărbat subţire venea spre ea, îmbrăcat cu un trenci de damă de culoare deschisă. Arbora un zâmbet larg, bine dispus, şi respira cam greu.

Femeia îşi strânse copilul la piept şi se retrase în umbra cortului jerpelit. Bine că nu era poliţist, nu voia să fie prinsă din nou. Poliţiştii nu poartă haine de damă şi nu surâd plăcut, cu o evidentă bucurie interioară.

Bărbatul se opri şi se aşeză pe jos lângă ea, gâfâind, şi se uită la copil. Îşi scoase haina, o împături, puse deasupra nişte ochelari de soare scumpi şi o eşarfă şi i le întinse.

– Ai nevoie de ele? o întrebă. Femeia dădu din cap.

Bărbatul se căută în buzunar, de unde scoase o bancnotă de cincizeci de euro. O grămadă de bani, după părerea ei.

– Ce vrei? zise ea într-o italiană stâlcită. Io nu… Tăcu. Erau totuşi atât de mulţi bani…

– Nu-ţi face probleme. E un obicei de familie. Tata m-a învăţat să dăruiesc ceva de două ori pe zi, îi explică el pe un ton cald, foarte liniştit. Poate că într-o zi altcineva va face acelaşi lucru pentru mine.

Fata nu-şi lua ochii de la bancnota dintre degetele delicate ale copilului. Erau mai mulţi bani decât văzuse în ultimele două săptămâni.

– Prea mulţi, şopti ea din nou.

– Ţi-am spus: de două ori pe zi. Azi-dimineaţă am fost ocupat şi n-am găsit pe nimeni. Ai avut noroc, primeşti toţi banii.

– Îmi place să am noroc, zâmbi ea nervos. Costa se întrebă câţi ani avea. Bănuia că nu mai mult de şaptesprezece.

– Promite-mi ceva, zise, scriind câteva cuvinte pe o pagină pe care o smulse dintr-un carnet.

– Ce? întrebă ea, luând hârtia.

– Du-te la adresa asta. E un cămin. Or să te ajute.

– Bine, îi răspunse fata încet, dar cu suspiciune în glas.

– Nu trec pe-aici prea des, continuă Costa. Ţine minte adresa.

Se îndepărtă, îndreptându-se spre treptele ce duceau la acelaşi nivel cu drumul, înapoi pe podul care conducea spre Vatican.

Se afla pe scara de piatră când telefonul începu să sune.

– Îţi sunt îndatorată, domnule Costa, spuse Sara Farnese, care părea uşurată.

– Mă cheamă Nic. Cu plăcere. Am pierdut haina şi celelalte lucruri. Îmi pare rău.

Femeia izbucni în râs. Era prima oară când o auzea râzând. I se dezvăluia adevărata Sara Farnese, nu personajul pe care îl interpreta în faţa lumii.

– A meritat, de zece mii de ori. A meritat să-i văd alergând după tine, Nic…

– Să înţeleg că ai scăpat? zise el.

Nu mai auzi nimic de la capătul celălalt al firului. Fusese o întrebare directă, date fiind împrejurările. Poate că Sara încerca să ghicească dacă era de natură personală sau profesională. Nici el nu ştia sigur. Nic Costa se întrebă

unde se putea duce femeia în situaţia respectivă şi îşi blestemă interesul. Îşi dori, dintr-odată, să o fi pus sub urmărire.

– Mai sună-mă, Nic. Dacă vrei, spuse ea şi închise.

DOISPREZECE

Bărbatul purta un costum negru şi ochelari cu lentile fumurii. Era musculos şi probabil de vârstă mijlocie. Totuşi, fiind îmbrăcat în haine atât de groase – În ciuda căldurii -, nu putea fi sigur de nimic judecând numai după ce vedea. Gallo nu reuşise să-i localizeze nici accentul. Sudic? Poate sicilian? De fapt, nici nu voia să încerce. Omul avea un aer foarte serios, ceva care te îndemna să-ţi faci pur şi simplu treaba, şi încă bine, să-ţi iei banii şi să pleci.

Maşina îşi croia drum prin traficul des spre şoseaua care duce la aeroportul Fiumicino şi spre coastă. Din combina muzicală se auzeau acorduri de jazz: "Buletin Meteorologic", în care saxofonul lui Wayne Shorter se lamenta ca o bocitoare. Gallo cunoştea foarte bine Ostia. Însoţise multe grupuri de turişti în zona veche a portului şi la ruinele oraşului imperial.

– Cine sunt? întrebă el.

– Cine sunt cine? mormăi bărbatul.

– Cei de care trebuie să mă ocup.

– Profesori de colegiu. Nu arheologi de profesie, dar persoane interesate. Sper că-ţi cunoşti bine meseria.

– Nu vă faceţi probleme.

Gallo constată surprins că maşina ieşea de pe autostradă.

– Nu mergem în oraş?

– Mai târziu. Există o zonă care a fost izolată de inundaţii acum sute de ani, ca o meandră. Fiume Morto. Râul mort. O ştii?

– Nu.

Buna dispoziţie a lui Gallo începea să se risipească. Nimeni nu se ducea la Fiume Morto, cu excepţia căutătorilor împătimiţi. Nu găseai acolo decât noroi şi ţânţari.

– Ar fi trebuit să-mi spuneţi.

– Am auzit că eşti un om inteligent. Ochelarii fumurii se întoarseră spre el. Poţi să inventezi ce vrei. Ce importanţă are? Totul nu-i decât spectacol. Nu te alarma, n-o să dureze mult. După aceea mergem în oraş. Atunci treci pe pilot automat, nu?

– Mda, bine.

Gallo studie terenul plat din estuarul Tibrului. Duhoarea mlaştinilor pătrundea în maşină odată cu aerul condiţionat. Un miros chimic, mort, care-i uscase gâtul şi-i provoca usturimi. Nu se vedea nimic înainte, nici un automobil, nici un autocar. Gallo se uită din nou la bărbat. Purta mănuşi negre, din piele. Ciudat, pe căldura asta.

– Ai auzit de Tertullian? întrebă şoferul, întorcându-se spre el.

– Oho, râse Gallo uscat. Ce dulceaţă de băiat a fost dumnealui! Plin de bucurie şi de lumină. Cum sună versul acela splendid despre femei? *Tu es ianua diaboli.* Tu eşti poarta spre diavol. Mamă, ce le mai place asta feminiştilor! Un individ cam într-o dungă.

Bărbatul de la volan îl observa atent, în ciuda ochelarilor de soare, iar Jay Gallo îşi spuse din nou că avea un aer sever, rece şi hotărât.

– Mă gândeam la altă maximă, spuse el.

– Care?

– Sângele martirilor este sământa Bisericii.

Gallo se răsuci spre bărbat. Poate că nu era atât de bătrân cum i se păruse la început. Se mişca prea uşor pentru o persoană în vârstă. Ochelarii şi hainele păreau alese pentru a-i adăuga nişte ani.

Turismul, se gândi Gallo. Ce mod de a-ţi câştiga pâinea. Menţionarea lui Tertullian îi dăduse apă la moară. Rar avea ocazia să-şi etaleze erudiţia în faţa cuiva capabil s-o aprecieze.

– Creştinii de la începuturi... Ştii ce mă uimeşte? Cum ajungeau oamenii să se înroleze în aşa ceva? În ce scop?

– Te întrebi, cu alte cuvinte, de ce Tertullian îi îndemna să devină martiri?

– Nu. Mă întreb de ce bieţii idioţi îl credeau pe cuvânt. De ce erau gata să moară pentru o idee.

– Ai văzut pictura de Caravaggio din Santa Maria del Popolo?

Lui Gallo i se păru că bărbatul se gândise un pic.

– *Răstignirea Sfântului Petru.*

Gallo cunoştea biserica doar atât cât îl interesase, pentru că era o stea de magnitudine modestă în galaxia priveliştilor romane. O capelă de Rafael, un strop de istorie a familiei Borgia şi două tablouri celebre de Caravaggio, totul plasat într-o piaţă renascentistă perfectă, după care turiştii se dau în vânt pentru că se află la capătul unei străzi comerciale ţipătoare – Corso.

– Da.

Îşi aducea bine aminte de pânza frapantă, de mari dimensiuni, cu sfântul gata să fie crucificat cu capul în jos. Crucea era împinsă şi ridicată de trei bărbaţi pe jumătate ascunşi privirii, care ar fi fost la locul lor în orice cârciumă din secolul al XVI-lea. Petru se uita fix la pironul care-i străpunge palma stângă, cu hotărâre, aproape cu mândrie, ceea ce Gallo nu reuşise să înţeleagă niciodată.

– Ea ne spune absolut tot. Călăii cred că ridică instrumentul morţii crude a lui Petru. De fapt, cu fiecare centimetru, ei înalţă mai sus temelia Bisericii, iar sfântul ştie foarte bine asta.

Gallo dădu din mână, ca şi când ar fi vrut să-i arate că acest aspect era evident.

– Da, da. E un martir…
– În plus, continuă bărbatul, se scaldă în lumina Graţiei, care se răsfrânge chiar şi asupra ucigaşilor lui. Merge la moarte din datorie, dar şi cu bucurie: ştie că îl aşteaptă o viaţă mai bună în Paradis. Caută transformarea. Ştie că merge în Rai.
– O nebunie… se încruntă Gallo, clătinând din cap.
Ochelarii fumurii erau întorşi spre orizontul pustiu din faţa maşinii.
Gallo zâmbi şi se gândi la alt Caravaggio, cel din Galeria Borghese, şi la povestea lui care avea de fiecare dată succes la americani.
– Oricum, Caravaggio nu credea în toate tâmpeniile astea. Uite, de exemplu, cum şi-a făcut autoportretul în chip de cap retezat al lui Goliat[3]. Când a pictat acest tablou, prietene, era condamnat la moarte pentru că omorâse un bărbat în timpul unui joc. L-a gândit aşa în semn de recunoaştere a puterii Papei asupra lui şi pentru a-şi cere iertare. Avea motive serioase şi justificate să se teamă, ceea ce şi făcea. Din pictură nu reiese că aştepta graţierea. Nu, doar mormântul şi uitarea.
– Eşti un om cultivat, îi spuse şoferul. Ştii ce s-a întâmplat cu pictorul?
– A obţinut iertarea, apoi a murit pe drumul de întoarcere la Roma. Ce ironie a sorţii, nu-i aşa?
– Poate. Sau, mai bine zis, un deznodământ potrivit. Pesemne că asta i-a fost pedeapsa.
Dar Jay Gallo nu-l mai asculta. Avea ceva de spus, ceva foarte important.
– Şi iată o altă ironie: Tertullian nici măcar nu şi-a urmat propriul sfat. N-a fost deloc martir, a murit în patul lui la o sută doi ani sau cam atât. A fost un ipocrit.
Îşi aminti de plăcuţa de înmatriculare cu număr de Vatican şi adăugă repede:
– Nu că aş şti mare lucru despre religie, desigur.

– Numai istorie?
– Cam aşa.
Jay Gallo se uită în jur. Maşina se oprise lângă apele noroioase ale râului. Nu se vedea nici ţipenie de om, nimic la care să merite să te uiţi. Toate atracţiile vizitate în mod obişnuit se găseau la mai bine de un kilometru sau doi. Ar fi vrut să vadă vreo tonetă de unde să poată cumpăra o bere sau o cafea bună botezată cu *grappa.* Ar mai fi vrut să nu miroasă aşa de rău a chimicale şi a poluare.
– O să apară curând, spuse bărbatul, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.
Albumul de jazz ajunse la final. Apăsă pe butonul aparatului sofisticat, scoase CD-ul şi îl puse cu grijă în cutia pe care o ţinea în torpedou. O mişcare ciudată, care îl făcu pe Gallo să creadă că maşina nu era a lui.
– Putem totuşi să continuăm această discuţie interesantă în timp ce aşteptăm, nu? Cred că ai dreptate în privinţa lui Caravaggio. Avea motive serioase şi justificate să se teamă. Dar nu poţi nega că toţi – el, Tertullian sau vreunul dintre noi, tu sau eu – suntem agenţii voinţei lui Dumnezeu. Ar fi o dovadă de îngâmfare chiar şi din partea unuia care nu cunoaşte deloc religie.
– Zău?
– Nu crezi că Dumnezeu îi foloseşte pe credincioşi în chip de instrumente ale Sale? Ce spui de Pilat? Sau despre Irod?
Abia în clipa aceea Gallo se gândi serios la situaţia sa. Se afla într-o zonă puţin bătută de pe malul Tibrului, cu un bărbat pe care nu-l cunoştea, aşteptând un grup de turişti care voia să viziteze… Ce anume? Nu găseai acolo nici măcar un singur obiectiv istoric, cât vedeai cu ochii. Poate că, în schimb, o să afle că are de-a face cu ornitologi amatori care vor să observe păsările în habitatul lor. Sau cu maniaci care doreau să reînvie arta de mult pierdută a

filmelor porno sadice în finalul cărora unul dintre actori este ucis.

Se uită la bărbatul de lângă el. Dacă ajungem la aşa ceva, se gândi Gallo, suntem de forţe aproximativ egale. Omul era solid, dar probabil mai în vârstă şi mai scund. În plus, de-a lungul anilor Jay Gallo participase la destule încăierări prin baruri. Ştia cum să-şi poarte singur de grijă.

– Îţi baţi joc de mine? îl întrebă pe bărbatul cu ochelari fumurii.

– Domnule Gallo…

– E o glumă, nu-i aşa?

– Sângele martirilor, zise bărbatul după ce se gândi puţin. Ţi se pare că asta e o glumă?

Gallo înjură printre dinţi. Individul începea să-l calce pe nervi.

– De ce tot repeţi rahatul ăsta? Ce mă…

Un pumn negru, dur ca oţelul, zbură spre el şi-l izbi în ochi. Capul lui Jay Gallo zvâcni în spate, vederea i se întunecă. Nu simţea durere, ci mai degrabă absenţa oricărei senzaţii. Apoi, cu puţina luciditate care-i rămăsese, văzu iar ceva care se repezea la el. Forma solidă, îmbrăcată în piele, îi strivi nasul şi auzi zgomot de oase sfărâmate. Un firişor de sânge cald şi sărat i se scurse pe gât.

TREISPREZECE

Ferestrele reşedinţei oficiale a cardinalului Michael Denney dădeau spre Cortile di San Damaso, curtea imensă ascunsă de lumea exterioară în spatele zidului de vest, cel curbat, al Pieţii Sf. Petru. Vaticanul nu fusese gândit ca reşedinţă. Apartamentul lui Denney era unul dintre cele aproximativ două sute amenajate ulterior în interiorul palatului. Pe latura îndepărtată a pătratului se aflau dormitoarele Gărzii Elveţiene. În zona unde locuia el, oficialităţile Vaticanului se luptau pentru o poziţie cât mai bună, cu vedere spre spaţiul deschis. Printre vecinii săi se numărau câteva dintre cele mai ilustre figuri ale Sfântului Scaun. Ceva mai jos, pe acelaşi coridor, locuia *Camerlengo,* şambelanul Papei, care în cazul morţii suveranului pontif, prelua conducerea în timpul scurtei perioade de interimat. În ultimul timp îşi vorbeau tot mai rar. Denney îşi dădea seama că devenise *persona non grata,* un prizonier într-o celulă de lux. Uneori petrecea ore întregi uitându-se la reflexiile tablourilor şi candelabrelor de Murano în oglinzile înalte cât peretele, cu rame din metal aurit, aşteptând ca până şi un mărunt funcţionar să-i răspundă la telefon. Situaţia asta trebuia să se schimbe, ştia prea bine. În asemenea condiţii oricine putea foarte bine s-o ia razna.

Artizanii schimbării erau acum adunaţi în jurul mesei de nuc plasate lângă ferestrele lungi, construite în secolul al XVIII-lea, care dădeau spre curtea interioară. Trecuseră multe săptămâni până să-i convingă pe cei trei să vină la Roma şi să participe la întâlnire. Reprezentau, împreună, o puternică trinitate de interese care, cu puţină muncă de

lămurire şi cu motivaţii substanţiale, putea să readucă la viaţă ruinele Băncii Lombardia şi, odată cu ea, să refacă reputaţia lui Michael Denney. Suficient, spera el, pentru a-i permite să se întoarcă acasă şi să-şi trăiască restul zilelor într-un anonimat demn.

Pe doi dintre cei prezenţi bănuia că poate să-i manevreze. Robert Aitcheson, avocatul american cu figură acră, care se îngrijise de afacerile băncii de la baza lui din Bahamas, avea tot atâtea motive ca Denney să lămurească povestea. Agenţii federali erau deja pe urmele lui, urmărind o afacere dubioasă cu fonduri ilegale care fusese dezgropată în urma controalelor devenite regulă după 11 septembrie. Trebuia să iasă din vizorul lor. Arturo Crespi era în aceeaşi barcă. Un bancher mărunţel, obişnuit cu munca anostă de birou, care se ocupa de mişcările de capital din şi în reţeaua de fonduri ce alcătuiau structura de rezistenţă a băncii. Ministerul de Finanţe îi punea deja prea multe întrebări. În aparenţă era preşedintele instituţiei, dar trebuia să ceară de fiecare dată aprobarea lui Denney, cel care construise treptat, de-a lungul anilor, reţeaua complexă de fonduri de investiţii de dincolo de ocean, pornind de la ceea ce fusese o foarte serioasă întreprindere financiară *offshore,* perfect legală. Crespi era un caracter slab, dar un om respectabil. La vremea respectivă numirea lui îi convenea lui Denney. Fusese însărcinat cu obţinerea unui profit peste medie din banii aflaţi în grija lui. Avusese prea puţin de ales, credea el, şi, când începuseră, prea puţine obstacole legale.

Cel de-al treilea bărbat stătea la fereastră, privea în curte şi îşi trăgea nasul din cauza unei răceli de vară. La peste un metru optzeci şi cinci, Emilio Neri părea un gigant, deşi se apropia de şaizeci şi cinci de ani şi începuse să se îngraşe. Avea ochi cenuşii, fără viaţă, o bărbie lungă proeminentă şi capul acoperit cu păr des argintiu, perfect pieptănat. Ca întotdeauna, şi azi purta un costum scump,

din mătase de culoare deschisă, dar deja pătat de transpiraţie la subsuori. Zâmbea rareori şi vorbea numai când avea ceva de spus. Conform aparenţelor, Neri era un antreprenor de succes. Avea o mansardă cât un palat pe Via Giulia, o nevastă tânără şi atrăgătoare, trei case la ţară şi un apartament în New York. Numele lui făcea cinste comitetului Operei Fenice din Veneţia – unde dăduse o mână de ajutor la strângerea fondurilor pentru renovarea clădirii – şi altor organizaţii caritabile care aveau grijă de catolicii săraci.

Imaginea lui de cetăţean fără prihană fusese pusă sub semnul întrebării doar o singură dată, la mijlocul anilor '70, când în oraş exista o presă radicală neinfluenţată de politica de partid convenţională. Un reporter oarecare de la o fiţuică efemeră publicase un portret al lui Neri compus din bârfe şi zvonuri care circulau în cadrul poliţiei. O poveste pe care mulţi o recunoscuseră, dar pe care foarte puţini erau dispuşi s-o confirme. Articolul vorbea despre cum crescuse Neri în Sicilia ca fiu al unui don al Mafiei locale, cum îşi făcuse ucenicia în lumea contrabandei cu ţigări şi a prostituţiei şi cum se remarcase, până la urmă, ca principal intermediar în dialogul dintre guvernul corupt, oficialităţile Bisericii şi statul paralel, cel al crimei, care funcţiona, atunci ca şi acum, în spatele faţadei de normalitate a societăţii italiene. Fiţuica nu-l acuzase pe Neri de nici o activitate criminală. Într-un fel, articolul era şi un omagiu adus bărbatului dur care devenise un sincer iubitor al artei, era văzut la toate expoziţiile în vogă şi mereu prezent, în loja lui, la spectacolele de operă şi balet.

La trei săptămâni după apariţia articolului, autorul fusese descoperit într-o maşină parcată pe o pistă din aeroportul Fiumicino. Cineva îi scosese ochii, probabil cu mâinile goale. Limba îi fusese smulsă. Toate degetele, inclusiv cele mari, erau tăiate din încheietură cu un cuţit. Supravieţuise, orb şi mut, şi nu fusese în stare sau nu

dorise să spună adevărul. Potrivit zvonului care circula pe străzi, despre care Denney aflase mai târziu că era adevărul curat, Neri se ocupase personal de *vendetta* într-un depozit pe care îl avea în perimetrul aeroportului. Se schimbase în haine de seară în faţa ziaristului torturat şi mutilat, apoi plecase cu avionul personal la Veneţia, pentru a-l vedea pe Pavarotti în *Turandot,* şi participase în calitate de invitat de onoare la petrecerea de după premieră.

Când ajunsese să-l cunoască mai bine, Denney se întrebase de ce se implicase Neri personal în aşa ceva. Emilio Neri ar fi putut stoarce de viaţă pe oricine doar aruncându-i o privire. E drept, după eveniment ziarele nu mai pomeniseră decât despre activităţile lui caritabile.

Denney se uită la spatele lat al lui Neri care acoperea fereastra, întrebându-se ce-i trecea prin minte. Probabil că acum voia un singur lucru: să primească înapoi banii pe care-i pusese în mâinile lui. Dacă reuşea să facă asta, aveau să fie din nou în cele mai bune relaţii.

Uşa se deschise şi intră Brendan Hanrahan, care aducea o tavă cu cafele. Neri înghiţi o bomboană de mentă şi se întoarse spre el:

– Nu-ţi mai pun la dispoziţie servitori, Michael?

– Dau şi eu o mână de ajutor, răspunse Hanrahan. Este o întrunire privată, domnilor. Cred că nici unul dintre voi nu vrea să-i fie remarcată prezenţa.

– Ca şi când ar mai fi ceva secret în locul ăsta în ultimul timp, pufni Neri. Aruncă o privire pe geam şi apoi se uită la Denney: Mă mir că mai ai una dintre cele mai frumoase privelişti de-aici. Probabil că Biserica s-a cam înmuiat.

– Ce-ar fi să trecem la afaceri, domnilor? îi rugă Aitcheson. Vreau să prind avionul de la zece.

– De acord, răspunse Crespi.

Neri se aşeză la masă, faţă în faţă cu micul bancher, şi-i zâmbi larg.

– Ai reuşit să-ţi înlocuieşti funcţionarul, Crespi? Ăla care a vorbit până a crăpat.

– Oamenii mei sunt de încredere, răspunse bancherul, pălind. Toţi, până la unul. Vă dau cuvântul meu.

– Ne dai mai mult decât atât, prietene, declară Neri. Bine, ajunge. Îmi cunoşti poziţia şi responsabilităţile. Vorbiţi voi, spuneţi-mi de ce ne aflăm aici.

– Ca să ieşim din impas, zise Hanrahan, împărţindu-le copii ale unei pagini printate.

– Aici nu scrie când o să-mi recuperez banii, observă Neri după ce citi documentul.

– Emilio, îi răspunse Denney cu toată blândeţea de care era în stare, nu sunt vrăjitor. Toţi ne vrem banii înapoi şi cred că putem să-i obţinem. Dar nu vor pica din cer. Trebuie să reconstruim.

Aitcheson nu-l ascultase. Se uita fix la document.

– Chiar au rămas atâţia bani? De ce n-am aflat până acum? zise Crespi dând din mâini.

– Am lichidat tot, timp de un an şi jumătate. Discret, în linişte. Uneori nici măcar nu ştiam dacă vom fi plătiţi. N-am vrut să vă dau speranţe false. Totul este foarte complicat, domnilor. Ne-am întins prea mult, aveam prea multe conturi în prea multe locuri. N-am putut să vă povestesc despre toate astea, prieteni. V-aţi fi plictisit de moarte. Şi de ce să vă fi spus? Voiaţi să ştiţi cât de mare e profitul, nu de unde vine. Îi aruncă o privire lui Neri. Doar atât doreaţi.

Şi e unul dintre motivele pentru care suntem în situaţia asta neplăcută.

Acum, Neri părea interesat de hârtia pe care o primise.

– Cine mai ştie despre bani? Şi unde se află, mai exact?

– Nimeni în afară de cei din camera asta. Hanrahan îl privi pe Neri în ochi. Fără supărare, dar deja am fost prea neglijenţi cu secretele noastre. Unde sunt e treaba mea.

Numai autorităţile americane confiscaseră aproximativ trei miliarde de dolari, pe motiv de evaziune fiscală şi spălare de bani. Asta îl înnebunea pe Denney. Dacă afacerea n-ar fi fost descoperită ar fi putut să scape basma curată. Disperarea lui Crespi de a lichida ce mai scăpase şi de a muta fondurile în conturi noi, secrete îi oferise totuşi un colac de salvare. Iar dacă Aitcheson şi Neri puteau fi convinşi să intre în joc…

– Bun, nu suntem cerşetori, spuse Neri. Am intrat aici gândindu-mă că banii ăştia s-au dus pe apa sâmbetei. Acum, vii tu şi îmi spui că există… Cât? Şaizeci, şaptezeci de milioane de dolari pe care putem pune mâna. Cum s-a ajuns la aşa ceva?

– N-are rost să afli, zise Hanrahan, posomorât.

– Am muncit pe brânci, adăugă Denney. A trebuit să-i convingem, să-i influenţăm, să-i câştigăm de partea noastră. Nu ne-a fost uşor.

– Am auzit că ai cheltuit o groază de bani, pufni Neri. Michael, preţul târfelor din Roma a crescut de zece ori în ultimele şase luni. E opera ta?

– Nu fi caraghios.

– Şi ţie nu ţi-a picat nimic? Măcar cât să ajungi cu bine înapoi în America?

Mâna lui Denney se întinse peste masă şi strânse braţul lui Neri. Bărbatul masiv îl privi furios.

– Emilio, zise Denney, am făcut asta pentru noi. Putem intra din nou în afaceri. Putem numi oameni noi care să trateze cu autorităţile, să-şi asume riscurile. Noi rămânem în spatele scenei şi tragem sforile, cum ar fi trebuit să procedăm de la bun început. A fost o experienţă din care toţi avem ceva de învăţat. Vom ieşi din povestea asta mai puternici. Mai bogaţi. Şi, în final, da, voi putea să plec de-aici, să merg în Statele Unite ca un om liber, pentru că o grămadă de oameni ne sunt deja datori.

Neri zâmbi şi se uită la Aitcheson.

– Ai auzit? Înfiinţăm o nouă bancă. Şi nu ne trebuie decât şaizeci, şaptezeci de milioane de dolari.

– Nu-i de ajuns, mormăi Aitcheson. Ştii foarte bine.

Nu spuseseră nu. Păreau interesaţi, Denney îşi dădea seama de asta. În ochi le lucea scânteia lăcomiei.

– Atunci strângem mai mulţi. Mai avem încă relaţii, iar ei au necesităţile lor. Nu am doborât noi Lombardia. Am fost victimele pieţei şi ale unor legi care nici măcar nu existau când am intrat noi în afacere. Ştergem cu buretele, o luăm de la început şi vom fi cu un pas înaintea turmei.

Denney se opri şi făcu o pauză pentru a spori efectul teatral.

– Treaba asta cere o investiţie din partea noastră. Personal, o să pun la bătaie tot ce am, adică o grămadă de bani. Toţi banii mei. Rămâne la latitudinea voastră ce sume vreţi să investiţi. Domnilor, ne cunoaştem meseria. Suntem buni. Cei mai buni. E nevoie de noi acolo.

Neri râse, un sunet puternic, profund, şi îl bătu pe Denney pe umăr.

– Chiar vorbeşti serios, Michael? Am intrat din nou în pâine. Ce om de afaceri! Ce om!

– Am intrat din nou în pâine, repetă Denney. Telefonul lui Hanrahan începu să sune. Răspunse, faţa i se întunecă, apoi se scuză şi ieşi.

– Ce ziceţi? întrebă Denney.

Din când în când se uita fără să vrea pe fereastră, cu gândul la lumea de dincolo.

PAISPREZECE

Existau două posibilităţi, hotărâse Costa. Falcone fie se va îndrăgosti de ideea lui, fie va sări în sus – dacă nu făceau nici un progres. Dar dacă vor reuşi să-i ofere câteva rezultate, severul şi exagerat de elegantul individ căruia i se spunea inspector va trece cu vederea orice.

Coada la muzee se întindea pe mai bine de cincizeci de metri, deşi complexul trebuia să se închidă într-o jumătate de oră. Se folosi de legitimaţia de poliţist pentru a-şi face loc în faţă, apoi o puse discret în buzunar şi plăti un bilet la ghişeu. Ajunse la bibliotecă, flutură legitimaţia în direcţia paznicului care moţăia la uşă şi intră imediat în sala de lectură, înainte să-l oprească cineva.

Lumina tăioasă şi aurie a după-amiezii târzii se răsfrângea pe marea de pupitre goale. În sală plutea un miros puternic de dezinfectant. Cineva făcuse curăţenie. Costa se duse mai întâi la biroul vechi pe care, cu o zi înainte, fusese întinsă pielea lui Hugh Fairchild, ca dovada năpârlirii unei şopârle uriaşe. Îşi dădu seama că paznicul pusese deja mâna pe telefon. Vocea lui stârnea ecouri în sala imaculată şi pustie. O singură carte rămăsese afară, la trei pupitre distanţă de cel pe care îl ocupase Sara Farnese. O răsfoi: un text de neînţeles, în caractere medievale.

Locul acesta era potrivit doar pentru anumiţi oameni. Acum urma să fie închis pentru weekend.

Costa se plimbă printre şirurile de pupitre şi examină fiecare detaliu. Bineînţeles, biblioteca era înţesată de camere video: ochi mici, strălucitori şi inexpresivi îl priveau din orbitele lor metalice montate discret pe tavan,

în colţuri, pe ramele ferestrelor. Nu cunoştea deloc mediul universitar, dar ştia de ce: biblioteca avea o valoare inestimabilă. Singurul mod de a obţine accesul aici era un permis special, unul pe care chiar şi un conferenţiar cu state vechi precum Stefano Rinaldi nu-l putea obţine prea uşor. Biblioteca era un depozit de comori nepreţuite, de neînlocuit, împrumutate unor oameni remarcabili şi privilegiaţi – dar uimitor de puţini – care le ţineau în mâini, le atingeau, le admirau, apoi le înapoiau. Riscurile formidabile cereau o atenţie formidabilă. Fiecare intrare în sală, fiecare împrumut, fiecare mişcare a unui document în şi din mâinile celui care îl împrumutase erau înregistrate zi de zi, clipă de clipă. Cine păstra benzile ştia cum arată Stefano Rinaldi, ştia ce făcuse începând din momentul când intrase în bibliotecă, un etaj mai sus.

Oare din acest motiv vorbise în şoaptă? Sau în sală se afla cineva de care se temea?

Oricum, cheia misterului se afla, în mod sigur, în casetele de securitate. Şi totuşi, întrebarea lui Falcone continua să-l obsedeze: *De ce?* Explicaţia logică: pentru că Rinaldi voia ca Sara să-i salveze soţia şi se temea că ar fi fost imposibil dacă cineva din bibliotecă – sau cineva cu acces la camerele video – ar fi fost martor la încercarea lui. Chiar fusese în stare să-şi lase nevasta pe scaunul din turn ştiind că femeia s-ar fi spânzurat dacă şi-ar fi pierdut echilibrul? Să fi fost oare posibil ca undeva, între Insula Tiberina şi Vatican, să se fi răzgândit şi să se fi hotărât s-o implore pe Sara s-o salveze? Asta ar fi împins prea departe teoria cu nebunia. Iar aşa nu stabilea nici o legătură între presupusele acţiuni ale lui Rinaldi şi instrucţiunile pe care i le şoptise Sarei. Dacă Rinaldi s-ar fi răzgândit, ar fi putut să se întoarcă să-şi elibereze soţia. Costa începea să înţeleagă îndoielile lui Falcone. Logica rudimentară care reducea evenimentele la simple acte de răzbunare sângeroasă începea să se destrame atunci când analizai

detaliile. Exista o singură ipoteză care explica totul, una pe care o găsea cutremurătoare.

Dar dacă Rinaldi nu era singurul criminal, ci complicele cuiva? Sau, pur şi simplu, o victimă? Dacă venise la Vatican disperat pentru că în turn mai era cineva, un individ care îi prinsese în capcană pe el, pe soţia lui şi pe nefericitul de Fairchild? Cineva care se folosise de datoriile lui pentru a aranja întâlnirea, apoi îl omorâse pe englez în faţa lor, o atârnase pe Mary Rinaldi de o grindă şi lui îi spusese că o va lăsa să moară dacă nu o trimite imediat pe Sara Farnese acolo? Cineva care îl obligase să plece cu pielea lui Hugh Fairchild într-o sacoşă de supermarket, s-o etaleze pe un birou şi să rostească acele cuvinte nebuneşti. Cineva care ştia, desigur, că Gărzile Elveţiene vor fi convinse că au de-a face cu un maniac periculos.

Şi încă ceva. Un om care putea să afle dacă toate aceste condiţii erau îndeplinite. Fie pentru că avea un complice la faţa locului, fie pentru că putea să vadă înregistrările *înainte chiar ca Rinaldi să se întoarcă.* Costa respinse această idee. Ar fi fost valabilă numai dacă omul din turn ar fi păstrat o legătură directă cu cineva de la Vatican. Ceea ce însemna să mizeze prea mult pe ipoteza conspiraţiei. Nu, condiţiile existente – arma, punga în care fusese pusă pielea lui Fairchild, sentinţa repetată şi aparent lipsită de sens – toate invitau Gărzile Elveţiene să intervină în forţă, dată fiind natura ameninţării pe care o percepeau. Asta fusese, desigur, intenţia necunoscutului: să se asigure că Rinaldi moare în bibliotecă – poate şi Sara Farnese odată cu el.

O ipoteză pe care nu-i prea venea s-o accepte. Anii petrecuţi în poliţie îl învăţaseră că soluţiile simple sunt de obicei cele corecte. Înregistrările video sunt cheia, îşi repetă Costa, apoi simţi pe umăr o mână fermă. Se întoarse şi, aşa cum se aştepta, se trezi uitându-se în ochii

reci şi cenuşii ai lui Hanrahan, care era îmbrăcat în acelaşi costum negru şi purta acelaşi crucifix la rever.

Costa îi zâmbi jovial. Circumstanţele erau diferite. Acum putea să se gândească mai mult la bărbatul ciudat care stătea în faţa lui, blocându-i drumul spre uşă. Omul nu era furios, mai degrabă blazat, poate chiar puţin curios.

– Începe să devină plictisitor, spuse în cele din urmă Hanrahan. Chiar nu ştii nimic despre regulamentele care sunt valabile aici?

Vocea îi era profundă, răguşită şi oarecum familiară. Costa îşi aminti brusc de ce. Înainte să ajungă la concluzia că sportul care i se potrivea mai bine era cel solitar de alergător, jucase scurtă vreme rugby. Un irlandez care antrenase o vreme echipa. El vorbea aşa. Avea aceleaşi trăsături aspre.

– Mi-am dat seama că am uitat să-ţi dau detalii, spuse Costa. Scoase portofelul şi îi întinse lui Hanrahan o carte oficială de vizită. Apoi arătă spre faţa şi nasul spart ale irlandezului. Ştiu de unde ai astea. Ai jucat rugby, nu-i aşa? Ai fost pe teren.

Hanrahan citi cartea de vizită, apoi o puse în buzunar.

– În tinereţe, când credeam că nimic de pe lumea asta nu mă poate atinge.

– Şi eu am jucat puţin. Hanrahan se uită la el cam sceptic.

– Mijlocaş de deschidere, preciză Costa. Am fost destul de bun, chiar dacă o spun doar eu.

– Falcone mi-a zis că alergi, că ăsta ar fi unul dintre talentele tale.

Costa încuviinţă.

– De fapt, continuă irlandezul, parcă a spus că e singurul tău talent.

– Tipic pentru el să spună aşa ceva.

– Încerc să-mi închipui cum arăţi când fugi, domnule Costa. Cred că eşti foarte bun. Dar la un moment dat

trebuie să te întorci şi să lupţi. La asta cât de bine te pricepi?
– Probabil că nu prea, sincer să fiu, râse Costa. E o chestiune de proporţii.
– Nu, deloc, zise Hanrahan. Ce doreşti?
– Să arunc o privire la casetele video, zise Costa arătând spre tavan. Sunt sigur că profesorul decedat apare pe bandă de când a intrat în bibliotecă. Aş vrea să le văd.
– Cine te crezi? Hanrahan clătină din cap. Părea uluit.
– Un poliţist care încearcă să afle de ce au murit trei oameni. Tu cine te crezi?
Hanrahan se gândi un pic, apoi scoase propria lui carte de vizită.
– Domnule Costa, sunt consultant aici. În probleme de securitate. Nu stă în puterea mea să-ţi dau vreo bandă…
– Atunci prezintă-mă cuiva care poate.
– De ce?
Exasperarea lui Costa creştea.
– Chiar crezi că nu ai nici o obligaţie să ne ajuţi să rezolvăm treaba asta? Au murit trei oameni, Hanrahan. Ştiu că nici unul nu e cetăţean al Vaticanului, dar oricum…
– Nu mă lua cu rahaturi din astea, fiule, flutură irlandezul din mână, pe jumătate înfuriat. Când tratezi cu noi, ai de-a face cu altă ţară. Asta nu e o treabă pentru poliţişti, ci pentru diplomaţi. Ochii lui pătrunzători şi umezi se îngustară. Dacă vorbesc cu persoana care poate să-ţi dea banda, ce-mi oferi în schimb?
Ştia ce ar fi spus Luca Rossi dacă ar fi fost de faţă: Să nu faci niciodată afaceri cu astfel de oameni. Să nu-ţi treacă prin minte că poţi ajunge la o înţelegere cu ei, pentru că există întotdeauna un codicil, o portiţă de scăpare despre care afli abia când e prea târziu.
Dar Rossi era în altă parte, visând la întâlnirea cu Teresa Nebuna. Toate informaţiile de care avea nevoie se aflau aici, într-o ţară minusculă, ascunsă în spatele unor ziduri

înalte, în inima Romei. Dacă nu bătea palma, n-avea şanse să iasă la liman.

În plus, o voce slabă şi liniştită îi şoptea să profite de ocazie. Să profite de momentul acela când arunci o piatră într-un lac şi aştepţi să vezi undele care apar când atinge suprafaţa apei. Uneori trebuie să rişti.

Nic Costa scoase un carneţel şi scrise numărul de telefon pe care îl descoperise dimineaţa în calculatorul lui Stefano Rinaldi. Rupse pagina şi i-o întinse lui Hanrahan, care se uită la ea cu o expresie îngheţată.

– Cineva de-aici, cineva din biroul unui anume cardinal Denney l-a contactat telefonic pe Rinaldi. În ziua când s-a petrecut totul.

– Ştii de ce?

Hanrahan părea sincer surprins.

– Poate că ar trebui să-l întreb chiar pe cardinalul Denney.

Spre surprinderea lui, Hanrahan izbucni într-un hohot de râs puternic, din tot sufletul, care, dacă ar fi continuat, probabil i-ar fi adus lacrimi în ochi.

Irlandezul îl bătu pe umăr cu putere.

– Eşti amuzant, domnule Costa. Pur şi simplu nu mă lasă inima să-l sun din nou pe Falcone. Nu de data asta. Acum fă-mi şi mie o favoare, vrei?

– Ce?

– Pleacă dracului de-aici. Du-te să rezolvi povestea asta cum îţi convine. Ştim amândoi ce s-a întâmplat. O tragedie sentimentală în care este implicată o femeie frumoasă, cu o morală destul de elastică. Nu scormoni mai adânc decât merită. Rişti să dai peste nişte creaturi mititele care muşcă rău.

CINCISPREZECE

Ce cred eu? Michael, Michael.

Neri nu se putea opri din râs şi îl tot bătea pe Denney pe umăr.

– Eşti un cardinal grozav. De ce îţi închipui că ai putea fi un bancher la fel de bun?

– Asta mi s-a cerut, îi răspunse Denney tăios. Îmi cunosc îndatoririle.

– Şi eu pe ale mele, zise Neri, redevenind brusc foarte serios. Sincer, crezi că banii ăştia, cufărul îngropat plin cu galbeni, reprezintă ceva nou pentru mine?

Denney se întoarse spre Crespi, uimit. Faţa bancherului mărunţel era roşie.

– N-am zis nimic, se plânse el. El inventează chestiile astea.

– Eu nu mint, mormăi Neri. Acum sunt prea bogat ca să mai am nevoie să mint. V-am spus: locul ăsta parcă e o strecurătoare. Ţi-am aflat secretul de săptămâni, Michael. Am avut timp să mă gândesc la tot, cu mare grijă. Am avut timp să vorbesc şi cu asociaţii mei. Ceea ce o să-ţi spun acum e dureros, dar trebuie s-o fac.

Uşa se deschise şi intră Hanrahan, rostind scuzele de rigoare. Denney se uită disperat la el. Treaba nu mergea deloc bine. Neri ştia. Nu putea să-şi închipuie cum aflase, nici ce însemna asta.

– Dilema mea, continuă Neri, e simplă: Să pierd un prieten sau o avere? Să arunc bani buni pe urmele altora deja pierduţi – doar de dragul vremurilor de demult? Sau să iau ce pot şi să mă mulţumesc cu atât?

– E un fleac, protestă Denney. O părticică infimă din cât am putea câştiga dacă am intra din nou în afaceri. Iar tu ai nevoie de o bancă, Emilio. Nu poţi trăi fără o bancă.

– Bănci, bănci, se răsti Neri, dând din mână dispreţuitor. Trăieşti în trecut, Michael. Companiile mici, secrete, atrag de la bun început interesul avocaţilor cu sânge de şopârlă. De ce să ne consumăm banii şi timpul cu ei când ar fi mai simplu să mergem la cineva deja proptit bine pe picioare şi să plătim pentru o relaţie reciproc avantajoasă? Este în natura lumii în care trăim acum: Oamenii ca noi se ascund mai uşor la lumina zilei. Dacă te fofilezi în colţuri întunecate, nu faci altceva decât să atragi atenţia asupra ta. Ce trist... Neri părea sincer surprins de această perspectivă. Chestia asta ţi se potriveşte ca o mănuşă. Poate că de vină e mediul din care provii. Sau poate locul ăsta. Dacă a doua variantă e corectă, atunci eşti cu atât mai prost, Michael, pentru că ei te-au abandonat. Iar tu încă n-ai înţeles asta.

– Ce?

Denney ştia că pierduse. Dar revirimentul afacerilor şi răscumpărararea datoriilor erau acţiuni care puteau în mod sigur să-i spele numele.

– Vreau partea mea din bani, spuse Aitcheson. O vreau acum şi proporţional cu investiţia mea iniţială.

– O să ieşi din afacere doar cu mărunţiş, repetă Denney.

– Dar o să ies cu ceva, zise Aitcheson furios, întinzând mâna spre el. Ascultă-mă, Michael, ieri am vorbit la telefon cu cineva de la Ministerul de Justiţie. Situaţia asta incertă nu poate să dureze. Vor închide definitiv Lombardia cât de curând, nu e vorba doar de-o simplă suspendare. Pregătesc deja hârtiile. Cu numele tău pe ele. Deocamdată doar al tău şi, în ceea ce ne priveşte, aşa va rămâne.

– Aţi ştiut? se răsti Denney la ei. Aţi ştiut şi nu v-aţi obosit să-mi spuneţi şi mie?

– Michael, în ultimele şase luni ai trăit într-o fantezie crezând că poţi să ne mituieşti ca să ieşi din rahat, oftă Aitcheson. N-o să se întâmple aşa ceva. Chiar dacă ar fi posibil, Emilio are dreptate. Dacă te-am introduce iar în joc, am deschide altă gaură neagră. Eşti terminat. Obişnuieşte-te cu ideea. Nu mai e nimic de discutat. Eu mă spăl pe mâini.

Neri se uită la Hanrahan, apoi îşi dădu ochii peste cap.

– Ca şi ei, de altfel. El nu ştie?

Denney era zăpăcit, tâmplele parcă îi luaseră foc. Se uită în ochii lui Hanrahan şi văzu cum viitorul lui se prăbuşea în ei.

– Nu vreţi să ajungem la un acord? întrebă Hanrahan. După atâta muncă, după atâta timp?

– Te rog, dragul meu prieten irlandez, zise Neri clătinând din cap, nu fi surprins. Arătăm noi ca nişte proşti? Făcu o pauză, savurând momentul. Bine, spuneţi-i…

Hanrahan se strâmbă, apoi scoase telefonul, iar Denney îl auzi vorbind cu biroul personalului şi cerând să i se trimită nişte oameni.

– Dacă nu există nici o înţelegere, atunci lucrurile se schimbă radical, declară irlandezul.

– Ce faci? întrebă Denney. Ce naiba se petrece aici? Neri zâmbi, admirând apartamentul, cristalurile de Murano, oglinzile, tablourile.

– Frumos, zise el. Or să-şi scoată ochii ca să pună mâna pe el după ce pleci.

ŞAISPREZECE

Teresa Lupo – sau Teresa Nebuna, cum era cunoscută în Poliţia din Roma – avea în faţa ei o colecţie bogată de organe: inimi de vacă, cartilaje, glande de porc şi o încurcătură de intestine de vacă. Se simţea în al nouălea cer şi curând la bucuria ei se alătură şi Luca Rossi care, pentru ocazia respectivă, purta o şapcă Lazio trasă mult pe spate şi se delecta cu un entuziasm zgomotos, mestecând cu gura deschisă. Era, după toate aparenţele, felul preferat al lui Rossi – *cucina romana,* mâncarea muncitorească tradiţională din oraş, resturile lăsate de obicei poporului după ce preoţimea de la Vatican alegea cele mai bune bucăţi.

Restaurantul era o copie ieftină a strălucitorului şi extravagantului "Checchino dal 1887" din apropiere, templul suprem al cetăţii în ierarhia reţetelor pe bază de organe şi glande. Toate cele şaisprezece mese erau ocupate până la ultimul loc şi gemeau sub greutatea grămezilor de măruntaie pe care Nic Costa nici măcar n-ar fi reuşit să le identifice, presupunând că ar fi dorit s-o facă. Chiar asta era festa pe care i-o jucase grasul: să aduci un vegetarian într-un loc unde consumul de cărnuri extravagante devenise o religie. Totuşi, poate că n-o făcuse intenţionat. Costa studie felul în care Rossi o privea pe Teresa Nebuna în timp ce amândoi înfigeau furculiţele în vreun maţ sau vreo gelatină şi se întreba dacă în aer plutea oare misterul dragostei.

Cei doi formau o pereche stranie. Rossi, masiv, cu faţa lătăreaţă şi tristă, părea un celibatar perpetuu care probabil că uitase deja când se culcase ultima oară cu o

femeie. Teresa Nebuna avusese o mulţime de aventuri în cadrul departamentului, toate efemere şi toate lăsându-i pe partenerii ei storşi de energie şi cu ochii sticloşi. Puţin mai înaltă decât Nic Costa, solidă, cu o figură plăcută şi zâmbitoare, mereu atentă şi la cel mai mic fleac pe care-i cădea privirea, femeia era un legist extrem de competent. Fusese un chirurg apreciat la un spital important înainte ca un eveniment necunoscut să o determine să se transfere la morgă. Scuza ei preferată era dorinţa de schimbare, dar lui Costa îi venea greu să creadă aşa ceva. Munca ei n-avea nimic palpitant. Era atât de minuţioasă, de exactă, încât ajungea să lucreze multe ore obositoare în plus numai pentru a smulge şi ultimul indiciu. Cadavrele pe care Teresa Lupo le numea "clienţii mei" reprezentau, în ciuda modului ei lejer de a le trata, rămăşiţele pământeşti ale unor oameni. Relaţia femeii cu ele depăşea nivelul profesional. Uneori remarca detalii care ar fi scăpat şi celui mai bun poliţist, şi asta, credea Nic Costa, era pentru ea o motivaţie în plus. Îi plăcea să facă pe detectivul şi adesea reuşea de minune.

Rossi şi femeia stăteau în faţa lui, ciugulind din farfurii, dând peste cap vinul roşu ieftin al casei, apoi trăgând din ţigări în pauza dintre felurile de mâncare şi băutură. Costa venise mai târziu în mod deliberat. Aşteptă până când chelneriţa, o fată posomorâtă, cu cercei în nas şi în urechi, apăru cu un carneţel să-i ia comanda. Alese o salată şi un pahar de Cala Viola, un vin alb din Sardinia, singurul pe care îl recunoscuse pe listă.

– Salată de pui? întrebă fata.

– Doar salată.

– Nu servim "doar salată", se zbârli ea. Puteţi să daţi puiul la o parte, dacă ţineţi neapărat.

– De ce nu scoţi tu puiul? oftă Costa, încercând să rămână calm.

– Ei, asta-i! Ca să vă plângeţi când primiţi nota? Scrie proastă pe faţa mea?

Rossi se apleacă spre ea şi o studie câteva clipe.

– Hei, dacă aşa stă treaba, o să culeg chiar eu puiul din salată. Tipul e vegetarian, pricepi?

Inelul din nas se mişcă dintr-o parte în alta. Acum fata părea mai simpatică.

– Îmi pare rău, spuse ea cu sinceritate.

– Şi mie. Dumnezeule, am greşit locul sau ce se întâmplă?

Când fata se întoarse cu un platou mare cu verdeţuri şi un pahar cumsecade cu vin rece, Teresa Nebuna tocmai le explica cum funcţionează glandele din faţa lor, preparate în sânge, cu usturoi şi ţelină.

– Am putea să nu vorbim despre mâncare în seara asta? zise Costa.

– Ţi-e rău? îl întrebă Teresa Nebuna, aruncându-i o privire mirată. Tocmai ţie, dintre toţi, după ce s-a întâmplat ieri?

Luca Rossi îi ţinu partea:

– Poate tocmai din cauză că ieri s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Vreau să spun că în mod normal mie îmi place să mănânc chestii din astea. Dar, sincer, acum e preferabil să nu ştiu ce mănânc.

– Bine, ridică Teresa din umeri. Dar tu… Întinse un deget puternic, agresiv spre faţa lui Costa. Tu trebuie să ai grijă ce fel de regim ţii. Din punct de vedere medical şi ştiinţific, vegetarianismul este o modă efemeră. Şi periculoasă, pe deasupra, dacă nu ştii cum să-ţi echilibrezi dieta.

Costa se holbă la cărnurile imposibil de identificat, la maldărul de chiştoace din scrumieră şi la carafa de vin aproape goală din faţa ei şi se întrebă cum îndrăznea Teresa Nebuna să-i dea lecţii despre alimentaţie.

– Poate să alerge mai repede decât oricine de la Questura, interveni Rossi pe un ton defensiv. Se spune că era magnific pe teren.

– L-am văzut şi eu înainte să-i vină ideea să alerge de unul singur. E rapid, dar ar fi şi mai rapid dacă ar înghiţi din când în când nişte carne. Uită-te la tipul ăla care joacă rugby.

Teresa era un fan al rugby-ului. Toată lumea ştia asta.

– Lamponi? întrebă Rossi, puţin gelos.

– Da. Uită-te ce pectorali are, şi ce pulpe. Prinse în furculiţă un şir de intestine. Asta face carnea pentru om. Îi întăreşte corpul.

Luca Rossi schimbă o privire atotcunoscătoare cu partenerul său.

– E homo, zise el.

– Ce?

– Lamponi e homo, repetă Rossi.

– La dracu'!

– Poate e ceva în dieta lui, sugeră Costa. Prea mulţi hormoni feminini în organele pe care le înfulecă.

– Îhî, îl aprobă Rossi. Anumite chestii încep să crească acolo unde n-ar trebui. Şi altele intră la apă în loc să... Ridică din umeri.

Teresa Nebuna trânti carafa goală pe masă, comandă încă una, apoi îşi aprinse o ţigară şi îi fulgeră cu privirea.

– Mâncători de rahat ce sunteţi. Nu ştiţi despre ce vorbiţi.

Nic Costa se uită la ceas. Era rândul lui să meargă acasă în seara asta. Nu voia să întârzie.

– Despre ce vrei să vorbim, Teresa? Am înţeles că vrei să ne spui ceva.

Legista împinse cu furculiţa resturile din farfurie, iar Costa îşi dădu seama că femeia îi plăcea. Era inteligentă, amuzantă, dar avea şi o latură serioasă pe care se baza toată personalitatea ei.

– Şmecheria cu jupuitul, începu ea timid. Eşti mulţumit cum au decurs lucrurile? Totul e curat şi limpede?

– Încă nu s-a terminat, zise Costa. Nici pe departe, deşi n-am văzut nimic în raportul tău care să ridice vreo problemă.

– Dă-l dracului de raport. În raport am scris doar ce ştiu. Uneori apar detalii care te zgârie pe nervi. Poate că nu reprezintă nimic, însă trebuie să le dai atenţie.

Rossi îşi încrucişă braţele la piept şi se uită la ea.

– Bine, te ascultăm.

– Profesorul avea pregătire medicală sau a lucrat vreodată la un abator?

– Din câte ştiu eu nu, zise Costa ridicând din umeri. Era profesor universitar. Nu văd cum. De ce?

Teresa Lupo părea nemulţumită de ceva.

– Nu ştiu. Poate mă înşel, dar mi se pare foarte straniu că a jupuit aşa un om şi-a reuşit atât de bine când presupun că a fost prima lui încercare.

– E chiar atât de greu? Pe faţa lui Rossi se citea neîncrederea. Aveam un unchi la ţară. Când omora un iepure, făcea aşa: întâi tăia un pic la baza gâtului, apoi scutura animalul în sus şi-n jos cum ştia el şi toată pielea se desprindea imediat. Ca o mănuşă sau o haină întoarsă pe dos, toată, curată-curăţică.

Teresa Nebuna se uită la el uimită:

– Compari oamenii cu iepurii? Vorbeşti serios? Ceea ce numeşti tu "piele" e o structură compusă de fapt din trei organe separate, vii. Epiderma, care este partea exterioară, derma şi partea subcutanată, stratul de grăsime de dedesubt. Nu e suficient să faci o crestătură undeva, să scuturi cadavrul şi să-l vezi cum se jupoaie singur. E mai complicat.

Observă cum la masa vecină aterizează nişte mâncare adusă de chelneriţa cu inele.

– Staţi puţin. Mă întorc imediat.

Teresa Nebuna intră în bucătărie, iar Rossi se aplecă peste masă şi se uită circumspect la partenerul lui.

– Eu plătesc, spuse el.

– Ştiu, nene Luca.

– A spus că e ceva important, Nic.

Poate că şi este, se gândi Costa. Mai important decât îşi închipuie Luca Rossi.

Teresa Nebuna se întoarse cu o halcă de porc proaspătă şi cu un cuţit de bucătărie. Trânti carnea în faţa lor, înfruntând privirile dezaprobatoare ale celor din jur.

– Nu vă faceţi probleme, ţipă ea. Nu avem de gând s-o mâncăm crudă.

– M-am liniştit, zise Costa zâmbind.

– Ascultaţi-mă. Pielea de porc seamănă în multe privinţe cu pielea omenească, de altfel e utilizată câteodată la grefe. Şi amintiţi-vă că în anumite culturi care practicau canibalismul omul era numit "marele porc", ceea ce are o justificare. Fiziologică şi de gust. Aşa că, uite.

Îi întinse lui Rossi cuţitul scurt.

– Încearcă s-o jupoi.

Mormăind, Rossi începu să ciopârţească grăsimea de sub pielea groasă. Apoi trase, sperând să o desprindă. Imposibil, chiar pentru unul atât de solid ca el.

– E prea multă grăsime, se plânse Rossi. Oamenii nu sunt aşa.

– Nu toţi, preciză Teresa, privindu-l în ochi. Dar ai fi uimit să vezi câtă grăsime iese dintr-un cadavru. Ai dreptate. Pielea de porc şi cea de om nu sunt identice, dar nici foarte diferite. Ceea ce încerc să vă spun este că nu există o soluţie uşoară şi rapidă. M-am uitat pe Internet la câteva imagini clasice cu Bartolomeu. Aproape toate îl prezintă gata de martiriu, şi toate în acelaşi spirit. Cel care trebuie să execute sentinţa îl priveşte fix, gândindu-se cum să înceapă operaţiunea. Nu pare prea sigur.

Costa se gândi la pictura din biserică. Exact aşa prezenta lucrurile. Jupuirea unui om cere şi altceva, nu doar forţă şi hotărâre. Pentru început, un bagaj minim de cunoştinţe de anatomie.

– Şi-atunci cum a făcut-o? întrebă Costa. Teresa luă cuţitul de la Rossi, se ridică, se instală în spatele grasului şi îl obligă să ridice braţele.

– Cred că a început de la ceafă şi a continuat în jurul gâtului, doar ca să-şi dea seama cât de adânc trebuie să taie. N-a încercat să desprindă pielea imediat.

– Vrei să spui că i-a luat gâtul?

Rossi îşi lăsă braţele în jos, cu o privire nedumerită.

– Nu a fost suficient să-l ucidă, remarcă Teresa. Nu discutăm despre asta. Toate descrierile de referinţă despre jupuirea oamenilor subliniază că este important ca victima să fie conştientă cât mai mult timp. În unele culturi nord-americane se lăudau că sunt capabili să desprindă o bună parte din piele intactă şi s-o arate victimei înainte ca aceasta să moară.

– Atunci cum s-a întâmplat? întrebă Costa.

– Toate astea sunt presupuneri, îi avertiză Teresa. Am încercat să reconstitui succesiunea exactă a mişcărilor, dar mi-a fost imposibil. Cred că l-a întors pe o parte cumva, a mers din spate, de-a lungul şirei spinării, ridicând un pic din părţi, apoi a desfăcut pielea treptat, până la umeri, şi talie, până când a ieşit mare parte din spate.

Grupul de la masa alăturată se ridică murmurând, apoi se duse să plătească.

– Şi nu murise? se întrebă Rossi.

Teresa ridică din umeri. Nu erau decât ipoteze.

– Poate că leşinase de durere – dacă a avut noroc. Dar mai târziu şi-a revenit. După ce a terminat cu spatele, a ajuns la vintre, la braţe, apoi s-a mutat în faţă. Foarte încet, până când a putut să tragă toată pielea spre piept, ca pe o teacă.

Rossi împinse farfuria din faţa lui.
– Cât a durat? se interesă Costa. De la început până la sfârşit.
– O oră, poate ceva mai mult. Şi nu ai nevoie doar de un stomac rezistent pentru asta, ci şi de putere fizică. Rinaldi era într-o formă mizerabilă. Bea prea mult, avea un ficat ca de gâscă franţuzească. Nu ştiu… Poate că mă înşel.
Costa şi Rossi aşteptară. Teresa Nebuna era pe cale să le spună ceea ce dorise de la bun început să le spună.
Se aplecă peste masă şi vorbi aproape în şoaptă, ca să n-o audă nimeni din jur.
– Părerea meu este că un chirurg mediu nu ar avea puterea să facă aşa ceva. Poate cineva care lucrează la un abator. Sau cineva care a urmărit nu o dată procedura într-un spital. Dar un profesor universitar delicat şi fără condiţie fizică? Nici vorbă. Nu pot să vă ofer dovezi ştiinţifice pe care să le puneţi în vreun raport, dar nu cred. Nici gând. Îmi pare rău… Ştiu că vă închipuiaţi că aţi rezolvat cazul.
Cei doi se uitară unul la altul.
– Pe de altă parte, vă vorbeşte Teresa Nebuna, aşa că ar trebui să ţineţi cont de asta.
– Ce vrei să spui? Rossi îi puse o mână pe braţ, şocat. "Teresa Nebuna"?
Femeia îşi umplu din nou paharul.
– Am înţeles că e porecla pe care unii o folosesc cam des.
– Cine? întrebă Rossi. Să-mi spui cine! Dă-mi numele lor!
Costa nu comentă, dar îşi dorea să nu fi venit cu maşina şi să poată comanda alt pahar cu vin.
– E o organizaţie profesională, continuă Rossi. Nu am tolera aşa ceva, nu?
Nic Costa ridică paharul gol către partenerul său.
– Dragule, zise Teresa, flatată. Mă scuzaţi. Trebuie să mă retrag un pic.

Urmări cu privirea silueta masivă care se strecura prin restaurant către coridorul din spate.

– Cred că ţi-ai găsit partenerul perfect, nene Luca, zise Nic. Cineva care poate bea, fuma şi mânca în acelaşi timp.

– E o femeie de treabă, Nic. Rossi părea jignit. Să n-aud altceva. Şi nu-i deloc nebună.

Nic Costa luă cuţitul şi îl înfipse în carnea crudă de pe masă. Era tare. Legista avea dreptate. Se întoarse către chelneriţa care îi privea.

– Aţi terminat, domnule? îl întrebă ea pe Rossi. Sau doriţi o sacoşă să o duceţi acasă? Vreau să zic că a fost pusă pe nota de plată.

Rossi oftă în timp ce fata debarasa masa. Când rămaseră singuri, îl abordă pe Costa la modul direct:

– Bun, ce crezi?

– Sper să dea Domnul să nu aibă dreptate, zise Costa posomorât.

– Mda, dădu Rossi din cap. Toată munca, toată pisălogeala lui Falcone.

– Nu la asta mă refeream.

– Dar la ce?

Schimbarea suferită de relaţia lor părea a fi definitivă. Din cine ştie ce motiv, Rossi aştepta de la mai tânărul său partener un indiciu. Poate că, în ciuda experienţei lui superioare, simţea că se rătăcise în cazul tot mai complicat.

– Dacă a fost altcineva, Luca, atunci nu avem nici cea mai mică idee asupra motivului. Şi, dacă nu ştim de ce-a făcut treaba asta, nu ştim nici dacă o va repeta.

Ezită îndelung înainte de a continua. Faţa lui Rossi parcă se prăbuşise în farfuria goală.

– Tot ce avem acum, zise Nic Costa cu grijă, este numărul de telefon al acelui individ de la Vatican.

Teresa Lupo tocmai se întorcea de la toaletă, zâmbind fericită, după ce comandase o *grappa* la bar. Rossi avea

dreptate. Era o femeie inteligentă, în nici un caz nebună. Şi făcuse o analiză corectă. Costa ştia asta instinctiv.

ŞAPTESPREZECE

Când Jay Gallo îşi recăpătă cunoştinţa, era noapte. Zăcea pe spate, pe nisipul aspru, şi vedea luminile avioanelor care coborau spre Fiumicino. Auzea zgomotul motoarelor. Era singurul sunet distinct. Se trezise ştiind perfect de bine unde se afla: pe malul râului mort, înecat în mirosul lui de chimicale şi, mai rău, la kilometri de orice spaţiu populat. Avea mult de mers până la şosea şi la fel de mult de aşteptat până când vreun şofer se hotăra să-l ia în starea în care se afla. Avea gura plină de sânge. Îşi simţea capul ca şi când i-ar fi fost crăpat. Cu nasul spart şi faţa învineţită, dar era totuşi în viaţă. Se pipăi, căutând fracturi. Nu mai vedea decât cu un ochi, iar în gură simţea gustul râului mort. Apa de lângă el părea stătută, otrăvitoare şi era plină de alge.

– Ticălosul!

Jay Gallo scuipă printre dinţii sparţi, întrebându-se cine dintre cei mulţi pe care-i supărase de-a lungul anilor plătise să i se administreze această lecţie. Părea o acţiune inutilă dacă el nu ştia asta.

Simţurile îi reveniră treptat. I se îmbunătăţi şi vederea, suficient pentru a zări în cele din urmă luminile de pe ţărmul Ostiei. Auzi ţipetele pescăruşilor, apoi zgomotul unui motor de automobil, foarte departe.

Şi, în spatele lui, o respiraţie.

– O, Doamne, bâigui Gallo şi se întoarse. Bărbatul stătea acolo, pe mal, şi părea că aşteaptă de ore în şir. Nu mai purta ochelari fumurii. Îşi scosese sacoul şi rămăsese într-o cămaşă simplă, albă. Are un motiv, se gândi Gallo. Noaptea era aproape şi atât de fierbinte, încât îi era greu

să respire. Îşi blestemă prostia. Bărbatul se dezbrăcase pentru că haina făcea parte dintr-o deghizare, aşa îşi ascunsese identitatea atunci când se întâlniseră în prezenţa altora. Acum, când erau singuri şi intenţia lui devenise limpede, nu mai avea nevoie de ea.

Gallo se concentră asupra siluetei din faţa lui. Bărbatul era mult mai tânăr decât crezuse, probabil cam de-o vârstă cu el. Era şi foarte musculos, într-un fel care vorbea de ani şi ani de antrenamente şi săli de gimnastică. În mod straniu, pe faţa lui se citea simpatie, ca şi când o parte din el regreta ce se întâmplase.

Figura lui îi era oarecum cunoscută, ceea ce pe Gallo îl surprinse şi îl irită în acelaşi timp.

– Cine naiba eşti? gemu el.

Bărbatul se uită la el cu o urmă de compasiune. Gallo nu se înşelase.

– Doar o rotiţă din mecanism. Nimic mai mult.

– Ne-am mai întâlnit.

Îl durea prea tare capul pentru a fi în stare să gândească limpede, dar amintirea era acolo. Făcuse ceva împreună cu bărbatul acesta. Poate luase un pachet de la el. Sau îi dăduse unul.

– Dacă te-am jignit în vreun fel… începu Gallo să-şi pledeze cauza, deşi ştia că n-avea nici un rost. În minte îi apăru un alt gând, care devenea tot mai puternic. Dacă omul intenţiona să-l ucidă – iar Jay Gallo nu vedea nici un alt motiv pentru care l-ar fi adus acolo – de ce aşteptase atât? De ce rămăsese ore în şir lângă victima lui leşinată pe nisip, riscând să fie descoperit, doar pentru a-l vedea când se trezeşte?

Dorea ceva? Ceva ce Gallo îi putea spune sau putea face pentru el?

– Vrei ceva în schimb? întrebă Gallo. Bărbatul se întoarse şi păşi în lumina crudă a lunii.

Avea un chip cu trăsături exagerate, pe care frumuseţea putea să se transforme în urâţenie printr-o simplă alterare a luminii. Ochii negri, vioi, scânteiau pe faţa palidă, cu buze crude şi pline. Faţa unui personaj mărunt dintr-o pictură de Caravaggio, îşi spuse Gallo fără să vrea.

– Ce-mi oferi?

– Spune-mi ce vrei.

– Nu vreau nimic.

Spre oroarea lui, bărbatul se ridicase în picioare. Jay Gallo încercă să facă acelaşi lucru, dar capul îl durea prea tare, iar mintea îi plutea în ceaţă.

– Stai, spuse el disperat, gândindu-se la ce urma. De ce ai aşteptat atât? De ce?

Personajul ciudat părea retezat în două de razele lunii. Mirat, poate jignit de întrebare, răspunse:

– Crezi că omor oameni în somn?

Mâinile lui Gallo ţâşniră înainte, două palme rugătoare care încercau să împingă înapoi silueta înaltă şi întunecată.

– Crezi, continuă bărbatul, vocea începând să-i crească şi să se transforme într-un urlet, că te-aş trimite în lumea celor drepţi şi glorioşi fără să ştii?

– Te rog, nu, gemu Jay Gallo. Fac ce vrei.

– Ştiu, spuse figura neagră, dând din cap, acum foarte calm.

Cercul palid al lunii dispăru din nou în nori, iar din beznă ţâşni un pumn ca de piatră. Lovi o dată, apoi iar şi iar. Lumina dispăru, contopindu-se cu sângele şi oasele sfărâmate. Gallo se simţi înşfăcat şi ridicat de două braţe puternice.

În cele din urmă veni uşurarea finală: căzu în ceva rece, care mirosea îngrozitor, dar se trezi.

Înecându-se cu apa stătută, Jay Gallo tuşi şi se întrebă dacă aşa era mai bine sau mai rău. Apoi, sub presiunea neîncetată a mâinilor care îi apăsau umerii, capul i se

scufundă, iar ochii lui nu mai văzură decât un neant întunecat.

Oricât de disperat se împotrivea, oricât de des încerca să scuipe apa rea, otrava rece începu să-i pătrundă în plămâni.

Răceala râului mort îi umplu gura. Jay Gallo rezistă cât de mult putea, dar până la urmă trupul are nevoie să respire chiar dacă în jur nu există nimic care să-i ofere oxigen. Când crezu că plămânii îi explodează, tuşi o singură dată, iar atunci frigul câştigă bătălia. Apoi nu mai simţi nimic.

OPTSPREZECE

La cinci minute după ce Teresa Lupo se întoarse, Costa se scuză. Rossi nu se înşelase: întâlnirea lor din seara aceea avea un motiv practic. Dar mai avea şi un motiv trecut sub tăcere, şi din cauza asta se simţea ca un martor nedorit.

Intră cu maşina în traficul aglomerat de sâmbătă seara şi merse de-a lungul străzilor luminate intens spre întunericul de la marginea oraşului. Era o noapte senină, cu stele şi lună plină. Chiar şi cu ferestrele deschise la maximum, interiorul bătrânului său Fiat aproape fierbea. Depăşi silueta luminată a porţii San Sebastiano, îndreptându-se spre Via Appia, rulă cam doi kilometri pe şoseaua îngustă, apoi coti ca de obicei spre casă, urmând aleea de pământ bătătorit până ajunse sub viţa care creştea pe garajul improvizat, sprijinit de zid într-o rână, ca un beţiv. Coborî din maşină şi inspiră adânc aerul de ţară: tufişuri uscate, praf şi, venind de departe, aromă de cimbrişor. Greierii ţârâiau în iarba moartă de la picioarele lui. Siluetele negre, ascuţite, ale liliecilor care ţipau neîncetat pătau cerul aproape perfect al nopţii.

Casa era o veche fermă izolată pe terenul arid dintre vechea Via Appia şi moderna şi aglomerata Via Appia Nuova. Îşi aduse aminte ce-i spusese Sarei Farnese în faţa altarului din biserica de pe Insula Tiberina: O familie este o echipă care joacă împotriva lumii, un bastion împotriva nebuniei. Nu voia să-şi imagineze cum ar fi fost dacă i s-ar fi refuzat acest loc sfânt. Nu înţelegea cum poate cineva trăi mai mult de o zi fără un spaţiu ca acesta, un refugiu sigur, sacru, unde se amestecă bucuria şi speranţa, teama

şi tragedia, unde toate pot fi controlate prin grija pe care unii o au faţă de ceilalţi.

Camera din faţă era încă luminată. Marco Costa sforăia într-un fotoliu. Pepe, micuţul terrier scandalagiu pe care bătrânul îl iubea atât de mult, stătea ghem la picioarele lui. Nic îl ţinea minte de când era bietul căţeluş cumpărat după moartea mamei, ca un fel de compensaţie. Atunci fusese jignit, dar Marco nu se înşelase. Setea constantă de dragoste şi atenţie, reacţia imediată a căţeluşului la prezenţa lor făcuseră suportabile lunile acelea negre. Acum anii se răzbunau pe amândoi cu aceeaşi brutalitate şi cruzime.

Sora lui, Giulia, îi lăsase un bilet în bucătărie, unde bătrânul nu putea să-l găsească. Trebuia să plece la Milano pentru o săptămână. Sunase din Washington şi Marco junior, fratele lor mai mare. Lui îi era cel mai greu. Viaţa de avocat şi regimul de muncă nemilos din America îi lăsau prea puţin timp pentru vizite acasă. Până şi lui, care locuia doar la câţiva kilometri de bătrân, îi venea greu să controleze procesul lent al decăderii; de pe malul celălalt al Atlanticului era de-a dreptul imposibil. În următoarea săptămână, totuşi, puteau să menţină o anumită rutină. Nic urma să stea cu el în fiecare seară când era liber; Bea, fosta secretară a lui Marco din zilele lui de politician, transformată într-o prietenă bună, venea în timpul zilei şi, când slujba îl reţinea pe Nic, seara. Giulia nu voia să plece, dar avea şi ea nevoie de puţină libertate. Citi biletul până la sfârşit. Bătrânul luase pastilele după bodogăneala obişnuită. Dispoziţia lui era schimbătoare. Doctorii spuseseră…

Aici mâna Giuliei tremurase când aşternuse cuvintele pe hârtie: *Poate săptămâni, în nici un caz luni.*

Închise ochii şi vru să urle. Marco avea şaizeci şi unu de ani, era cu un cap mai înalt decât el şi cândva fusese solid ca un taur – un tip care, la nevoie, îi înfrunta pe cei mai

duri bătăuşi din sindicatul de la Torino şi câştiga de fiecare dată. Acum rămăsese doar o coajă subţire, roasă în fiecare zi de boala insidioasă, invizibilă. Era cumplit de nedrept, orice ar fi spus doctorii despre obiceiurile bătrânului. Să te transformi într-un singur an din puternic în slab era prea crud, atât pentru el cât şi pentru cei care-l iubeau. Şi era un proces implacabil, nu exista nici un tratament, o realitate pe care fiul nu o acceptase încă pe deplin.

Auzi un zgomot în bucătărie şi Bea intră cu două pahare cu vin. Era o femeie încă frumoasă, cu spatele drept, păr arămiu scurt, ochi vii, albaştri şi o limbă ascuţită atunci când trebuia. Ca de obicei, purta haine viu colorate. De data asta, o cămaşă portocalie de mătase şi pantaloni crem. La gâtul ei bronzat şi pe încheieturile fine ale mâinilor străluceau lănţişoare de aur. Ceva mai tânără decât Marco, poate cincizeci şi cinci de ani, nu se căsătorise niciodată. Relaţia lor îl nedumerea; amintirile lui din copilărie, neclare, îi sugerau că Bea fusese mai mult decât prietenă cu Marco. Să-l îngrijească acum, când era bolnav, i se părea probabil o datorie inevitabilă. Îi făcu semn să vină din nou în bucătărie, ca să nu-i audă tata.

– Să nu crezi chiar tot ce citeşti, îi spuse ea. Nic puse vinul pe masă şi îşi turnă apă.

– Dar Bea, doctorii…

– Sunt o adunătură de şarlatani şi vraci.

– Totuşi… flutură el hârtia, simţindu-se ca un prost.

– Totuşi, nimic. Tatăl meu a suferit de aceeaşi boală, totuşi, avea acelaşi cap bun pe umeri. Sigur că până la urmă îi doboară, dar ascultă-mă, Nic, un asemenea om moare atunci când nu mai luptă, când crede că nu mai are nici un motiv să rămână aici.

– Sigur.

Femeia îi aruncă o privire aspră, şi pe bună dreptate: răspunsul lui venise prea repede, prea uşor.

– Crezi că mă păcălesc singură? Ascultă, dacă Marco nu mai are nici un scop pentru care să trăiască, mâine îl vezi în coşciug. Dar dacă îl reţine ceva – ceea ce se întâmplă acum – o să stea la masă cu noi şi de Crăciun.

Bea avea un mic apartament în Trastevere şi spunea mereu că îl vinde pentru a se întoarce în Puglia natală. Abia de curând pricepuse Nic când se va petrece asta: în ziua înmormântării lui Marco.

Îi luă mâinile încă tinere, cu degete lungi şi suple.

– Nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns pentru bunătatea ta, Bea.

– Atunci nu-mi mulţumi. Acordă-i atenţie numai lui, Nic. Momentele acestea vor rămâne cu tine tot restul vieţii. Sunt lucruri pe care trebuie să le spui dacă nu vrei să regreţi mereu. Şi, probabil, lucruri care trebuie făcute. Nu ştiu. O femeie nu înţelege niciodată relaţia dintre un bărbat şi tatăl lui. Şi nici ei… În fine…

Îşi luă poşeta şi scoase cheile maşinii.

– Predica s-a terminat. Mă întorc mâine, ca de obicei.

O urmări cu privirea şi încercă să recupereze din memorie amintirile cu ea tânără. Fusese frumoasă, o prezenţă caldă în viaţa lor de familie. La un moment dat, când avea şapte sau opt ani, se îndrăgostise de ea. Parfumul ei – aceeaşi aromă pătrunzătoare pe care o răspândea şi azi – îi stimula mereu memoria. Îşi păstrase aerul acela special pe care Marco nu păruse niciodată să-l remarce. Bea era misterioasă. Nu pomenise niciodată de vreun bărbat, nu părea să aibă nevoie de unul. Marco Costa şi cauza erau viaţa ei, iar acum unul era pe moarte, iar cealaltă deja sucombase.

Intră din nou în camera unde dormea Marco, insensibil la zgomotul din jur. Era târziu. Nic se aplecă, îşi strecură cu grijă braţele sub tatăl său şi îl ridică de pe fotoliu, şocat că devenise atât de uşor.

La jumătatea drumului spre dormitor, ritmul respiraţiei lui Marco se schimbă. Pleoapele bătrânului se deschiseră încet, iar Nic văzu cum se aşterne lumina recunoaşterii pe chipul lui familiar, acum slăbit şi ridat, ca al unui bătrân de optzeci de ani.

– Ar trebui să fii în altă parte, să alergi după fuste, zise tatăl lui cu o voce care purta marca fumătorului de o viaţă.

Nic îl aşeză încetişor pe pat, pe cearşafurile albe, imaculate, proaspăt călcate de Bea.

– Am fost.

– Pe dracu! şopti Marco, apoi zâmbi, amintindu-şi de ceva. Alţii au fugit după tine. Ştii doar că mă uit la televizor. Ştiu cum aleargă fiul meu chiar şi când poartă haine de femeie.

Trupul îl trădase, însă mintea lui era la fel de ascuţită ca întotdeauna.

– Au aflat şi ei? întrebă el. Tipii de la TV au înţeles că nu era ea?

– Nu, zise Marco şi râse câteva clipe. Crezi că ar trebui să le spun şi să iau premiul pentru pontul zilei? Nu înţeleg de unde ţi se trage vâna asta teatrală. Nu de la mine.

Nic începu să se ocupe de hainele lui.

– Pot şi eu. Marco îl plesni uşor peste mâini. Doar nu sunt ciung. Îi tot spun asta lui Bea.

– Nu, nu eşti ciung, Bea ştie. Bătrânul îl privi ciudat.

– Ea ştie tot, Nic. Acum face parte din familie. Într-un fel, a fost mereu în familie, numai că eu sunt prea tâmpit să-i spun.

– Cred că înţelege, dar te porţi cu ea destul de urât.

– Dacă mă răsfeţi ca pe un invalid, e de datoria mea să fiu pretenţios.

Nu se lăsa deloc. Era o trăsătură care îi accentua farmecul, dar reprezenta şi cea mai mare problemă.

– Atunci îţi îndeplineşti perfect datoria. Marco Costa deveni dintr-odată serios.

– Ea face parte din familie. Când vine clipa şi va trebui să stai lângă mine, vreau să fie şi ea aici. Ţi-o spun acum, poate că atunci n-am să mai fiu în stare.

– Bea o să fie aici, zise Nic.

Dădu din cap şi se îndepărtă de pat. Îl înţepau ochii. Îşi ascunse reacţia aplecându-se şi aranjând nişte hârtii aruncate la întâmplare pe birou.

Cândva, în camera aceasta fusese biroul familiei, până când boala lui Marco o transformase în dormitor. Încă palpita de amintirile copilăriei lui Nic, fiind aranjată ca întotdeauna, plină de postere comuniste şocante, de bustul lui Gramsci – eroul tatălui său – şi o piesă asupra căreia insistase mama, un cap clasic al unui băiat frumos, cu o expresie hotărâtă, ca şi cum se uita la un duşman nevăzut. O bună parte din viaţa lui Nic izvora din această cameră. Aici îşi primiseră educaţia toţi trei copiii Costa. Părinţii lor refuzaseră să-i dea la şcoală, o instituţie care, la vremea respectivă, susţinea că religia de stat, catolicismul, trebuie vârâtă în capul fiecărui copil. Aici învăţaseră şi apoi respinseseră pe rând genul militant de politică practicat de părinţii lor. Aici, cei trei puşti studioşi îi citiseră pe clasici şi moderni, de la Homer la Jack London. Aici era posesiunea cea mai dragă lui Marco, o primă ediţie a cărţii *Scrisoare din închisoare* de Gramsci, publicată în 1947, la zece ani după moartea autorului.

Şi tot aici murise Anna Costa, cu zece ani în urmă, refuzând să meargă la spital, aşa cum va face şi Marco când îi va suna ceasul. Când se întorsese de la antrenament, Nic Costa o găsise sprijinită de birou, ca şi cum ar fi citit. În faţa ei era deschisă o revistă de stânga. Părul cărunt, la fel de lung ca în tinereţe, se răsfirase peste pagini. Îşi amintea perfect sentimentul de nedreptate profundă care-l copleşise. Poate că ea îl influenţase, fără să vrea, să-şi aleagă meseria de poliţist. Abia după un an îşi iertase Marco absenţa: se afla la Milano, la o conferinţă.

După aceea nimic n-a mai fost la fel. Cariera lui Marco a luat-o în jos şi iarna s-a instalat în vieţile lor. Veselia strălucitoare a copilăriei – de care Marco Costa profitase cândva împreună cu copiii săi – dispăruse definitiv. Lumea reală le făcea semn şi era un spaţiu rece, populat de oameni singuri.

Marco Costa întinse un braţ descărnat şi atinse obrazul fiului său, zâmbind.

– Între deghizatul în femeie şi proba atletică ai reuşit să superi pe cineva azi?

– Mai puţini decât aş fi dorit. Dar şi mâine e o zi.

– Sigur, râse tatăl. Şi mâine e o zi. Discutaseră problema o singură dată, atât cât dorise Marco Costa. Pentru bătrân moartea era un neajuns, ca un taxi care ajunge cu o jumătate de oră mai devreme şi claxonează enervant până te prezinţi la uşă. Nu se temea, dar nu pentru că era curajos, ci mai degrabă pentru că era practic. Oamenii mor înainte să vrea să moară, zicea el. Nu realizase tot ce-şi dorise, dar ştia că totuşi obţinuse mai mult decât alţii. Avea o familie reuşită, doi fii şi o fiică ale căror profesii – poliţie, justiţie, artă – erau atât de diferite de a lui, încât nu putea decât să fie mândru. Nu-l înspăimânta neantul care îl aştepta. Regreta doar că nu putea să-şi ducă treaba la bun sfârşit, că munca lui va trece în sarcina altcuiva, din afara clanului Costa.

Fiul lui simţea altceva. Deşi trecuse un an de când aflase că despărţirea era inevitabilă, tot nu putea să se împace cu ideea unei lumi în care tatăl lui nu va mai fi. Era singurul secret pe care nu îndrăznea să-l împărtăşească bătrânului, ceea ce îl făcea şi mai greu de suportat.

NOUĂSPREZECE

Telefonul sună exact după ce-i servise lui Marco micul dejun: fructe proaspete, suc de portocale stors chiar atunci şi un pumn de pastile.

– Nu-ţi face probleme pentru mine, zise el în clipa când Nic puse receptorul jos. Bea trebuie să vină dintr-o clipă în alta şi nu sunt chiar neajutorat. O să supravieţuiesc.

– Mulţumesc.

– Ce s-a întâmplat?

Bătrânul nu-l întreba niciodată nimic despre munca lui. Era un pact tacit. Schimbarea îl surprinse pe Nic.

– Încă un cadavru.

– Şi? Doar nu eşti singurul poliţist din oraş.

– Nu-i vorba de asta, zise el, încercând să-şi clarifice problemele în minte. După cum sună, crima asta e cumva legată de celelalte.

Renunţase deja la unele dintre ideile pe care le susţinuse până atunci. Nu era de mirare. Poate trăsese prea repede concluziile referitoare la evenimentele de la Vatican. Poate… Ochii obosiţi ai tatălui său erau aţintiţi asupra lui. Marco simţea când ceva nu era deloc în regulă…

– E mult mai grav decât am crezut noi.

– Spune-mi şi mie, îl rugă bătrânul. Dacă vrei, când te întorci. Acum… Luă o chiflă de pe masă. Să mănânci asta în maşină! Nimeni nu poate trăi doar cu fructe, nici măcar tu.

Un sfert de oră mai târziu, Nic Costa îşi parcă maşina în faţa bisericii vechi de lângă Colosseo – prima biserică Sfântul Petru -, pe strada îngustă care duce la Palatul Lateran. Era o parte a oraşului pe care nu reuşise

niciodată să o înţeleagă. Colosseo se afla la două minute de mers pe jos, iar şoseaua modernă spre Labicana răsuna permanent de huruitul circulaţiei spre nord. Dacă mai mergea puţin, ajungea la apartamentul familiei Rinaldi din Via Mecenate. Străzile pietruite erau străjuite de clădiri construite la sfârşitul secolului al XIX-lea. Câteva gherete alăturate formau o minusculă piaţă locală care probabil că funcţiona acolo de cel puţin un mileniu, dacă nu mai mult. Era o zonă liniştită, rezidenţială, pe care turiştii o vizitau rareori. În acest perimetru întâlneai privelişti uimitoare, biserici şi pieţe care păreau să aparţină unui oraş complet diferit.

Costa era sigur că Sara Farnese cunoştea bine cartierul şi ar fi putut să-i arate aici un zid, dincolo o criptă, să-i explice locul pe care-l ocupau în istoria Romei. El însă se simţea pierdut, mai ales când intră în curtea întinsă, elegantă, plină de oameni. Scaune simple, poate trei sute, îndreptate spre o scenă de lemn, ocupau centrul. Pe jos erau risipite programe tipărite pe hârtie ieftină: piese de Vivaldi şi Corelli interpretate de o orchestră semiprofesionistă. Un concert în aer liber avusese loc acolo în noaptea precedentă, ceea ce făcea descoperirea de azi-dimineaţă şi mai stranie. La 8.15, un dominican irlandez, Bernard Cromarty, membru mai vârstnic al ordinului ce administra biserica San Clemente de aproape trei sute cincizeci de ani, deschisese uşile capelei pentru a pregăti slujba de dimineaţă. Ceea ce văzuse acolo îl făcuse să fugă îngrozit. Ieşise din biserica întunecoasă în lumina crudă a dimineţii şi strigase după ajutor.

Nic Costa examină curtea, notându-şi în memorie obiectele rămase acolo după concert, apoi inspiră adânc şi intră. Era o construcţie mai mare şi mai veche decât biserica de pe Insula Tiberina. Interiorul solemn şi distins se potrivea cu ornamentaţia bogată, dar discretă. Murmurul vocilor bărbăteşti care stârnea ecouri slabe

semăna cu rugăciunile şoptite de călugări. În centrul naosului, flancat de două strane înalte, impresionante, se afla un cor vechi care ducea spre altarul slab luminat ridicat deasupra nivelului podelei. Câteva siluete uşor de recunoscut stăteau aplecate peste marginea structurii, examinând ceva ascuns vederii din punctul în care se afla el. Falcone se ridică, îmbrăcat în pantalonii lui scumpi, cu dungă perfectă vizibilă şi de la distanţă, şi o cămaşă albă. Era duminică. Poate a fost chemat de la un eveniment monden, se gândi Costa. Fusese căsătorit, dar divorţase de doi ani. Acum se zvonea că ieşise la vânătoare şi avea gusturi rafinate.

Faţa lui rece, acoperită de barbă, era brăzdată de riduri de concentrare. Costa se opri în spatele lui Luca Rossi, lângă Falcone. Punctul de atracţie al acestui sector al bisericii era mica raclă de la baza altarului, sub o pânză sprijinită de două coloane delicate. Dar în momentul de faţă altceva le captase atenţia. În faţa sicriului înconjurat de lumânări pâlpâitoare, aproape arse, zăcea trupul unui bărbat, culcat pe o parte. Avea genunchii strânşi, ca şi când s-ar fi lăsat pe vine, şi braţele întinse în sus, cu palmele lipite într-un gest evident de rugăciune. Ochii îi erau larg deschişi, la fel şi gura, conferindu-i o expresie de surpriză mută, ca şi când ar fi descoperit ceva în beznă, ceva care-i luase viaţa.

Părul blond îi era ud şi lipit de craniu. Pe faţă avea semnele unei bătăi cumplite: vânătăi întunecate, un ochi umflat şi mai multe răni deschise. În jurul gâtului îi fusese înfăşurată o parâmă groasă la capătul căreia era legată o mică ancoră ruginită – judecând după mărime, a unei ambarcaţiuni de agrement -, aruncată acum pe pardoseala de mozaic, în spatele lui.

Teresa Lupo îşi făcea de lucru în jurul cadavrului. Îi introduse cu mare grijă un deget înmănuşat în gură, se

aplecă şi mirosi. Îşi încreţi nasul şi, foarte uşor, apucă un braţ şi încercă să-l mişte. Opunea rezistenţă.

– Ei? întrebă Falcone.

Lângă el stătea un preot cu faţă severă, cam de şaptezeci de ani sau peste, cu o claie de păr alb nepieptănat şi ochi cenuşii, trişti. Îi privea lacom, ca şi când bazilica şi tot ce se afla în ea ar fi fost proprietatea lui personală.

– Apă sălcie, spuse legista. Multă sare. Nu ar mirosi aşa dacă ar fi din Tibru. E din altă parte, poate din estuar. O să vă spun mai multe după ce îl ducem la morgă.

– De cât timp? se interesă Falcone, privind fix faţa mortului.

– Câteva ore, răspunse femeia. A intrat în *rigor mortis. A* fost adus aici aseară sau la primele ore ale dimineţii.

– Cum a fost posibil aşa ceva, părinte? întrebă Rossi, uitându-se sumbru la cadavru. Credeam că aseară a fost un concert. Cum a fost târât un mort până aici?

– Da, a fost un concert, răspunse preotul, bucuros că Rossi îi dădea atenţie. S-au vândut toate biletele. Chiar eu am rămas aici până la unu noaptea, am dat o mână de ajutor la eliberarea curţii.

– Şi atunci? zise Falcone.

Preotul ridică din umeri, apoi se uită în jos. Nic Costa făcu semn spre lumina care se revărsa înăuntru din curtea largă. De peretele opus era sprijinit un obiect destul de mare, strălucitor şi negru.

– Ce caută acolo? întrebă el. De ce şi-ar fi lăsat un muzician instrumentul aici?

Rossi ieşi afară bombănind şi apucă prudent cutia contrabasului, dar nu de mâner. După cum o ducea, nu cântărea mare lucru. Se întoarse în naos şi o puse pe podea. Falcone se aplecă, scoase o pilă de unghii dintr-o trusă de piele şi lucră cu delicateţe până când încuietorile săriră. Apoi deschise capacul. Cutia era goală. Căptuşeala

ieftină, din catifea roşie, era îmbibată cu apă şi răspândea un miros acru, sărat.

– Tot nu pricep, exclamă Falcone. N-a putut să aducă trupul gol în timp ce dumneavoastră strângeaţi aici. Iar apoi sunt sigur că biserica a fost închisă.

– Aşa este, zise preotul. Sunt prea multe obiecte de valoare aici.

– Camere video? se interesă Costa plin de speranţă.

Bătrânul clătină din cap.

Teresa Lupo le făcu semn oamenilor de la uşă să ia cadavrul. Biserica răsună de scârţâitul roţilor căruciorului. Legista se apropie şi se aşeză lângă Rossi, uitându-se şi ea la cutia goală a instrumentului.

– Ei bine?

– Ei bine ce? zise Falcone iritat.

Detectivii se uitară unul la celălalt. Părea foarte clar.

– Nenorocitul a fost bătut bine, nu? întrebă Rossi.

– Da, răspunse Teresa. Nu cred totuşi că a murit din cauza asta. S-ar putea să mă înşel, aşa că întrebaţi-mă din nou după autopsie.

Îşi scoase mănuşile şi le zâmbi lui Rossi şi lui Costa.

– Sunteţi teribili, zău aşa. Nu primesc de la nimeni marfă de calitatea asta.

– Ce vrei să spui? strigă Falcone.

– S-a înecat, zise Teresa. Mai bine zis a fost ţinut cu forţa în apă mică, poate mai puţin de un metru adâncime, ceea ce ar explica mâlul din gura lui. O să vă spun precis cum. Combinaţia de apă sărată şi noroi… N-o să fie greu să aflăm de unde provine. Deci l-au înecat, apoi, dintr-un motiv oarecare, i-au legat o ancoră de gât şi l-au adus aici, după ce au aprins lumânări. Nu poate fi altfel, pentru că asta nu e suficient de grea să tragă un bărbat la fund, iar frânghia e prea lungă faţă de adâncimea apei despre care vorbim. E ceva simbolic, cred. O parte din tabloul pe care se presupune că ar trebui să-l vedem.

Costa nu era în stare să-şi ia ochii de la preot. Omul stătea cu ochii închişi. Îşi făcuse semnul crucii, iar acum spunea o rugăciune.

– Părinte? zise el, când văzu că încheiase.

– Ce e? îi răspunse bătrânul prost dispus. Nic Costa făcu semn spre interiorul bisericii.

– Aici erau deja nişte ancore. Le-am văzut. Sunt sculptate pe coloane, apar în picturile de pe pereţi. Ce reprezintă ele?

– Nici unul dintre voi nu ştie sau nu poate să ghicească? întrebă acru preotul. Aici am ajuns? Falcone se uită la el dezagreabil:

– Părinte, dacă aveţi informaţii care ne-ar putea ajuta…

– Atâţia oameni cu şcoală, mormăi părintele, şi atât de puţină ştiinţă. Asta e biserica San Clemente, numită aşa după cel de-al patrulea papă al Romei. Le arătă mormântul de sub altar, în spatele cadavrului gol înconjurat de lumânări. Rămăşiţele lui odihnesc acolo de aproape două milenii şi voi nu ştiţi nimic? San Clemente a fost martirizat prin înec. A fost găsit cu o ancoră legată de gât.

Bătrânul întinse mâna spre cadavrul de pe mozaic, un gest de furie controlată.

– Această… mârşăvie este o insultă directă, adusă cu bună ştiinţă memoriei sfântului. Este lucrarea unui dement.

Chiar aşa? se întrebă Nic Costa. Dacă era vorba de un nebun, atunci omul avea o cultură teologică foarte exactă şi un scop bine definit. Şi, mai mult, această scenă violentă părea înrudită cu reverenţa.

– Aveţi idee cine este mortul? întrebă Falcone.

– Habar n-am, mormăi preotul.

Luca Rossi ridică din umerii săi laţi. Ceilalţi nu ştiau nici atât. Privirea posomorâtă a lui Falcone se aţinti asupra lui Nic Costa.

– Nu mişcăm nici un blestemat de fleac din biserică. Dă-i un telefon. Adu-o aici. La nevoie mergi chiar tu s-o iei.

– Poftim?

– Femeia, Farnese. Vreau să vadă treaba asta înainte să mutăm ceva din loc. Vreau să ştiu dacă îl cunoaşte. Vreau să aflu ce… crede.

– Domnule inspector… începu Nic Costa, căutându-şi zadarnic cuvintele.

Ce spunea Falcone avea logică. Trebuia într-adevăr să i se arate o fotografie a mortului. Erau prea multe coincidenţe aici. Cu toate acestea, existau metode mai uşoare, mai puţin dureroase pentru a-şi atinge scopul. Din punctul lui de vedere nu aveau nici o justificare practică s-o târască pe Sara Farnese să vadă cu ochii ei scena macabră.

– De ce să n-o aducem la morgă? Ce importanţă are unde îl vede?

– M-ai auzit, cred, spuse Falcone, ieşind în curte şi pipăindu-se după telefon.

Lângă el rămăsese doar Luca Rossi, care i se uită o clipă în ochi, apoi îşi feri privirea.

– Am dat-o în bară, nu-i aşa? mormăi el. Am luat-o peste bot, am crezut exact ce voia altcineva să credem.

Totul este acolo, se gândi Nic Costa. Îi aştepta în cămăruţa care duhnea a moarte de pe Insula Tiberina. *Un bărbat cu şapte neveste vedeam…*

– Probabil.

Îi era greu să respingă ideea că Rossi se aşteptase la aşa ceva de la bun început.

– Ştii ce? continuă grasul. Ne închipuim că trebuie să căutăm fapte. De fapt, asta e doar o jumătate din treabă. Cealaltă jumătate înseamnă să căutăm minciuni şi să le recunoaştem.

– O să fac asta singur, zise Costa. Spune-i lui Falcone să-mi dea o jumătate de oră.

Ieşi în curte, unde căldura de august se revărsa din cer, şi se întrebă ce naiba avea să-i spună Sarei Farnese.

DOUĂZECI

De ce ai făcut-o?

Sara Farnese era în negru – pantaloni sport şi un tricou din bumbac. Părea mai tânără şi mai pregătită sufleteşte. Haita de ziarişti încă nu ajunsese la San Clemente, dar cerşetorii din Kosovo sau Africa erau mereu la post. Fără să se gândească, Nic Costa îi dăduse nişte bani unui negru cu ochi mari, hăituiţi, alegându-l ca de obicei la întâmplare. Femeii i se păruse ciudat că nu trecuseră direct printre ei fără să-i bage în seamă.

– Obicei de familie, zise Costa. De două ori pe zi, în fiecare zi. Ca să…

– Ce? întrebă ea.

– Să se schimbe ceva, bănuiesc.

Nu se gândise niciodată prea mult la asta. Era vorba de sume modeste. Marco le insuflase ideea de la o vârstă foarte fragedă. Pentru tatăl lui era un act de credinţă, încă o dovadă – dacă Nic Costa mai avea nevoie de ea – că orientarea comunistă a bătrânului ascundea o latură religioasă.

O luă de braţ, apoi se opriră în dreptul aleii care ducea la biserică.

– Dă-mi voie să-ţi spun ceva. Nu trebuie să intri acolo, Sara, nu aşa. Am putea aranja ceva la morgă. Oricum, e posibil să fie doar o pierdere de vreme.

Ochii ei verzi îl priviră atent.

– Atunci de ce am fost chemată aici?

– Şeful meu, răspunse el imediat, pentru că nu voia să mintă. Era sigur că ea şi-ar fi dat seama. A fost ideea lui.

Crede că povestea asta e mai complicată, că nu ştim tot ce ar trebui să ştim.

Sara înţelese imediat ce voia el să-i spună şi clătină din cap, apoi se uită la curtea bisericii San Clemente.

– Am fost aici la concerte. Tu?

– Nu prea mă interesează muzica.

– Dar ce?

– Îmi place să mă uit la tablouri. Să alerg. Să înţeleg lucrurile. De câte ori ai fost aici?

– De trei, patru ori.

Costa dădu din cap, notându-şi informaţia în memorie.

– Şi asta are o semnificaţie? oftă ea, exasperată. Îmi asculţi fiecare cuvânt şi calculezi cât valorează?

– Deloc. Cred că nimeni nu înţelege ce se petrece aici. Atâta doar, că există în mod sigur un fir care duce din nou la tine. Cu cine ai venit aici, Sara? O să fii obligată să ne spui.

– Zău aşa, murmură ea, apoi se întoarse spre străduţa San Giovanni in Laterano. Un autobuz electric micuţ înainta încet pe pavajul de piatră cubică, în susul colinei, spre spitalul ce se înălţa pe culme. Ai auzit de Papa Ioana? Adică Papesa?

– Nu e un mit?

– Probabil că da. Legenda spune că ar fi născut în faţa unei case, chiar aici, în drum spre Laterano, unde trebuia să primească tiara papală. Mulţimea a ucis-o împreună cu pruncul ei când şi-a dat seama că e femeie. Totuşi, mit sau nu, până în secolul al XV-lea a existat o efigie pe o casă din apropiere, portretul unei femei cu sânul dezgolit şi un copil în braţe. A fost distrusă la ordinul Vaticanului, la fel ca portretul ei din Siena.

– De ce îmi spui asta?

– Nu ştiu. Ridică din umeri. M-am gândit că tu poţi înţelege. Papa Ioana nu este reală. Nu a existat. Povestea ei este la fel de apocrifă ca ale martirilor din primii ani ai

creştinismului, dar n-are importanţă. Aici e vorba de credinţă, de ceva care poate fi în acelaşi timp ficţiune şi adevăr. În cazul Ioanei este adevărul referitor la rolul pe care se presupune că femeile îl joacă în societate. Suntem menite să fim târfe eroine. Fecioare sau prostituate. Vouă vi se pare că nu există şi alte formule, o poziţie de mijloc în care suntem ambele sau nici una. Sau altceva, total diferit.

– Parcă eşti tata, mormăi Costa. Scuză-mă, nu am încercat să te judec. Pur şi simplu am nervii întinşi la maximum… Pentru că ştiu ce-i înăuntru, dar nu ştiu de ce se întâmplă toate astea.

– Arată-mi, spuse ea.

Intrară amândoi în biserica întunecoasă şi se îndreptară spre grupul adunat în jurul cadavrului acoperit acum cu un cearşaf.

Falcone o urmări în timp ce se apropia. Părea nerăbdător să afle mai multe. În jurul lui plutea miros de tutun, iar pe cămaşa albă se vedeau urme de scrum. Cenuşiu, ca firele răzleţe din barba lui. În apropiere, Luca Rossi îşi schimba greutatea de pe un picior pe celălalt, alături de câţiva poliţişti pe care Costa nu-i recunoscu. Teresa Lupo stătea pe margine şi-i privea, analizând totul. Costa începea să-i aprecieze din ce în ce mai mult prezenţa. Avea o intuiţie specială care le lipsea bărbaţilor.

– Domnişoară Farnese, spuse Falcone apropiindu-se de ea şi întinzându-i mâna, vă mulţumesc că aţi venit. Nu durează mult. Se întoarse spre legistă. Te rog…

Teresa se aplecă şi trase cu grijă cearşaful, dezvelind faţa mortului. Mâna fină a Sarei se ridică repede în dreptul gurii. Femeia închise ochii şi gemu încet, apoi se aşeză greoi pe unul dintre scaunele rămase de la concert. Costa nu reuşi să se abţină şi-l fulgeră din ochi pe Falcone. Inspectorului îi făcea plăcere spectacolul, ca şi când în suferinţa femeii s-ar fi ascuns informaţii preţioase pe care numai el le putea descifra. Costa era intrigat şi de

elementul de teatralism din reacţia ei; se întrebă dacă nu cumva se aşteptase să vadă alt cadavru sub pânza albă, dacă nu cumva îşi exprimase aşa uşurarea.

Se duse la micul oficiu din naos şi se întoarse cu puţină apă. Se aşeză lângă ea şi îi întinse paharul, pe care Sara îl acceptă cu mulţumiri. Falcone şi ceilalţi îi priveau curioşi.

– Îmi pare rău.

Sara deschise ochii şi se uită la el. Greu de spus dacă în privirea ei era vreun strop de amărăciune.

– De ce te scuzi? Ştiu cine e. Nu din cauza asta m-aţi adus aici?

Falcone făcu un pas înainte.

– Ba da. Numele, vă rog?

– Jay Gallo. Era un ghid american.

– Adresa? întrebă mai departe Falcone, făcându-i semn lui Costa să noteze.

– Via Trastevere. Îmi pare rău, nu ştiu numărul. Un apartament ieftin, deasupra supermarketului.

– Şi… continuă Falcone după o mică pauză. Cum l-aţi cunoscut, mai exact?

Femeia oftă şi se întoarse spre Costa, ca şi când întrebarea confirma ce-i spusese mai devreme.

– Am fost amândoi la Harvard. Când s-a mutat la Roma, am reluat legătura cu el.

Falcone aşteptă, zadarnic, ca ea să continue. În cele din urmă îi puse altă întrebare:

– Adică? Vreţi să fiţi mai exactă?

– Adică, răspunse ea cu un ton glacial, acum câteva luni m-am culcat cu el de mai multe ori, două-trei săptămâni. Asta voiaţi să ştiţi?

– Vreau să ştiu ce are relevanţă, răspunse Falcone sec. Avem deja patru morţi. Trei dintre ei au fost iubiţii dumneavoastră. Ce loc ocupă acest Gallo? Ceilalţi îl cunoşteau?

Sara se gândi puţin şi ajunse probabil la concluzia că era o întrebare rezonabilă.

– Nu. Nu avea legături cu universitatea. Stefano nu l-a cunoscut niciodată, iar Hugh a apărut mult mai târziu.

– Poate aţi pomenit şi altora numele lui.

– De ce? se miră ea. În ce scop? Am fost cu Jay doar câteva săptămâni şi apoi am căzut de acord să rămânem prieteni, nimic mai mult. Nu l-am mai văzut de luni de zile. Era un bărbat plăcut, dar se rătăcise. Bea exagerat de mult şi era prea inteligent pentru ce făcea. Se ratase şi nu-şi făcea iluzii. Oricât de amuzant ar fi un bărbat, avantajul umorului se uzează destul de repede.

Falcone îl privi pe Costa cu subînţeles, ca şi când i-ar fi spus: Uită-te la târfa asta, uite cine e în realitate. Când se plictiseşte, când are îndoieli, îi lasă baltă. Iar acum unul dintre indivizii de pe lista respinşilor – lungă, poate prea lungă – are chef să se răzbune.

– Şi ce credeţi că se petrece, domnişoară Farnese? întrebă Falcone.

– N-am idee, zise ea, surprinsă. Ce vreţi să spuneţi?

– De ce foştii dumneavoastră iubiţi sunt ucişi în felul acesta, ca şi cum ar fi nişte martiri?

– Habar n-am. Şi pentru mine este la fel de inexplicabil.

– Şi totuşi, continuă Falcone, probabil că îl cunoaşteţi pe făptaş. Este un om familiarizat cu cele mai intime detalii ale vieţii dumneavoastră. Înţelegeţi ce vreau să spun?

– Toată lumea înţelege. Intervenise Teresa Lupo, riscând să-şi atragă furia şefului. Important este cum punem întrebările. Dacă îmi permiţi, ţi-aş sugera să chemi aici nişte poliţiste. Trebuie să stabilim un echilibru între datorie şi hărţuire.

– Mulţumesc, şuieră Falcone. Acum puteţi să scoateţi cadavrul, doamnă doctor. Vreau raportul după-amiază.

Legista oftă şi îşi chemă echipa. Roţile scârţâiră pe pardoseala veche din piatră. Sara Farnese văzu cum corpul

acoperit era pus cu grijă pe o targă şi nu scoase un cuvânt până nu-l scoaseră în curtea însorită. Dezlegaseră frânghia şi ancora zăcea acum pe mozaicul străvechi.

– San Clemente, spuse ea. Cum de nu mi-am dat seama? Avea ancora legată de gât când l-aţi descoperit?

– Ca un martir, răspunse Costa, urmărind-o foarte atent.

– Ţi-am spus, izbucni ea. Majoritatea acestor poveşti sunt apocrife. Cea a lui Clement aşa este, în mod sigur. Dacă omul care a făcut asta îl cunoaşte pe Tertullian – şi presupun că îl cunoaşte – atunci ştie şi el. Tertullian a scris într-adevăr despre Clement, dar nu a menţionat niciodată martiriul. E un basm care a fost povestit prima oară în secolul al IV-lea.

Costa încercă să priceapă cât de importantă era informaţia.

– Şi? Ce importanţă are dacă ştie sau nu că e o simplă poveste?

– Pentru că este o chestiune de credinţă, îl întrerupse Falcone, zâmbind. Ne uităm la toate astea şi credem că sunt opera unui nebun care interpretează religia în felul lui. De fapt…

Teresa Lupo se întorsese în naos şi acum îl întrerupse pe Falcone, enervată:

– De fapt, nu ai nici o idee. Scuteşte-ne, te rog, de false analize psihologice. Tot ce ştim este că unul care jupoaie un om nu e un subiect potrivit pentru o analiză freudiană ieftină, oricât de tare te-ai chinui. Poate foarte bine să aibă două motivaţii conflictuale în acelaşi timp şi să nu-şi dea seama că se bat cap în cap. Cum vă spuneam aseară, băieţi, individul ăsta e puternic şi hotărât. Are cunoştinţe medicale sau a lucrat la un abator. Să lăsăm deoparte ce-i în mintea lui, pentru că e vorba de o logică personală impenetrabilă. Doar unul la fel de sărit ca el ar putea să-l înţeleagă. Trebuie să ne rezumăm la faptele concrete.

– Ştii pe cineva aşa? întrebă Costa, fără să-şi ia privirea de la Sara Farnese.
– Nu, răspunse ea, uitându-se la femeia cu păr lung şi halat alb, recunoscătoare pentru ajutor. Dar, oricine ar fi, l-a citit pe Tertullian. Cred că aţi uitat.
– Sigur, o aprobă legista. Dintre noi toţi, se pare că eu am treaba cea mai uşoară. Plecă, încercând să-şi scoată din mers ţigările de sub costumul etanş.
– Ce altceva mai doriţi? întrebă Sara Farnese în timp ce echipa Teresei Lupo ieşea pe poartă.
Falcone se gândi câteva clipe.
– Numele şi adresa fiecărui bărbat cu care aţi avut o relaţie de când aţi venit la Roma.
– Imposibil. Sara scutură din cap. Nu puteţi cere cuiva să-şi etaleze viaţa particulară.
Falcone se aplecă spre ea atât de mult, încât feţele aproape li se atinseră.
– Domnişoară Farnese, adăugă el încet, toţi bărbaţii cu care v-aţi culcat sunt suspecţi. Fiecare dintre cei care au trecut prin patul dumneavoastră e o victimă potenţială. Avem nevoie de numele lor. Pentru binele lor şi al nostru. Înţelegeţi, nu-i aşa?
– Unii dintre ei sunt oameni însuraţi. E ridicol. Cum v-aţi simţi dacă aţi fi chiar dumneavoastră în situaţia asta?
– Aş fi bucuros că trăiesc, zise Falcone, uitându-se sumbru la ea.
Femeia nu-i răspunse. Costa îi atinse uşor braţul, gândindu-se iar la contrastele care păreau să-i definească viaţa.
– Sara, e important. Dacă vrei, putem aduce o femeie să vorbească cu tine. Totul va rămâne strict confidenţial.
– Chiar crezi aşa ceva? Te rog…
Costa nu mai avea argumente. Ştiau cu toţii că, într-un fel sau altul, din departament se scurgeau informaţii. Nu putea să ghicească numele pe care le păstra Sara Farnese

în memorie, dar le-ar fi fost imposibil să-i asigure pe cei vizaţi de discreţia lor după ce ar fi fost înregistraţi la Questura Centrale. Mass-media fusese deja asmuţită şi erau în joc prea mulţi bani pentru orice informaţie care putea fi scoasă pe sub mână din dosare.

– Avem nevoie de aceste informaţii şi pentru binele dumneavoastră, spuse răspicat Falcone. Oricine ar fi, ştie tot în ceea ce vă priveşte. Poate că încearcă să vă impresioneze cu faptele lui. Poate că sunt avertismente. De un lucru sunt sigur, totuşi: La un moment dat îşi va da seama că nu au efectul aşteptat şi va fi sigur că sunteţi vinovată. Atunci, următoarea victimă veţi fi chiar dumneavoastră, sursa problemelor sale.

– Oricine ar fi, îl privi ea, nu eu sunt sursa problemelor lui. Nu eu am făcut asta.

– După cum vede el lucrurile… Ar fi trebuit să mă exprim aşa de la bun început, zise Falcone pe un ton care se apropia de scuză atât cât îi permitea orgoliul. Cunoaşteţi pe cineva la Vatican? Îi aruncase întrebarea într-o doară, ca şi cum ar fi fost total lipsită de importanţă. Costa se blestemă în gând. Îi povestise lui Falcone despre îndoielile lui referitoare la evenimentele care se petrecuseră în bibliotecă. Nu-şi închipuise că dubiile sale vagi se vor transforma atât de repede în întrebări directe.

– Poftim?

– Rinaldi a vorbit de mai multe ori la telefon cu cineva de la Vatican. Când a intrat în bibliotecă, profesorul era convins că este supravegheat, fie electronic, fie direct, de către cineva aflat în sală. Avem indicii în acest sens. Prin natura profesiei dumneavoastră, probabil că aveţi o mulţime de cunoscuţi. E important să-i cunoaştem şi noi.

– Nu am nici o relaţie specială cu cineva de la Vatican.

Faţa Sarei era palidă şi imobilă ca o mască.

– Fără puţină sinceritate… Falcone ridică din umeri. Mă tem că lucrurile vor continua aşa. Nu văd de ce s-ar opri

aici. Avem nevoie de nume, de toate numele. Se apropie şi o privi intens în ochi. Trebuie să aflăm absolut tot despre viaţa dumneavoastră.

– Du-te dracului, şuieră ea.

Falcone zâmbi, iar Costa recunoscu momentul. Şefului îi plăcea să frângă oameni. Credea că acesta este unicul scop al victoriei.

– Domnişoară Farnese, pot să insist cu privire la cooperarea dumneavoastră. Pot să iau alte măsuri dacă nu ne-o oferiţi de bunăvoie. Pot chiar să vă înscriu în programul de protecţie.

– Domnule, îl întrerupse Costa, alegându-se cu o privire nimicitoare, totul a mers prea repede. Dacă i-am da timp domnişoarei Farnese… dacă am chema o poliţistă să ne ajute la secţie…

– Dacă… zise Falcone acru.

Costa îl luă deoparte, unde Sara Farnese nu putea să-i audă.

– Te rog. Dacă o presezi, n-o să ne spună nimic. Lasă-mă pe mine să vorbesc cu ea în altă parte, undeva unde se poate concentra în linişte.

O clipă, trăsăturile dure ale lui Falcone îngheţară. Apoi dădu din cap.

– Poate că are nevoie de cineva de încredere. Poate… Îl studie pe Costa, gânditor. Sunt o mulţime de reporteri afară. Scoate-o tu aşa cum ştii. Duceţi-vă şi beţi o cafea undeva şi gândiţi-vă la asta. Adu-o înapoi într-o oră, pe uşa din spate.

– Bine, zise Costa.

Era surprins. Mai era ceva, un lucru pe care Falcone se chinuia, în mod total atipic pentru el, să i-l spună.

– Domnule inspector?

– Ai dreptate, zise Falcone zâmbind. Am o idee. Joacă puţin teatru, puştiule. Reporterii ăştia cred că au pus mâna pe femeia fatală. Hai să le facem pe plac. Când ieşiţi de-

aici, stai lipit de ea. Fă în aşa fel încât să pară că… ar fi ceva între voi.

– Îmi ceri să… începu Costa, furios.

– Îţi spun să trimiţi un mesaj. Vreau să te vadă dementul ăla şi să creadă că ştie cine îi trage acum clopotele. Am putea să pierdem luni de zile urmărindu-l. Ne-ar fi mult mai uşor dacă ar veni chiar el la noi. La tine, mai precis.

– Dar…

– Nu-ţi face probleme, băiete, surâse larg Falcone. Noi o să stăm la pândă. Doar ai încredere în poliţie, nu?

Nic Costa plecă fără să-i răspundă şi îi făcu semn Sarei să-l urmeze la uşă. Afară, presa atacase în masă. Un grup desfăşurat pe cinci metri adâncime bloca ieşirea din curte, ţinut la distanţă de poliţişti în uniformă care se chinuiau să păstreze intactă linia de apărare.

În clipa când apăru Sara Farnese, întrebările începură să curgă din mulţimea fremătătoare, ininteligibile în babilonia de voci disperate. Nic Costa o luă de mijloc şi trecură împreună printre camerele şi microfoanele întinse, forţând drumul până la maşina lui.

Sara îşi ţinea capul plecat, iar el o strângea puternic, privind neclintit în obiective, găsind chiar timp să zâmbească o dată sau de două ori şi să se uite la ea cu dragoste, cu o afecţiune pe care nu-i venea greu s-o mimeze.

Îşi aduse aminte de povestea despre Papa Ioana care fusese sfâşiată de mulţime nu departe de locul unde se aflau. Îşi aduse aminte că era falsă, dar poate că într-adevăr nu avea importanţă. Costa îşi croi drum prin haita de ziarişti cu toată abilitatea de care fusese cândva capabil într-un meci de rugby, ţinând-o departe de ei, simţind atingerea trupului suplu şi fragil, apoi a mâinii care se agăţa de el.

Când ajunseră lângă maşină făcu loc şi acolo, plasând câteva coate. Erau liberi.

Se uită la Sara Farnese care stătea palidă şi speriată pe scaunul de alături şi se gândi la rolul pe care îl interpretase pentru pădurea de camere şi aparate foto, la cât de repede acceptase ideea lui Falcone.

Femeia se întoarse spre el, uimită.

– Ce se întâmplă, Nic? Ce?

– Nu ştiu, răspunse el, dar nu-ţi face probleme. O să rezolv totul. Într-un fel sau altul.

Sara se uita la cerul strălucitor şi fierbinte, în timp ce Costa avea senzaţia că începe să plutească pe o mare de minciuni.

DOUĂZECI ŞI UNU

Gino Fosse locuia într-un turn cu două etaje care, avea el impresia, părea desprins dintr-o poveste gotică. Clădirea din cărămizi de culoarea mierii se afla pe Colina Celio, la jumătatea căii imperiale Clivus Scauri. Vizavi de ea se înălţa bazilica Santi Giovanni e Paolo, de care aparţinea el acum, în principiu, detaşat ca preot de parohie, deşi aproape tot programul de lucru şi-l petrecea la Spitalul San Giovanni, la zece minute de mers pe jos. Nu era nici pe departe ca atunci când lucra pentru Vatican, dar Biserica îşi cunoştea mai bine interesele.

Fosse se simţise obligat să afle ceva despre istoria locului. Turnul care fusese căminul lui în ultima lună ţâşnea din Zidul Aurelian – ridicat în secolul al III-lea după Christos şi în cea mai mare parte intact – care încercuia centrul oraşului. Un traseu bun pentru jogging, pe care-i plăcea uneori să-l facă în trening, pentru a-şi ascunde chemarea preoţească, o linie dreaptă până la marea poartă San Sebastian şi Via Appia.

Iniţial, turnul era un mic post de pază roman pe zidul de apărare din cărămidă. În Evul Mediu fusese mărit pentru cazarea personalului ecleziastic tot mai numeros al bazilicii impunătoare din piaţă. Giovanni e Paolo, pe care Fosse o considera una dintre cele mai interesante biserici din Roma, era prea puţin cunoscută turistului obişnuit. Faţada nu ieşea deloc în evidenţă, cu excepţia campanilei romanice care, după-amiaza, îşi arunca umbra pe fereastra lui de la primul etaj. Dar sub acest lăcaş zăceau secole de istorie bogată, o poveste lungă care îl fascinase din prima clipă.

De sute de ani, cei care îndrăzneau să spună asta susţineau că istoria martirilor Ioan şi Paul era apocrifă. Povestea se referea la doi ofiţeri creştini de la curtea lui Constantin care, după urcarea pe tron a lui Iulian Apostatul, în 360 după Christos, refuzaseră să aducă sacrificii zeilor păgâni. Drept urmare au fost decapitaţi împreună cu o femeie care venise să le aducă alinare în casa lor de pe Colina Celio, devenită mai târziu piatra de temelie a bazilicii.

Legenda naşte legendă, biserica naşte biserică. Au urmat secole de construcţii şi refaceri, având drept rezultat final formidabila privelişte care acapara acum privirea în spaţiul din faţa turnului. Dar când arheologii – fără doar şi poate atei – ajunseseră să exploreze fundaţiile bisericii actuale, descoperiseră la mare adâncime sub ea ruinele bine păstrate ale unei case romane. Şi trei morminte creştine, care conţineau dovezi indubitabile că fuseseră scena unei permanente proslăviri încă de la începutul secolului al IV-lea după Christos.

Uneori Fosse însoţea vizitatori privilegiaţi în casele subterane pentru a le arăta picturile murale. Era o experienţă pioasă, o rugă nerostită la adresa misterului care susţinea viaţa şi a incertitudinii permanente în legătură cu ceea ce oamenii inteligenţi din universităţi numesc "fapte".

În secolul al XV-lea, fostul post de pază fusese oferit angajaţilor de rang umil ai parohiei. Locuinţa lui modestă avea o cameră de zi, un dormitor şi o baie minusculă, toate construite la primul etaj al turnului circular. La parter era un depozit, iar la ultimul etaj o cameră octogonală pe care Fosse o considera spaţiul său intim, interzis chiar şi vizitatorilor ocazionali cărora, spre nemulţumirea lui, li se permitea să intre în turn.

Compozitorul di Cambio, care scrisese o lucrare corală descrisă de "răul papă" Alexandru VI ca fiind "muzica pe

care îngerii o cântă în Rai", trăise şi murise aici la sfârşitul secolului al XV-lea. Această obscură legătură istorică – care îl intriga pe Fosse atunci când asculta curgerea monotonă a lucrării, interpretată de obicei la comemorarea morţii lui Cambio în Santi Giovanni e Paolo – plasase turnul pe lista monumentelor care puteau fi vizitate doar cu permisiunea unui anumit birou de la Vatican. În consecinţă, la câteva săptămâni după ce se instalase acolo, fusese forţat să primească în casă câteva grupuri de turişti, majoritatea americani, şi să-i asculte cum gângureau despre "cât e de drăguţ" locul. După care priviseră pe ferestrele cu decoraţii medievale, care dădeau spre Clivus Scauri, şi începuseră să se uite pe furiş la ceasuri.

Pe nici unul dintre ei nu-l dusese mintea să întrebe ce se găsea în spaţiul de deasupra. Oricum, n-ar fi primit permisiunea de a intra acolo; Fosse hotărâse că în acea ultimă cameră accesul publicului era interzis. Era preţul pe care-l cerea pentru ceea ce el considera a fi un exil. Izolarea pe care o câştiga astfel se potrivea perfect cu scopul noii sale chemări, care devenea tot mai presantă.

Acum era şapte dimineaţa, într-o duminică fierbinte. Colecţia lui de mai bine de trei sute de CD-uri de jazz zăcea risipită pe podeaua camerei octogonale. Uneori nu se hotăra ce să asculte. Curând, avea să plece la spital, să le vorbească muribunzilor şi bolnavilor, să asiste la operaţii îmbrăcat cu halat şi mănuşi, să le dea o mână de ajutor chirurgilor şi surorilor. La fel de curând, va trebui să se gândească la altele, la numele pe care le adunase, la cum puteau fi curmate acele vieţi.

În timp ce stătea acolo şi-l asculta pe John Coltrane care gonea pe notele din *Giant Steps,* Gino Fosse se minună. Atârnase fotografiile pe pereţi, un memento constant şi de neocolit al misiunii sale. Tot aici se aflau şi uneltele meseriei: frânghiile; medicamentele pe care le sustrăsese

cu grijă de la spital pentru situaţiile în care puterea lui, de altfel remarcabilă, n-ar fi fost de ajuns; pistolul automat Beretta M9, de nouă milimetri, pe care îl furase atunci când vizitase un spital militar de lângă San Giovanni – îl amuza ideea că purta practic acelaşi nume cu pălăria în trei colţuri a cardinalilor; şi cuţitele: mici şi mari, fine şi late, toate ascuţite atât de bine, încât îi plăcea să creadă că muchiile lamelor aveau lăţimea unui singur atom, că puteau trece prin orice ar fi întâlnit în cale.

Spitalul îl acapara toată dimineaţa. De la prânz era liber şi avea multe de făcut.

DOUĂZECI ŞI DOI

Publicitatea contează. Alicia Vaccarini aflase acest adevăr la două luni după ce câştigase fotoliul de deputat pentru Alianţa Nordică din Bologna. Atât îi trebuise unei fiţuici locale pentru a descoperi adevărul despre viaţa ei intimă: fosta profesoară universitară era lesbiană şi avusese o mulţime de amante, dintre care câteva se arătaseră foarte doritoare să vorbească în schimbul unor sume nu prea mari. Alianţa Nordică avea o poziţie fermă în privinţa "comportamentelor deviante". Pur şi simplu nu le tolera. În câteva săptămâni, prea scurte şi pline de acţiune, Vaccarini se prăbuşise în propriul ei partid de pe treapta de câştigătoare a unui loc marginal în parlament pe cea de paria.

Când secretarul Comitetului Central intrase în biroul ei s-o anunţe că partidul nu-i va mai propune candidatura la sfârşitul mandatului de trei ani, ea se plânsese cu amărăciune:

– De ce nu m-aţi întrebat? Bărbatul o privise rece în ochi.

– De ce nu ne-ai spus?

Mai avea doar un an, un an până să ajungă şomeră, să se prăbuşească în obscuritate, poate în sărăcie – la numai patruzeci şi opt de ani. Alicia Vaccarini era însă o femeie inteligentă, conferenţiar în ştiinţe economice, o bună cunoscătoare a sistemului. Ştia cum să stoarcă granturi de la Bruxelles. Ştia cum să participe la întrunirile comitetelor şi să aştepte până când venea momentul potrivit să intervină. Muncise pentru a-şi clădi viitorul, acceptase fotolii într-o sumedenie de comisii judecătoreşti şi municipale şi chiar unul din care supraveghease

discuţiile preliminare despre unirea poliţiei statale cu Carabinierii. Trăise clipe prielnice, făcuse şi compromisuri, mai ales după ce se lămurise că deciziile ei aveau greutate la oamenii cu influenţă, la grupurile interesate să rezolve ceva într-un sens sau altul. Din când în când făcuse şi aranjamente care, judecate strict prin prisma legii, puteau fi considerate dubioase. Dar acesta era preţul pe care trebuia să-l plăteşti pentru a te descurca în politică, îşi spunea ea. Orice credea acum despre ea Alianţa Nordică, ea fusese aleasă pentru o anumită misiune – să apere interesele celor care o votaseră la Bologna şi să-şi consolideze în continuare cariera. Cele două scopuri nu erau neapărat contradictorii. Vaccarini se îngrijise să nu fie. Nici o anchetă de corupţie nu se apropiase de ea şi nici nu existau şanse să se întâmple aşa ceva. Când intervenise, se asigurase de fiecare dată că recompensa nu bătea la ochi: o favoare, un dar mic dar valoros – un serviciu, poate o plată – făcut în străinătate. Cultivase prietenii noi şi neaşteptate, oameni care nu s-ar fi apropiat de ea niciodată dacă ar fi mers pe linia politică rigidă a Alianţei. Aici era ironia: cu unii dintre ei, care reprezentau anumite interese, n-ar fi făcut afaceri înainte. La dreapta. La stânga. La nivelurile superioare ale poliţiei şi ale serviciilor de securitate. Chiar şi la Vatican. Lumea e plină de oameni care au nevoie de o mână de ajutor şi sunt dornici să ofere ceva în schimb. Acceptarea acestor defecte vizibile care zgâriau faţada societăţii, iar la momentul oportun folosirea lor pentru a-ţi atinge scopurile era o alegere pragmatică.

Cu toate acestea, risca să rămână şomeră. Sperase să obţină un post la Bruxelles, poate chiar funcţia de comisar. Nu se întâmplase asta, iar indivizii de la PR pe care îi folosea contra unei sume modice credeau că ştiu de ce: profilul ei era nepotrivit. În ochii publicului, rămăsese lesbiana de la Bologna care minţise pentru a ajunge

deputat. Sigur, era inteligentă şi ştia cum să navigheze prin sistem. În multe privinţe era un politician italian harnic şi devotat. Cu toate acestea, pata reprezentată de orientarea ei sexuală şi felul cum îşi ascunsese adevărata natură pentru a nu-şi pierde profiturile personale continuau să atârne greu în ochii opiniei publice. Fără o presă favorabilă, şansele de a-şi continua cariera politică erau iluzorii.

Acesta era motivul, singurul motiv, pentru care Alicia Vaccarini şedea la o masă din restaurantul Martelli, acum aproape gol, aflat pe o străduţă dincolo de colţul clădirii parlamentului. În timpul săptămânii localul atrăgea numeroşi deputaţi, ziarişti şi suporteri politici.

– Nu ştiam că e deschis duminica, zise ea, aprinzându-şi o ţigară.

Ziaristul îi spusese că lucrează la *Time.* Acum, după ce ajunsese aici, Vaccarini realiză că ar fi trebuit să-l verifice. Lumea e plină de escroci, indivizi cu reportofoane ascunse care te pun în situaţii penibile şi te fac să spui tâmpenii pentru a-şi vinde marfa. Era o neglijenţă scuzabilă. De obicei, şarlatanii aveau un orizont îngust, pretindeau că vin de la cine ştie ce ziar local de mâna a doua, nu de la cele mari din Roma şi Milano, unde identitatea lor falsă ar fi fost descoperită imediat. Dar să spui că eşti de la *Time* era cu totul altceva: o afirmaţie mult prea îndrăzneaţă pentru a nu fi adevărată. Iar acum şi aici, Alicia Vaccarini o credea. Bărbatul avea cam treizeci de ani şi era îmbrăcat de duminică, cu o cămaşă roz pal şi pantaloni albaştri. Faţa lui anonimă era totuşi frumoasă, chiar dacă oarecum amorfă şi exagerată: ochi negri, inteligenţi şi un zâmbet rapid, nervos. Un singur aspect ieşea în evidenţă: era prea solid pentru hainele pe care le purta. Muşchii îi săreau din mânecile cămăşii şi avea o ţinută ciudată, prea rigidă. Arăta ca unul care face antrenamente fără să vrea, înzestrat cu un trup menit să fie mai delicat, căruia nu i se

potrivea acesta masiv. Şi mirosea ciudat. Un miros de alifie sau de chimicale, de spital.

– De obicei nu e deschis, spuse el cu o voce controlată şi educată. Iată puterea presei americane, doamnă deputat.

Ea zâmbi şi se uită în jur. În restaurant mai era o singură pereche, într-un colţ îndepărtat al sălii.

– Chiar aş putea să cred asta.

– Bănuiam că vă place discreţia, continuă el.

– De ce? întrebă ea cu inima strânsă. Ţi-am spus şi la telefon: Dacă umbli după confesiunile unei lesbiene, dacă îţi închipui că o să-mi dezvelesc inimioara rozalie pentru public, ai nimerit greşit. Partea asta din viaţa mea a fost stoarsă până la ultima picătură şi a sucombat, aşa că e mai bine s-o lăsăm să zacă în mormântul ei.

– Foarte bine, zise el, luându-şi paharul cu vin roşu.

Femeia îi urmă exemplul. Vinul era bun, iar Alicia Vaccarini îşi dădu seama că are într-adevăr chef să bea. Nici nu aveai altceva de făcut în oraş într-o după-amiază ca asta. Era prea cald pentru a face exerciţii de gândire. Parlamentul era închis, iar contractul particular care o reţinuse în oraş se încheiase. Îşi putea permite să lenevească.

– Vreau să vorbesc cu dumneata, cu adevărata Alida Vaccarini. Ce crezi, ce vrei să faci. În ce direcţie se va îndrepta viaţa dumitale după ce se încheie mandatul de deputat.

– Şi asta ar fi povestea pe care vrea s-o publice *Time?* se interesă ea.

Bărbatul se încruntă şi îşi umplu din nou paharul. Chelnerul le aduse două farfurii cu paste.

– Aici m-ai prins, Alicia. Sunt un escroc… dar numai până la un punct. Orice poveste are nevoie de un clenci. Vor un articol care să arate că în Europa homosexualitatea nu mai reprezintă un obstacol pentru oamenii politici. Am nevoie de exemple care arată cum stau lucrurile în realitate.

Trebuie să te întreb ceva: Ce s-ar fi întâmplat cu tine dacă ai fi fost heterosexuală? Dacă te-ai fi măritat, ai fi avut copii şi ai fi făcut tot politică.

– Înţeleg.

Omul scoase un reportofon mic şi îl aşeză pe masă. Apoi se aplecă şi îi acoperi mâna cu a lui. O mână foarte puternică, se gândi ea.

– Alicia, cei ca noi trebuie să se ajute.

– Vrei să spui că eşti homo? Femeia făcu ochii mari.

– Nu ţi-ai dat seama din prima clipă?

– Nu. Ba da. Acum nu mai ştia ce să spună. Bărbatul din faţa ei părea deosebit. Dacă se gândea mai bine, putea să şi-l imagineze homosexual, dar numai cu un efort serios. Se întrebă dacă nu cumva era o păcăleală, dacă el nu era, de fapt, un cameleon care îşi schimba culoarea după cum avea chef.

Bărbatul apăsă o tastă a reportofonului, iar deputata văzu că roţile mărunte începuseră să se învârtească.

– Povesteşte-mi despre dumneata. Numai ce vrei să-mi spui. Cum ai devenit ceea ce eşti. În ce crezi, care este religia ta.

– Religia mea?

– Toţi credem în ceva, Alicia, numai că îi dăm nume diferite. Am citit în ziare că provii dintr-o familie catolică. Cândva ai fost credincioasă, sunt sigur.

Femeia dădu din cap. Vinul o ajuta să-şi amintească. Da, cândva toate poveştile acelea străvechi o convingeau, îi ofereau consolare în nopţile solitare şi întunecate ale copilăriei.

– Sigur. Şi apoi te maturizezi.

– Devii mai înţelept?

– N-am spus asta.

– Iar când îmbătrâneşti, te întorci uneori de unde ai plecat. Făcu o pauză. Crezi că ţi s-ar putea întâmpla şi ţie?

– Cine ştie? spuse ea alene, simţind că vinul i se suise la cap. Îi plăcea tânărul acesta ciudat, care nu era gay de-adevărat, ci foarte abil. Se pricepea să-l facă pe interlocutorul lui să creadă ce se potrivea mai bine în situaţia respectivă.

– Îndoiala e o virtute, spuse el hotărât, odată cu sosirea felului doi – miel la grătar cu anghinare. E mai bine să crezi decât să ştii.

– Ai dreptate, râse Alicia Vaccarini. Chiar eşti ziarist?

– Ce altceva aş putea fi?

– De exemplu, preot. Te văd foarte bine în negru, ascultând confesiuni. Cu mare atenţie.

– Aş putea fi preot, cred, zise el şi se opri cu furculiţa în aer, gânditor. Dar nu azi. Şi nu vreau să mi se facă mărturisiri, Alicia. Confesiunile sunt obositoare, sunt lamentabile, aş spune. Se uită la ea cu sinceritate. Confesiunile nu-ţi vor reconstrui cariera. Numai adevărul o poate face.

– Numai adevărul te eliberează cu adevărat! glumi ea, hotărându-se să se îmbete puţin, pentru că i se părea o zi potrivită.

– Exact, spuse el, acum foarte serios. Acum te rog să vorbeşti despre tine, despre ceea ce vrei să fii.

Între timp, carafa fusese umplută din nou. După carne veniră *zabaglione*[4] şi *grappa*[5], deşi ea se simţea deja beată. Alicia Vaccarini începu să vorbească, mai liber decât o făcuse de mult în prezenţa altcuiva, din mass-media sau de oriunde, fără să-i pese că micul reportofon o înregistra. Tânărul acesta ciudat, cu felul lui de a fi politicos, oarecum preoţesc, era compania perfectă, o placă de rezonanţă – o critica atunci când credea de cuviinţă sau o lăuda la momentul oportun.

După-amiaza s-a stins într-un monolog. Când el achită nota, era aproape patru. Alicia se simţea minunat, ca şi

când i s-ar fi luat de pe umeri o povară care o apăsase ani în şir.

Ieşiră din local. Cartierul în care se aflau era total ignorat de turişti. Canicula începuse să se mai domolească, dar aerul fierbinte tremura totuşi în faţa ochilor ei, ca o fata morgana. Nu avea chef să se întoarcă în apartamentul îmbâcsit de pe Via Cavour, în bârlogul ei solitar.

Bărbatul îi arătă o alee îngustă de lângă restaurant.

– Alicia, spuse el, este o după-amiază superbă. Maşina mea e aici. Hai să ne plimbăm puţin pe malul râului, să bem o cafea, să mâncăm o îngheţată. Eşti o companie minunată. Ţi-ar face plăcere? Te rog…

Femeia acceptă pentru că el îi plăcea tot mai mult şi-l urmă pe aleea îngustă, care dispărea în umbră. Aerul se întunecă dintr-odată şi deveni ciudat de rece.

Se simţea miros de putreziciune. În cele din urmă îl văzu lângă o maşină. Nu era o berlină, ci un break. Nu mai zâmbea.

Se îndreptă spre el, întrebându-se ce produsese oare schimbarea de pe faţa lui, atât de serioasă acum. O privea într-un fel – oare citea dispreţ în ochii lui? – pe care nu-l mai observase până atunci.

Străinul scoase din buzunar o pungă transparentă care conţinea o bucată de material alb. Din nou mirosul acela de spital.

Alicia încercă să fugă, dar era prea beată. Se gândi să strige, dar nu avea cine s-o audă.

Pânza albă se apropie de faţa ei şi mirosul de spital îi umplu nările. Alicia Vaccarini se întrebă prosteşte de ce dispăruse tot oxigenul din aer. O acoperi un văl întunecat, acompaniat de sunete aspre, care-i blocă vederea şi îi stinse conştiinţa.

Când se trezi, după o perioadă de timp nedefinită, se afla într-o încăpere mică, circulară, luminată puternic. Era legată de un scaun şi înconjurată de imagini: fotografii şi

tablouri, unele atât de ciudate, încât refuză să le privească, nu îndrăzni să le înregistreze conţinutul. Din spatele ei se auzea muzică, un *bop* rapid şi colţuros. Cineva fredona notă cu notă un solo complex.

În gură îi fusese îndesat un căluş, iar mâinile îi erau legate la spate. Şi gleznele îi erau prinse strâns de picioarele scaunului.

Încercă să vorbească, dar emise un mormăit jalnic. Din spatele ei apăru un bărbat care ţinea în mâna dreaptă un cuţit lung de măcelărie, iar în stânga o gresie pe care o folosea cu mişcări sigure şi îndelung exersate.

– Te-ai trezit, spuse el, dând din cap pentru a-şi sublinia cuvintele. Foarte bine. Avem multe de vorbit şi multe de făcut.

DOUĂZECI ŞI TREI

Falcone se uita urât la cele trei nume scrise pe foaia din faţa lui, pe care Nic Costa le menţionase şi în raport. Alesese o echipă de şaisprezece oameni, numai bărbaţi. Stăteau în camera de şedinţe, fumau, beau cafea, dar nu reuşeau să se relaxeze. Aerul condiţionat se lupta să ţină piept caniculei. Atmosfera din secţie era tensionată, neplăcută, disperată. Cu toţii ştiau că se agaţă de un pai.

– Asta-i tot? îl întrebă Falcone pe Costa.

– Cât de mulţi ar trebui să fie?

Şeful trebuie să înveţe că presiunea nu e singura soluţie. Există şi alte metode de a obţine ce doreşti, se gândi Costa. Poate chiar mai eficiente.

– Nu ştiu, bombăni Falcone. Crezi că spune adevărul?

– Nu cred că minte, zise Costa după un moment de gândire.

După ce băuseră o cafea, Sara îi dictase numele fără să se grăbească, îi dăduse adresele şi-i spusese câte o mică poveste despre fiecare. Doi dintre ei erau însuraţi. Toţi erau oameni pe care îi cunoscuse într-un fel sau altul în calitate profesională, ca şi când ea n-ar fi avut o viaţă personală. Nici o aventură nu durase mai mult de câteva săptămâni. Pe Costa îl mira cel mai tare faptul că femeia nu părea deloc jenată, ca şi cum o asemenea existenţă goală, bidimensională ar fi fost perfect normală.

– Nu asta am întrebat, se plânse Falcone.

– Ştiu. Voiam să spun de fapt că pe ei îi avem. Am vorbit cu ei şi au recunoscut, chiar şi cei însuraţi. Toţi au alibiuri pentru ziua respectivă şi le putem controla – e vorba de intervalul de timp când criminalul a fost singur în biserica

de pe Insula Tiberina. Nu zic că n-ar fi nici unul suspect, dar mi se par mai degrabă victime potenţiale. Au acceptat prea repede propunerea de protecţie.

Falcone se uită la Rossi şi ridică o sprânceană.

– Şi tu ce zici, nu te miri că în ultimele zile băiatul vorbeşte cel mai mult?

– Nu spune nimic din ce n-aş spune şi eu, mormăi Rossi. Sunt de acord cu tot.

– Un judecător, constată Falcone, citind din listă. Un funcţionar de la Ministerul de Finanţe. Şi ultimul? Nu scrie cu ce se ocupă.

– Toni Ferrari, zise Rossi după ce se uită în notele lui. Un agent de bursă de mâna a doua. Un tip slab... Credeţi-mă că nu e în stare de aşa ceva. Aproape a făcut pe el când i-am zis că ar putea urma la rând.

– Ce legătură e între ei? De ce ei?

– I-au cerut o întâlnire, răspunse Costa, şi ea a acceptat.

– Denney? El nu e implicat? Indivizii ăştia sunt exact genul care-i plăcea lui.

– Nimic la prima vedere, sau nu vor să recunoască, zise Costa. Relaţia cu Rinaldi era altfel. Ăştia nu s-au apropiat în viaţa lor de vreo comisie. Din câte ne-am dat seama, nu au nici o legătură cu Banca Lombardia.

– Atunci asta-i tot? Îi cunoaşte, se culcă cu ei un timp şi gata?

– La insistenţele lor, interveni Luca Rossi, împungând aerul cu un deget. Toţi au spus acelaşi lucru. La un moment dat începea să li se pară ciudat. Femeia venea la întâlnire, le zâmbea şi vorbea tot timpul. Se culca cu ei şi am impresia că le cam plăcea. Dar lipsea ceva. Uite, unul dintre ei a zis... îşi răsfoi febril însemnările.

– Da, tipul de la Ministerul de Finanţe. După un timp, mi-a zis, parcă aş fi ieşit în oraş cu o profesionistă. Era la fel de impersonal. Până şi bărbaţii ajung să se sature de aşa ceva.

– Cred totuşi că ştie despre ce vorbeşte, zise Falcone. Poate că asta şi e, o intelectuală care în timpul liber o face pe prostituata de lux.

– Zău aşa, interveni Costa, de ce ar face-o? Are un apartament fără ipotecă, l-a cumpărat cu banii jos din moştenirea de la părinţi pe care a obţinut-o când a împlinit douăzeci şi unu de ani. Dacă n-are nevoie de bani, care ar fi motivul? Îi place?

– Am auzit şi poveşti mai ciudate, zise Rossi. Tu pricepi ce-i în mintea ei?

Costa nu-i răspunse.

– Verifică, oricum. Poate sunt unii care ştiu. Cu partidele de-o noapte cum e? întrebă Falcone. A spus ceva despre asta?

Costa nu insistase în această direcţie. Ea nu voia să vorbească, iar el nu dorea să afle.

– Nimic. Cred că n-au prea fost.

– Atunci ce naiba avem? se întrebă retoric Falcone. O femeie care se culcă cu cine vrea. Nimic neobişnuit. O femeie care arată bine şi cu care bărbaţii vor să fie văzuţi, măcar o vreme. Apoi se plictisesc sau pur şi simplu se sperie şi se pierd în peisaj. Totuşi, unul dintre ei face o obsesie pentru ea, nu vrea să sfârşească povestea sau, dacă da, vrea ca ea să-l ţină minte. E în stare de orice ca să-i arate asta. Ucide, şi nu oricum, ci în aşa fel încât s-o oblige să-l ia în serios, pentru că foloseşte o metodă care face trimitere la meseria ei. Dar…

– Nu ea a terminat cu tipii, zise Rossi. Ei s-au despărţit de ea, toţi. Nu aşa a spus?

– Ba da.

Falcone aruncă teancul de hârtii la un capăt al biroului.

– Atunci minte. Sunt sigur că minte. Nici unul dintre cei despre care am aflat nu mai vrea să se apropie de ea. Mai e ceva aici, iar ea ştie ce. Şi apartamentul?

– Apartamentul… Costa fusese luat prin surprindere.

Furillo, unul dintre oamenii pe care Falcone îi adusese de dimineaţă la San Clemente, interveni:

– N-avem motive să ţopăim de bucurie.

– Aţi percheziţionat apartamentul în timp ce eram cu ea? Asta voiaţi?

– Începe să miroasă a crime în serie, băiete. Falcone se uită în ochii lui. Nu avem timp de drăgălăşenii.

– Dacă aţi fi vorbit cu ea…

– Poate ne-ar fi refuzat, dar până la urmă am fi obţinut oricum mandatul. Ce te face să crezi că avem timp să aşteptăm? În două zile, patru morţi. De unde ştii că individul nu s-a apucat iar de treabă chiar în clipa asta?

Costa tăcu, pentru că Falcone avea dreptate.

– Încă ceva, adăugă Furillo. Am găsit un mobil ascuns într-un sertar din dormitor. Nu e telefonul ei obişnuit. Am format numărul pe care-l aveam. Aparatul n-a sunat. E blocat cu un cod pe care băieţii de la Tehnic au spus că nu pot să-l spargă. Nici nu memorează numerele, aşa că habar n-avem pe cine a sunat sau cine a căutat-o. E perfect dacă vrei să fii sigur că nimeni nu află cu cine vorbeşti.

– Un telefon într-un sertar? Rossi nu părea deloc impresionat. Poate că e unul mai vechi, la care a renunţat.

– Bateria era încărcată, zise Furillo. Mai are încă o etichetă pe care scrie că a fost cumpărat din Monaco.

De ce să ţii un telefon din Monaco, încărcat, într-un sertar din dormitor?

– Asta-i tot? Nimic altceva?

– Nimic.

Falcone se uită de la unul la altul, iar ei ştiau foarte bine ce vrea: sugestii. Dar nimeni nu se grăbi să intre în joc. Dacă Sara Farnese le ascundea ceva, nu aveau cum s-o oblige să mărturisească.

– O înscriu în programul de protecţie, îi anunţă Falcone în cele din urmă. Găsiţi o casă pe undeva. Să nu fie una frumoasă, nu vreau să se simtă bine.

– N-o să meargă, obiectă Costa.
– De ce?
– Pentru că… Ştia răspunsul, era evident, iar Falcone îl ştia şi el. Pentru că ne va spune doar atunci când va avea chef. Nu va ceda numai pentru că mărim presiunea. Nu e genul.
– Are dreptate, zise Rossi. M-am uitat la ea atent de când am văzut-o prima dată la bibliotecă. Ţine totul pentru ea şi va continua aşa până când se va hotărî singură să ne spună ceva. Cu cât îi facem viaţa mai grea, cu atât mai rău.
– Şi atunci? întrebă Falcone. Nu poate să se întoarcă acasă, presa şi-a instalat tabăra acolo. Şi, vrem, nu vrem, este în pericol.
Costa se gândi la Marco, la calmul lui care acum se putea dovedi foarte folositor. Casa de pe Via Appia era exact ce le trebuia. Era izolată. Putea fi soluţia perfectă.
– Încercaţi să mi-l puneţi în cârcă, nu-i aşa?
– Imaginile pe care le-am văzut la televizor nu sunt prea grozave, se plânse Falcone. Poate dau ceva mai de doamne-ajută pe alt canal. Ai fi putut să stai mai aproape de ea, să pară totul mai evident.
– Mă rog. Putem împuşca doi iepuri dintr-un foc. Eu propun să stea un timp în casa tatălui meu. O să fiu şi eu acolo. Dacă vreţi să-l atrageţi, nu văd o metodă mai bună. Ar avea de unde alege.
– Vorbeşti de Marco cel Roşu, nu-i aşa? zise Falcone acru. Comunistul cu ferma aia imensă la ţară?
– Pe care a reconstruit-o în bună parte cu mâinile lui, domnule.
Costa nu putea să înghită insinuările. Cunoştea adevărata poveste a fermei, care nu semăna deloc cu bârfele murdare inventate de ziarişti.
Falcone zâmbi, dar nimeni nu se simţi mai bine.
– Da, s-ar putea să meargă. Am putea scăpa pontul în presă şi te-am pune direct în obiectiv. Mai e timp până la

ştirile de seară. Locul e uşor de ţinut sub observaţie? Cred că o să avem o singură ocazie cu nebunul ăsta şi nu vreau s-o ratăm.

Costa se gândi la întinderea inegală de teren agricol împrejmuit cu garduri anemice. Nu era locul ideal, dar putea fi acoperit.

– O să avem nevoie de mulţi oameni acolo.

– Zău? zise Falcone. Sper să merite efortul. Toţi aşteptau.

– Aşa să fie, spuse el. Şi anunţă presa că va sta la voi. Dacă ai dreptate, poate atunci când are chef va catadicsi să discute cu o persoană, numai cu una singură. Asigură-te că tu eşti aia.

– Bine, spuse Costa.

– Furillo? Detectivul dădu din cap.

– Foloseşte-ţi timpul cât mai eficient. Mai treci o dată prin tot apartamentul ei, până găseşti altceva. Gata, la treabă!

Toţi se ridicară. Falcone se uită la Costa şi la Rossi, care se pregăteau să plece.

– Voi doi veniţi în biroul meu. Mai e ceva.

În timp ce mergeau pe coridor spre camera mică şi ordonată în care lucra Falcone, Nic Costa se întreba cum era mai bine să-i prezinte Sarei ideea lui. Falcone închise uşa, se duse la birou şi scoase o casetă video dintr-un sertar.

– A venit pentru tine azi-dimineaţă, Costa. Mi-am permis să deschid plicul şi să te scutesc de deranj.

Costa se uită la casetă. Nu avea etichetă, nimic care să-i indice provenienţa. Falcone i-o întinse şi îi făcu semn spre aparatul din colţ.

Apoi văzură filmul: trei minute, o sută optzeci de secunde atât de şocante, încât Costa nu reuşi să-şi ia privirea de la ecran nici măcar o clipă. Când caseta se

termină, se întoarse spre Luca Rossi. Faţa lui era albă ca hârtia. Erau imagini pe care voia să le uite cât mai repede.

Un montaj de scene înregistrate de cel puţin patru camere, ce urmărea mişcările lui Stefano Rinaldi în Biblioteca Vaticanului din momentul când intrase pe uşile mari, până la cel al morţii sale sângeroase, cu pielea lui Hugh Fairchild întinsă pe birou în faţa lui. Sara avea dreptate. Nu venise acolo cu intenţia s-o ucidă. Arma pe care o ţinea în mână se îndreptase spre propria lui tâmplă. Rinaldi încercase să se sinucidă la ordinul unui om care, credea el, îl urmărea prin sistemul de securitate şi care avea puterea s-o cruţe pe soţia lui. Ochii lui negri, hăituiţi, se uitaseră permanent în obiectiv. Când intrase în sala de lectură, chiar făcuse un semn spre cameră.

– Concluzii? întrebă Falcone. Ce ne spune asta?

– Că încerca să-l convingă pe cel care urmărea sistemul video, răspunse Costa repede. Nu pe cei din sală. Şi-a controlat tot timpul poziţia faţă de camere. În schimb, când i-a vorbit Sarei în şoaptă, părea că nu le bagă în seamă. Se întorsese cu spatele la obiectiv în mod deliberat.

– Exact, zise Falcone. Deci, corect sau eronat, credea că o anumită persoană care are acces la sistem ştie dacă el face sau nu ce trebuie. Şi?

Mintea lui Costa plutea în ceaţă. Nu putea să tragă o concluzie, iar Rossi nu-l ajuta deloc. Grasul se uita la el înspăimântat.

– Spune-i, se răsti Falcone la Rossi.

– Dumnezeule, băiete, gândeşte-te puţin. Ai răscolit pe unde n-ar fi trebuit să punem piciorul. Cineva de la Vatican ştie ceva. Mai mult, cineva de la Vatican te simpatizează destul de tare ca să-ţi trimită caseta. Poate să fie una şi aceeaşi persoană sau doi inşi care acţionează în direcţii opuse. Ce-ai făcut ieri după ce ne-am despărţit?

– Am vorbit cu Hanrahan, admise Costa. De ce nu? Ştie multe.

– Lasă-l în pace, zise Falcone. Doar eu vorbesc cu domnul Hanrahan, la momentul potrivit şi în termenii mei. Nu mai vreau nici o vizită secretă, s-a înţeles?

Costa dădu din cap, întrebându-se cum de ştia Falcone cu atâta certitudine, chiar înainte ca el să admită, că se întorsese acolo pentru a vorbi din nou cu Hanrahan.

Inspectorul se apropie şi-l bătu pe braţ. Era un gest ciudat de nefamiliar.

– Câte un pas o dată, Nic, spuse el. Ai destule pe cap dacă te ocupi de Farnese. Vorbeşte cu ea. Fă-o să se simtă ca acasă, să creadă că îi eşti prieten. E limpede că ştie pe cineva la Vatican. Înţelegi?

– Da, mormăi Costa.

Dar Falcone nu-l mai asculta. Dăduse drumul la televizor şi găsise alt canal de ştiri. Tocmai era prezentată ieşirea lui Costa şi a Sarei Farnese din biserică, însoţită de comentariul unui crainic care suna teribil de vulgar chiar şi pentru un post de televiziune din Roma. Camera o urmărea pe Sara, încercând să-i surprindă faţa în timp ce ea se ferea şi se îndepărta de grupul de reporteri. Apoi obiectivul alunecă, tremurând uşor, spre el. Nu reuşi să-şi aducă aminte când fusese înregistrată secvenţa respectivă. Trebuia totuşi să accepte că era reală. Îşi ţinea braţul în jurul ei, tandru, iar femeia se lipise de el. Arătau ca doi îndrăgostiţi.

În altă scenă pe care nu o recunoştea, se văzu zâmbind spre obiectiv. Nu era surâsul lui, ci al unui actor, şi lăsa prea puţin loc pentru dubii în privinţa motivului. Era un zâmbet atotştiutor, de proprietar. Spunea: *Eu sunt stăpânul acestei femei periculoase şi pot să fac ce vreau cu ea.*

Se uita la Nic Costa de pe ecran şi se detesta pentru ce vedea acolo, întrebându-se în acelaşi timp ce va înţelege ea din asta şi cum va putea el să se scuze îndeajuns.

– Ei da, spuse Falcone, aşa da. Asta ar putea schimba lucrurile.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Îi adusese apă şi o bucată de pâine şi îi dăduse voie să meargă la baie, dar sub strictă supraveghere. O privise, i se păruse ei, cam prea de aproape. Apoi o condusese înapoi, împinsese scaunul cu piciorul până când se oprise în dreptul unei grinzi negre, verticale. Acolo îi legase strâns braţele. Mâinile îi erau în continuare imobilizate, iar în jurul gleznelor îi înfăşurase altă frânghie pentru a-i zădărnici orice tentativă de fugă. Ceea ce oricum era imposibil. Se aflau la etaj, într-o încăpere medievală stranie, o cameră octogonală plină cu CD-uri, cărţi, casete video, haine. Pe pereţi, peste tot, fotografii ale unei femei pe care o recunoscuse vag.

Dar tablourile o neliniştea. Refuzase să se uite mai atent la ele.

În colţ, o scară circulară strâmtă pornea în jos, către lumea de afară, către libertate. Probabil că era un loc izolat. Imediat după ce îi scosese căluşul, ea ţipase ca din gură de şarpe, până când plămânii începuseră s-o doară. Urlase după ajutor, strigase "Asasinul, asasinul, asasinul". El rămăsese pe loc şi se mulţumise să se uite la ea, fără să zâmbească, fără să se supere. Aşteptase să-i treacă furia. Când terminase şi nu-i mai rămăsese nici un strop de energie, clătinase din cap şi-i spusese:

– Nu te aude nimeni, Alicia.

Ea strigase din nou, până răguşise, dar el abia dacă-i mai acorda atenţie. Se uita la televizor, peste capul ei. Recunoscuse filmul după coloana sonoră. Era *Evanghelia după Sfântul Matei* de Pasolini, în care sosirea celor trei magi este acompaniată de vechiul *negro spiritual*

"Sometimes I feel like a Motherless Child". Bărbatul părea mişcat şi Alicia se întrebase cum putea folosi emoţia lui în avantajul ei, dacă era o portiţă de scăpare din turnul neaerisit şi strâmt.

Dar el schimbase canalele şi se oprise în cele din urmă la unul care transmitea un meci de fotbal. Era un act deliberat, voia să-i demonstreze ceva. Voia să-i arate că avea ceva de făcut.

Gino Fosse puse în faţa ei un scăunel din lemn, se aşeză şi îi luă capul în mâinile sale puternice şi albe.

– Ai crezut că sunt preot, Alicia.

Femeia era prea speriată pentru a-i răspunde, prea zăpăcită pentru a ghici ce dorea el.

– Ei? insistă răpitorul.

Alicia aşteptă câteva clipe. Poate că tăcerea ei avea să-l înfurie.

– Aşa mi s-a părut, spuse femeia.

– Atunci să-ţi aud spovedania. Mărturiseşte-mi tot.

– Ce vrei să-ţi spun?

– Adevărul.

Un nebun, acum Alicia era sigură. Dar exista o logică puternică, inflexibilă în ceea ce făcea. Dacă îi descoperea secretul, poate că avea o şansă infimă să scape cu viaţă.

– Am păcătuit, părinte, zise ea.

– Nu-mi spune "părinte"! urlă Gino Fosse din rărunchi, făcând să răsune micuţa încăpere octogonală. Faţa i se schimonosise de furie. Alicia tăcu şi aşteptă, observând că el făcea eforturi evidente să-şi controleze emoţia.

– Îmi pare rău, şopti ea.

– Nu e vina ta. Nu sunt supărat pe tine. Vorbeşte-mi, Alicia. Spovedeşte-te.

În ochii femeii începură să tremure lacrimi. Scotoci febril în minte pentru a găsi un răspuns care să-l mulţumească.

– Am comis acte împotriva firii.

– Aşa este, acceptă el. Şi vei fi iertată. Dar astea sunt nimicuri.

Nu reuşea să ghicească. Nu se poate, se gândi ea. Fiecare are un viciu, fiecare ascunde o poveste pe care nu vrea s-o spună.

– Ajută-mă, te rog.

Bărbatul dădu din cap, înţelegând ce-i cerea.

– Acum patru luni, spuse el, ai făcut parte dintr-o comisie care a analizat problema imunităţii diplomatice. Îţi aminteşti?

– Da.

– S-au luat decizii care au fost supuse la vot. Oare toate au fost corecte? Nu cumva ai dorit şi ai obţinut o recompensă pentru acţiunile tale?

– Denney, şopti ea, îngheţând.

– Fără nume!

– N-am ştiut că vor vota împotriva mea. Am crezut… Mi s-a dat de înţeles că au primit aceeaşi recompensă. Am mers pe acelaşi drum.

– Judecători şi deputaţi, zise el privind-o cu ochi reci. Avocaţi şi "angajaţi de stat".

Aproape că făcuse spume la gură pronunţând ultimele cuvinte. În Gino Fosse ieşise la suprafaţă o ură cumplită, care avea rădăcini adânci, şi în clipa aceea femeia înţelese că nu avea nici o şansă. El va continua să facă ce îşi propusese pentru că aşa hotărâse. Restul era doar un joc, o demonstraţie pentru liniştirea conştiinţei – a lui, nu a ei.

– Am făcut ce am promis, insistă ea. Nu pot fi trasă la răspundere pentru faptele altora.

– A existat un preţ, Alicia. Al tău şi al celorlalţi care au fost implicaţi. Care a fost preţul?

– Banii, zise ea. Nu mă întreba cât, nu-mi aduc aminte. Nu prea mulţi, nu cred.

– Şi?

Ştia. Avea informaţii din interior, ceea ce o surprinse. Crezuse că treaba fusese atât de discretă. Se gândi la fotografiile de pe pereţi. Era oare posibil…

– Mi s-a oferit o recompensă personală.

– Recompensă personală? Sprâncenele lui negre se ridicară. Fii mai exactă, te rog.

– Mi-au trimis o femeie pentru o noapte. Cu acordul ei, bineînţeles. De ce te interesează asta?

Mâna dreaptă, pe care până atunci o ţinuse pe lângă corp, o lovi puternic peste faţă.

– De ce mă interesează? zise el. Eu am condus-o la tine, Alicia. Am fost părtaş la acea faptă. Credeam că înţeleg ce se petrece, dar n-a fost aşa. La fel cum tu nu înţelegi nimic, nu regreţi nimic, nu eşti nici măcar un pic nefericită pentru ce ai făcut. Bărbatul despre care vorbeşti… Încă nu-l pot vedea mergând pe stradă, încă nu-l pot atinge, Alicia. Serviciile tale au avut un preţ prea mare. Ai luat prea mult şi ai dat prea puţin.

– Îmi pare rău, spuse ea. Sincer, îmi pare rău. Dacă pot să îndrept ceva… Dacă se pune problema să dau banii înapoi…

– Banii… Bărbatul se uită la ea cu o milă profundă. Crezi că sunt importanţi. N-ai idee cât de jalnică eşti, n-ai idee cât de recunoscătoare îmi vei fi. Curând.

Gino Fosse se ridică şi se duse la mica bibliotecă dintr-un colţ al camerei, de unde luă două albume groase. Se întoarse şi i le puse în faţă. Îl deschise pe primul la o fotografie pe două pagini care arăta o curte de biserică.

– Santa Cecilia din Trastevere, zise el. Ştii despre ce vorbesc?

Alicia încercă să-i prindă privirea pentru a-şi pleda mai bine cauza.

– Gino, dă-mi drumul. N-o să spun nimic, îţi promit.

Bărbatul se încruntă. Are o faţă de actor, îşi spuse Alicia. Extrem de mobilă, gata să alunece într-o clipă de la

pasivitate la concentrare profundă, capabilă să-şi schimbe până şi forma, să treacă de la banalitate la o frumuseţe ciudată cu o singură mişcare a pleoapelor sau gurii.

– Acum trebuie să mă asculţi cu atenţie. E foarte important. Cecilia a fost căsătorită, a fost soţia unui nobil care s-a convertit la creştinism în timpul persecuţiilor lui Diocleţian. Casa ei se află sub această biserică. Aici…

Se întrerupse şi o fulgeră din priviri:

– Nu mă asculţi. Fac asta pentru binele tău *şi tu nu mă asculţi.*

Alicia Vaccarini începuse să scâncească, incapabilă să-şi reţină suspinele care îi urcau pe buze.

Bărbatul se aplecă spre ea pentru a-şi sublinia mai bine cuvintele.

– A fost o martiră, Alicia. Te va ajuta să-ţi speli păcatele. Îi arătă cartea: Aici, chiar în locul unde a murit, exact la fel cum şi-a întâlnit ea mântuitorul.

Puse degetul pe imaginea femeii feciorelnice care îi privea de pe pagină.

– La început, pentru că era de origine aristocratică, au încercat s-o sufoce în terme – o moarte nobilă. Pentru că n-au reuşit, i s-au permis trei lovituri de secure. Dar nici aşa n-a murit. Iată miracolul, dovada. Senatorii şi patricienii au venit s-o vadă cum zăcea pe pat, rănită, cântând imnuri şi oferindu-se lui Christos în timp ce murea puţin câte puţin sub privirile lor. În semn de recunoaştere a curajului ei au făcut-o patroana muzicienilor. Alicia…

Deschise al doilea album şi i-l puse sub ochi, dar Alicia refuză să privească. O mână puternică o apucă de păr şi îi trase capul în dreptul paginii. Înfăţişa o superbă statuie din marmură albă a unei tinere învăluite într-o horbotă, cu faţa pe jumătate întoarsă spre privitor.

– I-au deschis sicriul în secolul al XVI-lea, spuse el. La o mie trei sute de ani după ce murise, Cecilia era neatinsă, intactă, la fel de frumoasă în mantia ei aurită, cu urmele

securii călăului pe gât. Un artist a pictat-o, Alicia, iar un sculptor a cioplit această statuie care stă şi acum în altarul bisericii, deasupra casei.

– Te rog, gemu ea. Gino…

– Nu te teme, zise el apucând-o de mână. Diseară vei fi acolo. Vei sta întinsă în faţa ei, ca un omagiu adus martiriului său. Aşa îţi vei plăti, aşa îţi vei răscumpăra păcatele, ajutându-mă să îndrept răul la care ai fost complice.

– Nu…

Expresia lui se schimbă din nou, deveni dură, hotărâtă.

– E timpul, zise el.

Se duse la una dintre ferestre, scoase o pernă dintr-o cutie, se întoarse la ea şi i-o puse cu mare grijă pe gură.

Alicia Vaccarini încercă să respire prin pânza albă care mirosea a mucegai şi umezeală. Se înecă, începu să tuşească. El i-o luă de la gură şi aşteptă să-şi recapete suflul.

– Asta e prima parte.

Perna coborî iar, acoperindu-i faţa. Simţi ceva, poate o sfoară, care se strânse în jurul capului ei, dar nu atât de tare ca să nu-i permită să respire.

– Bine, auzi ea o voce înăbuşită.

Pânza se umezi repede şi deveni lipicioasă din cauza salivei. Aerul care-i intra în plămâni era din ce în ce mai puţin, în ciuda eforturilor ei. Se înecă iar, tuşi violent şi simţi cum perna îi apasă şi mai tare faţa.

Încă un icnet şi perna îi intră în gură, pânza i se lipi de limbă, de gât. Încercă să scuipe saliva amară în bumbacul mucegăit şi tuşi din nou. Apoi strânsoarea slăbi şi senzaţia de sufocare dispăru. Gino Fosse scoase perna jilavă şi urât mirositoare din gura ei. Femeia se chinui să-şi umple plămânii cu aer curat. Respira repede şi neregulat.

– Bine, repetă el.

Acum ţinea în mână o sabie lungă, lustruită perfect, cu o lamă argintie ca oglinda. Semăna cu exponatele pe care Alicia le văzuse într-un muzeu militar. Fără vreun efort aparent, o ridică într-o mână spre gâtul ei şi-i crestă pielea cu o singură mişcare fluidă.

Alicia Vaccarini ţipă de durere. Simţi sângele izbucnindu-i din gât şi prelingându-se pe bluza scumpă de bumbac pe care o alesese pentru întâlnirea de la prânz, la Martelli. Era o rană dureroasă, dar uşoară. Bărbatul exersa. Aplecat din nou deasupra ei, se gândea deja la a doua lovitură, cât de puternică şi cât de adâncă trebuia să fie.

– Te implor, gemu ea. Fac tot ce vrei, numai nu mă omorî.

Se uită în ochii lui şi văzu confuzie. Poate că mai avea o speranţă. Nu se mai concentra asupra ei, nu se mai gândea cât de adânc să-i cresteze gâtul cu lama ascuţită şi strălucitoare.

Atenţia lui Gino Fosse fusese atrasă de televizorul care se afla în partea cealaltă a camerei, în spatele Aliciei. Era un jurnal de ştiri, îşi dădu ea seama. Se vorbea despre o crimă şi despre o femeie, o femeie pierdută care – comenta bombastic reporterul – aduce moartea, o moarte îngrozitoare tuturor celor pe care-i cunoaşte.

Bărbatul nu era în stare să-şi desprindă privirea de la ecran. Îl auzea cum respiră greu văzând Dumnezeu ştie ce. Apoi puse sabia jos. Scoase din buzunar o batistă albă, curată şi-i şterse sângele de pe gât.

– Îmi pare rău, Alicia, sunt tulburat.

– Dezleagă-mă, se rugă ea. Dă-mi drumul. N-am să spun nimic nimănui.

O privi cu milă.

– Mâine, spuse el, o să-ţi fac dreptate.

Apoi ieşi, lăsând-o pe Alicia Vaccarini cu gândurile ei şi cu imaginea din album în faţa ochilor: un cadavru palid învelit într-un giulgiu delicat. Aşteptând reînvierea.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Sara acceptase foarte repede după ce Falcone îi explicase alternativa: plasarea ei într-una din casele poliţiei, într-o suburbie nu tocmai plăcută. La insistenţele lui Costa, înainte să plece văzuseră ştirile la un televizor din secţia de poliţie. Costa nu voia ca Sara să afle întâmplător. Şi mai ales dorea s-o facă să priceapă că presa nu-i va lăsa în pace nici la fermă, iar oamenii lui Falcone îi vor ţine permanent sub observaţie.

Văzuse reportajul şi urmărise cu pasivitatea ei obişnuită felul posesiv în care el o îmbrăţişase. Costa se scuzase.

– Îţi faci datoria, nu-i aşa? întrebase ea, simplu. Dar nu înţeleg de ce crezi că ucigaşul va veni acolo, cu atâţia ziarişti şi poliţişti în jur. Ar fi o prostie din partea lui.

– E vorba de tentaţie, îi răspunse Costa, încercând în acelaşi timp să se convingă singur. Sperăm că nu va rezista să arunce o privire.

Mai bine de-atât nu-i putea explica. Fie Falcone se agaţă de-un pai, îşi zise el, fie are ceva mai complicat în minte.

În maşină îi povestise despre Marco şi nu-i ascunsese nimic. Surprinzător, femeia se întorsese spre el şi citise în ochii ei ceva deosebit, poate simpatie sau, oricum, mai multă înţelegere.

– Şi ce-ai vrea să fac eu? Ce să-i spun? întrebase ea.

– Nu am un răspuns pregătit sau cel puţin nu l-am găsit până acum. Poartă-te cu el ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic special. Cred că i-ar plăcea asta. Îi mai place să fie amuzant şi să se distreze.

Sara tăcuse tot restul drumului.

După cincisprezece minute, ieşiră din oraş şi, dincolo de Via Appia, intrară în fermă, trecând pe lângă ziariştii postaţi la poarta din faţă.

Bea aştepta la intrarea în grajdul imens. Purta o cămaşă ţipătoare, înflorată şi pantaloni crem. Îşi ţinea braţele bronzate încrucişate la piept şi arborase deja un aer sceptic faţă de primirea unui străin în casă.

– Cum se simte? se interesă Nic. Întrebarea inevitabilă.

– Îi e foame, sau cel puţin aşa spune. L-ai făcut să te aştepte.

– Îmi pare rău. Se întoarse spre Sara: Avem un musafir.

– Aşa se pare. Întinse o mână subţire, examinând fără să se ascundă figura Sarei Farnese. Să nu-l laşi pe bătrânul diavol să te convingă să-i dai vin sau orice altceva. E bolnav, dar asta nu înseamnă că nu e pus pe rele. Şi fereşte-te de câine, se poartă ciudat cu femeile. Asta e o trăsătură de familie.

Din spatele uşii pe jumătate închise se auzi un zgrepţănat. O labă se strecură prin deschizătură, o lărgi, iar în clipa următoare apăru un ghemotoc de blană. Văzând-o pe Bea, Pepe se opri imediat şi mârâi prelung.

– Ce ţi-am spus?

Sara se aplecă şi atinse capul căţelului, care se uită la ea circumspect, apoi ridică botul şi catadicsi să se lase scărpinat. Avea culori tipice de terrier: alb, maro şi negru, spuzite cu fire cărunte.

– Mi se pare că te-a acceptat, constată Bea surprinsă. O onoare rară. Cunosc bestia asta de mai bine de zece ani şi abia în ultimele luni a renunţat să mă brutalizeze.

Sara zâmbi şi mângâie căţelul cu şi mai multă afecţiune, iar Pepe închise ochii, încântat.

– E mai uşor cu ei decât cu oamenii, constată Sara.

– Asta e reşedinţa Costa, zise Bea. Aici, cuvântul "uşor" îşi pierde sensul. Nu am dreptate, Nic?

– Nu te contrazic, zise el şi o sărută pe obraz. Mulţumesc, Bea. Mâine poţi să vii? Nu vreau să te oblig dacă ţi-e greu.

– Nici eu nu vreau să merg în altă parte, îl asigură Bea, iar Sara observă că nu se uitase în ochii lui Costa. Din egoism, bineînţeles, aşa că nu mă poţi ţine departe.

– Nici nu-mi trece prin minte să fac aşa ceva. Are nevoie de tine. Toţi am avut şi avem nevoie de tine.

– Servitoarea mereu fidelă, remarcă ea, cu un strop de amărăciune în glas. Iertaţi-mă… Eu…

Porni repede spre maşina ei, clătinând din cap. Sara o urmări cu privirea. O femeie devotată, se gândi ea. Dar Bea avea nevoie de familia Costa la fel de mult cât aveau şi ei nevoie de ea.

Căţelul se uită la Sara, lătră o dată, apoi se retrase în casă. Femeia îl urmă şi ajunse direct la scaunul cu rotile al lui Marco Costa. Zâmbi, luă mâna bătrânului şi începu o conversaţie simplă la care Nic nu se aşteptase deloc. În timp ce el ducea bagajele sus, Marco îi făcu un tur al parterului, iar căţelul îl secondă credincios, îndeaproape. Nic preluă ştafeta şi-i arătă restul casei încăpătoare. Îi pregătiseră camera Giuliei, una dintre cele şase de la primul etaj, la capătul opus al holului faţă de cea a lui Nic. Avea propria ei baie şi, ca însăşi casa, părea sigură. Singura intrare era prin grajd. Marco insistase cândva să păstreze stilul acesta bucolic, în ciuda tuturor inconvenientelor. Costa era convins că fusese o alegere bună, cel puţin pentru scopul lor actual, şi în acelaşi timp surprins că acum privea totul prin ochii plini de entuziasm ai Sarei. Când vizita se sfârşi, veni jos să-l caute, mai mulţumită decât o văzuse vreodată de când se cunoşteau. Ferma era pentru ea – îşi dăduse el seama – ceva complet nou: un cămin.

Marco Costa se îmbrăcă frumos pentru masă: cămaşă albă, impecabil călcată de Bea, pantaloni negri şi o eşarfă

de mătase care ascundea operaţia de la gât. Bătrânul îşi pieptănase părul rar cu mare grijă. Lumina spoturilor din bucătărie îi accentua paloarea cadaverică. Nic Costa crescuse văzând în fiecare zi figura fermă, afectuoasă, cu trăsături precise a tatălui său. Sub asaltul bolii devenise aproape amorfă. Pielea se lăsase, ca şi când ceva i-ar fi supt vitalitatea de dedesubt. Dar asta era doar suferinţă fizică. Personalitatea – atât de caldă când Marco voia – şi inteligenţa lui sclipitoare nu fuseseră deloc alterate.

Stăteau toţi trei în jurul mesei şi mâncau paste cu salată, iar Nic Costa constată uimit că el era singurul care nu reuşea să se destindă. Sara şi Marco păreau să se fi acceptat reciproc, ca şi când şi-ar fi descoperit trăsături comune.

– Aveţi o casă minunată, spuse ea.

– Noi am construit-o, se lăudă Marco. În mare parte, cel puţin. Cu piatră veche, din partea locului. Avem aici zidărie care a fost poate atinsă de mâinile lui Seneca. Nu te gândi la toate prostiile pe care le-au scris ziarele despre Marco cel Roşu şi palatul lui de la ţară. Când am cumpărat terenul, nimeni nu voia să stea aici şi m-a costat o nimica toată. Nu ştiu cât valorează acum. Tot ce vezi aici am făcut cu mâinile noastre, fără ajutorul nimănui.

– O, da, interveni Nic. Nu pot să te contrazic. Am stat cinci ani într-un dormitor neîncălzit, lângă o baie fără apă. Una peste alta, am primit o frumoasă educaţie proletară.

– Chiar aşa, zise Marco.

– Da, dar îmi aduc aminte că tu ai crescut într-un apartament drăguţ şi confortabil oferit de primărie, obiectă Nic.

– Şi aşa am învăţat ce e mai bun pentru copiii mei. Uită-te la locul ăsta, Nic. Te-ai obişnuit cu el şi nu-l mai vezi aşa cum este în realitate, dar eu îmi aduc aminte perfect cât de mult am investit aici. Mă uit la ziduri şi-mi amintesc că maică-ta le-a tencuit. Pot să ating cu mâna un perete pe

care l-ai zugrăvit tu, şi încă foarte bine, la treisprezece ani. Ai fi putut deveni constructor. Dar aşa, singurul artist din familie e sora ta. Domnişoară, mai târziu o să-ţi arăt tablourile ei. A moştenit talentul de la maică-sa. *El,* dacă a moştenit ceva, cred că vine de la mine.

Sara ridică paharul:

– N-aş zice că vreunul dintre voi ar avea prea multe motive să se plângă.

– Nu, răspunse Marco, privindu-şi fiul cu o mândrie nedisimulată. Nu cred că avem.

– Gustă băutura pe îndelete, o îndemnă bătrânul, melancolic, cu ochii la paharul ei de vin roşu. Plăceri pierdute! O studie fără să se ascundă. Fiul meu mi-a spus că n-ai avut niciodată o casă ca asta, că ai rămas orfană când erai mică.

Sara ridică din umeri. Nic se gândi că nu era niciodată dispusă să vorbească despre ea. Lipseau mai ales detaliile pe care era obligat să le extragă cu delicateţe, unul câte unul.

– Nu-mi aduc aminte să fi stat vreodată cu ei. M-au trimis de mică la o mănăstire, la Paris. Apoi s-a întâmplat accidentul.

– Nu pot să-mi imaginez aşa ceva, zise Marco.

– Măicuţele au fost bune cu mine, nu mi-a lipsit niciodată nimic. Banii, cel puţin.

– Banii şi fericirea n-au nici o legătură, declară bătrânul. Când făceam politică, i-am cunoscut pe unii dintre cei mai bogaţi şi cei mai nefericiţi oameni din Italia. Dincolo de uşa aceea, la mai puţin de cinci minute de mers, trăiesc nişte oameni de-o sărăcie lucie, dar nu ar face schimb cu nimeni.

– Bani şi fericire, spuse Nic. Cred că acesta e scopul.

– Zău? Marco părea dezamăgit. De ce? Pentru bani poţi lupta, banii pot fi strânşi. Ştiu însă din propria mea experienţă că fericirea vine numai de la alţii – când se

hotărăsc să ţi-o ofere. Nu-i poţi obliga pe oameni să ţi-o dea, nici măcar pe bani grei, deşi mulţi cred că se poate. Fericirea trebuie câştigată şi asta o face cu atât mai valoroasă.

Sara îşi termină vinul, iar Nic îi umplu iar paharul. În seara asta se îmbrăcase într-o cămaşă albastră cu model exotic şi pantaloni negri. Părea tânără, aproape naivă, şi era foarte relaxată: masca de duritate pe care o purta aproape tot timpul se destrămase. Nic se miră iar că nici un bărbat nu reuşise până atunci să-i umple viaţa şi, fără să vrea, se întrebă ce trebuia să facă pentru a îndeplini acel rol. Probabil că ar fi pus nişte condiţii prealabile. Sinceritatea stă la baza oricărei relaţii. Simţea asta cu putere, cu atâta putere, încât distrusese mai multe relaţii pe care le avusese de mult. A iubi pe cineva implică mai mult decât atracţie fizică. Trebuie să existe apropiere, o alianţă, un pact împotriva capriciilor inexplicabile ale universului. După părerea lui, fără toate acestea orice relaţie era sortită să fie doar un intermezzo de pasiune superficial, un adevăr pe care Sara Farnese îl cunoştea prea bine.

– Asta este menirea familiei? întrebă ea. Să-ţi ofere dragoste?

– La modul ideal, zise Marco. Sper că asta am făcut noi. Poate nu perfect, dar familiile nu înseamnă perfecţiune, ci strădanie. Se uită la Nic. Ai ceva de obiectat?

– M-ai pus să-l citesc pe Marx la zece ani.

– Biblia ar fi fost mai bună?

– Probabil că nu, zise el după o clipă de reflecţie. Aveam zece ani, oricum n-aş fi ascultat prea mult de nimeni.

– Cum ziceam, care e problema? Doar nu crezi că familiile sunt formula magică a fericirii. Pot să te vindece, dar la fel de bine pot să te ucidă când nu funcţionează. Bătrânul observă reacţia Sarei şi se strâmbă. Îmi pare rău, m-am prostit.

– De ce? întrebă Nic. E adevărat. Ar trebui să vezi câteva dintre familiile pe care le-am cunoscut.

– Dar alternativa ar fi să alegi calea de mijloc, spuse ea. Să cunoşti şi înălţimile, şi abisurile. Altfel e ca şi cum... rămâi neterminat. Voi aveţi noroc. Amândoi.

Tatăl şi fiul se uitară stânjeniţi unul la celălalt. Relaţia lor nu fusese întotdeauna cea mai confortabilă şi fiecare purta aceeaşi povară de vină şi resentimente pentru certurile care izbucniseră în trecut. În situaţia de faţă, toate deveniseră detalii minore. Urma ziua scadenţei şi anumite lucruri trebuiau spuse.

– Ai dreptate, avem noroc, spuse Marco Costa, uitându-se cu jind la paharul ei cu vin. Eu unul sunt un bătrân încăpăţânat care a crezut mereu că ştie ce-i mai bine pentru toată lumea. Nu cred că asta m-a făcut mai suportabil.

– Ai perfectă dreptate. Dar problema reală e alta, faptul că am trăit mereu în umbra ta. Am fost totdeauna copiii lui Marco cel Roşu, omul din ziare, cel care ajungea invariabil pe prima pagină. N-am fost niciodată individualităţi, ci părţi din tine. Ştiu că nu asta ţi-a fost intenţia, dar aşa s-a întâmplat şi nu ne-a fost uşor. Să ai părinţi pe care îi iubeşti atât de mult, încât nu poţi să te separi de identitatea lor.

– Acum pricep! râse Marco. Vezi ce face femeia asta? Ne arată ce ar fi trebuit să vedem cu ani în urmă. V-am crescut pe toţi trei ca pe nişte buni revoluţionari, şi ce aţi ajuns? Unul poliţist, altul avocat în America şi a treia pictoriţă, iar asta ca să puteţi spune "suntem noi înşine". Bravo ţie, fiule! Eşti un bărbat puternic.

Nic zâmbi. Era probabil prima oară când tatăl lui îşi exprima deschis aprobarea pentru meseria lui. Marco ridică paharul către Sara.

– Îţi mulţumesc şi ţie, pentru că ne-ai smuls aceste mărturisiri. Ai crescut într-o mănăstire, asta înseamnă că eşti creştină?

– Mă întrebi dacă sunt credincioasă?

– Exact.

– Bănuiesc că da, răspunse ea după o clipă de gândire, ca şi când nimeni nu i-ar mai fi pus întrebarea până atunci. Mă duc uneori la biserică. Mă rog şi mă simt mai bine, deşi nu sunt sigură – adică nu sunt convinsă – că Dumnezeu există. Dacă ar exista, ar face ceva pentru lumea asta. Vechea scuză cu liberul arbitru nu e suficientă. Totuşi, ca mod de a explica de ce facem ce facem, de ce trăim, are un sens. Şi, oricum, unele poveşti biblice sunt minunate. Cel puţin aşa credeam când eram la mănăstire şi le ascultam. Frumuseţea contează. Nu cunosc altceva mai bun.

Marco se uită pe fereastră, în noapte, gândindu-se.

– Acum ar trebui să-ţi spun că politica e mai importantă, comunismul sau social-democraţia. Nu cred că mai am puterea s-o fac.

Nic simţi că într-un colţişor al minţii i se năştea o presimţire neagră.

– Glumeşti?

– Nu. A, nu e din cauza bolii, Nic. Sunt pur şi simplu realist. Ce contează, bănuiesc, este să crezi în ceva, ceva care nu este prea comod, ceva care te ţine treaz noaptea, măcar din când în când. Dacă e vorba de religie, fie. Nu te-am dus niciodată în capela de peste drum, dar cred că ştii povestea ei, nu? Acolo s-a oprit Petru când fugea din Roma şi i-a apărut Hristos. *Domine, quo vadis?* l-a întrebat Petru. Unde te duci, Doamne? Şi ce i-a răspuns Iisus? La Roma, să fiu din nou crucificat. E doar o anecdotă, desigur, dar asta nu-i răpeşte nimic din dramatism. Atunci Biserica nu era ce este azi. Sunt sigur că lui Petru i s-ar ridica părul pe cap dacă ar vedea ce s-a construit la Vatican în numele lui. Oamenii aceia erau revoluţionari. Au încercat să schimbe

statul roman şi, mai târziu, întreaga lume. Au fost persecutaţi cu un motiv. Credinţa lor era periculoasă, era o trădare. Povestioara cu *Quo vadis* este despre refuzul de a renunţa, despre puterea de a nu da înapoi când te afli pe muchie de cuţit. Ne aduce aminte că oamenii au făcut sacrificii pentru ca noi să ajungem unde suntem. Uneori au făcut sacrificiul suprem.

Închise ochii şi Nic se întrebă dacă avea dureri.

– Nu ţi-am mărturisit până acum, continuă Marco, dar iată de ce am cumpărat pământul ăsta. Pentru că era atât de aproape de capelă. M-am gândit că va fi un memento în vremuri grele – aşa a şi fost. Şi mai ştii ceva? Dacă aş fi trăit pe vremea aceea, m-aş fi alăturat cauzei lor. Aş fi fost creştin. Poate că lucrurile se vor schimba într-o bună zi şi oamenii ca mine vor trece din nou la treabă. Nu ştiu. Ştiu doar atât, că toţi avem nevoie de un fel de credinţă.

– Şi a dumneavoastră care este acum? întrebă Sara cu reţinere. A rămas aceeaşi?

– E o credinţă moartă, răspunse el. S-a sinucis înainte ca vreunul dintre noi să-şi dea seama dacă o să funcţioneze.

Se auzi o bătaie la uşă.

– Mă duc eu, zise Nic. Prea multe confesiuni pentru gustul meu în seara asta.

Se duse la uşă, scoase din toc pistolul, pe care-l ţinea în haina împăturită cu grijă, şi trase delicat zăvorul. Urmă un schimb de voci masculine, pe un ton scăzut.

– Cineva vrea să mă vadă, le spuse el. Afară. Nu vrea să intre în casă. Avem un om de pază la uşă, pe care, oricum, vă recomand s-o ţineţi încuiată. O să intru singur când mă întorc, nu trebuie să mă aşteptaţi.

– Nu-ţi face griji, arătă Marco Costa spre căţel. Are cine să ne apere.

Sara pufni în râs. Nic se uită câteva clipe la cei doi şi apoi la Pepe care, cu capul într-o parte, îi studia şi el. Se

întrebă de ce se simţeau atât de bine împreună, apoi mormăi o scuză şi ieşi.

– L-am făcut să se simtă penibil? întrebă bătrânul, hrănind câinele cu resturile de mâncare din farfuria lui.

– Poate, un pic, răspunse ea. Are nevoie de o discuţie cu dumneata şi cu mine aici nu cred că e posibilă.

Umerii lui Marco Costa se ridicară şi femeia auzi un râs uscat.

– Sara, dacă nu ai fi fost tu, n-am fi vorbit niciodată ca în seara asta. E cea mai sinceră discuţie pe care am purtat-o în ani şi ani. Tu ai fost catalizatorul ei. Îţi suntem amândoi recunoscători.

– N-am făcut nimic, zise ea, evident flatată. Dar dacă acest nimic ţi-a fost de ajutor, nu pot decât să mă bucur.

– Acum am să beau şi eu nişte vin, spuse el, apucând sticla.

– Nu. Sara i-o smulse din mână.

– A cui e casa asta, fato? se răsti el. Te rog, nu poţi să-i refuzi unui muribund un păhărel.

– Convinge-l pe fiul tău, nu pe mine. Se apucă să strângă farfuriile, paharele şi vinul de pe masă. Dacă nu te lasă să bei, probabil că are un motiv întemeiat.

– Bănuiesc că nici nu poate fi vorba de-o ţigară. Una medicinală.

– Ţigări medicinale?

– Astea chiar sunt. Sunt aduse tocmai din Maroc. Sau Afganistan, dacă preferi.

Sara ţâţâi, încărcând maşina de spălat vase.

– Vorbeşti serios? Fiul dumitale e poliţist.

– Îmi calmează durerea. Zău, nu te mint.

– Nu.

– Dumnezeule, se plânse Marco. Fii liniştită. N-am nici un fel de ţigări medicinale. Ştii, eşti prima femeie pe care o aduce aici şi pe care nu pot s-o învârtesc pe degete. Ce ironie!

Sara se întoarse cu o sticlă de apă minerală şi turnă pentru amândoi.

– Nu cred că mă potrivesc în tabloul acesta. Şi nici nu mă aflu aici în aceleaşi circumstanţe, nu?

Marco arboră o expresie de falsă furie.

– Vasăzică e ceva în neregulă cu fiul meu, nu? Nu e suficient de intelectual pentru tine? Ar trebui să-l auzi vorbind despre pictură, despre Caravaggio. E ceva ereditar. Recunoaşte un revoluţionar când îl vede şi ştie o groază de lucruri despre el.

– Nu cad în capcană, Marco, zise ea fără să roşească.

– A, crezi că te dispreţuieşte din cauza reclamei pe care ţi-au făcut-o.

– De ce nu? oftă ea. Credeam că duc o viaţă normală, iar acum sunt descrisă ca… un soi de creatură.

– Ei, presa! Dacă asculţi tot ce spun, o iei razna. Tu ştii ce eşti. Şi el ştie.

– Sigur, şi totuşi îl şochează. Uneori văd asta în ochii lui. Poate că are dreptate. Se jucă un pic cu paharul. Îmi place să fiu independentă, nu simt nevoia să mă ataşez de cineva. Pot să am bărbaţi, pot să-i las. Nu mă deranjează.

– Te rog, termină. Tinerii! Au impresia că ei au inventat totul. Draga mea, eram adolescent în anii '60. Poţi să-ţi închipui cum erau vieţile noastre atunci? Ce părere ai despre promiscuitate? Nici una. Mama lui Nic şi cu mine am trecut prin asta în primii cinci ani ai căsniciei noastre. Vorbeşte cu Bea dacă vrei. Era şi ea acolo. Mă mir că ăştia mici nu-şi amintesc măcar o parte din tot ce se petrecea atunci.

Sara se gândi la Bea, care spunea atât de multe fără să scoată un cuvânt. Bea, care nu voia să-l părăsească.

– Poate că îşi amintesc, dar le e teamă să spună ceva.

– Poate, încuviinţă el.

– Bea încă te mai iubeşte. Ai observat?

– Ce naiba? Uimirea îi schimonosi trăsăturile. Nici asta nu ţi-a scăpat? Tocmai ţie, care ne-ai cunoscut abia azi şi ai văzut-o doar câteva minute?

Marco avea dreptate, însă ea era sigură că nu greşeşte. În puţinul timp pe care-l petrecuseră împreună, devotamentul femeii i se păruse evident.

– Da, mi-am dat seama. Te iubeşte şi regretă că a fost ceva trecător. Ai şi dovada, moştenirea infidelităţii dumitale. Nu-i deloc puţin, nu-i aşa?

– Înfrânt de propriul tău argument, declară el. Am spus că Bea a fost de faţă, n-am spus că am fi fost iubiţi. Când sentimentele ei pentru mine au devenit limpezi – bărbaţii sunt foarte tâmpiţi în această privinţă, după cum fără doar şi poate ştii – mama lui Nic şi cu mine ne-am dat seama că modul acela de viaţă era o pierdere de vreme. Devenise neimportant pentru noi. Eram căsătoriţi, eram iubiţi, dar şi prieteni, aliaţi. Toţi ceilalţi ne deranjau. Am devenit monogami pentru că aşa am vrut, nu din decenţă. Cine ştie dacă acelaşi lucru nu se va întâmpla şi cu tine?

– Nu se va întâmpla, spuse ea cu siguranţă.

– Şi totuşi, dacă da, se va petrece în viitor şi nimeni nu poate vedea asta, Sara. Nici măcar o foarte inteligentă profesoară universitară. Ţine minte că am vorbit serios tot ce am spus despre Nic. Are un ceva în el, trebuie doar să-l pună în libertate. Poate furie, aceeaşi furie pe care am simţit-o şi eu, chiar dacă o ascunde bine.

– Îi e frică.

– De ce?

– Să te piardă.

– Toţi bărbaţii se tem de moartea tatălui lor. Este momentul în care eşti pus faţă în faţă cu propria ta mortalitate. Asişti la decesul unei părţi din tine.

Sara se duse din nou la bucătărie şi îşi turnă un pahar de vin, apoi unul foarte mic pentru el.

– E mai mult decât atât, Marco.

– Iar? Ştii şi asta? întrebă el cam supărat. Tu, fata crescută la mănăstire, care n-a avut niciodată o familie?

– Îmi dau seama ce simte. În anumite privinţe e foarte transparent. Apoi, o parte din el e deja afectată, se pregăteşte pentru adevărata suferinţă.

Bărbatul apucă paharul şi sorbi din el un strop, apoi îl împinse departe.

– Atunci e timpul să se maturizeze. Ne străduim să fim stânca lor, dar şi stânca se sfărâmă în cele din urmă. Trebuie să-şi găsească un drum.

Sara auzi voci undeva, destul de aproape. Una era a lui Nic, care părea furios.

– Ştii ce credeam că vrea să facă? Ştii de ce mi-era cu adevărat teamă?

– N-am idee.

– Că va fi preot. Amintirea asta mă ţine treaz noaptea. Nu că şi-ar fi exprimat vreodată interesul, dar ceva în felul lui de a fi... Eu am făcut politică. Am încercat să schimb lucruri mari, nu să ajut oameni, indivizi. Nu poţi să le faci pe amândouă. Sincer să fiu, nu eram bun la aşa ceva, dar Nic are acest dar. Când îţi vorbeşte, chiar se uită la tine, nu la altcineva. Te vede. Te priveşte în ochi şi aude secrete pe care nu îndrăzneşti să ţi le spui nici măcar ţie însuţi. Şi încă ceva: ai şi tu această clarviziune. Bănuiesc, deci, că nu e o chestiune de educaţie. Poate că sunteţi amândoi înzestraţi cu însuşiri paranormale. Habar n-am.

Sara înţelese imediat că avea dreptate. Nic avea acest talent. Asta o atrăsese la el din prima clipă. Părea să aibă aceleaşi cicatrice interioare.

– Nu îţi bei vinul? zise ea.

Ochii lui scânteiară şi Sara întrezări o frântură dintr-un alt Marco Costa, unul tânăr, un bărbat cu siguranţă atrăgător, în floarea vârstei, cu un simţ al umorului ascuţit.

– Nu voiam vin, voiam doar să văd cum mi-l torni.

Un şervet de vase zbură în direcţia lui şi îi ateriză în poală.

– Bea m-a avertizat. Eşti un bătrânel rău, declară Sara Farnese.

Marco Costa râse. Se uitară unul la altul, circumspecţi faţă de intimitatea născută atât de repede, într-o singură zi, şi clădită pe ceva nemărturisit, probabil nerecunoscut, o necesitate comună.

– O să stai mult? întrebă el, încercând să nu pară rugător. Era o prezenţă caldă în casa lui, poate şi pentru că se purta ca şi când n-ar fi fost nimic în neregulă cu el. Bea este o prietenă bună, mai bună decât merit, dar bătrânii au nevoie de tineri în jurul lor. Trebuie să le sugem vitalitatea, ca nişte vampiri.

– Cât timp sunt bine-venită… Se întorsese cu spatele ca Marco să nu-i poată vedea faţa.

Bătrânul se uită la această femeie solitară şi îşi aduse aminte ce-i spusese fiul său mai devreme, într-una din discuţiile despre anchetă. În Sara Farnese exista o parte intangibilă, o parte secretă care o definea. Nic credea că acolo se ascunde cheia crimelor misterioase, însă Marco nu avea cum să ştie dacă era adevărat sau nu. Ştia doar că nu-i invidiază deloc pe tineri – nici pe Nic, nici pe Sara Farnese. Încă mai puteau să-şi ardă mâinile la flacăra vieţii. Încă mai trebuiau să-şi recunoască propria existenţă. Poate nu Sara Farnese, se corectă el. Ea s-a ars deja, în feluri pe care el nici măcar nu putea să şi le închipuie.

– Rămâi cu mine? o întrebă el. Vrei să ascultăm muzică?

– Sigur, răspunse ea, zâmbind cu prudenţă.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

Faţa palidă a lui Luca Rossi era jalnică în lumina lunii. Vizitatorul pe care-l adusese cu el refuza să intre în casă. Voia să se întâlnească cu Nic afară, sub ochii poliţiştilor care aşteptau acolo, dar să nu fie auzit de ei. Rossi îi explică toate acestea în şoaptă, posomorât, în timp ce mergeau pe alee.

– Ar trebui să te întrebi ce face unul ca el aici, Nic, zise el ferm. De ce nu ne lasă în pace?

Ştia răspunsul, dar nu voia să-l accepte. Falcone avea dreptate. Hanrahan era implicat într-un fel sau altul, poate în calitate de intermediar al enigmaticului cardinal Denney.

– Ce rău poate fi într-o mică discuţie? întrebă Nic. Rossi se strâmbă ca şi când ar fi vrut să-i spună:

Nu te înveţi minte niciodată. Rău e că nu ştii cu cine stai de vorbă.

Hanrahan îi aştepta în spatele migdalului, lângă zidul dărăpănat care împrejmuia cândva ţarcul oilor. Era pe jumătate luminat de farurile unui Mercedes negru, cu număr de Vatican, parcat la douăzeci de metri depărtare. Costa recunoscu una dintre maşinile oficiale, un simbol al autorităţii. Un şofer anonim stătea în spatele volanului şi luminile de pe bord se reflectau pe faţa lui obosită. Hanrahan purta un trenci de culoare închisă, în ciuda căldurii, şi fuma un trabuc. Irlandezul se uită fix la poliţiştii din jur până când aceştia se îndepărtară, urmaţi de Rossi. Costa se apropie şi îi strânse mâna întinsă.

– Frumos loc, zise Hanrahan. Bănuiesc că o să fie al tău într-o bună zi. O casă cam mare pentru un poliţist.

– Ce vrei?
– Puţină recunoştinţă n-ar strica, spuse Hanrahan privindu-l în ochi. Am riscat când ţi-am trimis caseta video, Nic. Sunt oameni care n-ar fi deloc încântaţi să afle ce-am făcut.
– Mulţumesc, zise el tăios. E bine aşa? A fost prea târziu, avem deja alt cadavru pe cap. Ştiam că Stefano Rinaldi e nevinovat.
– Eu v-am oferit ceva, doar atât, ridică irlandezul din umeri. Nu aveam cum să ghicesc ce se întâmplă între timp.
Hanrahan scoase un pachet de trabucuri, extrase unul pe jumătate fumat şi îi oferi lui Nic altul, însă acesta refuză.
– Un băiat care duce o viaţă curată, zise irlandezul vesel. Aşa spun cu toţii despre tine. Iar acum femeia s-a mutat aici. Cum merge? Am văzut-o la televizor, e o bucăţică bună. Cu o viaţă intimă mamă-mamă! Ai interpretat o scenetă, să pară că ar exista ceva special între voi. Crezi că o să te creadă cineva? Cu toţi poliţiştii din jur?
– Cine ştie?
Nu-i plăcea Hanrahan. Omul era prea alunecos. Când vorbea cu el avea senzaţia că jonglează cu ţipari.
– Poate că femeia o să-ţi cadă cu tronc. Oricui i s-ar putea întâmpla, bănuiesc, deşi nu pot să nu mă întreb de ce o femeie inteligentă şi fermecătoare trăieşte aşa. Sunt burlac prin alegere. Tinerii… Numai lene. Numai vieţi goale. De ce?
Costa risipi cu mâna fumul gros de trabuc.
– Te întreb încă o dată înainte să intru în casă: Ce vrei?
– Nu-ţi place să faci conversaţie? se încruntă Hanrahan. Ce păcat! N-o să fii niciodată un bun diplomat. E important să ştii cum să tratezi cu oamenii. Să mergi direct la ţintă nu e întotdeauna cea mai bună alegere. Trebuie să înveţi să foloseşti nuanţele. Şi să fii răbdător.

Costa se uită la ceas, apoi se întoarse spre casă. Hanrahan aşteptă, convins că nu va pleca.

– Ţi-am oferit ceva. Ţi-am făcut un cadou. Următorul nu mai vine pe gratis.

– Următorul fiind ce?

Hanrahan aruncă trabucul pe jos şi îl strivi cu tocul pantofului.

– Un nume. Poate numele pe care-l cauţi. Nu ştiu. Costa clipi pentru a-şi potoli furia pe care o simţea tot mai puternică.

– Stai puţin, vreau să fiu sigur că înţeleg, spuse el încet. E vorba de un tip care a ucis patru oameni şi tu ştii cine e? Aş putea să te arestez chiar acum pentru tăinuire de informaţii şi să te ţin după gratii până te hotărăşti să vorbeşti. Aş putea să-i asmut pe reporterii de peste gard şi să-i las să te jumulească bine.

– Dar de ce ai face aşa ceva? întrebă Hanrahan amuzat. Nu ţi-aş mai spune nimic. Nici ţie, nici presei. Ce am câştiga aşa? În plus, nu e decât un nume, habar n-am dacă îţi foloseşte sau nu. Cred că ar putea fi… productiv, dacă ai vorbi cu el.

– Dumnezeule, Hanrahan. Şi dacă mai moare cineva?

– Poate că nu e omul care îţi trebuie. Cine ştie?

– Să te tocmeşti pentru aşa ceva… Mă dezguşti.

– Eşti foarte tânăr, oftă Hanrahan. Am crezut că fac bine venind la tine, nu la Falcone. Poate că am greşit. Poate că trebuia să te las să-ţi vezi de drum. Oricare ar fi el.

– Nu mi-e greu să-l chem pe Falcone aici. Vine în zece minute, dacă asta vrei.

– Nu, zise irlandezul strâmbându-se. Nu cred. Nu m-ai întrebat nici măcar esenţialul. Care e misterul?

Costa îl apucă pe Hanrahan cu mâna dreaptă de reverele hainei şi-l trase spre el.

– Te-am întrebat de la început. Am zis "Ce vrei?" Ai uitat?

– Scuze. Hanrahan se eliberă din strânsoarea lui Costa şi ridică palmele într-un gest de iertare. Am uitat, dar nici tu nu te pricepi la conversaţie. Atunci să fim la obiect: Cineva de la Vatican are nevoie de libertate, un anumit tip de libertate. Când te anunţ, te rog să te uiţi în altă parte. Doar atât.

– Denney? Glumeşti. Crezi că poţi negocia aşa ceva?

– Poţi negocia orice, zise Hanrahan surprins.

– Un cardinal de la Vatican? Nu are nevoie de noi. Chiar tu poţi să-l scoţi pe Denney de-acolo. Doar există un heliport în spatele zidurilor voastre, nu? Scoate-l pe-acolo. Nu mă face să-mi pierd timpul cu aşa ceva.

– Nic… Hanrahan părea dezamăgit. Dacă era atât de simplu, nu crezi că aş fi făcut-o până acum? Chiar dacă Denney ar fi avut vreo aplecare s-o ia din loc în felul acesta, ceea ce nu are – pe bună dreptate, cred eu – să nu crezi că Vaticanul ar aproba plecarea lui. Are prea multe tinichele atârnate de coadă, ca să zic aşa. Oricum, s-ar mulţumi cu un transport discret la aeroport, să zicem. Acolo l-am putea urca într-un avion particular. Ar trebui să închideţi ochii doar cincizeci de minute, nu mai mult.

– Îmi ceri asta în numele lui? El te-a trimis aici?

– Nu chiar. Viaţa cardinalului e cam agitată acum.

Nişte oameni pe care îi credea de partea lui au început să-l lase baltă. E bătrân, derutat şi cam speriat. Să nu crezi tot ce auzi despre el. Cândva a fost un preot bun. Tu, mai mult decât alţii, ar trebui să ştii ce înseamnă presa. Crezi că tot ce s-a scris despre tatăl tău e adevărat? Costa se uită spre casă, întrebându-se ce se petrecea acolo.

– Tata nu este un escroc. Din câte am auzit, Denney este.

– Vasăzică ştii că e vinovat? Eşti şi judecător, şi juriu?

– Nu, sunt poliţist. Îl dau pe mâna celor care trebuie să hotărască.

– Tu, italianul? râse Hanrahan. În ţara asta unde nimic nu e negru sau alb? Te auzi ce spui?

– Aud. Şi încă ceva. Dacă Denney are vreo legătură cu crimele? Atunci aş lăsa un martor să plece. Sau, şi mai rău, un complice.

Dispoziţia veselă a lui Hanrahan se evaporă imediat.

– Nic, îţi jur: Cardinalul nu are nici o legătură cu crimele. Nici măcar nu ştie că am venit aici. Eu încerc să facilitez lucrurile pentru noi toţi. Te ajut pe tine să-ţi rezolvi problema, iar tu pe mine.

Să ucizi doi iepuri dintr-un foc. Irlandezul semăna prea mult cu Falcone. Costa încercă să descopere măcar o urmă de ruşine pe faţa lui aspră.

– Vrei să spui că Denney n-o cunoaşte pe Sara Farnese?

– De ce naiba ar cunoaşte-o? răspunse Hanrahan, ridicând din umeri. Te referi la acel telefon la Vatican? Stai să-ţi explic. Cam patruzeci de oameni lucrează la aceeaşi centrală pentru diverse oficialităţi. Cineva a răspuns "biroul lui Denney" din greşeală. Dacă sunai din nou, puteai să nimereşti la mine. Asta nu-l implică pe el mai mult decât pe mine sau pe oricine altcineva care-şi primeşte mesajele aşa. I-am verificat pe câţiva dintre cei care erau acolo. Nu-ţi promit nimic, dar poate reuşesc să obţin ceva pentru tine. Nimic însă care l-ar incrimina pe Michael Denney.

Doar un nume, atât. Hanrahan îl studie cu ochii lui negri, inteligenţi. S-ar putea să iasă o poveste interesantă. Nu pe gratis însă, băiete. Nu am nici un motiv să te ajut, nici măcar să ridic un deget pentru tine. Ţine minte.

Nic Costa se îndepărtă câţiva paşi şi privi în lungul aleii de pământ bătătorit. Poliţiştii fumau sub bătrânul roşcov care marca limita fermei. Păreau groaznic de plictisiţi. Era o nebunie să crezi că o asemenea capcană putea păcăli pe cineva. Falcone se agăţa de un pai.

Se întoarse din nou cu faţa la Hanrahan.

– Nu m-ai convins.

– La naiba, atunci. Ce-ar mai trebui să fac?

– Stabileşte o întâlnire, doar Denney şi cu mine. La Vatican, bineînţeles. Oricând e dispus.

– O! Asta-i tot?

Ochii lui Hanrahan sclipeau.

– Deocamdată, zise Costa şi se răsuci pe călcâie.

– Hei!

Simţi o mână puternică apucându-l de umăr.

– Vorbeşti serios? întrebă Hanrahan. Chiar vrei să aranjez o întâlnire între un poliţist ageamiu din Roma şi un cardinal al Bisericii catolice, un om pe care ai tăi abia aşteaptă să-l arunce după gratii? Cum crezi că o să-l conving să accepte?

– Spune-i că vreau să vorbim despre religie, zise Costa. Spune-i că mă gândesc să mă convertesc.

Porni hotărât către fermă, fără să mai aştepte răspunsul irlandezului.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Sara stătea lângă şemineu, aproape de Marco, care adormise în fotoliu. Duse un deget la buze şi îi făcu semn lui Nic să vină până la baza scării.

– Ai lipsit mult.

– Îmi pare rău.

– A meritat?

– Poate. Nu pot să vorbesc despre asta, Sara.

– Înţeleg. Se încruntă, dezamăgită. I-am dat medicamentele pe care le-a cerut. Un timp a fost foarte energic. Dar…

Îşi lăsă privirea în jos.

– Îţi mulţumesc că ai fost atât de bună cu el. Uneori îţi dă de furcă, nu glumă.

Sara vorbea serios. Se străduise să-l amuze pe bătrân şi, făcând asta, îi dezvăluise şi ceva din ea.

– Mi-a făcut plăcere. Nu mint. Nic…

Pare o altă femeie, observă el. Într-un fel sau altul Marco o ajutase să se destindă, îi oferise o altă perspectivă.

– Te iubeşte mult şi e îngrijorat din cauza ta. Nu ştie dacă vei face faţă.

– *El* e îngrijorat din cauza *mea?*

– Bineînţeles. De ce şi-ar face probleme pentru el? Ştie ce urmează, s-a împăcat cu asta.

Avea dreptate. Uneori se lăsa târât, habar n-avea cum, în situaţii fără ieşire.

– *I met a man with seven wives…*

– Îmi pare rău.

În lumina gălbuie şi slabă, îmbrăcată simplu, neatinsă de evenimentele exterioare – ca şi când acest spaţiu ar fi fost

un sanctuar -, Sara era extraordinar de frumoasă. Îi era recunoscător pentru prezenţa ei. Dar restul era o greşeală. Asasinul nu va veni niciodată la fermă, nu cu atâţia poliţişti în jur. Iar femeia, poate fără să vrea, începuse să aibă efect asupra lui. Aveau să doarmă la câţiva paşi unul de altul. Deja se întreba cum arată ea în pat, cum ar fi s-o atingă.

– Nimicuri care-ţi risipesc concentrarea, spuse Nic Costa în chip de explicaţie generală. Sunt peste tot.

– Noapte bună, zise Sara.

Clătină din cap, pentru că nu pricepuse şi, înainte să plece, îi luă mâinile şi-l sărută uşor pe obraz.

Nic o privi cum urca la etaj. Apoi, pentru prima dată după mulţi ani, intră în bucătărie, scoase sticla cu *grappa* şi se aşeză la masă. Îşi turnă un pahar din lichidul uleios şi incolor.

DOUĂZECI ŞI OPT

Doar treisprezece reporteri şi cameramani înfruntaseră noaptea şi se instalaseră în zona marcată de poliţie pentru mass-media. Un timp fumaseră şi băuseră bere, ştiind că nu vor avea parte de nici un spectacol până în zori, poate nici atunci. Poliţiştii păstrau femeia pentru ei. Şi era posibil, se zvonea, ca unul dintre ei să aibă un motiv întemeiat.

Imediat după miezul nopţii, câţiva au fost treziţi de un zgomot. Venea cineva, pe jos. Denis Renard nu dormea şi nici nu era beat. Paparazzo-ul de la un săptămânal franţuzesc de scandal îşi jurase că va fi primul care va obţine o fotografie reuşită a Sarei Farnese. Încercă să vadă mai bine figura ciudată care apăruse de nicăieri. Străinul punea întrebări şi cerea ajutor ca şi când l-ar fi meritat.

– De unde vii, prietene? se interesă el. Bărbatul îi aprinse o lanternă în faţă. Nu era solid, dar părea puternic, genul de individ cu care nu e bine să te pui.

– *Time,* spuse.

Denis Renard se aşeză iar pe iarbă şi înjură în şoaptă. Pe mincinoşi nu trebuie să-i scapi din ochi. *Time.* Ca şi când ăsta ar fi fost genul lor de subiect. Doar era în stare să recunoască un băgăreţ. Poate că omul era un rival, poate avea în buzunar o cameră digitală minusculă şi căuta ceva original. Oricum, era în mod clar un pericol şi trebuia să-l ţină sub observaţie.

Fotograful îşi potrivi ceasul deşteptător la 6.22, la răsăritul soarelui.

Dar, când auzi soneria, omul nu mai era acolo. Denis Renard mormăi un blestem. El trebuia să fie primul.

Nimeni nu putea să-l oprească. Nici măcar un fals reporter de la *Time.*

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Nic Costa se trezi în zori, pentru că trebuia să alerge. Era o obsesie. Când fugea, se simţea stăpân pe sine. Efortul constant îi aducea, odată cu oboseala fizică, un fel de linişte interioară şi o solitudine care uneori producea cele mai neaşteptate scântei de intuiţie. Rezolvase cândva un caz – o poveste tragică de violenţă casnică – la şase dimineaţa, când alerga pe malul Tibrului nu departe de apartamentul lui, la umbra Castelului Sant'Angelo. Era o sursă de satisfacţie şi o consolare. Orice ar fi zis Falcone dacă ar fi aflat că o lăsase singură pe Sara, acum, mai mult ca niciodată, avea nevoie să alerge.

Casa era tăcută. Soarele apăruse la orizont, prevestind încă o zi de august toridă. Costa purta pantaloni scurţi, un tricou alb şi tenişii jerpeliţi care supravieţuiseră ultimelor două luni – un nou record. Ieşi fără zgomot pe uşa din faţă şi porni pe alee, spre maşinile de poliţie. Tura se schimbase la miezul nopţii. Probabil că nu-i cunoştea pe oamenii care-i păzeau acum. Se pregăti pentru o discuţie, dar se opri. Din primul Fiat, Luca Rossi se uita furios la el. Un singur poliţist mai era treaz, dar părea prea puţin interesat de restul lumii.

Rossi coborî din maşină, se întinse, apoi căscă.

– Îţi baţi joc de mine, Nic. Tocmai azi.

– Ar trebui să te duci acasă. E timpul să faci nani.

– Sigur. Şi ce mă aşteaptă acolo? E prea târziu să mă pun pe băut. Dorm foarte bine în maşină, nu e prima dată.

Minţea. Nic Costa ştia foarte bine ce căuta partenerul lui acolo: avea grijă de el, iată de ce rămăsese. Era mişcat şi

puţin ruşinat din cauză că Rossi crezuse că el ar avea nevoie de aşa ceva.

– Repet, declară grasul, nici să nu te gândeşti.

– Motto-ul echipei, nene Luca: Alergi sau mori.

– Vrei să spui alergi *şi* mori? Puştiule, ai fost ales drept ţintă, dar nu-i face criminalului viaţa chiar atât de uşoară.

Costa îşi desfăcu larg braţele, arătându-i cărarea îngustă care ducea spre intrarea în fermă.

– Hai, numai puţin, dus şi întors pe cărare. Care-i problema? O să mă muşte cineva? Poate ţânţarii.

– Las-o baltă, zise Rossi. Du-te înăuntru, bea o cafea. Ai răbdare.

– Nene Luca…

Rossi simţi că i se strânge inima. Ştia că degeaba parlamentează.

– Nu-s nene cu tine, fu… Fir-ar să fie, ce vrei? De ce-mi faci una ca asta?

– Trebuie să alerg. Trebuie să-mi pun ideile în ordine.

– Rahat, suspină Luca Rossi. Cât de departe? Cât timp?

– Puţin. Nu ajung nici măcar la şosea. O să rămân pe aleea asta, promit.

– Bine, bine, bombăni Rossi. Dar n-am pe nimeni care poate ţine pasul cu tine. Dacă nu te întorci în zece minute, dau alarma. S-a înţeles?

Costa zâmbi cu toată gura, apoi îi făcu un semn de rămas-bun.

– Nu ieşi de pe potecă, nici nu încerci vreo şmecherie, zise Rossi ferm. Ai obţinut ce-ai vrut, da? Hai să terminăm odată cu chestia asta.

Costa râse din nou şi o zbughi în josul aleii, ridicând un nor de praf, fericit să simtă pe faţă aerul răcoros al dimineţii, fericit că, măcar câteva minute, putea să se distanţeze de problemele complicate ale fermei. Se gândi la tatăl lui şi la cât de bine se simţise seara trecută. Se gândi şi la Sara Farnese. Se bucura să-i fie bătrânului o

companie atât de plăcută. Părea să fie o situaţie rară în viaţa ei. Nic putea doar să presupună cum ar fi fost ea dacă aşa ceva i s-ar fi întâmplat mai des.

Îl minţise pe Luca Rossi. Aleea nu era suficient de lungă. Avea de gând să iasă un pic şi pe drum, cât de rapid îl duceau picioarele sale antrenate. Bazaltul dur de pe şoseaua antică făcea parte din copilăria lui. Cândva, cam la treisprezece ani, după o ceartă cu tatăl lui, alergase toată ziua, până când fusese gata-gata să cadă din picioare. La cincizeci de kilometri de casă, epuizat, intrase într-o cârciumă şi telefonase la fermă. Bătrânul, binevoitor, izbucnise în râs şi venise să-l ia, tratând toată povestea ca pe o mare aventură. După aceea fuseseră mai apropiaţi. Giulia se speriase prea tare ca să-l mai certe, iar Marco, fiind cel mai în vârstă, n-o făcuse pentru că avea mai multă minte. Nici unul nu ar fi acceptat o astfel de escapadă şi Nic pricepuse, din momentul în care Marco apăruse din maşină cu un zâmbet uriaş, că se schimbase ceva în relaţia lor. Nu era mai uşoară, ci doar mai strânsă, într-un fel tacit, misterios, ca şi când amândoi ar fi împărtăşit acum aceleaşi idei.

Zări grupul reporterilor undeva mai jos pe drum şi sprintă cu capul plecat până trecu de ei. Ziariştii abia dacă-i aruncară o privire. Era prea devreme, logica nu funcţiona la ora aceea matinală. Căutau o femeie tânără şi frumoasă şi un poliţist bine îmbrăcat, nu un puşti transpirat, într-un tricou decolorat şi cu adidaşi jerpeliţi, tropăind vesel prin praf. Aruncă o privire peste umăr pentru a fi sigur că nu-l urmărea nimeni şi iuţi pasul. Între arbuşti se deschidea o cărare îngustă, prăfoasă şi presărată cu bolovani, care ducea în spatele fermei. Putea să meargă aşa, să înconjoare casa şi să-l surprindă pe Luca Rossi, ieşind ca din pământ lângă el.

Dimineaţa promitea să fie superbă, plină de lumină şi culoare. Mări viteza, ocoli nişte măslini cocoşaţi şi

noduroşi ca nişte bătrâni gârboviţi, sprintă iar, apoi se opri. Din punctul în care se afla, la mai puţin de cincizeci de metri de zidul din spate al fermei, putea să vadă ferestrele. O văzu şi pe Sara în camera de oaspeţi, mişcându-se încet. Purta o cămaşă roşie, nimic altceva. Se simţea vinovat că o spionează aşa, dar nu putea să se abţină. De fiecare dată când se întâlniseră, acţiunile ei fuseseră dictate de prezenţa altora. Privită aşa, era doar femeia care locuia în interiorul acelui înveliş dur şi în acelaşi timp fragil pe care îl prezenta lumii exterioare. Începea să fie obsedat, şi nu numai de frumuseţea ei. Avea ceva dincolo de suprafaţă, un anumit ceva în Sara Farnese pe care dorea să-l cunoască, să-l pipăie, să-l ştie.

Respiră adânc, apoi se aplecă şi îşi puse mâinile pe genunchi. Fusese o idee bună, orice ar fi zis Luca Rossi.

Auzi în spatele lui o voce aspră, cu accent străin, care îi ordonă:

– Zâmbeşte!

Sudoarea îngheţă brusc pe pielea lui Nic Costa. Se întoarse. Omul era slab ca un schelet şi chel ca în palmă, îmbrăcat cu o cămaşă şi pantaloni negri, şi se uita la el cu ochi mari, de un albastru intens. Ţinea în mâini un aparat reflex impunător şi se pregătea să-l ridice.

– Cine naiba eşti?

– Presa.

Trase o serie de instantanee, apoi se aşeză într-un unghi imposibil.

– Eşti pe o proprietate particulară. Vreau imediat filmul.

– Du-te dracului, şuieră fotograful din spatele aparatului.

Nic Costa oftă. Fusese cât se poate de clar. Văzuse şmecheria asta de nenumărate ori. Încercau să te enerveze pentru a obţine o poză cât mai expresivă. Un pumn ridicat spre obiectiv vindea mult mai bine revista. Oamenii pasivi nu au avut niciodată mare căutare.

– Bine, zise. Dă-i drumul, fotografiază-mă.

Îşi îndreptă spatele, îşi încrucişă braţele la piept şi arboră un zâmbet larg, artificial, de adolescent care chiuleşte de la şcoală.

Fotograful bombăni. Nu asta dorea.

– Mă şi plăteşti? întrebă Costa, apoi tăcu. Venea cineva. Un om din echipă, era şi momentul. În fond, ar fi trebuit să ţină sub supraveghere tot perimetrul, nu să-l lase pe fotograf să se aventureze atât de departe.

Se uită la bărbatul care se apropia repede pe cărare. Cam treizeci de ani, solid, cu o figură interesantă şi păr negru, lins. Cămaşa în carouri şi pantalonii largi nu i se potriveau prea bine, iar ochelarii de soare distonau complet cu restul. Costa nu-l recunoscu, dar fotograful da.

– Iar tu? ţipă paparazzo-ul. Eu l-am găsit. Du-te dracului de unde ai venit. Du-te-n… Făcu un gest sarcastic, ca şi când ar fi deschis nişte ghilimele… cu *Time* al tău cu tot.

Bărbatul cu cămaşa cadrilată nu spuse nimic. Se uită atent la amândoi, apoi se întoarse spre casă.

– Trebuie să plecaţi de-aici înainte să se întâmple ceva, spuse Costa.

Se trezi deodată urmărind privirea bărbatului cu ochelari de soare: era aţintită asupra ferestrei. Sara Farnese stătea acolo, observând ciudata întâlnire, încercând probabil să priceapă ce se întâmpla.

Auzi un zgomot din direcţia fotografului, un icnet de surpriză şi durere. Ciudatul vizitator îi împlântase un cuţit între coaste. Rănitul se prăvăli jos, ţinându-se cu mâna de piept, ca şi când ar fi vrut să oprească viaţa care i se scurgea pe pământul uscat, pietros.

Nic Costa îl studie atent. Cămaşa în carouri îşi schimbă ţinta, plecând de lângă paparazzo şi întorcându-se întâi spre silueta distantă a Sarei, apoi spre el.

Uneori lupţi, alteori fugi.

– Sângele martirilor… zise bărbatul şi făcu un pas spre el.

Costa rămase pe loc şi termină propoziţia în locul lui:

– … este sămânţa Bisericii.

Omul se opri la câţiva metri de el, mirat şi atent. Ochii i se îngustară în spatele ochelarilor ciudaţi. Asta nu făcea parte din plan.

– Totul e o înscenare, spuse Costa. Nu m-am atins de ea. A fost doar un joc, ca să te aducem aici. Şi uite că a mers. Făcu un gest calm, liniştitor. Hai să terminăm circul, vrei? Locul ăsta geme de poliţişti.

Bărbatul se uită în jur, amuzat, ca şi când i-ar fi spus: Zău?

Ceva nu era în regulă. Ceilalţi ar fi trebuit să fie deja acolo, iar omul nu avea voie să ajungă atât de departe.

Necunoscutul urlă şi se repezi înainte cu o viteză surprinzătoare, strângând cu putere cuţitul, acum roşu de sânge. Nic Costa sări într-o parte, evitând atacul în forţă, şi fugi. Nu avea ce să discute acum cu el. Trebuia să plece, să-i distragă atenţia de la fotograful rănit, să aducă restul echipei.

Ţâşni printre tufişurile ţepoase, remarcând în trecere că îi zgâriau picioarele. Respira ritmic, nu se gândea la nimic şi îşi lăsa picioarele să-l poarte prin briza uşoară a dimineţii. Nu făcuse mai mult de câţiva paşi când simţi ceva fierbinte şi ascuţit muşcându-i din umăr.

Se împiedică de un obstacol dur, neclintit. Căzu şi se lovi cu capul de o piatră, încercând în acelaşi timp să-şi smulgă cuţitul înfipt în spate. Lama intrase adânc. Apucă mânerul şi se stăpâni cu greu să nu urle de durere şi furie. Ar fi trebuit să fie în stare să scape de cuţit şi să alerge mai departe, să se îndepărteze de nebunul care părea că ieşise din pământul uscat.

Se ridică împleticit, cercetând neliniştit terenul pustiu al fermei.

La orizont apăruse o siluetă care se apropia repede.

Uneori lupţi. Alteori fugi.

Şi uneori, se gândi Nic Costa, nu ai de ales.

Silueta întunecată era tot mai mare. Se întrebă ce mai avea omul în arsenal şi unde erau ceilalţi. Un poliţist nu merită să moară ca un sfânt. Nu pare deloc o moarte potrivită, ci, dimpotrivă, aproape jignitoare.

Căzu în genunchi, aproape fără cunoştinţă.

Apoi auzi voci. Strigăte. Doar doi oameni, unul dintre ei cunoscut. Unul dintre ei – cuvântul îi venise foarte uşor în minte şi nu se ruşina deloc să-l gândească – iubit.

Stătea întins pe pământul tare, uscat. Întunericul începu să-i umple mintea în timp ce vocea Sarei Farnese îl ruga să rămână în viaţă.

TREIZECI

Alicia Vaccarini îşi petrecuse noaptea pe scaun, în ciudata cameră octogonală în care o abandonase Gino Fosse. Auzise o singură dată zgomote afară, lălăiala unui beţiv care se întorcea acasă, cântând în gura mare. Răpitorul ei nu-i scosese căluşul şi nici n-o dezlegase. Nu putea face nimic, nu avea ce să mai spere. Cât de curând, el se va întoarce şi nu-i va mai acorda amânări. Nebunul credea, în mod absolut straniu, că îi face un serviciu. Felul în care se "scuzase" o înspăimântase şi mai tare. Nu mai avea nici o posibilitate să-l convingă, nici o perspectivă de clemenţă. Pornise hotărât pe un drum şi era supărat că un eveniment oarecare – aflase despre el de la televizor – îi încurcase planul bine gândit.

Dormise, nu ştia cât, şi se trezise când lumina începuse să se strecoare prin ferestrele înguste ca nişte ambrazuri. În mod sigur erau oameni în apropiere. În mod sigur va veni cineva şi aici. Chiar şi în august, când căldura goleşte străzile, Roma rămâne Roma. Oraşul continuă să trăiască dincolo de zidurile medievale dărăpănate. Curând, paznicii vor deschide birourile din clădirea parlamentului. Secretarele vor împărţi corespondenţa. Chelnerii din cafeneaua micuţă unde comanda de obicei un *macchiato* în fiecare dimineaţă se vor întreba de ce lipseşte. Alicia Vaccarini era o femeie cu tabieturi. Absenţa ei va fi remarcată. Până la prânz, credea ea, unii vor începe să-şi pună întrebări. Avea în agendă o recepţie organizată pentru un grup de parlamentari belgieni. Nu i se întâmplase niciodată să lipsească de la asemenea evenimente. Nu avea altceva mai bun de făcut.

Deci, pe la două, cel târziu la trei, cineva o va căuta acasă şi va descoperi că nu s-a întors. Va anunţa poliţia. Vor fi puse întrebări, vor fi căutate răspunsuri.

Se strădui să se convingă că exista un strop de speranţă în această serie de descoperiri minore şi incerte. Ba nu, era imposibil. El se va întoarce şi va îndeplini ceea ce plănuise. Va fi nerăbdător să termine odată cu ea şi să rezolve ce mai avea de rezolvat.

Albumul rămăsese pe jos, deschis. Refuzase să se uite la el. Sfânta patroană a muzicienilor trebuia să fie o figură fericită, vie, nu un cadavru palid, înfăşurat într-un giulgiu, cu trei răni căscate la gât. Alicia Vaccarini avea doar una, superficială, care încetase să sângereze la scurt timp după ce Fosse ieşise grăbit din cameră. Ajunge una, se gândi ea şi închise ochii, întrebându-se dacă mai era în stare să se roage. Situaţia ei cerea măsuri disperate.

Auzi o mişcare jos şi inima îi tresări de speranţă. Apoi paşi urcând scara. Cunoscuţi, hotărâţi, grei. Închise ochii şi izbucni în plâns.

Când îi deschise, Gino Fosse stătea în faţa ei, tulburat. Purta o cămaşă în carouri plină de praf şi ruptă în faţă. Avea gura larg deschisă, ca şi când abia putea respira. Nu ştia ce i se întâmplase şi era incapabilă să-şi dea seama dacă schimbarea era de bun augur sau nu. Apoi el începu să vorbească, împroşcând cu o cadenţă infernală aiureli despre Biserică şi perfidia femeilor. Îl întrerupse telefonul aşezat pe un dulăpior, lângă o fereastră, vizavi de ea. Bărbatul ridică receptorul şi Alicia încercă să se concentreze. Percepu în vocea lui un accent de docilitate. Era prima dată când remarca aşa ceva. De obicei Gino Fosse avea un aer încrezător şi părea perfect capabil să acţioneze de unul singur. Fosse tăcu, privind în jos. Primise veşti proaste. Femeia închise ochii o clipă şi se rugă să apară cineva, să audă sirenele poliţiei şi bătăi în uşa acestei stranii închisori monastice.

– Nu, repeta el insistent la telefon. E imposibil. Nu-mi cere asta. Unde să mă duc?

Tăcu din nou, ascultând. Umerii i se lăsaseră, faţa i se schimonosise de durere şi furie. Dar va face ce i se spune, se gândi ea. Poate că asta era chiar salvarea ei.

– Nu! zbieră bărbatul.

Aruncă telefonul, trimiţându-l cu un şut departe pe covor. Îl urmări în timp ce el se zbătea în camera strâmtă, neaerisită, trăgea de perdele, de orice îi cădea în mână, trântea lucrurile pe jos şi urla blesteme oribile.

O *să-l audă,* îşi zise ea. Cineva ştie. Va veni aici. *O să audă.*

Bărbatul se opri în spatele ei şi Alicia îngheţă. Două mâini transpirate i se aşezară pe gât şi-i prinseră obrajii. Îi ridicară capul pentru a vedea dezgustătoarele, infernalele fotografii de pe tavan, pe care le evitase până atunci. Erau alb-negru. Femeile priveau în obiectiv, impasibile, ca şi când nu le păsa.

– Vezi ce se întâmplă, îi şopti el la ureche, pe jumătate plângând. Vezi ce s-a făcut şi nu poate fi desfăcut.

Alicia nu-şi mai stăpâni vezica şi un şuvoi cald, înţepător i se scurse pe picioare. Mâinile se mişcară din nou, căluşul slăbi puţin. Îi dezlegă apoi nodul de la ceafă şi căluşul căzu. Alicia Vaccarini gemu încetişor, bucuroasă că poate respira iar fără efort.

El se uită din nou la femeie, susţinându-i privirea. Se transformase iar. Acum era altcineva, un om plin de credinţă şi hotărâre. Mâna i se ridică brusc şi o lovi peste faţă. Femeia ţipă. Palma se trase înapoi şi căzu iar. De data asta încheieturile degetelor o izbiseră peste gură. Simţi sânge printre dinţi. Apoi remarcă ceva nou: o ură profundă, îndreptată numai împotriva ei.

– Târfă, şuieră bărbatul. Sunteţi toate la fel, sunteţi drumul spre diavol. Ştii, nu-i aşa?

– Te rog…

– Taci!

Ridică din nou pumnul, dar ezită. Femeia pricepu şi nu mai scoase o vorbă.

Fosse îşi şterse buzele cu mâna, gânditor, sub privirea ei mută. Decizia îi aparţinea, iar omul era nebun, acum violent, în clipa următoare nesigur.

– Vin aici, spuse el. *Aici!* În casa mea. Casa *mea!*

– Nu înrăutăţi lucrurile şi mai mult, spuse Alicia blând, foarte liniştită.

Se uită la ea, mirat:

– Ar putea fi mai rău? Cum?

În ochi i se aprinsese o scânteie, poate de îndoială. Aici trebuia să insiste.

– Pot să te ajut, declară ea. Am prieteni. Aş putea să le spun poliţiştilor că ai fost bun cu mine, că a fost o simplă greşeală. Toţi facem greşeli.

– Toţi vom arde în focul Iadului.

– Nu, zise Alicia. Asta e o poveste veche. Nici preoţii nu mai cred în ea.

– Atunci sunt proşti, oftă Fosse. Îmi pare rău. Sincer îmi pare rău.

Femeia inspiră adânc: pentru prima oară după ore nesfârşite, găsise un fir de speranţă.

– E în regulă, zise ea. Totul se va termina cu bine. Faţa lui era atât de ciudată. Într-o anumită lumină era chiar frumos. Alteori… Nu era hidos, ci avea trăsături îngroşate, ca un personaj dintr-o pictură medievală.

– Nu înţelegi, Alicia. Îmi pare rău că nu pot să-ţi fac dreptate. Biserica din Trastevere. Mijlocul morţii tale, unul sfânt. Ar fi putut să te ajute să-ţi speli păcatele, probabil să te mântuiască. Acum nimic nu mai e posibil. Vin să-mi ia casa. Cred că pot să mă prindă în cursă. Sunt foarte, foarte proşti.

– Încă nu e prea târziu. Am cum să te ajut.

– Poate.

Se gândea. Acum era la fel de raţional ca atunci când se întâlniseră la restaurant. Se opri lângă o grămadă de CD-uri de jazz risipite pe jos şi căută repede printre ele până când găsi ce dorea, apoi puse discul în sistemul stereo. Acorduri înalte de vioară electrică umplură încăperea. Se întoarse la ea.

– Ai văzut vreodată cum sfărâmă cineva o cărămidă cu mâna goală, Alicia? La şcoala de arte marţiale unde merg îţi arată cum să faci asta. Te învaţă secretul.

– Nu, răspunse ea, pentru că nu voia să-l irite.

– Secretul e să nici nu încerci să atingi cărămida. Te concentrezi asupra unui punct imaginar, puţin mai în spate. Pe el trebuie să-l distrugi. Şi obţii rezultatele pe care le doreşti doar concentrându-te asupra acelui punct secret, transformându-l în ţintă. Aşa spargi cărămida. Pricepi?

– Cred că da. Ai putea să mă dezlegi, te rog? Am înţepenit de tot. Vreau să merg la baie.

Bărbatul clătină din cap, enervat că femeia nu-i înţelegea discursul.

– E important, Alicia. Scopul nostru adevărat se află dincolo. Nu este ceva vizibil. Ce facem, ce atingem, ce distrugem nu e relevant. Contează punctul final. Să fii capabil să vezi asta cu ochiul interior. Să ştii că vei ajunge acolo.

– O să fie aici cât de curând, zise ea, după ce îl studiase şi observase o schimbare care nu-i plăcea. Ar fi mai bine dacă nu m-ar găsi aşa. Înţelegi, nu?

– Sigur că înţeleg, spuse Gino şi se apropie de ea din spate. Podeaua vibra. Scaunul se înclină cu nouăzeci de grade. Fosse îl împinsese în faţă, astfel că Alicia Vaccarini era acum în genunchi, cu capul atârnându-i în jos şi cu privirea aţintită la covorul pătat şi uzat.

Aşteptă s-o atingă, aşteptă s-o dezlege. Dar îşi făcea iluzii. Gino Fosse trecu din nou în faţa ei. Acum ţinea

sabia, strălucitoarea, scânteietoarea sabie cu care o rănise deja.

– Dumnezeule, şopti Alicia. Lama îi atrăgea privirea, răsuflarea i se stinse în piept. Te rog, nu.

Dar Fosse n-o mai lua în seamă. Privea fix dincolo de scaunul pe care era legată, într-un punct din spatele gâtului ei.

Făcu un pas într-o parte, astfel că acum îi vedea numai gleznele, şosetele albe şi tenişii negri. Alicia auzi şuierul lamei care tăia aerul fierbinte şi rânced şi îşi aminti o poveste de demult: Anna Boleyn îndreptându-se spre locul morţii abătute asupra ei de un călău din Calais, o amabilitate amară din partea lui Henric VIII, care voia s-o scutească de securea vulgară a gâdelui. Omul fusese adus acolo pentru ocazia respectivă pentru că era reputat. Sabia lui avea o eficienţă mortală, imposibil de obţinut cu securea. Ascunsese lama sub nişte paie, se oprise în spatele ei, îi ascultase ultimele cuvinte, apoi o decapitase pe nefericita regină cu o singură lovitură.

Alicia auzi lama nevăzută de argint şuierând prin aer în timp ce el făcea mişcări de încălzire. Apoi se aşternu tăcerea. Şi-l închipui ridicând sabia spre umăr, într-un arc de cerc puternic şi fatal.

Din instinct, îşi ridică bărbia şi închise ochii. Nu voia să vadă nimic. Nu voia să se gândească la oţelul care putea să nu-i nimerească gâtul, ci să-i despice craniul.

Într-un ciudat moment de luciditate practică, îşi aminti şi altceva din lecţia istoriei. Ultimele cuvinte ale lui Anne fuseseră: "îmi încredinţez sufletul lui Iisus Hristos".

Nu putea să le rostească. I s-ar fi părut o insultă.

Muzica tăcu, apoi se auzi iar. Vioara tânguitoare îşi începu din nou dansul.

TREIZECI ŞI UNU

San Giovanni, cândva un refugiu pentru pelerinii din secolul al IV-lea, era acum un spital modern, format din nenumărate clădiri care ocupau o suprafaţă mare pe Colina Celio. Complexul se întindea de la strada îngustă care duce la biserica San Clemente până dincolo de şoseaua modernă, sufocată de trafic, cu şuvoaiele sale de maşini, autobuze şi camioane coborând în piaţă dinspre sud. La câteva minute se afla Clivus Scauri, unde Falcone şi oamenii lui descopereau ultima victimă şi constatau dispariţia preotului care lucrase pentru scurt timp acolo, în acelaşi loc în care Nic Costa, cu capul zvâcnind de durere, zăcea pe o masă de examinare într-o rezervă mică.

După multe parlamentari, Luca Rossi şi Sara Farnese tocmai reuşiseră să intre la el. Stăteau pe o banchetă, uitându-se la sora care-l bandaja, în timp ce el asculta ce-i spunea doctorul despre rană şi cum, dacă lucrurile mergeau conform aşteptărilor, trebuia să stea în spital doar o zi, cât să se asigure că traumatismul nu avea efecte secundare. Rana de cuţit nu era gravă. Lovitura de la cap îi provocase o vânătaie roşu-vineţie pe tâmpla dreaptă. Însă Nic Costa trăia şi habar n-avea de ce. Aşteptă ca doctorul să iasă, apoi se întoarse către Rossi.

– Nu-mi place ce văd pe faţa ta, nene Luca. L-aţi prins?

– Am vrea noi, zise posomorât Rossi.

– Dumnezeule, se miră Costa. De ce naiba mai e nevoie?

Sara Farnese îşi feri privirea, iar Rossi se uită urât la el din partea cealaltă a camerei.

– Hai, puştiule, nu face pe deşteptul cu mine.

– Câţi oameni aveam acolo?

– Ajunge! Faţa fleşcăită şi palidă a lui Rossi căpătase o ciudată nuanţă de roz. Opt, poate zece. Gândeşte-te, erau acolo să ţină sub observaţie ferma. Unde trebuia să fii şi tu. Nici unul nu ştia că matale o luaseşi la picior să-ţi faci plimbarea pe unde aveai chef. Falcone o să mă jupoaie de viu că te-am lăsat să pleci. Bineînţeles, nici măcar nu erai acolo unde mi-ai spus că te duci. Ţii minte înţelegerea noastră? Trebuia să rămâi pe aleea de la intrare, unde am fi fost aproape.

Pe Costa îl durea capul şi nu putea să-şi adune gândurile. Ştia totuşi că Luca Rossi nu spune prostii. Nu avea pe cine da vina decât pe el însuşi. Îşi aminti imaginea Sarei la fereastră şi privirea ei înspăimântată.

– Îmi pare rău, Luca, am fost un prost.

– Da, bine… Rossi îi aruncă o privire femeii, care stătea lângă el. Măcar eşti întreg, dar nu datorită nouă. Acum avem un nume şi încă un cadavru. E suficient ca Falcone fie să ne mulţumească, fie să ne spânzure, în funcţie de dispoziţie.

– Vreau să-l văd şi eu. Trebuie să merg acolo.

– Nic, doctorii… începu Sara.

– De data asta e şi mai rău decât în celelalte cazuri, mormăi Rossi, luând drept sigur faptul că Nic avea să plece de la spital. Ce crezi că poţi să mai faci?

Costa îşi mişcă umărul şi constată satisfăcut că nu-l durea prea tare.

– Merge. În plus, Luca, ai nevoie de mine. Eu l-am văzut, tu nu, ai uitat?

Rossi se uită din nou la femeie. Nic nu reuşea să înţeleagă de ce. Probabil că grasului îi displăcea Sara Farnese. Probabil că sentimentul era atât de puternic, încât nu suporta să stea lângă ea nici măcar într-o cameră de spital.

– Nu contează că l-ai văzut, Nic. Nu m-ai ascultat? Am aflat cum îl cheamă. Domnişoara Farnese ne-a spus

numele lui după ce te-am urcat în salvare. Se pare că-l ştia de la bun început.

După asta, capul îl duru şi mai tare. Sara se uita fix la peretele alb, dar nu părea să vadă ceva. Nu se pieptănase, ceea ce o făcea să arate altfel. Poate că nu avusese timp. Plecase aşa, fără să-şi mai pună masca pe care o purta de obicei pentru a nu lăsa lumea s-o atingă.

– Trebuie să dau nişte telefoane, zise Rossi. Tatăl tău s-a hotărât să rămână acasă după ce tipii de la Salvare i-au spus că nu e nimic grav. O să-i transmit din nou că totul e în regulă. Dacă ai nevoie de mine, sunt afară. La două minute distanţă, oricum. Cel mult. Pe ea pot s-o ducă în altă parte. Falcone spune că protecţia e încă valabilă. Cred că nu vrei să se întoarcă la fermă, aşa că băieţii fac alt aranjament.

Îşi bătu cu palma buzunarul din spate, cel în care ţinea ţigările.

– Trebuia oricum să fumez o ţigară.

Apoi ieşi din cameră, pe coridorul lung scăldat în lumina rece a neoanelor.

Nic Costa se ridică de pe masa de spital. Rana de la umăr era suportabilă. Durerea de cap începea să-l lase. Totul era doar o chestiune de timp.

Sara nu se uita la el nici acum.

– Mulţumesc, zise Nic în cele din urmă. Femeia se întoarse, speriată şi nedumerită în acelaşi timp.

– Poftim?

– Nu ştiu ce s-a întâmplat acolo, Sara, dar tu l-ai oprit. Mulţumesc.

Femeia clătină din cap şi părul lung, nepieptănat, flutură dintr-o parte în alta.

– L-am văzut de la fereastră, Nic. Mi-am închipuit că s-a întâmplat ceva. Când am ajuns acolo, fugise. Bănuiesc că se speriase că toată lumea o să-i vină pe cap. Nu voia martori.

Era o minciună, categoric. Îi auzise vorbind.

– Ai vorbit cu el.

– Sigur că am vorbit! Am zbierat la el să termine. Altfel cum crezi?

– Nu. Memoria lui era încă tulbure, dar ceva se decantase: tonul conversaţiei lor. I-ai vorbit şi el ţi-a răspuns. Mai mult, îl cunoşteai.

– Doar cât să-i aflu numele. A venit de câteva ori la Biblioteca Vaticanului când eram şi eu acolo. Uneori schimbam câteva cuvinte.

– Nu te-ai… Nu prea îi venea să spună.

– Ce? Dacă m-am culcat cu el? Nu, zise ea furioasă. Crede-mă, mai sunt bărbaţi la Roma cărora li s-a refuzat acest privilegiu. Sper că nu te-am şocat prea tare.

– Iartă-mă.

– O, Doamne. Scutură din cap, cu ochii închişi, nefericită. Eu îmi cer iertare. Nu ştii ce spui. L-am văzut, am strigat până a plecat. După ce a dispărut, am continuat să ţip până au venit colegii tăi. Am ţipat pentru amândoi, pentru tine şi pentru fotograf. Mi-au spus că el a păţit-o mai rău decât tine. O să stea aici un timp.

Poate că ea avea dreptate. Poate doar îşi închipuise discuţia.

– A mai murit cineva?

– Aşa mi-au spus.

– Îl cunoşti?

– Cred că ar fi timpul să plec, zise ea, ridicându-şi geanta şi aşezând-o pe genunchi. Vor să mă ducă în altă parte. Se pare că trimit o maşină să mă ia de aici.

Costa se ridică şi se plimbă puţin prin cameră, destul de nesigur. Se aşeză pe banchetă, lângă ea, foarte aproape. Voia să-i demonstreze ceva: că nu poate să-l gonească atât de uşor.

– Îl cunoşti? o întrebă din nou.

– E o femeie, îi răspunse vechea Sara, care nu se temea.

Costa observă cât de curajos şi direct făcuse declaraţia.

– Vasăzică o cunoşteai?

– Cred că m-am culcat cu ea o dată. Asta ai vrut să auzi?

– Aşa crezi?

– Nu. Am recunoscut-o, mi-au arătat o fotografie. Se pare că era deputat. M-am culcat cu ea acum câteva luni. Nu ştiu sigur când, nu ţin o agendă. Îmi cer scuze. S-a întâmplat o singură dată, a fost ideea ei. Nu era genul meu, de fapt.

Nic oftă. Încă putea să-l surprindă, chiar atunci când ştia că asta şi urmărea.

– Nu înţeleg nimic, Sara. Nu înţeleg de ce o faci. Nu înţeleg de ce nu ne-ai spus numele ei.

Femeia râse, în mod deliberat, o reacţie care ar fi trebuit să-l facă s-o deteste.

– Eşti atât de demodat, Nic. La fel ca tatăl tău. Îmi place mult. Serios, aş putea sta de vorbă cu el ore în şir pentru că am senzaţia că fac conversaţie cu un om din altă epocă. Dar lumea nu este aşa cum vă închipuiţi voi doi. Poate că n-a fost niciodată. M-ai întrebat de ce nu v-am dat numele femeii. În primul rând, ce te face să crezi că ştiam cum o cheamă? A fost o aventură de-o noapte. Atât.

Nu avea nici un sens. Nu putea să fie asta toată povestea.

– Dar de ce?

– Pentru că... Trebui să caute intens un răspuns. Tu ai tipul tău de iubire... Eu îl am pe al meu. Sunt diferite. Mie îmi convine aşa. Totul se termină şi nu mai rămâne nimic, nimic care să devină urât. Fără momente penibile. Fără amărăciune, fără durere.

– Dar, până la urmă, nu e tot un fel de dragoste? spuse el fără să se gândească. Şi nu dispare totul. Rămâne ceva în urmă. Ceva care poate să scape de sub control. Atunci oamenii o încurcă, uneori chiar oribil.

– Vrei să spui că e vina mea? Crezi că eu sunt vinovată pentru ce s-a întâmplat?

Remarca lui fusese stupidă, dar, oricum, ea îl înţelesese greşit.

– Deloc.

Se ridică de pe banchetă, încercând să se convingă că nu se simţea prea rău. Capul începea să i se limpezească.

– Ştiam că n-o să rămâi aici, zise ea. De ce nu renunţi?

Sara se ridică şi îşi luă poşeta, pregătindu-se pentru ce avea să facă mai departe.

– Sunt plătit să nu renunţ.

– Nu, nu-i adevărat. Nimeni nu-ţi dă un salariu ca să-ţi rişti viaţa.

– Data viitoare o să fiu mai atent.

Sara Farnese se uită în ochii lui. Apoi îi atinse delicat obrazul, cu două degete subţiri. Fusese un gest deliberat, pe care nu avea cum să-l interpreteze greşit.

– Nic, spuse ea cu grijă. Dacă le-ai cere, te-ar transfera la alt caz?

– Cred că da. Întrebarea îl nedumerise. Dar de ce aş face asta?

– Pentru că aşa te rog eu. E vorba de mine. Ar putea fi lucruri despre mine pe care n-aş vrea să le afli. Lucruri ce te-ar face să mă deteşti.

– Sunt poliţist. Mă îndoapă cu medicamente care îmi dau imunitate la şocuri.

– Nu glumi.

– Ştiu, ştiu. Fii liniştită.

– Atunci vei cere să fii transferat? zise ea, privindu-l stânjenită.

– Glumeşti, nu? Se pare că va fi cel mai important caz din cariera mea. Cum aş arăta dacă m-aş retrage exact acum? N-am de gând să renunţ la nimic. În nici un caz pentru că ar putea deveni greu sau penibil sau pentru că aş fi obligat

să iau decizii pe care aş prefera să le evit. N-aş rezolva nimic aşa.

– Viaţa ar fi mai uşoară, sugeră ea.

– Ba nu, mai plictisitoare, mai anostă şi... poate chiar fără sens.

– Mă aşteptam să spui asta, zise ea clătinând din cap.

– Mulţumesc. Acum trebuie să iei o hotărâre. Eu unul trebuie să mă alătur echipei. Poţi să stai în casa aleasă de Falcone sau poţi să te întorci la fermă. Nu de dragul meu, înţelegi? Pentru tata. Prezenţa ta acolo îi face plăcere. Mi se pare că şi tu te amuzi.

Femeia nu respinse ideea, ceea ce îl bucură.

– Şeful ăla groaznic al tău o să fie de acord? E prea... dur.

– Falcone are impresia că asta i se cere. Dacă-l rog să te lase să mai stai, nu văd de ce n-ar accepta. Să fim sinceri, siguranţa ta nu este ameninţată cine ştie cât. Te-ai întâlnit cu el şi nu ţi-a făcut nici un rău. Nu?

– Ai dreptate, spuse ea calm. Dar siguranţa ta?

– O să fiu mai atent. Deja se gândise cum. În plus, nu cred că se mai întoarce. Simt că are un program precis, iar eu nu apar în el. Şi, nu uita, i-am spus adevărul. I-am spus că i-am pregătit o capcană, i-am sugerat că e ceva între noi.

Aşa se comportă un psihopat? se întrebă el. Îşi face probleme în privinţa victimelor? Un gând rece, întunecat, îi flutură în minte. Dar dacă nebunul îl găsise acolo, îi cruţase viaţa, apoi se întrebase de ce? Ar face acelaşi lucru şi a doua oară? Poate că prima dată le dădea drumul nevinovaţilor, apoi îşi spunea "La dracu' cu ei".

Se auzi un zgomot de afară, de pe coridor. Luca Rossi îşi vârî capul pe uşă şi se uită semnificativ la ceas. Costa îi făcu semn să-l lase încă un minut. Sara aşteptă până când uşa se închise:

– O să-l găseşti, nu-i aşa? E bolnav. Are nevoie de ajutor.

– Da, o să-l găsim. Ezită, neştiind dacă are curajul să-i pună întrebarea.

– Sara…

Nu-i plăcu tonul lui. Ştia, sau măcar bănuia ce urmează.

– Da.

– Mai sunt şi alte persoane pe care ar trebui să ni le divulgi? Oameni precum femeia asta? Oameni care nu sunt nume, ci doar feţe?

– Câţiva. Nu recent. Nu ştiu cine sunt, nu ştiu cum ai putea să dai de ei.

Vorbise cu multă convingere. Nic ar fi vrut s-o creadă.

– E un tip la Vatican. Cardinalul Denney…

– Nic! Redevenise vechea Sara. Văzu cum îi lucesc lacrimi în ochi. Cine spune asta, tu sau poliţistul din tine? Cum pot să ştiu cu cine am de-a face când îmi faci una ca asta?

– Adică răspunsul ar fi altul în funcţie de cine sunt?

– Nu, nu, zise ea repede. Vreau să înţeleg de ce te interesează. Mă întrebi în calitate de prieten sau pentru că asta e meseria ta?

– Prieten.

– Nu-l cunosc. Oricine ai fi.

TREIZECI ŞI DOI

Apartamentul pe care i-l dăduseră se afla la etajul trei al unei clădiri înghesuite lângă Biblioteca Vaticanului. Nu era potrivit nici măcar pentru un funcţionar începător, cu atât mai puţin pentru un cardinal. Era însă liber şi, până la urmă, doar asta conta. Acolo nu găseai bătând din palme un loc unde să pui capul jos. Sancţiunea fusese prestabilită, probabil decisă cu săptămâni, dacă nu cu luni înainte. Perfidia lui Neri şi a lui Aitcheson făcea parte din firea lucrurilor. Poate că Neri lucrase mână în mână cu un personaj politic. N-avea cum să afle. Un singur lucru îl consola pe Michael Denney: nu aveau cum să scape de el definitiv. Dacă îl predau poliţiei italiene sau oricui altcuiva, putea să acuze o mulţime de oameni din Europa şi America. Trei miniştri din guvernul italian îi erau profund îndatoraţi. Comisia Europeană gemea de foştii lui protejaţi. Cunoştea oameni de la Lloyd's şi de la Bursa din New York care, în vremurile bune, acceptaseră fericiţi serviciile sale generoase, de la escorte discrete pentru o noapte până la ponturi sigure pentru investiţii. Avea destule informaţii pe care le-ar fi negociat cu dragă inimă în ultimele luni, în timp ce încerca să-şi asigure ieşirea din Vatican în siguranţă, prin orice mijloace. Era dezamăgit că nu reuşise, dar puterea armelor sale nu scăzuse deloc.

Se felicita şi pentru că refuzase aluziile voalate ale lui Neri cum că Mafia ar putea să-l ajute. În clipa de faţă, privind retrospectiv, era limpede că ar fi fost cea mai periculoasă opţiune.

Acum aşteptau, sperând că el va muri de plictiseală sau îşi va trage un glonţ în cap, rezolvând problema pentru

toată lumea. Slabă recompensă pentru munca lui de o viaţă. Totuşi, Denney era un om practic. Putea să înţeleagă punctul lor de vedere. Încercarea de a ridica Banca Lombardia din cenuşă părea într-adevăr o acţiune disperată, menită mai mult să-i asigure lui libertatea decât să-i îmbogăţească pe cei pe care i-ar fi convins să investească în proiect.

Denney ştiuse de la bun început care erau riscurile şi costurile. Acum treizeci de ani, se transformase dintr-un servitor credincios şi sincer al Bisericii într-un agent al statului Vatican, pe jumătate diplomat, pe jumătate om de afaceri. *Biretta* roşie în trei colţuri, simbolul rangului său, începuse să se prăfuiască în şifonier. Cineva trebuie să facă şi asta, îşi spunea el. Biserica este o familie, dar Vaticanul este o naţiune. De la bun început, pricepuse că avea nevoie de protecţie. De-a lungul anilor, pe măsură ce devenea tot mai versat în cele lumeşti, ajunsese să înţeleagă că trebuie să-şi urmărească interesele, să câştige bani şi să se ocupe de Diavol când avea chef. Ajunsese să creadă că sentimentele sau etica erau inutile. Nu se întrebase nici măcar o dată dacă tânărul Michael Denney ar fi gândit altfel. Afacerile laice îl transformaseră într-un laic. Nu era nici pe departe prost. Când administrase Banca Lombardia, trăgând sforile împreună cu Crespi, nu vărsase niciodată banii direct în puşculiţele escrocilor. Folosea de fiecare dată un traseu sinuos, care îi permitea să mimeze că ignoră destinaţia finală. Cel puţin asta era ideea. Acum se învăţase minte.

Devenise materialist. Apucase frâiele comerţului şi pricepuse că între legal şi ilegal există uneori o zonă cenuşie. Îşi descoperise şi altă latură: când trecea, multe doamne întorceau capul, atrase de fizicul lui ascetic. Din când în când, îl eliberau de stresul carierei.

Dacă întreprinderea s-ar fi dovedit de succes, toate micile lui păcate ar fi fost repede uitate. Când cifrele au

luat-o razna, când au început să caute ţapi ispăşitori, situaţia s-a schimbat. Dacă numai trei investiţii – două în America Latină şi una în Spania, cu parteneri ruşi – ar fi adus profiturile aşteptate, cardinalul Michael Denney ar fi fost acum aplaudat de întreaga ierarhie a Vaticanului, poate chiar ar fi fost promovat cât de curând. Dar cifrele începuseră să o ia razna chiar din ziua când, uluit, văzuse cele două avioane înfigându-se în World Trade Center. Riscurile se canalizaseră în cele mai rele direcţii: noile tehnologii care deja erau cu un picior în groapă, economiile emergente ale ţărilor est-europene, presupusul adăpost sigur al reasigurărilor. Jocul pieţelor şi economia globală şubredă îi furaseră premiul. Pionii de la baza piramidei începuseră să se plângă. Lombardia fusese obligată să-şi suspende activitatea. Când poliţia şi, în cele din urmă, FBI-ul au început să-şi manifeste interesul şi să cerceteze cât de cât labirintul complex de contabilităţi paralele, companii fantomă, fonduri obscure, conturi fictive, catastrofa era deja generală.

Apăruseră zvonuri despre viaţa lui intimă. Nu-l mai considera nimeni preot, dar era cardinal şi încă aparţinea Bisericii. Zvonurile că ar face afaceri şi că nu-i displăceau vinul şi restaurantele elegante nu contaseră prea mult în vremurile bune. Dar când începuseră să caute scuze, acestea deveniseră muniţia care-l doborâse. Cândva primea invitaţii la cele mai elitiste cluburi din Roma, unde era mereu bine-venit, un oaspete curtat care nu se întorcea practic niciodată să doarmă în patul lui. Cândva se tutuia cu miniştrii de finanţe ai câtorva ţări occidentale. Un gest din partea lui, un semn de interes şi orice afacere muribundă primea o transfuzie de capital. Avea putere, influenţă şi reputaţie. Apoi, într-un singur an, totul se prăbuşise, târât la vale de un şuvoi de zvonuri mârşave. Acum era un prizonier solitar, închis în lumea miniaturală a Vaticanului, convins că viaţa i-ar fi în pericol dacă ar

trece dincolo de ziduri. De acum înainte totul avea să fie o luptă, inclusiv obţinerea celui mai mic favor – un prânz comandat la un restaurant sau câteva maşini care să împrăştie presa adunată în faţa uşii unui prieten.

Apartamentul avea un singur dormitor, o sufragerie minusculă şi o baie cu un duş ruginit. O plită cu gaz străveche era fixată într-un colţ al camerei de zi, deasupra unui frigider în miniatură. Ferestrele dădeau spre o curte moartă, cenuşie, plină de tomberoane. Aerul condiţionat scuipa şi pufăia în căldura toridă de august, reuşind cu greu să coboare puţin temperatura. Fără să-l mai întrebe, îi mutaseră acolo şi câteva obiecte personale: haine, cărţi, două-trei tablouri. Poate că Hanrahan spera să atenueze aşa lovitura. Pânzele păreau nelalocul lor în ambianţa modestă. Denney, căruia îi plăcea arta, simţea că nu le va mai admira sincer niciodată. Avea şaizeci şi doi de ani şi se bucura de o sănătate decentă, dar constatase că avea din ce în ce mai des accese de anxietate şi depresie. Ar fi trebuit să ghicească ce i se pregătea. În ultima săptămână, nimeni nu i se adresase cu "Eminenţă", un titlu la care încă avea dreptul. Nimeni în afară de Brendan Hanrahan, iar asta nu era o consolare.

Denney îl cunoştea chiar prea bine pe irlandez. Hanrahan merita să stea în boxa acuzaţilor la fel de mult ca oricare dintre ei. Omul avea însă talentul de a zări norii de furtună la orizont înainte ca Denney să vadă ceva – şi totuşi nu-l avertizase. Hanrahan era un supravieţuitor şi, într-un anume fel, unul loial, chiar dacă era animat de cele mai vulgare şi egoiste motive. Avea şi el interesul ca Denney să nu ajungă pe mâna poliţiei. Ceea ce, în mod sigur, explica propunerea unei întâlniri între patru ochi. Denney se uită la ceas. Peste un minut, auzi o bătaie la uşă. Punctual ca întotdeauna, Hanrahan intră şi se înclină uşor.

– Eminenţă.

– Nu ştiu de ce îţi mai baţi capul, Brendan. Nimeni nu mi se mai adresează aşa.

– Asta spune mai mult despre ei decât despre tine.

– Poate.

Denney era zvelt, în formă, fără nici un gram de grăsime în plus. Acum, faţa lui cândva atrăgătoare se ridase şi se deformase din cauza grijilor. Purta un costum gri fără nici un fel de însemne ecleziastice. Renunţase de mult la ideea de a-şi recăpăta locul în Biserica din Italia. Nu va mai purta niciodată sutană dacă nu va evada din Europa, dacă nu va deveni anonim cu alt nume, departe, undeva lângă Boston, unde putea să se facă nevăzut o vreme şi să-i convingă pe ceilalţi să-l ierte. La Vatican n-ar fi avut parte de mântuire. Dacă mai avea o şansă, ea era în altă parte, în cartierul catolic al tinereţii sale.

– Ei, Brendan, trăim vremuri interesante. Ai noutăţi?

Vizitatorul se aşeză pe scaunul din faţa canapelei. De afară se auzea zgomotul unui pickhammer. Unul dintre muncitori îi spusese de ce. Renovau clădirea şi apartamentele modeste, unul după altul. Munca şi gălăgia aveau să dureze luni întregi.

– Deputata, Vaccarini. Cea care a votat pentru tine în comitet. A fost ucisă.

Denney era uluit şi în acelaşi timp îngrozit.

– Dumnezeule, omule. Şi poliţia ce face?

– Îl caută. Mai târziu a încercat să-l omoare pe unul dintre ei, chiar la el acasă. Casa pe care i-am dat-o, dacă îţi aminteşti.

– Cine? întrebă cardinalul înfiorat.

– Te rog, spuse Hanrahan tăios. Dacă vrei să te ajut, trebuie să fim cinstiţi unul cu altul. Nu mai pot avea loc greşeli. Te-am avertizat. Ţi-am spus…

– Ştiu ce mi-ai spus!

Hanrahan aşteptă ca Denney să-şi recapete calmul.

– Scuze, mormăi cardinalul după câteva clipe. Eşti absolut sigur?

– Trebuie că e aşa. Poliţia e încă acolo. Fosse a fugit, nu se ştie unde. Nici eu nu ştiu. Tu?

Denney se aplecă puţin şi îşi strânse mâinile în poală, legănându-se uşor în scaun – un obicei tot mai evident în ultimele zile, care îi trăda vârsta.

– Sigur că nu. Pentru numele lui Dumnezeu, unde poate fi? Doar nu se simte bine afară, nu-i aşa?

Hanrahan reflectă câteva clipe înainte să-i răspundă.

– N-aş zice asta. Am citit foarte atent dosarul lui Fosse. A făcut o mulţime de lucruri interesante înainte să lucreze aici. Un timp a fost în echipa olimpică a Italiei şi pare să fi fost un atlet excelent. A fost capelan la Teatrul Naţional din Palermo şi chiar i-a convins să-l lase să joace într-o piesă de Pirandello, dacă tot era acolo. Nu-i rău pentru fiul unui ţăran din Sicilia.

– Şi ce-i cu asta? mârâi Denney.

– Cu alte cuvinte, mi se pare că are resurse nebănuite. A primit o educaţie mai bună decât îi permitea poziţia lui socială. Şi cred că ştie foarte bine ce vrea, pare să aibă un plan.

Denney bănuia unde aveau să ajungă.

– Ceea ce duce la mine? Asta vrei să spui?

Hanrahan se încruntă şi aruncă priviri în dreapta şi în stânga prin apartament, ca şi când abia atunci ar fi observat cât de umil şi de neprimitor era.

– Nu ştiu. E posibil.

– De ce ar vrea să mă omoare, Brendan? Nu sunt destui care doar la asta se gândesc? Ce interes are Fosse să facă aşa ceva?

Hanrahan scoase din buzunar un pachet cu ţigări de foi şi aprinse una, lăsând fumul gros să plutească spre Denney.

– Poate are vreo legătură cu femeia, cu Farnese? Nu mă aştept să-mi dai detalii picante despre viaţa ta personală, dar am acces la înregistrări. Ştiu cine intră şi cine iese din clădirea asta. Fosse este ranchiunos. Un motiv infim e suficient pentru a aprinde focul, şi atunci când ceva arde…

Irlandezul aşteptă un răspuns care nu veni.

– Nu e o surpriză totală, nu-i aşa, Eminenţă? Am avut şi înainte destule necazuri cu el. Omul are o istorie interesantă. De exemplu, problema de aici care a necesitat ştergerea lui de pe lista personalului tău. Ce s-a întâmplat, mai precis? Eu unul eram plecat şi documentele nu sunt clare.

– Are vreo importanţă?

– Poate.

– Îi plăceau prea mult femeile nepotrivite, Brendan. A fost avertizat de câteva ori, dar a ignorat toate semnalele de alarmă. Nu că ar fi o greşeală neobişnuită.

Hanrahan se încruntă.

– Aşadar, l-am recompensat cu o casă drăguţă şi o slujbă nouă. Deşi, dacă îmi aduc bine aminte, te-a ameninţat în public. Am auzit că l-ai concediat într-un mod destul de categoric.

– Mi-am pierdut calmul, zise Denney scuturând din cap. Îmi investisem încrederea în prostul ăsta tânăr, iar el mi-a înşelat-o. Zici că a fost nefericit că şi-a pierdut postul de aici? Nu mi-a vorbit niciodată de Sara Farnese. Fosse e un preot tulburat, care merită simpatie. Chiar nu am idee de ce se comportă aşa. Hanrahan îşi studie în tăcere unghiile.

– Crezi că ar putea ajunge până aici? întrebă Denney. Nu plătim oameni să ne apere, să ne scutească de asemenea neplăceri?

– Bineînţeles, şi chiar ai protecţia necesară. Dar Fosse e… altfel. Nu e un preot obişnuit, nici un criminal ca atâţia alţii. Are motive, justificări pe care nu le înţeleg. Mai bine zis, îmi lipsesc datele necesare pentru a le înţelege.

Hanrahan făcu o pauză, pentru a-şi sublinia următoarele cuvinte. Tocmai vorbise cu Falcone şi aflase câteva detalii care îl uluiseră:

– Pe Alicia Vaccarini a decapitat-o. Ceva extraordinar. Ştiu sigur şi că a citit dosarele celor implicaţi în… afacerile tale. Nume, adrese, detalii ale întâlnirilor. Au găsit fotografii în bârlogul lui, fotografii foarte ciudate. Mă întreb la ce-i folosesc.

Faţa gălbejită a lui Denney căpătase culoarea granitului.

– Şi de ce, mă rog, îmi spui toate astea? Crezi că mă sperii uşor?

– Nu, dar cred că ai dreptul să ştii care-i jocul şi cu ce ne confruntăm. Nu mai ai trecere, Michael, ce-a fost a fost. Nu te mai poţi întoarce. Bâlciul de după-amiază nu se va mai repeta.

– Ai bănuit de la început că n-o să meargă? Denney îi aruncă o privire acuzatoare.

– Speram ca un prost. Aşa se întâmplă în asemenea circumstanţe. Să ştii că încerc să te ajut, Michael.

– Atunci scoate-mă de aici. Aranjează ceva şi plec.

– În Statele Unite? Crezi că acolo e mai sigur? FBI-ul te-ar aştepta la scara avionului.

– Am prieteni, mormăi Denney. Am relaţii la Washington care i-ar putea ţine departe pe golanii ăia. FBI-ul n-ar mişca un deget. Nu uita cine sunt.

– Cine ai fost, Michael. Vremurile s-au schimbat. Aş vrea să te pot ajuta. Am încercat, crede-mă.

– Străduieşte-te mai mult.

– Cum? zise irlandezul, arătându-i palmele. Denney pricepu semnificaţia gestului.

– Ce-ţi trebuie?

– Monedă de schimb. Ceva care să poată fi negociat.

– De exemplu?

– Dosarul lui Fosse, informaţii despre el, despre cei pe care i-ar putea căuta la Roma. Am majoritatea datelor, dar

sunt convins că mai poţi adăuga anumite detalii. În fond, a lucrat pentru tine. Poliţia o să vrea să ştie de ce l-ai concediat.

– Crezi că asta va funcţiona? Denney se strâmbă. În ultimele şase luni am plătit din buzunarul meu cam două milioane de dolari. Am umplut portofelele unor nenorociţi. Am făcut ce nu credeam vreodată că voi face pentru a scăpa de aici. Când îmi aduc aminte, mi se face pielea de găină. Nimic n-a mers. Crezi că acum vor accepta pentru un simplu dosar?

– Ai o idee mai bună? îl fulgeră Hanrahan cu ochii lui albaştri. Caut soluţii. Deocamdată numai eu.

– Sigur, sigur, bombăni Denney, încercând să se liniştească. Nu-i mai rămăseseră prea mulţi prieteni. Avea nevoie de acest irlandez alunecos.

– Adevărul e, continuă Hanrahan, că în clipa asta nu văd altă variantă. Dar vreau să-ţi fie clar: chiar presupunând că reuşim, mă îndoiesc că vei primi biletul dus la care visezi. Putem spera doar că vor sta deoparte până te ducem la aeroport. Asta şi vreau.

– Vorbeşti serios? Denney era uluit. Crezi că pur şi simplu pot să sar în primul taxi? Doar l-ai auzit pe Neri, psihopatul ăla ar face chiar el treaba. Îi cunoşti pe oamenii lui. În comparaţie cu ei, Gino Fosse e un amator. Imposibil. Fă-mi rost de o escortă discretă până în America. Nu am de gând să umblu gol dincolo de aceste ziduri.

– Avem oameni care se pot ocupa de siguranţa ta până la aeroport, zise Hanrahan oarecum jignit. Nu suntem începători.

– Nici n-am sugerat aşa ceva.

– Nu? Bine, atunci. Dacă vrei să te escorteze poliţia, mai gândeşte-te. Hanrahan se uită din nou în jur şi studie tablourile, care păreau să-l amuze. Gândeşte-te la poziţia ta, Michael. La ce ai devenit. Pentru aşa ceva ai nevoie de prieteni, şi tu nu ai pe nimeni. Cu excepţia mea.

– Mulţumesc, spuse cardinalul cu amărăciune.

– Încercam să-ţi prezint situaţia. Nimic mai mult.

– N-am prieteni? O să vedem cum stăm. Ia legătura cu Falcone. O să vorbească cu mine, ai să vezi.

– Nu, zise Hanrahan. Deja l-am abordat. Nu mai face nici o înţelegere, cel puţin nu personal. Nu se mai apropie de tine decât dacă are cătuşele pregătite. Te-ai lins pe bot de toate favorurile. Nimeni nu mai răspunde la apelurile noastre. Toată lumea simte mirosul de catastrofă pe care îl emani, Michael. Poate şi mirosul de moarte. Nimeni nu vrea să aibă legătură cu aşa ceva.

Denney arătă cu degetul înspre încăpere.

– Nu încerca să faci din mine un ţap ispăşitor, Brendan. Nu-i lăsa nici pe stăpânii tăi să încerce şmecheria asta. N-am fost singur în afaceri. Dacă mă aruncă în groapa cu lei, îi trag şi pe alţii după mine.

– Eminenţa Voastră, spuse Hanrahan trăgând aer în piept, după care oftă dezamăgit, asta e o ameninţare stupidă pe care nu vreau s-o mai aud. Exact genul de ameninţare care mă face să mă întreb dacă nu cumva îmi pierd vremea cu tine, Michael. Mai bine te-aş lăsa să putrezeşti în cocioaba asta şi aş aştepta ziua când ai începe să urli. Ce-o să faci atunci? O să-ţi pui un tricou cu "Te iubesc Roma" scris mare pe piept şi-o să te amesteci printre turişti ca să ajungi la Fiumicino? Chiar crezi asta? Pentru că, dacă aşa stau lucrurile, trebuie să-ţi spun ceva: Ai fi mort înainte să ajungi la autobuz. Poate de mâna unuia dintre cei care cred că le datorezi o grămadă de bani. Sau a lui Gino Fosse, pentru cine ştie ce motive zice el că are. Personal, aş prefera prima variantă. Un glonţ şi gata. Gino… drăguţul de el l-a jupuit pe unul, l-a înecat pe altul, a decapitat o femeie pe care credeai că o ai la mână. Ce-ţi rezervă ţie, Michael? Vrea să te bată în cuie pe o cruce? Poate că a intrat în biserica de lângă el, ceva mai încolo pe stradă? Ştii care, biserica rotundă cu toţi martirii

pictaţi pe pereţi. Sunt sigur că a trecut pe-acolo. De unde crezi că s-a inspirat?

– Din viaţă, murmură Denney. Totul face parte din acest coşmar.

– Ei, asta n-o mai cred, zise Hanrahan încet. Sau poate… Se gândi un pic. Poate că asta încearcă Gino Fosse să ne spună. Dacă acceptăm că suntem muritori, scurtele noastre vieţi câştigă o oarecare perspectivă. Un argument intelectual interesant, de acord, dar personal m-aş lipsi de implicarea directă în acest discurs. Fosse pune prea multă forţă şi convingere în teoria lui. În plus… Hanrahan se opri din nou, hotărât să găsească cele mai sugestive cuvinte: Orice s-ar întâmpla, fie ploaie, fie soare, este mereu anotimpul morţilor, nu-i aşa? Numai un prost poate uita asta. Iar eu nu vreau să am de-a face cu proştii, Michael. Nici tu nu vrei.

Denney se înfioră, deşi în apartamentul minuscul aerul era înăbuşitor. E speriat, îşi spuse Hanrahan.

Dar irlandezul nu ştia că spaima lui avea motive mult mai serioase. În adâncul inimii, Denney rămăsese catolic. Credinţa nu-l părăsise niciodată definitiv. Trebuia să vină şi Judecata de Apoi, când păcatele nu mai pot fi ascunse. Iar el nu avea nici o şansă să scape. Poate că în America ar fi găsit curajul să-şi deschidă inima, să se spovedească. În America putea deveni alt om.

– Ce vrei să fac?

– Întâlneşte-te cu unul dintre oamenii lui Falcone. E un tinerel care are o părere foarte bună despre el, cu prea puţină justificare. Vorbeşte cu el. Oferă-i dosarul lui Fosse. Lasă restul în seama mea. O să negociez un preţ care să te scoată de aici. Pe urmă, îngenunchează şi roagă-te.

– Dacă asta vrei… Denney dădu din cap. Bănuiesc că nu am de ales.

– Deloc.

– Spune-mi, Brendan, câte nume mai sunt pe lista lui?

Întrebarea îl surprinse pe Hanrahan.

– Destule, am auzit. Se pare că Sara Farnese a fost o femeie activă, dacă acesta e cuvântul potrivit. N-o să te mai vezi cu ea, îmi promiţi? Mi-ai face viaţa un calvar. Nu pot să te apăr de tine însuţi.

– Nu mă mai întâlnesc cu ea, zise blând cardinalul. Nu.

– Foarte bine. E o ocazie pe care nu trebuie s-o ratăm. Nu ştiu dacă mai apare alta.

Denney se uită la el, disperat.

– Poliţia ştie numele de la ea? O să-i prevină pe ceilalţi. Nu vreau să mai am şi alţi morţi pe conştiinţă.

Hanrahan se uită furios la cardinal. Nu făcu nici un efort să-şi ascundă dispreţul.

– I-am avertizat pe cei care vor să mă asculte, dacă asta mai contează.

– Trebuie să conteze, Brendan. Lui Denney îi venea să urle. Pentru numele lui Dumnezeu…

Hanrahan se ridică, se întinse leneş şi-i aruncă o ultimă privire.

– Te rog, scuteşte-mă de angoasele tale. Ştim amândoi că povestea asta porneşte de la tine. Michael, dacă fugi, într-un fel sau altul, totul se va termina. Nu vezi că asta face? Îţi trimite un mesaj. Îţi spune că va continua să ucidă până când o ştergi de-aici şi îi dai ocazia să te omoare. Dacă te prinde pe drum, cu atât mai bine. Dacă scapi, oricum s-a terminat. Nu mai are nici un motiv să facă ceea ce face. Fie îl prinde poliţia, fie economiseşte preţul unui bilet de avion până la Boston sau oriunde te-ai gândit să te ascunzi. Şi cu asta basta. Fără alte cadavre în Roma.

Denney închise ochii. Nu voia să mai audă nimic.

– Să nu îndrăzneşti să-mi vorbeşti despre conştiinţa ta, continuă Hanrahan pe un ton dur; era un fel de sentinţă în glasul lui, una pe care Denney ar fi vrut să n-o audă. Nu e vorba de conştiinţă, ci de curaj. Totul s-ar putea rezolva foarte repede. În concluzie, acceptă Eminenţa Sa să iasă la

o plimbare cu mine, chiar acum? E o zi frumoasă – cam fierbinte, e drept, dar într-o dimineaţă de august ca asta n-aş vrea să fiu decât la Roma. Nu sunt prea mulţi turişti, dinspre Tibru adie o briză uşoară. Am putea evada dintre zidurile astea. Am putea să stăm la umbra Castelului. Am putea să ne oprim undeva, pe stradă, să bem o cafea. Aş putea să-ţi fac cinste cu un prânz în restaurantul acela vechi din Trastevere, unde obişnuiam să stăm pe terasă. Acolo mielul e atât de bun, încât îţi lingi degetele. Apoi ne-am putea plimba oriunde am avea chef şi am aştepta să vedem ce se întâmplă.

Denney îl auzi pe irlandez traversând camera şi-i simţi mâna pe umăr.

– Hai, Michael, zise el. Mergi cu mine sau nu?

– Ieşi afară, şuieră Denney.

– Voi aranja ca puştiul să vină pe la patru. Îl bătu pe Denney peste ceafă, destul de tare. Să înţeleg că nu ai altceva în agendă?

Denney nu-i răspunse.

– Perfect. O să-ţi dau un telefon înainte. Îi spui ce îţi transmit eu, nici mai mult, nici mai puţin. Să ştii că muncesc pe brânci pentru tine, Eminenţă. Nu vreau să aud că-ţi baţi joc de efortul meu şi uiţi o propoziţie sau măcar un cuvânt.

TREIZECI ŞI TREI

Nic Costa nu ştia de unde să înceapă. Teresa Lupo, în patru labe, examina cu mare atenţie pata de sânge care acoperea mai bine de un metru din covorul murdar. Falcone şi câţiva oameni pe care îi cunoştea vag se aflau în partea cealaltă a încăperii octogonale, cercetând minuţios sertarele biroului şi citind fiecare bucăţică de hârtie pe care o găseau.

Pe tavan şi pe pereţi, de sus până jos, erau o mulţime de fotografii alb-negru, de calitate proastă, tăiate la repezeală şi lipite pe tencuiala neîngrijită. Indiferent ce alte talente mai avea Gino Fosse, în primul rând era obsedat să tragă cu ochiul. Fotografiile fuseseră făcute printre perdele pe jumătate trase, cu un teleobiectiv impresionant. Erau scabroase, total lipsite de decenţă. Pe cei mai mulţi nu-i cunoştea. Rinaldi era prezent în trei seturi, de fiecare dată cu altă femeie, toate necunoscute. Ceilalţi actori din distribuţie se vedeau numai pe jumătate: o femeie aplecată peste picioarele desfăcute ale unui târfe cu păr vâlvoi, care părea extrem de plictisită; un bărbat gras ca un caşalot, ale cărui cărnuri albe se revărsau peste trupul gol al tânărului trântit lângă el. Fotografiile ar fi putut proveni din revistele porno etalate în dughenele de sex din jurul Gării Termini. Despre poziţia clasică, cu bărbatul deasupra, nici pomeneală.

Mai multe instantanee prezentau femei cu căluş în gură şi mâinile legate la spate, cu privirea pierdută în gol, dominate de o siluetă ca o umbră albă. Fosse nu se grăbise, fotografiase din toate unghiurile posibile.

Mergând de-a lungul peretelui, văzu îngrozit şi ceea ce bănuia că va găsi la un moment dat. Era goală, culcată pe spate, cu picioarele larg desfăcute, aşteptând un bărbat abia vizibil care venea spre ea din celălalt capăt al scenei. Lui Nic i se întunecă mintea. Părea un apartament de lux. Sau un hotel, fiindcă patul avea aerul acela aseptic, de abia făcut, care te duce cu gândul la cameriste şi *room service.* Era primul instantaneu dintr-o serie. În altele fusese surprinsă într-o atitudine sexuală vulgară, privind peste umăr ca şi când ar fi invitat un spectator invizibil. Mai erau şi prim-planuri ale sânilor şi vaginului: imagini dezgustătoare, revelatoare, cu detalii aproape clinice.

Se gândi că trebuia să studieze toate fotografiile în detaliu pentru a înţelege ce spuneau. Nu era vorba de obscenitate. Nu putea să se uite la ele fără să aibă senzaţia că trăieşte la marginea unui coşmar, într-o lume unde nu se aplică regulile normale ale comportamentului uman. Examină pozele în care faţa ei se vedea clar. Părea total detaşată, parcă drogată. Poate că se ducea acolo de bunăvoie, dar nu voia să se implice prea mult. Sau îşi făcea el iluzii? De fapt, viaţa ei îi era total străină. Pesemne că era şi el complet demodat, la fel ca Marco. Poate că nu era ceva neobişnuit să cunoşti un străin, să te hotărăşti pe loc să faci sex cu el şi apoi să joci roluri murdare şi stranii în faţa obiectivului indiscret. Uneori groaza şi extazul merg mână în mână. Costa nu avea nici un răspuns.

– Ce spui, Nic?

– Nimic. Mă depăşeşte. Îl recunosc pe Rinaldi. Restul…

Legista îi arătă sacul în care se afla victima.

– Cadavrul e acolo. Adică cea mai mare parte din el. Ştii ce mi se pare interesant? În fotografiile astea nu apar protagoniştii. N-a încercat să-i prindă pe toţi în cadru. Vrea să se vadă doar partenerul. Prostituata… Ce naiba erau.

Teresa aruncă mănuşile într-o pungă de plastic, pufni şi-şi lăsă părul negru să se desprindă din coada de cal ciufulită. Gestul îl făcu pe Luca Rossi să se uite la ea.

– Păstra şi o grămadă de suveniruri. Îi arătă cu degetul câteva fotografii cu hainele Sarei aruncate pe jos, lângă trupul ei gol: pantaloni înfloraţi, un sutien, o rochie largă, uşoară. Uite!

Întinse mâna spre un maldăr de lenjerie dintr-un colţ – atât de multe piese, încât în mod sigur proveneau din mai multe surse.

– E un colecţionar, cred. Am aruncat doar o privire, dar unele haine apar şi în fotografii. Are un simţ tactil foarte dezvoltat, are nevoie de dovezi fizice care să-i amintească ce-a făcut. Poate că se furişează şi fură. Poate că e prieten cu vreun ciudat de la o spălătorie.

– E nebun, zise Nic.

Încercă să nu se uite din nou la poze, dar nu reuşi.

– Lasă-l pe el, gândeşte-te la femei. Sau măcar la femeia pe care o cunoaştem. Ţine cont de fapte, îl sfătui ea, arătându-i un şir de poze prinse de-a lungul peretelui. O înfăţişau pe Sara întinsă pe jos, cu capul ridicat, într-o poziţie incomodă, privind drept în obiectivul aparatului. Bărbatul abia apărea în cadru. Ce vezi?

– O femeie goală, într-o poziţie incomodă. Nu pricep. Nu înţeleg ce-l motivează pe Fosse.

– Cred că asta îl excită. Dar uită-te la femeie. Ea ne poate da răspunsurile. Ce mesaj îţi transmite?

– Pare… pasivă. Ca şi când nu ei i s-ar întâmpla toate astea.

– Şi te mai numeşti detectiv, mârâi Teresa. Vezi vreun semn de excitaţie sexuală? Are sfârcurile rigide? Îşi deschide picioarele pentru cine naiba e în faţa ei, pentru ăla care vine să i-o tragă?

– Nu, cum spuneam, pare pasivă.

Costa desprinse poza cea mai clară şi o studie atent.

– Trebuie să scoţi cât mai mult din aceste indicii. Sfârcurile se întăresc din diverse motive. Excitaţia sexuală e doar unul dintre ele. Pune la socoteală frigul şi teama. Gândeşte! Femeia nu simte nimic din tot ce ţi-am spus. Ce înseamnă asta? Aşteptă, dar Nic nu-i răspunse. Înseamnă că e dezbrăcată, posibil în compania unui străin, şi că n-o deranjează. Nici măcar nu-i e frică. Dacă aş fi detectiv, ce aş deduce? De ce se poartă o femeie aşa? *Cunoaşte jocul.* Poate că l-a jucat şi altă dată. Are practică.

– Nu-i adevărat.

– Priveşte din nou, Nic. Fără emoţie. Teresa examină iar fotografiile. Sunt aproape convinsă că ştia unde este aparatul foto. Dar asta înseamnă că merg prea departe.

Chiar aşa şi era. Trebuia să fi fost. Costa nu se lăsase convins de vorbele ei, nu numai pentru că nu voia să le creadă.

Teresa Lupo îl bătu zdravăn pe umărul sănătos.

– Pe de altă parte, dragă băiete, femeia se simte bine cu străinii. Renunţ. Acum vă rog să mă scuzaţi. Trebuie să întocmesc nişte rapoarte.

Luca Rossi se apropie de ea, o atinse discret pe spate, apoi veni la Costa.

– Cum te simţi, puştiule?

– Bine.

– Am auzit că tipa o să stea cu tine în continuare. Crezi că e o hotărâre înţeleaptă?

– De ce n-ar fi? izbucni Costa.

– Hei, ce-ar fi să nu mai sari aşa la mine? Cineva a încercat să te cureţe în dimineaţa asta din cauza ei. Asta în caz că ai uitat.

Costa se blestemă în sinea lui. Nu îi stătea în fire să-şi descarce nervii pe alţii.

– Scuze din nou. De ce să nu stea cu mine? Acum ştiţi cum să păziţi locul şi promit că n-o mai iau razna. În plus,

cred că mai are destule să ne spună. Când va fi pregătită. Când va fi sigură că poate să aibă încredere în noi.

– N-am încotro, trebuie să te cred pe cuvânt, mormăi Rossi. Ai aflat cine-i acolo? continuă el, arătând spre sacul cu cadavrul.

Costa clătină din cap.

– O doamnă semicelebră: Alicia Vaccarini, deputat de Bologna. A apărut în ziare când s-a aflat că e lesbiană, iar partidul s-a descotorosit de ea. Mai ţii minte?

– Vag, minţi el.

Lectura ziarelor nu fusese niciodată punctul lui forte. Rossi îl studia pe Falcone care frunzărea nişte poze descoperite sub birou.

– Tipul crede că ştie de ce a fost şi ea pe listă. Hai să intrăm şi noi în horă!

Falcone răsfirase fotografiile pe care le găsise cineva într-o încăpere minusculă de jos, aranjată ca un fel de alcov. Nu mai aveau de-a face cu fotografii luate printre perdele. Erau făcute în turn şi înfăţişau femei cărora Gino Fosse le acordase întreaga lui atenţie. Fuseseră legate şi erau prezentate în diferite poziţii sexuale. Cele mai multe păreau înspăimântate, iar două prezentau urme de violenţă: ochi învineţiţi, tăieturi la gură şi la nas. Totuşi, nici una dintre ele nu fusese socotită demnă de a fi expusă în cămăruţa octogonală din turn, ceea ce era ciudat. Ca şi când Fosse găsea mai multă inspiraţie în instantanee decât în fotografiile în care se implica direct.

– Le-a violat, observă Rossi.

– Zău? întrebă Falcone. Atunci de ce n-a depus nici una plângere? Nu avem nimic la dosar cu individul ăsta.

– Cine e? se interesă Costa.

– Gino Fosse, răspunse unul dintre detectivii pe care nu-i cunoştea. În ultima lună, preot la spitalul din capul străzii. Înainte de asta a lucrat la Vatican. Apartamentul aparţine Bisericii, i l-au închiriat la un preţ de nimic. Cam atât. Am

vorbit la Dioceză şi ne-au spus că le-a venit pe cap trimis de cineva de foarte sus. Li s-a cerut să-l cazeze aici, să aibă grijă de el şi să-i dea o slujbă bună şi discretă ca să nu mai facă prostii.

– Avea obiceiuri cam proaste, zise Falcone fără să-şi ia privirea de la fotografii. Poate că au un motiv să-l ascundă aici. O fi făcut aşa ceva şi altă dată.

– În cazul ăsta, mă îndoiesc că o să găsim ceva, spuse detectivul ridicând din umeri. Am dat telefoane pe unde am putut, nu mi-a răspuns nimeni. Tot ce pot să vă spun sigur e că-i place jazzul. E plin de CD-uri aici. Când am apărut noi, tocmai se terminase o piesă. Are umor, nu? Probabil că o asculta când a omorât-o.

Omul ridică încet coperta: fotografia unui violonist elegant, stând în palma unei gorile uriaşe, şi titlul *King Kong. Jean-Luc Ponty cântă muzica lui Frank Zappa.*

– Iar piesa asta se cheamă *Cum ţi-ar plăcea să ai aşa un cap?* preciză el.

Băieţii de la morgă ridicară sacul pe o targă şi-l coborâră pe scări.

– Alicia Vaccarini, spuse Falcone. M-am întâlnit cu ea o singură dată. Făcea parte din nu ştiu ce comisie. O tipă rece. Se uită la Costa. De ce crezi că a ales-o?

– Sara Farnese s-a culcat cu ea. O aventură de o noapte, ca şi în cazul lui Fosse. Din cauza asta n-a pomenit de ei.

– Dumnezeule! fluieră Luca Rossi. Câte poveşti urâte mai ascunde femeia asta?

– Mi-a spus că au fost şi alţii. N-a dat nume. Nu i-a cunoscut propriu-zis.

Falcone îşi trecu o mână prin barba argintie şi admiră fereastra îngustă.

– Cel puţin acum ştim cum obţine Fosse o parte din informaţii. Trăgând cu ochiul, urmărind-o.

– Nu numai pe ea, interveni Costa. Sunt zece, douăsprezece femei în fotografiile de-aici.

– Corect. Să arătăm şi altora pozele, mai ales băieţilor de la Moravuri. Poate ştie cineva ceva. Şi să vedem dacă reuşim să-i identificăm pe bărbaţi. Cred că ne-ar mulţumi dacă i-am avertiza. Să căutăm şi legătura dintre Fosse şi Denney, trebuie să existe una. Vaccarini în mod sigur era din familie.

După câte ştia Falcone, femeia jucase un anumit rol în cercurile politice şi avea destulă influenţă. Mai devreme, în acelaşi an, făcuse parte dintr-un comitet care trebuia să analizeze schimbarea regulilor de imunitate diplomatică pentru Vatican. Acelaşi în care depusese mărturie Rinaldi. Interesant sau… Dacă votul s-ar fi desfăşurat cum trebuie, Denney ar fi putut sări în primul avion spre casă fără să aibă probleme cu autorităţile, ar fi reuşit să dispară. Să fi fost asta o simplă coincidenţă sau reprezenta motivul principal al tuturor asasinatelor? În acest din urmă caz, de ce era implicată Sara Farnese?

Bărbaţii se uitară unul la altul în tăcere. Ştiau când un caz le scăpa printre degete. Erau prea multe iţe încurcate, prea multe drumuri care nu duceau nicăieri.

– Treaba nu merge deloc bine, zise Falcone, uitându-se urât la Rossi. Am scăpat şansa de azi-dimineaţă.

Tu… Se întoarse spre Costa. Eşti suficient de întremat ca să te afli aici?

– N-am nici o problemă.

– Du-te la prietenul tău, Hanrahan. Ne-a dat un telefon şi ne-a spus printre rânduri că Denney te va primi în apartamentul lui pentru o mică discuţie. Poate că iar au ceva de negociat. Cât despre Sara Farnese… Crezi că mai poate să stea în casa tatălui tău?

– Dacă vrea…

– La dracu' cu ce vrea ea, se răsti Falcone. Scoate ce poţi de la femeia asta. Ne joacă pe degete, mai ales pe tine. Află în ce s-a băgat în ultima vreme pentru că povestea asta e mai mult decât consecinţa neplăcută a unor partide

de sex în dreapta şi-n stânga. S-a culcat cu cine nu trebuia, clar. Poate şi cu cineva care poartă tichia de cardinal…

– Neagă că l-ar cunoaşte pe Denney, obiectă Costa, plictisit de permanenta hărţuială a şefului.

Rossi îşi încreţi nasul, dezgustat.

– A negat şi alte amoruri până când ne-am trezit cu o cucoană fără cap.

– Vorbeşte cu ea, zise Falcone. Nu o slăbi până nu spune ceva. Şi uite o întrebare pentru tine: Unde se poate ascunde un preot fugar în Roma, pentru numele lui Dumnezeu?

– Undeva unde nu-l putem atinge, spuse Rossi. Acolo se ascunde.

– Nu fi caraghios, pufni Falcone. Acest Fosse are aceeaşi soartă ca şi Denney. I-au acordat o şansă şi el i-a dat cu piciorul. E aici, în oraş. Cineva ştie, cineva poate să ne spună. Fă rost de hârtii. Aţi găsit vreo fotografie de-a lui aici?

– Nimic, zise cineva. Avem amprente. Asta-i tot.

– Găseşte ceva. Costa poate să-ţi dea o descriere pentru un portret-robot.

Rossi mâzgăli ceva pe o hârtie şi-o întinse unuia dintre poliţiştii mai tineri.

Teresa Lupo dădu buzna peste adunare, le acordă un zâmbet de şcolăriţă, îşi flutură genele dese şi zise dulce:

– Am nişte ADN, dacă vă interesează.

– Ce? zise Falcone, făcând un pas înapoi.

Mai exista un pachet care nu ajunsese pe targă.

O pungă neagră din plastic, asemănătoare cu o sacoşă rezistentă de supermarket. O ţinea de toarte şi, cu mâinile înmănuşate, deschise sigiliul şi se uită înăuntru. Bărbaţii îşi ţinură respiraţia când ea extrase cu delicateţe capul Aliciei Vaccarini, ţinându-l de gâtul retezat şi apoi întorcându-l cu faţa spre ei. Luca Rossi trase adânc aer în

piept şi se repezi la geam să admire Clivus Scauri. În clipa următoare i se alăturară şi alţii.

– Scuze, băieţi, zise Teresa cu un surâs ironic. Ştiţi că fac asta pentru binele vostru.

Apucă părul scurt, apoi desfăcu gura cu ajutorul unui separator de plastic şi se uită în gât. Chiar şi Costa, care nu era cel mai sensibil dintre ei, simţi că i se întoarce stomacul pe dos. Apoi legista puse capul la loc în sacoşă, îl chemă pe unul dintre tehnicieni şi i-l dădu.

– Ei? continuă ea zâmbitoare. Mă asiguram că nu fac afirmaţii gratuite. Vrea cineva să ştie exact cum a murit sau sunt aici numai ca să mă aflu în treabă şi să mă bucur de compania voastră fermecătoare?

Falcone îşi aprinse o ţigară. Ceilalţi îi fură recunoscători, chiar şi Nic Costa. Capul mirosea a ţesut în descompunere şi a sânge, iar duhoarea părea mai puternică în cămăruţa mică şi aglomerată.

– Suntem numai urechi, zise el.

– Ascultaţi bine, pentru că s-ar putea să mai apară întrebări după aceea, zise legista, îndreptându-se spre stâlpul de lemn din centrul turnului, Voi, băieţi, îmi daţi atâta de lucru acum, încât voi fi obligată să cer mărirea bugetului. Pe deasupra, "inchizitorii" mă aşteaptă să le explic totul, cum bine ştiţi.

Teresa trecu pe partea dinspre geam a stâlpului, amuzându-se când văzu cum se risipeau bărbaţii din calea ei.

– Aţi văzut sabia.

– Da, zise Rossi, care stătea cu spatele la ea, dar îi asculta fiecare cuvânt.

– Interesantă armă. Subţire, de lungime medie. Nu e un instrument de înjunghiat, mai degrabă o sabie de cavalerist. Cei mai mulţi se gândesc că n-ar putea fi utilizată la decapitare, dar ce ştiu ei? Au impresia că atunci când trebuie să separi tărtăcuţa de corp îl chemi pe

unul cu securea. Stupid, murdar şi ineficient. Aveţi idee de câte ori reuşeşte un călău să taie un cap dintr-o singură lovitură? O dată din zece. De obicei, ciopârţeşte în neştire, ca un ţăran neîndemânatic care pregăteşte un pui pentru prânz.

Fără să scoată o vorbă, Rossi traversă încăperea şi o luă în jos pe scări, căutându-se în acelaşi timp de ţigări.

– O sabie este o armă mult mai potrivită pentru o execuţie, continuă legista. Omul îşi cunoştea meseria. Studiase problema. Există un tablou în catedrala din La Valetta, *Descăpăţânarea lui Ioan Botezătorul.* Tânărul nostru alergător aici de faţă probabil că îl cunoaşte. O lucrare a lui Caravaggio pictată în timpul călătoriilor sale forţate, când fugea de autorităţi. M-aş mira ca omul nostru să n-o fi văzut. Botezătorul este întins pe jos, mort. Gâtul i-a fost aproape tăiat cu o sabie, nu-i mare deosebire faţă de ce-aţi văzut aici. Deasupra lui stă călăul, ascunzând la spate, cine ştie de ce, pumnalul de care are nevoie pentru lovitura finală. Lama săbiei secţionează coloana vertebrală, dar de obicei rămâne o fâşie de piele pe care trebuie s-o tai pentru a desprinde capul. Uitaţi-vă…

Scoase un pacheţel din pungile cu probe şi-l deschise. În el era un cuţit de bucătărie cu lama lată pătată de sânge, acum negru şi uscat.

– Exact la fel, spuse Teresa cu o notă de triumf pe care nu încercă s-o ascundă.

Nici măcar Falcone nu găsi replica potrivită.

– Întrebarea e, continuă ea, ce sfânt a încercat să copieze de data asta? Vreau să spun, o mulţime au murit decapitaţi. Credeţi că acesta e stilul omului pe care am ajuns să-l cunoaştem şi să-l iubim? Asta a intenţionat el de la bun început? Bineînţeles că nu. Altfel de ce s-ar fi chinuit cu San Clemente şi cu jupuirea amărâtului de pe Insula Tiberina? Chestia asta strică într-un fel continuitatea. Şi încă ceva…

Teresa îşi bătea joc de ei, se gândi Costa. Se delecta la maximum cu propria ei prelegere.

– Nimeni nu mă întreabă când?

– Când? întrebă Falcone.

– Acum trei sau patru ore, nu mai mult. A făcut asta după ce a încercat să-l scoată din circuit pe micul nostru atlet. Şi a făcut-o în grabă. Concluzia? Băieţi, băieţi! Voi sunteţi marii detectivi. Eu sunt doar fiica unui măcelar care întâmplător are o diplomă universitară. Mie îmi sună aşa: Cineva i-a dat un telefon şi i-a spus "Fă ce ai de făcut şi mişcă-ţi fundul de-acolo înainte să apară poliţia".

S-au uitat după ea în timp ce cobora mulţumită. Costa văzu pe faţa inspectorului o expresie pe care o recunoscu imediat.

Falcone se întoarse spre unul dintre asistenţii legistei, Di Capua, un tip plinuţ, fără forme, cu faţă de student şi păr lung, încâlcit.

– Câte probe de ADN aveţi în total?

– Aici? Vreţi să le număr?

– Şi restul?

– Piele, sânge, os. Am putea ţine laboratorul în priză o săptămână.

– Bine, ce-aţi făcut cu ele?

– Acum? Le-am pus la rece. Încă n-am avut timp…

– Faceţi-vă. Luaţi probe şi de la toţi bărbaţii pe care îi păzim, cei pe care i-a numit Sara Farnese. Vreau să ştiu dacă vreunul dintre ei a fost aici. S-a înţeles?

– Dumneavoastră sunteţi şeful.

Falcone traversă camera şi îi arătă maldărul de haine.

– Pune şi astea la socoteală. Poate avem noroc. Vreau să ştiu cine ce-a făcut aici şi cu cine.

În cele din urmă se întoarse spre Costa şi-l luă deoparte.

– Înainte să te întâlneşti cu Denney vreau să-ţi spun ceva. Poate o să ţi se pară ciudat, dar fă cum îţi spun.

– Bine, zise Costa.

Şi, într-adevăr, ce-a auzit a fost ciudat, foarte ciudat.

TREIZECI ŞI PATRU

Adresa pe care o primise era la doi paşi de Gara Termini, deasupra unui restaurant chinezesc. Era cel mai groaznic loc în care Gino Fosse trăise vreodată, chiar mai mizer decât ferma pe care şi-o amintea vag din copilărie, până să-l trimită la şcoala religioasă din Palermo. Asta îi aranjaseră ei. Îl somaseră să fugă, iar el îi ascultase şi plecase atât de repede, încât reuşise să ia numai câteva CD-uri şi player-ul, pe lângă lucrurile mai importante. Îi spuseseră să nu facă valuri, să rămână în casă câteva ore, până când poliţia se mai potolea şi devenea mai puţin vigilentă.

Îl aşteptau nişte bani. Şi cineva care avea să joace rolul de intermediar: o fată, o străină roşcată, care nu putea să aibă mai mult de nouăsprezece ani. Se prostitua pe aleile întunecoase din jurul gării. Îşi ducea clienţii în dormitorul de alături, unde el şi-o imagina făcându-şi treaba cu o eficienţă brutală şi rapidă şi dându-i imediat afară. Ea trebuia să-i aducă mâncare şi să-i facă legătura cu ceilalţi.

La ora unu în acea după-amiază înăbuşitoare, fata se instală pe un scaun liber din dormitorul lui şi-l privi galeş. Într-un fel, era drăguţă: ochi mari cafenii, o feţişoară vioaie, simpatică şi un zâmbet prompt, deschis. Dar avea pielea pătată şi dinţii strâmbi şi decoloraţi, ca două şiruri de pietre aruncate pe o plajă murdară. Purta o bluză strâmtă roşie şi o fustă mini din poliester strălucitor de culoarea levănţicăi. Când se cocoţase pe scaun, îşi desfăcuse picioarele ca să-i arate că nu avea nimic pe dedesubt. Fosse se gândi la Tertullian şi la ce-ar fi putut să urmeze. Apoi, când mintea i se umpluse prea tare pentru a

mai putea cugeta la altceva, îi făcu semn, se aşeză pe pat şi o lăsă să-l lucreze. În timp ce fata îşi făcea conştiincios treaba, el abia îndrăznea să-i atingă ceafa şi încerca mereu să alunge din minte imaginea altui cap de femeie pe care îl ţinuse în mâini în dimineaţa aceleiaşi zile.

Se întrebă dacă o cunoaşte. Când era în serviciul cardinalului şi plimba femei de colo-colo prin Roma, folosindu-şi aparatul de fotografiat ori de câte ori avea ocazia, întâlnise toate genurile. Putea fi şi ea una dintre ele. Cele mai multe erau târfe. Majoritatea de clasă. Câteva din eşalonul de mijloc. În funcţie de gusturile celor pe care Denney voia să-i mulţumească, se gândise el. Dar una dintre ele nu se potrivise în nici o categorie. Era frumoasă, atât de frumoasă, încât Denney o primea câteodată singură, lăsându-l pe Gino Fosse să aştepte jos, ca un amărât de şofer, şi să-şi imagineze – nu avea cum să n-o facă – ce se petrecea în dormitorul de sus.

Ea nu vorbea deloc în maşină. După vizită nu vorbea niciodată nimic, cu Denney sau cu oricine de pe listă. Stătea pur şi simplu acolo, la fel de încântătoare şi de liniştită ca un portret într-o biserică.

Apoi, relaţia lui cu Denney se stricase şi Gino Fosse nu-l mai conducea decât ocazional, când nu se găsea nimeni să facă pe şoferul sau când destinaţia era delicată.

Cu o lună în urmă, după ce căzuse în dizgraţie doar pentru că se întâlnise cu o târfă, fusese exilat pe Clivus Scauri. Îi dăduseră sarcina ridicolă şi stupidă de a-i îmbărbăta pe muribunzi şi familiile lor în spitalul de la capătul străzii.

Se schimbase treptat, pricepuse că devenea alt om. Totul începuse cu două săptămâni mai devreme, în nava întunecoasă a catedralei San Giovanni in Laterano, în pauza dintre turele plictisitoare de la spital. În faţa lui se înălţa altarul papal, cu baldachinul său gotic bogat ornamentat. În spatele unei draperii, cel puţin aşa spuneau

tratatele de istorie, se aflau capetele lui Petru şi Pavel păstrate în relicvare de argint. Se uitase multă vreme la locul acela, sperând să zărească ceva. Din anii copilăriei petrecuţi în Sicilia şi până la situaţia lui nefericită din prezent, Biserica îl ţinuse mereu în braţe, încălzindu-i nopţile cu promisiuni consolatoare, uşurându-i mintea când demonii – şi demoni erau, adevăraţi, cu coarne şi colţi strălucitori – se năpusteau asupra lui şi-i forţau mâna, îl transformau într-un nebun neînfricat şi violent. Lumea are nevoie şi de oameni imperfecţi. Toţi mergeau în ceruri fără să înveţe ceva, fără să simtă nimic pe drum. Unul se lepădase de Domnul nu o dată, ci de trei ori, altul persecutase creştini şi fusese un servitor crud şi atotputernic al Imperiului roman. Acum erau sfinţi. Capetele lor mumificate zăceau în lăcaşe de argint, într-o firidă secretă sub baldachinul din faţa lui.

Gino Fosse avea să-şi amintească acel moment toată viaţa. Acolo, în pântecele catedralei San Giovanni, ceva i se zvârcolise în suflet, i se încolăcise în jurul gâtului şi-i şoptise la ureche ceea ce bănuia deja: Era un prost şi chiar mai mult decât atât. Îi vorbise despre ce făcuse în cămăruţa din turnul medieval de pe Clivus Scauri. Îl chinuise cu amintiri precise şi vii. Îi readusese în minte extazuri păcătoase: căldura unei femei care-i răsufla sacadat pe gât, atingerea cărnii ei în timp ce el se zvârcolea şi gemea deasupra. Şi îl întrebase: Unde, în toate aceste plăceri, este păcatul? Unde, în toată această uniune febrilă, instinctivă a trupurilor, mai este loc pentru vechile, desuetele mituri transmise din generaţie în generaţie, al căror scop principal era autoglorificarea?

În baldachin nu erau capete. Sau, dacă da, aparţinuseră unor trupuri nefericite care fuseseră aduse aici de dragul Bisericii. Petru şi Pavel erau umbre străvechi. Dacă ar fi trăit în realitate, poate nu ar fi venit niciodată la Roma. Iar dacă fuseseră martirizaţi, rămăşiţele lor se transformaseră

deja în pulbere, în atomi inspiraţi şi expiraţi de albi şi negri, de tineri şi bătrâni, creştini şi musulmani, credincioşi şi atei de pretutindeni. Nu se ascundeau într-un relicvar ornamentat, într-o catedrală imensă şi somptuoasă din Roma.

Fusese păcălit. Iar dacă îl păcăliseră în această privinţă, ce altceva mai era adevărat?

Se trezise leoarcă de sudoare. Îl durea capul, ochii îl usturau. Când se uită în jos, pentru a se asigura că pământul era tot acolo, îi păru că i se mişcă sub picioare precum apa, într-o alunecare uşoară, neîntreruptă.

Minţeau. Toţi, până la ultimul.

Era uimit că-i trebuise atât de mult timp să înţeleagă înşelătoria. Din acel moment, Gino Fosse trăise în furie şi ruşine şi abia dacă se mai bucurase de câteva clipe când aceste sentimente amarnice şi intense să se fi domolit. Apoi, mai târziu, cu respiraţia acidă, de fumător, a irlandezului suflându-i în ureche şi şoptindu-i ordine noi şi cumplite, venise şi ultima revelaţie, într-un spaţiu strâmt şi întunecos.

La San Giovanni începuse să-şi piardă credinţa din copilărie şi asta era mai grav decât orice îşi putea imagina, mai groaznic decât să orbească sau să-şi piardă un picior. În câteva clipe cumplite fusese transformat definitiv. Devenise un intrus, un om dincolo de Biserică, cea care-i fusese un fel de rudă de când îşi aducea aminte. Din acel punct, începuse să trăiască în afara graniţelor omenirii.

Îşi păstrase totuşi un fel de credinţă ascunsă, mută, care aştepta ca el s-o recunoască. Nu mult după aceea, Gino Fosse avea să afle că nu era singur. În sufletul lui se fixase o certitudine profundă, inexplicabilă. În ciuda tuturor dezamăgirilor, Dumnezeu exista, un Dumnezeu pe care Petru şi Pavel îl cunoscuseră şi lumea modernă îl uitase. Nu Dumnezeul birocraţilor şi al bazilicilor. Nu Dumnezeul iubirii şi reconcilierii, nu chipul blând al lui Iisus atârnând

deasupra pătuţului unui copil. Adevăratul Dumnezeu din Vechiul Testament trăia încă, o zeitate mânioasă, răzbunătoare şi înfometată, gata să-i pedepsească pe cei ce-o trădau. Acest Dumnezeu avea să devină o prezenţă constantă în viaţa lui Gino Fosse, singurul său bastion împotriva unei lumi crude şi superficiale. Din când în când îi vorbea, îi şoptea promisiunea unei posibile mântuiri. Îl însoţise când îşi începuse lucrarea în biserica de pe Insula Tiberina, pe malul râului mort, în cămăruţa de sus, unde păcătoasa Alicia Vaccarini făcuse primul pas pe calea mântuirii.

Îi lua pe toţi la sânul său, chiar şi pe cei mai răi. Recolta sângeroasă la asta servea. În ciuda împotrivirii lor instinctive, erau smulşi din întuneric şi duşi de-a dreapta Lui.

Fosse se gândea la toate acestea în timp ce capul cu păr roşu se mişca sub mâna lui. Într-o zi îi va veni rândul să plece şi o va face de bunăvoie, ştiind că păcatele îi vor fi şterse şi iertate. Aceasta era o lume a umbrelor, un spaţiu ireal, tranzitoriu, al trupurilor murdare şi al acuplărilor fizice dezgustătoare. Făcea parte din această lume, şi ea din el. Împăcarea celor două era pe cale să se îndeplinească.

Capul femeii se mişca tot mai repede. Simţi căldura crescându-i în trup şi o împinse de lângă el. Fata se duse la chiuvetă şi el ascultă zgomotele pe care le făcea. Părea un act la fel de banal ca spălatul pe dinţi. Trupul acestei femei fusese corupt cu un scop. Realiză surprins că nu ea era de vină.

– Cum ţi se spune? o întrebă el din cealaltă parte a camerei.

– Vrei să ştii cum mă cheamă? Se întoarse spre el, mirată.

– E aşa de ciudat?

– Mai întrebi!

Vocea fetei avea un timbru ciudat, metalic, ca şi când i-ar fi fost greu să pronunţe vocalele dulci ale limbii italiene.

– Deci? insistă el.

– Irena.

– De unde eşti?

– Din Kosovo, răspunse ea, puţin nervoasă.

– Ortodoxă? Sau din cealaltă parte?

– Nici una, nici alta, zise ea tăios. De ce vrei să ştii?

– Întrebam şi eu.

– Acolo de unde vin eu nimeni nu te întreabă de unde eşti. Oamenii buni nu fac asta. Numai cei care au de gând să ucidă.

– Îmi pare rău.

În sufletul ei se adunase o viaţă de teamă şi durere, putea să vadă asta dincolo de feţişoara drăguţă şi pistruiată.

– Eu sunt Gino. N-o să-ţi fac nici un rău, Irena. Vreau doar să mă ajuţi. Uite…

Scoase un teanc de bancnote din buzunarul hainei. Fata se holbă la bani. Erau mulţi pentru o asemenea femeie, Fosse ştia. Ei fuseseră darnici şi, oricum, furase şi geanta Aliciei Vaccarini.

– Cât câştigi pe zi?

– O sută cincizeci. Uneori două, poate şi mai mult. Fata prinse între degete o şuviţă de păr şi începu să se joace cu ea. Dar n-apuc să-i ţin. Nu sunt marfă de clasă.

Mai era ceva în această copilă pe jumătate stricată. Ceva încă tânăr, încă proaspăt, în ciuda mizeriei.

– Nu contează cum arăţi. Doar ce ai aici – Fosse îşi ridică mâna la piept, în dreptul inimii – contează. Şi, în fond, nici nu arăţi rău.

– Mulţumesc. Dinţii ca nişte pietricele luciră trist în soarele de după-amiază care se strecura prin ferestre.

– Uite trei sute. O să primeşti tot atât în fiecare zi cât stai cu mine. În schimb, nu te mai culci cu nimeni şi faci numai ce-ţi spun eu.

Irena se apropie şi luă banii. Zâmbea prosteşte.

– Dacă aş ieşi măcar o dată sau de două ori, am avea bani mai mulţi.

– Fără ieşiri pe stradă. O apucă de braţ, cu blândeţe.

– Bine, mie-mi convine, zâmbi ea.

– Acum, du-te şi fă-mi rost de o carte de telefon. Vreau şi nişte vin roşu, de Sicilia, pâine şi brânză. Tu ia-ţi ce-ţi place, nu-mi pasă.

– Bineînţeles, zise ea, cu un zâmbet larg. Când mă întorc, o să ne distrăm. O să-ţi arăt una-alta. Lucruri pe care nu le vezi în Italia.

Pe chipul lui se aşternu o umbră neagră. Fata se trase un pas înapoi.

– Dacă vrei…

– Dacă vreau, repetă el.

Fata ieşi repede din cameră. Trecură aproape două ore până se întoarse cu ce îi ceruse. Gino se apropie fără zgomot, adulmecând-o cu nările umflate. Se aştepta să miroasă, a transpiraţie sau altceva cunoscut, să vadă o licărire de vinovăţie în ochii ei. Dar nu descoperi nimic. Se uita la el, veselă, apoi, fără motiv, îl sărută pe obraz.

– Pentru ce?

– Pentru că eşti bun.

Şi ea trăia într-o lume pierdută, în care absenţa cruzimii trecea drept bunătate. O rotiţă măruntă şi neînsemnată, o părticică dintr-un mecanism uriaş. Într-un fel, era ca el.

TREIZECI ŞI CINCI

Nic Costa şi Luca Rossi stăteau în Via di Porta Angelica, uitându-se la Gărzile Elveţiene care patrulau vizavi, la intrarea în Vatican. Doar cu trei zile înainte fuseseră în Piaţa Sf. Petru, cu ochii în patru la hoţii de poşete. Parcă trecuse o viaţă de-atunci. Oraşul devenise ciudat şi ucigător. Relaţia lor începuse să se deterioreze, şi asta, credea Costa, nu numai din cauza dorinţei de afirmare pe care şi-o descoperise de curând. Grasul era nefericit, profund nefericit, şi nu voia să-i spună de ce.

Rossi se uită urât la uniformele albastre, apoi se plânse:

– Dacă n-ai fi avut blestematul ăla de scanner înfundat în ureche, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

– Nimic din ce? întrebă Costa uluit. Vrei să spui că nimeni n-ar fi murit? Că lumea ar fi dulce şi paşnică? Numai şi numai pentru că eu mi-aş fi lăsat scanner-ul acasă?

– Poate, mormăi Rossi. Cine ştie?

– Sigur.

– Să-ţi spun ceva, băiete. N-ai avea gaura din umăr şi nici faţa asta de parcă te-ai da cu capul de pereţi toată ziua. Iar femeia n-ar fi acum instalată la taică-tu şi nu ţi-ar aprinde imaginaţia.

– Astea sunt prostii, Rossi.

Îşi auzi tonul dur şi nu-i plăcu deloc cum rostise numele partenerului său. Pur şi simplu nu-şi recunoscuse glasul.

– Da, sunt prostii. Şi uite încă vreo câteva. De dimineaţă, devreme de tot, am vorbit cu nişte amici de-ai mei. I-am întrebat dacă numele Michael Denney le spune ceva. Şi ştii ceva? Am avut dreptate. Nu numai noi sărim în sus când

auzim de el. Sunt haite întregi de ticăloşi pe care-i mănâncă palmele să-l înhaţe. Bineînţeles, nu pentru că ar avea chef să stea la taclale cu el. Vor să-i smulgă inima din piept şi s-o arunce la şobolani. A călcat rău de tot pe bătături o mulţime de oameni importanţi, şi ăştia nu apreciază aşa ceva. Auzi ce-ţi spun? S-a pus o recompensă pe capul lui, băiete. Ai putea primi cincizeci de mii de dolari sau mai mult dacă l-ai preda unor huidume cu ochelari de soare.

– Atunci de ce nu intră acolo să termine treaba chiar ei? zise Costa întorcându-se să se uite spre poartă. Noi stăm afară pentru că suntem obligaţi. Nu că ar fi o fortăreaţă, cu excepţia camerelor şefului. Dacă ar vrea, ar putea zburda înăuntru.

– Fii serios, spuse Rossi clătinând din cap şi privindu-l cu dispreţ. Nu pricepi nimic, nu? Oamenii care vor să pună mâna pe el sunt toţi catolici. Sigur că ucid. Torturează. Fură. Vând porcării care nenorocesc sufletul. Dar se consideră oameni respectabili. Se conduc după legile lor. Nu ucid poliţişti decât dacă e neapărat necesar, deşi cu judecătorii lucrurile stau altfel. Au un cod care spune că locul ăsta e sigur. În ce-l priveşte pe Denney, atâta timp cât rămâne în spatele zidurilor, trăieşte într-un sanctuar căptuşit cu blănuri. Ar face bine să nu iasă, atâta tot. Sau dacă vrea să iasă, atunci mai bine s-o şteargă repede şi să apară în altă parte, cu o figură total diferită.

Costa îşi dădu seama că era obosit. Îl durea umărul. O venă îi pulsa la tâmplă.

– Şi?

– Şi avem grijă, Nic, zise Rossi aplecându-se spre el. Avem grijă ce spunem, ce facem, în cine avem încredere. Lumea e complicată.

– O să ţin minte. Costa se uită la ceas. Acum am o întâlnire. Ne vedem mâine.

– Pot să vin şi eu, se oferi Rossi. N-ar fi o problemă. Nu mă deranjează.

– Ai auzit ce-a spus Falcone, zise Costa fără să înţeleagă. Vrea să merg singur.

– Da, am auzit ce-a zis Falcone, dar tot pot să vin. Se presupune că suntem parteneri, ce naiba!

De fapt, nu erau. Se întâmplase ceva, şi între ei se deschisese o prăpastie de neîncredere.

– Mulţumesc pentru ofertă, nene Luca. Să nu mă înţelegi greşit.

Rossi pufni, de parcă se aştepta să-i fie respinsă propunerea.

– Sigur. E bine să fii apreciat. Atunci du-te şi fă ce vrea Falcone, asigură-te că-i respecţi ordinele în cele mai mici amănunte. Doar pentru asta muncim.

– Luca? Ce s-a întâmplat?

Faţa fleşcăită şi palidă căzuse şi mai mult. Luca Rossi părea cu adevărat pierdut.

– Nimic. Multe. Slujba asta tâmpită. Tu. Tu mai mult decât orice altceva, dacă vrei un răspuns cinstit.

Costa preferă să tacă. Se simţea jignit şi în acelaşi timp vinovat.

– Când se termină chestia asta, Nic, vreau o schimbare. Poate să-mi dea un post la împins hârtii, oriunde. Îmi pare rău. Am minţit, nu eşti numai tu. E meseria asta. Mă deprimă. Mă urmăreşte peste tot.

Vreau să dorm noaptea. Vreau să stau într-un parc şi să nu văd ace de seringă pe jos. Vreau să ies la plimbare şi să nu mă întreb de ce un nespălat stă lângă o maşină, pe partea cealaltă a străzii, şi oferă marfă unor puşti care se-ntâmplă să treacă pe-acolo. Şi cel mai tare aş dori să mă întâlnesc cu femei care vorbesc despre haine, despre cumpărături, nu despre hoitul pe care l-au disecat de dimineaţă şi ce i-au găsit în maţe.

– Dacă ieşi în oraş cu un medic legist…

– Mda, suspină Luca Rossi. Ai dreptate. Sunt tâmpit. Scuze. Sigur nu vrei să te mai gândeşti la oferta mea?

– Ca să intrăm amândoi şi mai tare în rahat?

– Uneori, zise Rossi, trebuie să faci şi cum te duce mintea.

Afirmaţia parcă ieşise din gura lui Marco.

Rossi aşteptă până când înţelese că nu va primi nici un răspuns. Atunci se răsuci pe călcâie şi se târî spre staţia de metrou, pentru o lungă călătorie până la apartamentul lui din suburbii. Nic Costa îl urmări cu privirea şi se întrebă ce putea face pentru a închide ruptura dintre ei. Nu era pregătit să-l piardă pe Luca Rossi. Avea nevoie de sprijin. În cele câteva zile cât fuseseră împreună se convinsese că bărbatul acesta corpolent şi trist era în mare măsură ceea ce căuta el. Mai ales pentru că puteau, cum constatase deja, să se ajute unul pe celălalt, măcar din când în când.

Iritat, se uită iar la poarta Vaticanului. Hanrahan stătea vizavi, în veşnicul lui costum de culoare închisă, şi îl studia. Nic Costa îşi aminti de ce se afla acolo. Îşi croi drum printre turiştii transpiraţi, îmbrăcaţi în şorturi şi tricouri, care mişunau prin piaţă, şi, pentru a treia oară în trei zile, se pomeni într-o ţară străină.

TREIZECI ŞI ŞASE

Mergeau spre sud pe o alee îngustă, paralelă cu strada principală. Clădirile înalte de pe ambele laturi aruncau o umbră plăcută pe pavaj. Locul era pustiu. Mulţimea de vizitatori era în altă parte, la catedrala Sf. Petru şi în piaţa uriaşă. Aici se aflau birourile administrative ale statului Vatican şi câteva clădiri rezidenţiale.

– Parcă te întorci de la război, zise Hanrahan privindu-l de sus până jos.

– Nimic grav.

– Mă bucur să aud. Mă bucur şi că ai luat în serios oferta mea de săptămâna trecută. O să vezi că ştiu să fiu un prieten bun. Am o oarecare influenţă în spatele acestor ziduri. Cunosc oameni pe care în mod obişnuit nu ai şanse să-i întâlneşti. Nu ştii niciodată cine te-ar putea ajuta.

Costa se uită sceptic la irlandez.

– Ei, continuă Hanrahan, o prietenie se bazează pe schimb. Altfel nu-i prietenie, ci doar o relaţie în care unul se foloseşte de celălalt. Este cel mai vechi tip de relaţie de pe lume, Nic. Eu îţi dau ceva, tu îmi dai altceva în schimb.

– Ceva ce îmi datorezi de drept, dacă nu mă înşel. Hanrahan deschise uşa unui bloc cenuşiu, care ar fi putut trece drept unul de birouri.

– Ba te înşeli, Nic. Nu trebuie să-ţi dau nimic. Ţine minte asta. E foarte important.

Intră, iar irlandezul îl urmă. Se aflau pe o scară întunecoasă, îngustă, cu trepte simple din piatră. Costa nu reuşi să-şi ascundă surprinderea.

– Ştiu ce gândeşti. Te întrebi ce face un cardinal al Bisericii Catolice într-o maghernіţă ca asta. Ştii ceva? Şi omul nostru de-aici se întreabă acelaşi lucru.

– Iar răspunsul este…

– Cu toţii ne plătim greşelile mai devreme sau mai târziu, zise Hanrahan desfăcându-şi larg braţele. Ce altceva ţi-aş putea spune?

Urcară la etajul trei. Irlandezul apăsă pe butonul unei sonerii. Costa văzu un ochi strălucind în spatele vizorului, auzi zăngănit de chei în două broaşte, apoi uşa grea, din lemn masiv se deschise pentru a da la iveală silueta firavă a cardinalului Michael Denney. Părea mai degrabă o vedetă dintr-un film clasic de matineu decât un preot. Faţa trasă, parcă cioplită în piatră, era încă arătoasă, în ciuda ridurilor de pe obraji şi din colţurile unei guri mici, lipsite de veselie. Avea buze cenuşii şi subţiri, iar dinţii, atunci când zâmbea, îi străluceau albi şi perfecţi. Părul drept, argintiu, demodat de lung, îi atârna peste urechi şi pe guler. Era un bărbat înalt, adus de spate, pentru că o viaţă întreagă se aplecase spre cei cu care vorbise.

– Intră, spuse el cu un accent american cultivat. Nic Costa păşi în ceea ce părea a fi un apartament modest, plin cu lucruri destul de banale, cu excepţia unor tablouri în aparenţă scumpe – care îi aparţineau lui Denney, îşi închipuia el. Se uită mai atent şi văzu ceva cunoscut: o copie a *Martiriului Sfântului Matei* de Caravaggio, aceeaşi pânză care îi atrăsese atenţia şi lui Luca Rossi la San Luigi dei Francesi. Mai erau acolo o canapea veche cu trei locuri, o măsuţă joasă şi un birou mic acoperit cu hârtii. Cele două ferestre principale erau înguste. Chiar şi în această zi luminoasă, ba chiar strălucitoare, Denney avea nevoie de lumina suplimentară a unei lămpi pentru a putea lucra. Apartamentul era minuscul, mai mic chiar decât al lui. Fără îndoială că Denney căzuse mult pe scara socială.

– Exact ce-i trebuie unui burlac, spuse Denney, remarcând felul în care Costa măsurase încăperea. Să-ţi aduc ceva de băut? O bere, poate?

– Nimic.

Denney luă sticla de Peroni şi dădu o duşcă peste cap. Purta un tricou ieftin cenuşiu şi jeanşi. Lui Costa îi venea greu să se gândească la el ca la un prelat, cu atât mai puţin ca la un cardinal.

– Nu te superi dacă eu mă servesc. E al naibii de cald azi. Nu-ţi face probleme din cauza lui Hanrahan. Nu l-am văzut niciodată să se atingă de aşa ceva. Crezi că ţi-ar cădea garda, nu-i aşa, Brendan?

Irlandezul se aşeză pe un scaun. Era gata de treabă.

– Experienţa m-a învăţat că băutura şi munca nu fac deloc casă bună, Eminenţă. Şi am băut suficient în tinereţe, mulţumesc mult.

– Vezi? spuse Denney râzând. Funcţionarul perfect de la Vatican. Brendan e un adevărat diplomat, fiule. Nu un popă făcut, aşa, ca mine. Înţelege locul ăsta mai bine decât oricine altcineva.

– Am putea trece la afaceri? interveni Hanrahan, aruncându-i o privire sălbatică.

– Sigur. Denney se aşeză greoi pe canapea şi întinse picioarele lungi într-un fel pe care Nic îl văzuse în filmele americane. Aşadar, domnule Costa, ce poţi să-mi oferi?

– Ce doreşti?

– Liberă trecere, răspunse prompt Denney. O maşină până la aeroport, una cu girofar, dar să nu fie aprins. Îmi place discreţia. Şi o escortă restrânsă, o maşină înainte şi una în spate, ca să ţină spectatorii nepoftiţi la distanţă. Colegii mei de aici ar prefera să-mi iau tălpăşiţa. Cred că sunt o mulţime şi dincolo de porţile Vaticanului care vor acelaşi lucru. Sincer să fiu, şi pe mine m-ar face fericit un asemenea deznodământ. Mi s-a făcut poftă să mă întorc acasă. La Boston sunt nişte străzi pe care le ştiu de când

eram puşti. Şi nişte oameni care mă pot ajuta s-o iau de la capăt, dacă-i rog aşa cum se cuvine. M-am gândit să-mi schimb numele, să-mi recapăt viaţa. Nu cer mult.

Hanrahan îl privea cu aviditate, parcă judecându-i fiecare cuvânt, şi îşi făcea însemnări într-un carnet.

Costa se întrebă pe ce putea miza.

– Domnule cardinal, pot să-ţi spun că există trei mandate pentru arestarea dumitale preventivă. În momentul când vei păşi pe pământ italian, nu numai eu, ci şi Ministerul de Finanţe şi cei de la Fisc au datoria să te aresteze. Nu ştiu cum să procedez.

– Atunci de ce ai venit? îl întrebă Hanrahan. Dacă nu-mi oferi nimic, ce ar mai fi de discutat?

Se gândi la lunga prelegere pe care i-o ţinuse Falcone. Precisă şi categorică în termeni.

– Sunt autorizat să-ţi transmit următoarele: dacă vei coopera cu noi în cazul Gino Fosse, dacă ne vei oferi toate informaţiile pe care le deţii, îţi garantez că vei fi plasat într-un loc sigur înainte şi după proces, dacă se dovedeşte necesar. Ai mulţi prieteni.

Denney pufni dezgustat şi se întoarse spre ferestrele înguste.

– Nimeni nu vrea să te vadă în puşcărie, nici măcar noi, continuă Costa. Şi nu în ultimul rând pentru că acolo n-am putea să-ţi garantăm siguranţa. Vei fi plasat într-un loc confortabil, unde vei putea să primeşti vizite.

– Dumnezeule, i-o tăie Denney. Crezi că nu mă bucur de măcar atâta lucru aici? Ar însemna să schimb o închisoare cu alta. Nu pricepi? N-am nevoie de protecţia ta. Nu vreau să discutăm cu nici un judecător. Există destui în guvern cărora nu le-ar surâde aşa ceva. Vreau doar să dispar acolo unde am pornit în viaţă.

– Nu e o simplă amendă de parcare pe care ne rogi s-o rupem, insistă Costa.

Hanrahan oftă şi îşi închise carneţelul în poală.

– Îmi cer scuze, Eminenţă. Am abuzat de timpul dumitale. Am crezut că oamenii ăştia sunt serioşi. E limpede că m-am înşelat.

– Nu, insistă Costa. Suntem serioşi când e vorba să te tratăm corect. Şi să te ţinem în viaţă, deşi nu e chiar uşor. Din câte am auzit, mă îndoiesc că ai putea să ajungi în Boston şi să te pierzi în mulţime. Indivizii ăştia sunt încăpăţânaţi şi furioşi. Vor să-ţi pună pielea pe băţ.

Denney se uită îndelung la mâinile sale subţiri. Avea degete de pianist. În ciuda demnităţii pe care încerca s-o afişeze, începuse să arate ca un învins.

– Gino Fosse e periculos, violent şi imprevizibil, continuă Costa. A ucis patru oameni şi a provocat moartea altuia. Poate chiar în clipa asta plănuieşte altă crimă. Nu pot negocia imunitatea ta în faţa justiţiei în schimbul arestării unui om ca el. Trebuie să pricepi asta.

– Justiţie? Denney se duse la birou, deschise un sertar şi scoase un dosar. Pe copertă apăreau numele lui Fosse şi ştampila oficială a Vaticanului. Hanrahan îl urmărea, îngrijorat.

– Uite, zise Denney. Fosse a fost un funcţionar mărunt, a lucrat pentru mine. L-am concediat când a devenit greu de stăpânit. Dosarul acesta personal conţine tot ce se ştie despre el. Din prima zi de şcoală până săptămâna trecută când, după cum credea toată lumea, avea o slujbă oarecare la spital. Sunt descrise aici şi problemele lui. Habar n-am avut de ele înainte să-l angajez. Jur. Dar de atunci l-am ţinut sub observaţie. Nu ne-a dat niciodată vreun motiv de mândrie, dar Biserica are grijă de oamenii ei. În măsura posibilului. Totul e aici, iar tu îmi spui că nu valorează nici cât o ceapă degerată?

Costa se uită neliniştit la dosarul albastru.

– M-ai înţeles greşit. Ţi-am oferit tratament preferenţial. N-ai obţine niciodată aşa ceva dacă ai fi un golan din

Testaccio. Dar tot trebuie să răspunzi pentru ce-ai făcut. Nu pot evita asta.

– "Nu pot evita asta?" repetă Denney. Tu mă judeci pe mine? Să-ţi spun ceva, fiule. Ştiu ce-am făcut. Ştiu ce-au făcut şi alţii. Cu toţii vom fi judecaţi cândva, dar nu o va face un funcţionar de stat corupt şi stupid.

Nic îşi aminti din nou instrucţiunile lui Falcone.

– Aş putea avea berea aia acum?

Denney păru mirat, dar se duse la frigider, îl deschise şi scoase două beri reci.

– *Salute,* zise el.

– *Salute,* îi răspunse Costa, ridicând sticla. Şi mai du-te naibii. Omul ăsta a ucis. Va ucide din nou până vom reuşi să-l oprim. Cum poţi cere ceva în schimb? Asta înseamnă să fii catolic în ziua de azi? Unde-i conştiinţa ta? E atârnată de propriul tău interes?

Merita să încerce. Se săturase de şmecheriile lui Denney şi de prezenţa tăcută, oprimantă a lui Hanrahan.

Denney nu comentă nimic, îşi studie din nou degetele lungi.

– Ce-i cu tabloul acela? îl întrebă Costa, arătându-i o pânză de pe perete. Ce caută acolo?

Denney se uită la pânza de Caravaggio. Simţi un oarecare interes, ca şi când ar fi uitat că tabloul se afla acolo şi ar fi fost recunoscător că i se atrăsese atenţia asupra lui.

– E o amintire din vremurile bune, zise el, dar nu continuă.

Costa se întrebă dacă era cazul să-şi asume riscul. N-avea nimic de pierdut. Era o copie de calitate, cam de o treime din mărimea originalului. Călăul – ţinând sabia strâns, pe jumătate gol şi scăldat în lumina Graţiei care cădea şi pe muribundul Matei, prăbuşit la picioarele lui -, domina centrul tabloului, inclusiv pe martir. Ceilalţi se trăgeau înapoi din faţa masacrului. Un singur om, ascuns

pe jumătate în umbră, stătea nemişcat şi privea curios, cu aerul acela dureros de familiar pe care Nic Costa îl recunoscuse şi îl descifrase când Marco îi spusese povestea.

– Să-ţi spun ceva! Se ridică şi-i făcu semn lui Denney să-l însoţească. Ştii cine este el?

Îi arătă personajul cu barbă aproape ascuns în planul îndepărtat.

– Da, acum îmi aduc aminte, murmură Denney, plăcut surprins. Dar ce avem aici? Un poliţist care se pricepe la artă?

– Sunt curios din fire, asta-i tot. Deci, cine e?

– Caravaggio. Şi-a pus autoportretul în tablou.

– De ce? insistă Costa.

– E martor. Simpatizant.

– Şi participant. Analizează-i expresia. Nu se întreabă oare de ce trebuie să picteze scena asta? De ce se împărtăşeşte din sângele lui Matei ca şi când ar fi ceva sacru? Şi, mai ales, de ce creează această dramă din închipuirea lui, din moment ce nu are nici un strop de autenticitate istorică. Ne spune aşa: Suntem cu toţii implicaţi, facem parte din poveste, fie că recunoaştem sau nu.

– Frumoasă predică, zise Denney, dând din cap. Ţi-ai ratat vocaţia.

Se aşeză iar şi luă sticla cu bere. Costa se uita la el, întrebându-se dacă reuşise să-l pună pe gânduri.

– Vorbeam serios, continuă Denney. Eşti un tânăr neobişnuit. Se duc mulţi poliţişti la biserică în ultimul timp?

– Eu unul mă duc numai acolo unde sunt picturi. Nu-i nimic religios în asta.

– Poate, sau cel puţin aşa crezi tu. Sincer să fiu, nu am mai admirat tabloul acesta de ani de zile. Câteodată uiţi ce e important. Iei lucrurile ca şi când aşa ar trebui să fie.

Când am venit la Roma prima oară, Vaticanul mă fascina. Mi se părea că asta înseamnă să fii catolic, mult mai mult decât… Făcu un semn înspre catedrala Sf. Petru. Hei, ar trebui să fiu atent ce spun. Nu-i aşa, Brendan?

Irlandezul se mişcă stânjenit pe scaun.

– La naiba cu toate, zise deodată Denney. Aruncă dosarul pe masă. Ia chestia asta. Nu te costă nimic, renunţ la orice negociere. Spune-i doar atât lui Falcone, că mă aştept să mediteze la semnificaţia acestui gest. Să se gândească la riscurile pe care mi le asum lăsându-te să ieşi de aici cu un dosar secret al Vaticanului. Poate că atunci va catadicsi să-mi facă şi el un serviciu.

Hanrahan sări de pe scaun şi încercă să ia dosarul. Degetele subţiri ale lui Denney îl ţineau însă strâns.

– Nu, Brendan, zise el ferm. M-am hotărât.

– Dumnezeule, Michael, îl rugă Hanrahan. Dacă-i dai asta nu mai avem cu ce să negociem.

– Nu-mi pasă. Nu mai vreau să am şi alte crime pe conştiinţă. Lasă-l să-l ia.

Hanrahan blestemă şi se retrase la locul lui, apoi zise:

– Bine, atunci afacerea noastră s-a încheiat, bănuiesc. Nu ştiu ce am mai putea discuta.

– O cunoşti pe Sara Farnese? întrebă Costa, privindu-l în ochi pe Denney.

– Pe cine?

Cardinalul nici măcar nu clipise.

– Profesoara universitară despre care au scris ziarele. Cea care pare să fi declanşat toată povestea asta.

– A, zise Denney, şi o scânteie de recunoaştere se aprinse în ochii lui. Am citit despre ea. Ridică din umeri.

– Asta înseamnă da sau nu?

– Eşti un ticălos insistent, nu-i aşa? observă acru Denney.

– Cum spuneam, sunt curios.

– Nu trebuie să fii prea curios pentru a şti că la vremea mea mi-au plăcut femeile.

– Te-am întrebat altceva, insistă Costa.

– Ai o fotografie de-a ei? Cele din ziare nu-mi spun nimic.

– Nu. Ţi-am dat numele, Sara Farnese.

– Un nume? Se întoarse zâmbind spre Hanrahan. Băiatul crede că numele sunt importante, Brendan. Ce fel de oameni recrutează poliţia acum? Înţeleg că le place arta, dar o asemenea naivitate…

Hanrahan se uită nefericit la dosar şi nu-i răspunse.

– Voi fi sincer cu tine, fiule. Când un bărbat ca mine dorea o femeie, mi se trimitea una. Nu puteam să-mi permit relaţii pe termen lung. Sunt prea neplăcute când o iau razna. În concluzie, dacă aveam chef, puneam pe cineva să-mi servească o femeie. Înţelegi?

– Mai ai chef şi acum?

– Eşti impertinent. Denney clătină din cap. Aşa ceva nu e permis.

– Vrei să spui că ai cunoscut-o pentru că e o târfă?

– Tu ai spus-o, nu eu. Dacă am cunoscut-o. Şi cu asta am încheiat discuţia.

– Bine, zise Costa. Îmi permiţi? Mă întorc imediat. Intră în baia minusculă şi deschise robinetele la maximum. Falcone îi sugerase periuţa de dinţi sau un pieptene dacă nu exista o altă alternativă, deşi asta l-ar fi putut pune pe Denney în gardă cu privire la intenţiile lor. În schimb, Costa scotoci în coşul de gunoi. Găsi ce dorea lângă un tub gol de pastă de bărbierit: o bucată de hârtie cu o mică pată de sânge pe margine. O culese şi o puse într-o pungă de plastic, apoi o strecură în buzunar.

Când se întoarse, cei doi nu se priveau în ochi.

Luă dosarul, îl flutură prin faţa lui Denney şi zise:

– Mulţumesc. O să-i transmit ce ai spus. Denney dădu din cap. Îl urmăriră amândoi cu privirea până ieşi din apartament. Când paşii lui Costa se pierdură pe treptele din piatră, Denney se întoarse spre irlandez:

– Ce părere ai?

– Bună treabă, Michael. Nici eu n-aş fi putut interpreta mai frumos. O să pleci cu bine de-aici. Îţi promit.

TREIZECI ŞI ŞAPTE

La ora şapte în aceeaşi seară, cazul lui Gino Fosse înghiţise grosul forţelor poliţiei din Roma. Mai bine de treizeci de oameni îi păzeau pe bărbaţii care fuseseră cândva amanţii Sarei Farnese; tuturor li se luaseră probe de ADN, iar acestea, împreună cu cea extrasă din apartamentul lui Michael Denney, erau analizate acum la impresionantul laborator al poliţiei de lângă râu. O echipă de patru oameni studia rând cu rând dosarul de la Vatican pe care Nic Costa îl adusese la secţie.

Totuşi, nimic nu le dădea speranţe. Fosse crescuse în Sicilia, în casa unor ţărani. La şase ani fusese trimis la internatul şcolii catolice locale. Părinţii îl vizitau rar. Învăţa foarte bine, dar avea un comportament violent. Falcone le atrăsese atenţia asupra unui eveniment semnificativ: Când Fosse avea nouă ani, fusese găsit în pădurea de lângă şcoală torturând o pisică. Inspectorul îl trimisese pe unul dintre detectivi să dea de urma unui profesor pensionat care-l cunoştea pe băiat. Informaţiile obţinute de la acesta erau mai mult decât revelatoare: Gino Fosse jupuise animalul de viu, apoi bătuse cadavrul în cuie pe un copac. Un an mai târziu, se întâmplase alt incident. Un câine vagabond fusese legat de o balustradă, stropit cu benzină, apoi i se dăduse foc. Fosse nu recunoscuse nimic. Nu-l crezuseră, dar dacă exista vreo dovadă a implicării lui, nu se prezentase nimeni cu ea. Băiatul manifesta o curiozitate obsesivă, subliniase fostul lui profesor, mai ales în privinţa primilor martiri şi a chinurilor pe care aceştia le înduraseră.

Crescuse şi descoperise alte lucruri interesante. La treisprezece ani se alesese cu o menţiune în fişa şcolară pentru atac sexual asupra unei eleve. Peste alţi doi ani, un incident similar. Amândouă cazurile fuseseră închise, nu se ştie de ce.

După alţi cinci ani, intrase la seminar. De atunci încoace ocupase o mulţime de posturi minore la Palermo, Napoli, Torino şi în cele din urmă la Roma, până când ajunsese în personalul administrativ al Vaticanului, cu cinci ani în urmă. Falcone îşi trimise oamenii să ia legătura cu poliţiştii locali şi cu preoţii din oraşele unde lucrase Fosse. Curând, realizară un portret, atât din detaliile obţinute de la cei care le răspunseseră la telefon destul de stânjeniţi, cât şi din amănuntele trecute sub tăcere dar recunoscute tacit: Gino Fosse reprezentase mereu un pericol. Ajunsese în fiecare slujbă nouă din cauza unei porcării pe care o făcuse în cea precedentă. La Napoli fusese acuzat că s-ar fi culcat cu prostituate în propria lui parohie. La Torino dispăruseră bani şi fusese implicat într-o bătaie cu pumnii cu un poliţist mai în vârstă care primise misiunea să ancheteze furtul. Mai circulau şi alte zvonuri urâte, dar nedovedite, de raporturi sexuale sadice. Şi totuşi Fosse nu fusese niciodată acuzat sau alungat din Biserică. Zburda din post în post şi de fiecare dată o lua razna după câteva luni, de multe ori cu consecinţe nefaste. Cu toate acestea, îşi continuase neabătut marşul spre Roma, spre Vatican şi spre vârful administraţiei bisericeşti. În cele din urmă se pomenise în postul pe care-l ocupase până acum o lună, membru al personalului lui Denney, unde era când secretar, când telefonist, când şofer.

– Cum naiba a continuat să urce aşa în ierarhie? îl întrebă Falcone pe Costa.

– Nu-mi dau seama. Poate că au grijă de oamenii lor.

– Pe dracu'. Uite…

Era un raport de o singură pagină pe care cineva îl luase de la brigada antiMafia, vechi de şase ani şi nu neapărat subiectul unui scandal. Se spunea acolo că un tânăr preot pe nume Gino Fosse – în paranteză apăreau şi detalii despre ferma părinţilor – petrecuse trei luni în casa unuia dintre cei mai notorii şefi ai Mafiei, în timp ce studia la colegiul din apropiere.

– Prieteni, zise Falcone bătând cu degetul în pagină, uitaţi-vă la asta. Cunoaşte oameni din vechea gardă. A fost oaspete în casa celui mai mare mafiot din Palermo.

– Care ar fi putut să-i sprijine ascensiunea în Biserică? Ar fi putut să-l facă scăpat ori de câte ori s-a băgat în rahat?

– Chiar vorbeşti serios? De când eşti poliţist, băiete? Oamenii ăştia pot să sune direct la Palatul Quirinal şi să întrebe dacă preşedintele e acasă. Nu asta-i problema. Întrebarea importantă e "De ce?" Ce interes ai avea să-l scapi mereu de puşcărie pe un ţărănoi violent? De ce să-l ajuţi să se caţăre pe treptele şi aşa alunecoase ale ierarhiei bisericeşti? Oare chiar credeau că e făcut pentru lucruri mari?

Bineînţeles că aşa ceva era imposibil. Fosse era un ratat periculos, o carte proastă pentru oricine ar fi tras-o.

– Şi se presupune că pentru el ar trebui să-i dau drumul ticălosului ăla de la Vatican? Falcone trânti dosarul pe birou. Hanrahan chiar crede că poate să obţină libertatea lui Denney doar cu nişte date personale?

De când plecase de la Vatican, Costa se tot gândea la Denney. Omul părea disperat, dar şi înfrânt, parcă aştepta ca soarta să-l ia pe sus. Voia să scape din închisoarea tristă pe care i-o rezervaseră autorităţile bisericeşti. Costa se îndoia că libertatea i-ar aduce vreo bucurie sau vreo speranţă de reabilitare. Chiar şi când vorbise despre locul natal, despre Boston, fusese abătut, ca şi când ar fi ştiut că era un vis zadarnic.

– Poate că asta-i tot ce au. Se agaţă de un pai.

– Mă cam îndoiesc, zise Falcone. Nu trebuie să-i crezi niciodată pe cuvânt. Pe Hanrahan cel mai puţin dintre toţi.

– Bine, atunci spune-i că nu facem târgul.

– Lasă-l să transpire până mâine. Mai vedem.

Mâine, fusese tentat Costa să spună, poate ne trezim cu un alt cadavru. Iar Michael Denney va cere şi mai vehement să plece de-acolo.

Încercă să gândească, dar ochii prinseră a i se închide, cuprinzându-l o teribilă somnolenţă. Mâna lui Falcone, care îi ateriză pe umărul sănătos, îl trezi brusc.

– A fost o zi lungă pentru toţi, mai ales pentru tine. Du-te acasă, Nic. Vorbeşte cu femeia. Încearcă să pricepi ceva din povestea asta mai bine decât mine. Vino înapoi mâine dimineaţă şi spune-mi ce crezi.

– Eşti sigur că asta vrei?

Blândeţea inspectorului, atât de neaşteptată, îl luase prin surprindere. Era îngrozitor de obosit. În acelaşi timp, se întâmplau atât de multe. Nu-i plăcea deloc ideea că va sta departe de acţiune.

Falcone îl măsură de sus până jos, cu o expresie destul de apropiată de simpatie:

– Da, sunt sigur că nu-mi eşti de folos aici. Şi nu vreau să mai urlu la tine pentru altceva pe ziua de azi. M-ar face să mă simt cu musca pe căciulă. A fost vina ta şi numai a ta că Fosse era să te cureţe ieri, a nimănui altcuiva. Asta nu mă face totuşi să dau din coadă de fericire. Aşadar, fără jogging de unul singur, s-a înţeles? Partenerul ăla al tău e suficient de supărat şi aşa. Ca şi mine. Hai… Falcone îl bătu iar pe umărul bun. Gata, du-te. Ţi-ai câştigat dreptul la o pauză.

Nic Costa se uită dincolo de uşa biroului. În spatele geamului, Luca Rossi stătea aplecat peste un computer şi bătea stângaci cu degetul arătător în tastatură.

– Rossi vrea să plece, spuse el fără să se gândească, iar în clipa următoare îşi administră câţiva pumni imaginari. Era prerogativul grasului să anunţe asta.

– Mi-a spus. Falcone nu părea impresionat. Aşa păţesc mulţi în mijlocul unui caz urât. Nu-ţi face probleme şi n-o lua personal.

– Ba este personal. E ceva care-l deranjează în legătură cu mine.

– Vârsta… Îmbătrâneşti, începi să vrei să stai deasupra. Pur şi simplu simte că totul a luat-o la vale. Viaţa lui arată ca un mare rahat. N-are nici un viitor. Vrea să dea vina pe altcineva.

– E nedrept, zise Costa furios. Luca e un poliţist bun, un poliţist cinstit. Ar face orice pentru tine, pentru mine, pentru oricine din Poliţie.

– Da, dar e *trecut.* E un om terminat şi eu n-am loc pentru unii ca el aici. Când se încheie chestia asta, poate să-şi ia tălpăşiţa la lins plicuri. Sau să-şi tragă o pensie şi să se îmbete până dă în primire, la Rimini. Cui îi pasă?

– Mie.

Faţa lui Falcone se acri din nou şi în colţurile gurii îi apărură cute de dispreţ.

– Atunci eşti un idiot. Zilele-astea va trebui să te hotărăşti de partea cui eşti. A câştigătorilor sau a rataţilor.

– O să-mi spui acelaşi lucru şi atunci când apare un taur tânăr şi îţi spune că eşti terminat? Da?

– Nu se va întâmpla niciodată una ca asta, zise Falcone apăsat. O să plec atunci când vreau eu.

Uită-te la el. Are cu patru ani mai mult decât mine, atât. Cine-ar crede? S-a dus. Nu mai e util nimănui. Nu mai are nici o putere asupra lui, iar omul trebuie să aibă aşa ceva. Dacă nu, altcineva i-o va lua sau, mai rău, va renunţa la tot şi va fi ca o frunză-n vânt. Asta face prietenul tău, şi pe deasupra puţin îi pasă unde se lasă dus.

Costa se ridică şi ieşi din cameră. Nu voia să mai audă nici un cuvânt în plus. Se duse la Rossi, care stătea tot la birou, şi-l bătu uşor pe umăr.

– Noapte bună, nene Luca.

– Ce s-a întâmplat cu tine, junior? spuse Rossi, uitându-se la el mirat.

– Sunt obosit şi vreau să mă bag în pat.

Un pufnet. Un şir de sunete ca de morsă care se îneacă. Costa era mulţumit. Mai avea o speranţă dacă putea să-l facă pe bătrânul poliţist să râdă.

– N-o lăsa să te bage în aşternut, zise Luca Rossi, dintr-odată foarte serios. Încă nu, îmi promiţi?

Nic coborî cele două etaje şi ieşi din clădire. Noaptea era umedă şi apăsătoare. Strada era aproape pustie. Cerşetorul de rigoare era postat la locul lui obişnuit, lângă cafeneaua de după colţ, aproape de garajul secţiei. Stătea ghemuit pe asfalt, cu capul între picioare, şi puţea de-ţi muta nasul din loc.

Capul bărbos, familiar, se ridică la auzul paşilor săi. Costa se opri şi îşi strecură mâna în buzunar.

– De ce faci asta? se răsti cerşetorul, pe jumătate beat. Mereu numai tu.

– Ce importanţă are? întrebă Costa, nedumerit. Doar sunt bani.

Faţa nu-i trăda vârsta. Ar fi putut avea treizeci de ani sau la fel de bine de două ori mai mult. Era pierdut deja, Costa ştia. Banii nu mai contau. Se duceau direct pe băutură, grăbeau inevitabilul.

– Cu tine nu-i doar atât. Cu ceilalţi e vorba numai de mărunţiş. Nici nu mă bagă în seamă şi-mi place aşa. Nu ca tine. Cu tine trebuie să-i câştig, trebuie să vorbesc, să fiu recunoscător. Ştii ce cred?

– Spune-mi. Era obosit mort şi-l durea capul.

– Pentru tine-o faci, nu pentru mine. E pentru liniştea ta, n-am dreptate? Ceva care te-ajută să dormi mai bine.

Costa se uită la grămada de zdrenţe de pe trotuar. Scoase o hârtie de o sută de euro, de zece ori suma obişnuită. Ochii vagabondului sclipiră în întuneric.

– O vrei?

Omul întinse mâna.

– Du-te-n mă-ta, zise Costa, apoi puse banii la loc în buzunar şi plecă spre garaj, auzind numai pe jumătate potopul de înjurături.

Era prima oară, după ani de zile, când nu făcuse al doilea dar. Falcone nimerise drept la ţintă.

TREIZECI ŞI OPT

La o jumătate de oră după ce Nic Costa părăsise epuizat secţia, Falcone îşi ridică privirea din hârtii şi zări silueta bine-cunoscută a lui Arturo Valena care se apropia tropăind. Era a doua oară când se întâlnea faţă în faţă cu vedeta de televiziune. Prima dată, prezentatorul fusese plătit să facă pe gazda la ceremonia de înmânare a premiilor poliţiei. Se achitase de această treabă cu un profesionalism sigur şi eficient care aproape justifica suma imensă pe care o umflase după aceea, fără nici o urmă de eleganţă.

Falcone era de părere că omul arăta fascinant. Era una dintre cele mai populare personalităţi ale televiziunii italiene. Lua interviuri oricui: politicienilor, starurilor de cinema, oamenilor de scenă. Avea o faţă lătăreaţă, aproape frumoasă şi o voce răsunătoare şi aspră. Toate frazele lui păreau că se termină mereu cu un semn de întrebare, ca şi când ar fi zis de fiecare dată "Chiar aşa?" În mod oficial avea patruzeci şi nouă de ani, dar se bârfea că vârsta era doar unul dintre numeroasele mituri care circulau în privinţa lui. Valena se născuse într-o mizerie cruntă, la Napoli, probabil cu cel puţin cincizeci şi cinci de ani în urmă, şi muncise pe brânci pentru a obţine slujbe neînsemnate în guvern şi în relaţii publice, până în clipa când i se dăduse şansa să-şi încerce farmecul în mass-media. Era cam acelaşi gen de avansare rapidă de care beneficiase şi Gino Fosse, care reuşise să plece de la ferma lui din Sicilia, poate cu ajutorul unor prieteni de aceeaşi teapă. După ce Valena îşi consolidase poziţia de comentator de frunte al unuia dintre cele mai populare

canale particulare, nu ezitase nici o clipă să critice politica guvernului şi, din când în când, să se întrebe dacă lupta împotriva "criminalităţii" nu încalcă într-un fel sau altul drepturile omului. Se amestecase puţin şi în politică, în calitate de membru al mai multor comitete, şi nu îşi ascunsese vederile de dreapta. Băiatul de mahala din Napoli ajunsese cineva, un personaj important în straturile superioare ale societăţii romane. Se căsătorise cu o contesă de mâna a doua, o femeie cu o faţă severă, plină de bani, care prefera să-şi petreacă majoritatea timpului la moşia familiei sale din Perugia.

Totul era o iluzie care putea fi susţinută numai la televizor. Camerele îl filmau din unghiuri avantajoase, luminile cădeau pe silueta lui în aşa fel încât să-i ascundă burta tot mai mare. Pregătirea minuţioasă a fiecărui interviu, replicile prompte şi sensibilitatea lui cultivată pe ecran, mai mult a unui actor decât a unui jurnalist, toate serveau pentru a-l ascunde publicului pe adevăratul Valena. Falcone percepuse toate acestea la festivitatea de acordare a premiilor, când omul făcuse greşeala să rămână prea mult după aceea, astfel că admiratorii apucaseră să stea de vorbă cu el şi fuseseră dezamăgiţi de ce descoperiseră. Valena trăia sub o mască şi avea grijă ca nimeni să nu tragă cu ochiul sub ea. De aproape, într-o conversaţie liberă, se dădea de gol, apărea drept ceea ce era, un păcălici nearticulat, ţâfnos şi nesigur. Şi respingător fizic. Omul era un gurmand vestit care se învârtise să fie invitat în cele mai rafinate restaurante din oraş. Acum plătea preţul. Talia i se îngroşase vertiginos, iar revistele remarcaseră imediat schimbarea. În ultimele luni îl porecliseră "Arturo Balena" şi fotografiile pe care le publicaseră încercau să o justifice. Apăruseră şi instantanee cu el la masă, cu farfurii cu *foie gras* şi altele şi mai şi îngrămădite în faţa lui, ghiftuindu-se singur. Apăruse şi un grupaj foto cu el lângă piscina unui hotel din

Capri, în compania unei blonde neidentificate. Stătea întins pe un şezlong şi se prăjea la soare, iar cărnurile lui revărsate aveau culoarea langustei fierte. Fotografiile acestea vânduseră un tiraj record. Într-un mod total neinspirat, Valena se plânsese autorităţilor şi insistase ca editorul foii de scandal să fie acţionat în justiţie conform legilor privitoare la intimitate. Rezultatul era previzibil. Acum era pe primul loc în listele de vânătoare ale paparazzilor, numai bun de tras în poză la orice oră şi în orice situaţie. Îl urmăreau pe scutere. Năvăleau în restaurantele unde mânca singur, la o masă discretă din spate. Arturo Valena devenise ţinta presei care descoperise în el subiectul spectaculos al personajului celebru în cădere liberă. Rating-urile emisiunii sale nocturne scăzuseră drastic. Se spunea chiar că urma să fie târât într-un proces nesfârşit şi foarte neplăcut referitor la folosirea suspectă a unor fonduri de stat de către oficialităţi corupte care mituiseră oameni din televiziune pentru a obţine timp în direct. Se afla în pragul prăbuşirii definitive din înalturile înstelate.

Falcone trase sertarul biroului şi scoase un set de copii ale fotografiilor descoperite în camera lui Fosse. În ele apărea un bărbat gras, cu pielea albă ca laptele. Nu i se vedea niciodată faţa, dar putea foarte bine să fie el. Deschise uşa biroului şi Valena se prăvăli transpirat pe un scaun.

Omul părea înspăimântat. Ochii lui căprui, lipsiţi de expresie, erau umezi. Gâfâia din greu.

– Vreau protecţie, spuse Arturo Valena printre gâfâituri. Mă auzi? Tocmai m-am întors de la Geneva, unde am avut spectacol. Am citit în avion ce i-a făcut nebunul ăsta sărmanei Vaccarini. Următorul sunt eu. Mă auzi?

Falcone îi oferi un pahar cu apă şi-i zâmbi, sperând să-l calmeze.

– Vă rog, spuse el. S-o luăm de la început.

– La naiba cu începutul, se repezi Valena. În trei sferturi de oră trebuie să fiu la ambasada Braziliei. Nu pot să contramandez. E un vernisaj de la care nu pot lipsi. Vreau protecţie, mă auzi? Sau trebuie să sun mai sus şi să vorbesc cu cineva care vrea să mă asculte?

Falcone împinse telefonul spre el.

– Cum? se răsti Valena.

– Sunaţi pe cine vreţi. Oricum mă vor pune pe mine să decid. Dacă nu aţi aflat încă, domnule Valena, toţi ofiţerii noştri lucrează la acest caz. Majoritatea păzesc oameni care au motive serioase să ceară protecţie. Trebuie să mă convingeţi că faceţi parte din această categorie.

– Tâmpitule! urlă Valena.

Transpira din belşug. Un miros neplăcut, o combinaţie de sudoare şi teamă începuse să se răspândească în micul birou.

Puse mâna pe receptor şi începu să dea telefoane. Falcone se uita la el, ştiind foarte bine cum se va încheia totul. Arturo Valena pricepea că o luase la vale, dar trebuia să măsoare singur cât de jos ajunsese. Nu exista cale de întoarcere. Viitorul nu-i rezerva decât anonimat şi neplăceri.

Încercă să vorbească cu şase oameni, cinci dintre ei cu vechi state în poliţie, iar ultimul, soluţia disperată, un ministru. Toţi erau "ocupaţi".

După ce ascultă şi ultimul refuz, trânti receptorul în furcă şi îşi îngropă capul în mâini. Falcone se întrebă dacă avea să înceapă să plângă, dar Valena îl scuti de această scenă. Omul era pur şi simplu stors până la epuizare de o spaimă cumplită.

– Domnule Valena, zise Falcone calm, pe un ton plăcut şi reconfortant, nu trebuie să vorbiţi decât cu mine. Nu spun că nu vă putem ajuta, ci doar că-mi trebuie un motiv.

Faţa lată, cu trăsături exagerate, se întoarse spre el.

– Ce vrei să ştii?

– Aţi avut de-a face cu doamna Farnese? O relaţie?

– Nu, răspunse sumbru Valena. N-aş spune aşa. I-am tras-o, atâta tot. Şi nici măcar n-a fost cine ştie ce. Atunci când ai o cocotă adevărată, aia măcar încearcă să se prefacă. Ea nu s-a obosit. Târfă mizerabilă! Nu ştiu de ce s-a mai deranjat.

Falcone dădu din cap. Iată, făceau progrese.

– Aţi angajat-o? Poate de la o agenţie?

– Vorbeşti serios? Doar n-am venit aici să mă insulţi. Sunt Arturo Valena. Eu nu angajez prostituate, nu am nevoie.

– Nimic din ce mi-aţi spus nu mă ajută, zise Falcone rece. De ce nu vă duceţi acasă, domnule Valena? Aveţi o vilă frumoasă aici. Aveţi bani. Angajaţi-vă un body-guard dacă vă simţiţi ameninţat.

– Un bodyguard, repetă Valena, pălind. Când e vorba de un maniac?

– Îmi trebuie mai multe informaţii. Cum aţi cunoscut-o? Ce s-a întâmplat?

– A fost un cadou, zise Valena închizând ochii. O recompensă, un premiu. Spuneţi-i cum vreţi. Cineva dorea ceva. Femeia a fost ca un pumn de mărunţiş lăsat pe masă.

– Cine? De ce?

– Poftim? mormăi Valena. Există deja unul care încearcă să mă omoare. Chiar crezi că vreau să fie doi?

– Nu e nevoie decât de unul, constată Falcone ridicând din umeri. Ce mai contează? Dacă îmi spui, trimit nişte oameni să-ţi ţină de urât. Dacă nu, vei ieşi de-aici singur-singurel. Făcu o pauză, îl privi atent şi observă că ochii lui erau morţi. Pentru mine e acelaşi lucru, Valena. Nu pot să-ţi sufăr emisiunea de rahat. Pute. Ca şi tine. Şi eşti atât de tâmpit, încât îţi închipui că mai ai greutate. Singura care ţi-a rămas e în colacul ăla de grăsime de pe burtă. Nu pricepi?

– Ticălosule, murmură Valena. Capul îi căzu din nou. Ticălosule!

– Aşa, spuse Falcone zâmbind. Acum am terminat şi cu asta. Putem trece la afaceri, mă rog frumos?

TREIZECI ŞI NOUĂ

După-amiaza târziu, maşina poliţiei o lăsase în faţa casei, unde o întâmpinase Bea, care plecase imediat după aceea. Vorbise foarte puţin şi parcă se ferise să i se uite în ochi. Ceva se schimbase la fermă, ceva între Marco şi Bea. Nu era doar povestea de la ştiri şi implicarea ei directă. Bea părea nervoasă, ca şi când se aştepta ca viaţa liniştită şi ordonată a fermei să se transforme brusc.

Sara făcu un duş, dormi un pic, apoi îşi puse nişte haine comode şi coborî să se uite la televizor împreună cu tatăl lui Nic. Când începu jurnalul de ştiri, bătrânul schimbă imediat canalul. Ea insistă că voia să-l urmărească. În fotoliul lui cu rotile, Marco se cutremură văzând detaliile macabre ale morţii Aliciei Vaccarini, intercalate între secvenţe cu o deputată zâmbitoare şi fericită filmată în timpul unor adunări publice. Când jurnalul se sfârşi, Marco Costa rămase multă vreme tăcut.

Sara se duse la bucătărie. În spatele casei, aproape de locul unde Gino Fosse aproape că-l omorâse pe Nic, un corb plutea deasupra tufişurilor îngălbenite care se întindeau până la Via Appia. Sara Farnese îi vedea aripile negre fâlfâind deasupra pământului uscat. La poartă erau câţiva poliţişti. Marco veni după ea şi se aşezară la masă să bea o cafea. Oraşul şi spaimele lui păreau să fi rămas în altă lume.

– Ai cunoscut-o? întrebă ea în cele din urmă, pentru că nu mai suporta tăcerea.

– Pe cine?

– Pe Alicia Vaccarini.

– A! Bătrânul Costa juca teatru. Mintea lui nu hoinărea niciodată, nici măcar când era obosit. Ne-am întâlnit o dată sau de două ori, părea o femeie plăcută. Dar Vaccarini a venit după epoca mea, înţelegi. În politică nu e bine să amesteci treburile personale. Îmi place să cred că am avut prieteni în tot spectrul, indiferent de partid. Dar Alianţa Nordică… n-a fost niciodată genul meu. Ticăloşii ăia cu minţi înguste s-au purtat foarte urât cu ea. Îi plăcea compania femeilor, şi ce-i cu asta? Cui îi mai pasă azi?

Era o remarcă deliberată, menită să o scutească de stânjeneală.

– Nu trebuie să spui asta pentru mine, Marco. A fost o prostie din partea mea. Nu mi-a plăcut. Nu vreau să mai repet greşeala.

– Vrei să spui că asta a fost tot? O simplă curiozitate?

Figura lui plină de cute o studie atent.

– Da, răspunse ea, ştiind că el era convins că minte.

– N-am înţeles niciodată ideea, zise el clătinând din cap. Că trebuie să încerci totul măcar o dată. Unde tragi linie? Nu rămâne mereu ceva de încercat de-a lungul drumului?

– Am spus că a fost o greşeală.

– Vorbeam în general, nu mă refeream la tine. Nu trebuie să crezi că totul se învârteşte în jurul tău, Sara. Numai copiii fac asta. Mi s-a părut mereu că viaţa ne cere concentrare şi profunzime. Că seamănă, dacă vrei, cu lumea ta universitară. Tu, probabil, crezi că e mai bine să ştii mult despre puţin decât invers. Aici, universitatea părea la fel de îndepărtată ca şi oraşul. La fel şi munca ei, care acum aparţinea parcă altei persoane, pe care nu o mai înţelegea şi nu o mai suporta.

– Bineînţeles.

– Eu zic ce cred despre majoritatea lucrurilor, continuă Marco. Mai bine fac o treabă bună referitoare la câteva lucruri şi las restul pe seama altora. Personal, aşa mi se pare logic.

Sara se uită prin bucătărie şi se întrebă dacă trebuia să umple golul apucându-se să facă ceva de mâncare. Văzuse ulei de măsline de calitate bună şi oţet balsamic pentru sosuri. Marco împinse fotoliul şi o apucă de mână, obligând-o să se oprească.

– Dar mie nu mi-e greu, zise el, pentru că am fost crescut aşa. Mi-a intrat în sânge. Pentru tine…

Lăsă cafeaua jos, întrebându-se dacă era bine să continue.

– Îmi pare rău, Sara. Nu e treaba mea, dar trebuie să-ţi spun ce am de spus. Nu înţeleg. Şi nici Nic. Ceea ce nu înseamnă că e greşit. E numai dificil. Nimeni nu te judecă. Nimeni nu crede cine ştie ce despre tine din cauza celor ce s-au întâmplat. Suntem doar… miraţi. Atâta tot.

– Şi aveţi impresia că meritaţi o explicaţie? întrebă ea pe un ton rece.

– Deloc, se retrase Marco, simţind că mersese prea departe. Nu datorezi nimic nimănui. E viaţa ta şi faci ce vrei cu ea.

– Exact.

– Numai că îmi vine greu să cred că asta te face fericită. Eşti inteligentă. Îi place omului să stea lângă tine.

Ochii ei verzi se deschiseră mari. Marco văzu limpede că era surprinsă.

– Nu ştiai asta, nu-i aşa?

Se duse la frigider şi-şi turnă un pahar de Verdicchio dei Castelli di Jesi din regiunea Marche. Vinul era tânăr şi parfumat. Marco o urmări, plin de invidie.

– Ţie ţi-e uşor, zise Sara în cele din urmă. E ceva natural, care nu poate fi învăţat pur şi simplu.

– Şi, mă rog, de ce nu? întrebă el. Crezi că eşti singura care a crescut orfană? Nici nu vreau să mă gândesc cât de greu este. N-aş dori asta nimănui. Dar nu trebuie să te consideri un punct fix în univers. Nimeni nu e aşa. Nici eu, nici Nic. Suntem în continuă schimbare, uneori spre rău,

alteori spre bine. Acum nu mai eşti cea care erai când s-au întâmplat toate astea, nu-i aşa?

– Iar tu ai impresia că o cunoşti pe vreuna dintre ele? îl apostrofă Sara cu prea multă asprime. Citi dezamăgire pe faţa lui Marco şi constată surprinsă că asta o făcea să se simtă vinovată.

– Cred că o cunosc pe una dintre ele mai bine decât îşi închipuie, răspunse el.

Mai turnă un pahar şi i-l oferi, dar bătrânul râse şi-l împinse departe de el.

– Te joci cu mine, constată el. Nu vreau vin, Sara. Din cauza medicamentelor pe care le iau mi se pare că totul e la fel. Vreau vechile mele gusturi, cele pe care mi le amintesc. E imposibil, nu le voi mai simţi niciodată. Nimeni nu mi le poate da înapoi. Şi-atunci ce rost ar avea?

Femeia turnă vinul în sticlă şi îi dădu în schimb un pahar cu apă.

– Nu aştepta până e prea târziu, zise el. Regretul are gust de oţet, dar poate să te otrăvească ani şi ani. Ai văzut-o pe Bea când ai venit? Cum ţi s-a părut?

– Derutată, cred.

– Nu surprinsă? Am invitat-o să ia masa cu noi în seara asta. Ce mi-ai spus aseară m-a convins că aşa ar trebui să fac. E uşor să iei oamenii de buni, cu atât mai mult când îi ştii de multă vreme. Suntem nişte fiinţe leneşe, căutăm varianta cea mai comodă.

– Deci ai invitat-o pe Bea pentru binele ei? întrebă ea, pe jumătate sarcastică.

– Nu, zâmbi Marco, acceptând critica. Recunosc, şi pentru binele meu. E o femeie frumoasă. Nu-mi vine să cred că n-am observat asta până acum. Am uitat că în viaţă ai nevoie din când în când şi de surprize. Iar acum e o ocazie specială, dacă stau să mă gândesc.

Afară se auzi huruit de motoare, apoi vocile poliţiştilor de la poartă. Cineva sună şi bătrânul se uită la ea

întrebător. Sara deschise uşa şi rămase câteva clipe nemişcată, ameţită de parfumul florilor, nenumărate buchete în braţele a două femei de vârstă mijlocie, cu aspect plăcut, care discutau aprins şi păreau gata să se apuce de treabă.

PATRUZECI

Când Falcone puse mâna pe el, Rossi depăşise deja cu trei ore ieşirea din tură. După zâmbetul inspectorului, putea spune că nu erau veşti bune.

– Ore suplimentare, declară Falcone.

– Pe bază de voluntariat, îmi închipui?

– O să însoţeşti o vedetă. Ar trebui să-mi plăteşti tu mie.

Rossi îl văzuse pe Arturo Valena intrând în biroul lui Falcone. Nu-l putea înghiţi pe individ.

– Dumnezeule… oftă el.

– Floare la ureche. Trebuie să-l duci la Ambasada Braziliei din Piaţa Navona. După o jumătate de oră, nu mai mult, îl însoţeşti acasă. În jur de unsprezece trimit pe cineva să preia ştafeta.

– Ce drăguţ! E şi el pe listă? Altul despre care nu ne-a spus nimic?

– Aşa se pare.

– Ce gusturi… zise Rossi clătinând din cap.

– Păcat că Nic s-a dus acasă. Aş putea să-l chem înapoi, zise Falcone, aruncând o privire prin birou ca să vadă cine era de serviciu.

Rossi ştia perfect ce joc avea de gând să joace: voia să-l potcovească pe puşti cu un alt fost amant pe care Sara uitase să-l pomenească. Nu putea să-i permită aşa ceva.

– Vorbeşti serios? Băiatul e pe jumătate mort.

– Aşa e, dar are nevoie de o lecţie. Înţelegi, nu?

– Ce să înveţe? Toate vechile şmecherii pe care noi le ştim şi le iubim atât? Poate are impresia că nu sunt cine ştie ce. Şi poate că are dreptate.

Rossi se săturase de Falcone. Nu mai dădea două parale pe slujbă.

– Nu te mai potriveşti aici, grasule. Au trecut doar trei zile şi a devenit evident.

– Ar trebui să mă simt jignit... *domnule inspector?* Falcone se uită pe fereastră şi reflectă liniştit, ca de obicei în astfel de situaţii.

– La vârsta asta nu prea îţi iese o pensie ca lumea. Ar fi trebuit să rezişti mai mult.

– Viaţa nu înseamnă doar bani. Pot să te rog ceva? Barba argintie coborî în semn de încuviinţare.

– Scoate-l pe puşti din cazul ăsta. Îl depăşeşte şi el nu-şi dă seama.

– Mi se pare că s-a descurcat al naibii de bine. Sincer să fiu, a descoperit mai multe decât tine.

– Mda. Rossi se întrebă cât de departe putea merge. A descoperit nişte chestii care stăteau acolo bine mersi şi-l aşteptau, nu-i aşa? Nu vreau să-l văd şifonat. Cu mine n-ai decât să faci ce vrei, dar asta nu accept. Pricepi?

– Ieşi dracului de aici. Ia-l pe Cattaneo în locul lui. Rossi oftă din nou. În trei zile ajunsese să constate că omuleţul acela nesărat din Bologna era cel mai puţin căutat detectiv din secţie: încet la minte, plicticos şi un palavragiu fără limite.

– Cu cât pleci mai repede, cu atât mai repede problema va ajunge în cârca altuia.

– Şi puştiul?

– O să mă gândesc.

– Bine, zise aspru Rossi şi se duse la biroul lui Cattaneo pentru a-i împărtăşi veştile.

– Arturo Valena?

Cattaneo avea treizeci şi ceva de ani, celibatar, fără vicii. Îşi cumpăra costumele, cămăşile şi pantofii în câte trei exemplare de la Standa[6], pentru că aşa obţinea o reducere şi scăpa de efortul inutil de a alege altceva în fiecare zi.

Tura lui începuse cu o oră mai devreme, ceea ce însemna că exploda de energie şi era gata s-o consume în conversaţii inutile.

– Vrei să spui *Arturo Valena?* De la televizor?

– Numai să nu-i ceri un autograf, zise Rossi. Nu cred că aş putea suporta şi asta.

– Hai, se plânse Cattaneo. Nu e pentru mine, pricepi. E pentru băiatul lui frate-meu. E mort după tip.

– Câţi ani are puştiul? Doisprezece?

– Unsprezece.

– Şi se uită la emisiunea lui Valena?

– Păi, toţi ne uităm.

– Dumnezeule mare! Sărmanul copil va fi marcat pe viaţă. Poţi să mergi şi să vorbeşti în acelaşi timp?

Cattaneo se bosumflă, îşi luă haina şi-l urmă pe Rossi la uşă, unde se întâlniră cu Valena şi coborâră toţi trei la maşină. Detectivul din Bologna vorbise fără o clipă de pauză tot drumul. Înainte chiar să fi ieşit din clădire, Rossi citi în ochii lui Valena că şi el îl ura pe Cattaneo.

PATRUZECI ŞI UNU

Fata dormea, iar Gino Fosse se simţea ciudat. Făcuseră dragoste, cu întreruperi, timp de două ore, şi nu-l întrebase niciodată ce vrea, dar cumva ştiuse mereu. Acum Irena stătea ghemuită lângă el, pe patul ieftin, cu saltea tare. Cu gura pe jumătate deschisă, părea mai tânără, aproape un copil. Neoanele roşii şi albastre de afară pâlpâiau ritmic, aruncându-i dungi palide pe faţă. Gino le urmări cu degetele. Părul fetei era curat, moale şi suficient de parfumat pentru a acoperi izul de sudoare şi sex care umplea încăperea.

Nu dormise niciodată cu o femeie până atunci, nu aşa. Ele veneau şi plecau. Nu ştia ce înseamnă să închizi ochii şi să le găseşti tot acolo când te trezeşti. Într-un anume fel nu părea adevărat, era ca o scenă dintr-un vis care avea să i se scuture imediat din memorie. Apoi ea se mişcă, deschise ochii şi zâmbi.

Fără ca el să-i ceară asta, Irena se ridică şi-l sărută blând pe buze.

– Eşti nebună.

– De ce?

– Pentru că te porţi aşa. Ca şi când… am fi împreună. Fata îi atinse părul negru, apoi degetele ei i se plimbară pe obraz.

– Şi ce-i rău în asta?

– Tu eşti doar o târfă. Iar eu… sunt nimic.

Fata îşi ţuguie buzele şi Gino îşi spuse că nu avea mai mult de şaptesprezece sau optsprezece ani.

– Asta nu înseamnă că nu poţi iubi, nu? Unde scrie asta?

Undeva, se gândi el. În cărţile pe care le-au scris ei. Nu erau cuvintele lui Dumnezeu. Chiar şi Dumnezeul cel vechi, cel crud şi aspru, înţelegea imperfecţiunea lutului căruia îi dăduse cândva formă. Totul făcea parte din călătoria pe care fiecare om trebuie s-o ducă până la capăt, o călătorie de neevitat, deşi mulţi încercau s-o ignore. Aici fata avea dreptate: nicăieri nu scria că vreunuia dintre ei trebuie să i se refuze ceva.

– Câţi bani ai? întrebă ea.

– De ce?

– Am putea pleca. Am putea ieşi din groapa asta. Am putea merge la mare, Gino. Cineva mi-a spus că e frumos acolo. Totul e curat şi proaspăt şi nu vezi nimic din mizeria asta care ne distruge.

– Chiar *eşti* nebună, zise el şi se pomeni râzând. Şi ce-o să facem când ajungem acolo?

– Dragoste.

Neonul îi pictă din nou un curcubeu de culori în păr. Câteva clipe Gino râse iar, fără să vrea.

– Şi pe urmă?

Umerii ei mici, perfecţi, se ridicară. Îi zâmbi şmechereşte. Nu-i pasă de dinţii ei urâţi, constată el.

– Orice. Mergem cu valul. Nu contează… Adică ne lăsăm duşi de val.

Gino încercă să analizeze situaţia. Ei îi dăduseră fata. Aşadar putea să-i recunoască. La un moment dat avea să primească o vizită de la poliţie. Nu era greu de ghicit ce soluţie vor alege.

– Nu am fugit niciodată. N-am avut ocazia să fug.

– Adică faci mereu ce ţi se spune? zise ea, cu faţa luminată de surpriză. Ei zic una, ei zic alta.

– Ei sunt oameni importanţi, Irena. Iar eu sunt prea neînsemnat…

Mâna fetei se mişcă pe furiş şi-i apucă penisul, care crescu şi se întări repede între degetele ei firave.

– N-aş zice asta. Hai să o luăm din loc, Gino. Să plecăm, oriunde.

Fosse simţi cum i se accelerează respiraţia. Încercă să-şi amintească de câte ori făcuseră dragoste. Era ameţit, incapabil să se concentreze.

În clipa următoare sună telefonul. Gino Fosse o împinse şi se întoarse să răspundă. Tot timpul cât el vorbi, fata se uită posomorâtă în jos, la aşternuturile umede. Convorbirea dură trei minute. Cineva îi spunea ce să facă.

– Trebuie să plec, o anunţă el după ce termină.

Începu să se îmbrace. Apoi se uită într-una din sacoşele pe care le adusese, una mare. Irena aruncase o privire în ea când el se dusese la baie, întrebându-se dacă ţinea bani acolo. Nu găsise decât fleacuri. Farduri de teatru, recuzită de scenă. Aiureli. Şi ceva la fund. Ceva cenuşiu, din metal, la care nu voia să se gândească, un obiect pe care nu voia să-l vadă din nou.

Gino Fosse se aşeză pe un taburet din lemn, lângă fereastra luminată de firma de-afară, fără s-o mai bage în seamă. Când se ridică, îi ordonă să se dea jos din pat şi smulse de pe saltea cearşafurile şifonate şi pătate. Irena se aşeză pe canapea şi se uită la el.

– Am putea merge cu trenul, spuse ea, aproape implorându-l. Am putea merge oriunde. Am putea ajunge în Franţa sau în Spania.

El luă o foarfecă şi începu să înţepe cearşaful. Când termină, se aplecă şi îi mângâie părul.

– Dar am rămâne ceea ce suntem acum, Irena. Nu poţi să fugi de tine însuţi.

– Spune, vrei să ies să fac nişte ture cât eşti plecat? întrebă ea iritată. Sau să stau aici, ca orice muiere proastă care-şi aşteaptă bărbatul?

Gino Fosse părea şocat de reacţia ei. Voia să rămână. Scoase nişte bani din buzunar.

– Du-te şi cumpără o sticlă de şampanie. Mâine, îţi promit, o să fie o zi specială.

Faţa ei se lumină, deveni atrăgătoare, ba chiar frumoasă. Fata era însă proastă. Aici nu era vorba de el. Ea avea nevoie de ceva de care să se agaţe, ceva care să-i schimbe viaţa.

Când fata îl sărută pe obraz, îi simţi mirosul dinţilor neîngrijiţi.

Gino Fosse ieşi afară, în noaptea înăbuşitoare, cu punga atârnată pe braţ. Aerul mirosea acru din cauza gazelor de eşapament. O luă pe una dintre aleile murdare care porneau din spatele gării. Peste tot, beţivi, prostituate şi dealeri de droguri.

Apoi o dubă de culoare închisă şi un bărbat aşteptând alături. Era îmbrăcat într-o uniformă. Părea că trăsese câteva pahare. Gino Fosse se apropie de maşină. Acum o recunoscuse. Din spate de auzea zgomot de animale care se zbăteau. Hingherul mai ţinea încă laţul într-o mână, iar în cealaltă o sticlă cu bere, pe care o îndreptă neîndemânatic în direcţia lui Fosse.

– Ce slujbă! spuse el, poticnindu-se în cuvinte. O slujbă tâmpită şi plicticoasă. Ai idee de câte ori m-au muşcat potăile-astea mizerabile?

Până atunci nu omorâse nici un om nevinovat. Dar acum ştia că nu există o asemenea fiinţă. Cu toţii împărţeau aceeaşi vină. Aceeaşi ruşine. Era o dovadă de slăbiciune să excluzi pe cineva.

– De câte ori? întrebă el. Omul ridică trei degete.

– Îmi pare rău, zise Gino Fosse şi scoase cuţitul din buzunar. Lama străluci în lumina lunii. O rază argintie fulgeră pe faţa hingherului care, dintr-odată treaz, se uită o clipă la omul din faţa lui, apoi se întoarse şi o luă la fugă cu o viteză neaşteptată. Fosse îl urmări cum alerga disperat pe stradă şi se întrebă dacă era cazul să se ia după el. Din dubă se auzi un scâncet slab. Se uită printre

zăbrelele ferestrei, singurul loc prin care intra aer. Maşina puţea a fecale şi urină de câine. Câteva perechi de ochi sclipeau în beznă. Animalele mârâiră. Prea mare efortul, se gândi. Existau alternative mai profitabile şi mai potrivite pentru seara respectivă.

PATRUZECI ŞI DOI

Când Nic Costa ajunse la fermă, o clipă i se păru că făcuse o călătorie în timp. Casa răsuna de glasuri: al tatei, al Sarei şi al unei Bea surâzătoare care, atunci când el intră, se juca veselă cu căţelul ca şi când semnaseră în mod neaşteptat un tratat de pace. În toate camerele de jos văzu flori: trandafiri şi crizanteme, dalii şi irişi luminoşi. Mirosul lor puternic plutea peste tot. Bea şi Sara beau şampanie, iar Marco apă minerală. În bucătărie se mai aflau două femei, angajate pentru seara respectivă, care tocmai terminau de aranjat un bufet rece extravagant, de genul celor pe care mama le reuşea atât de bine. Platouri cu legume la grătar lucind de ulei de măsline stăteau pe masa din sufragerie alături de creveţi şi languste, *bresaola*[7] şi o mare varietate de brânzeturi. Închise ochii o clipă ca să fie sigur că nu era un vis. Când îi deschise din nou, Marco stătea în faţa lui, în scaunul cu rotile, tot cenuşiu şi cadaveric, dar cu un zâmbet mai larg decât îşi amintea Nic să fi văzut în ultimul timp.

– De ce faci mutra asta atât de posomorâtă, fiule?

– Tocmai… murmură el. Am uitat de vreo zi de naştere?

Marco dădu din mâini, apoi făcu semn unei femei să toarne un pahar de şampanie.

– E nevoie mereu de un motiv? Nu crezi că pur şi simplu m-am săturat să fiu atât de nefericit? Chestia devine enervantă după o vreme. Şi toate rahaturile din lumea largă. Munca ta. Sara…

Marco aruncă o privire peste umăr la femeile care pălăvrăgeau în camera de zi. Câinele se aşezase la picioarele lui Bea.

– Orice ar spune faptele despre ea, eu cred că e o femeie bună. Numai că nu-şi dă seama de asta.

– Ştiu. Nic ezită, pentru că nu voia să rupă vraja. Din cauza asta mi-e atât de greu s-o înţeleg.

– La naiba! zise Marco. Cum poţi să înţelegi pe cineva până nu ajungi să-l cunoşti? Îţi faci probleme degeaba. Vrei ca totul să fie categorisit şi împachetat frumos înainte să te atingi de ceva. Ia-o mai blând, Nic. Bucură-te de tot ce poţi atâta timp cât se află acolo, la îndemână.

Fiul ridică un pahar de şampanie spre tată:

– *Salute!*

– Şi ţie, fiule. Aşa… Marco ciuli urechile. Recunoşti sunetele?

Femeile pălăvrăgeau în continuare. Câinele cerea atenţie, vocile stârneau ecouri între pereţii de piatră ai fermei. Nic ştia ce voia Marco să spună.

– Da.

– Câţi ani au trecut de când n-am mai auzit asemenea zgomote aici? Opt, pentru că tu ai fost ultimul care a plecat de acasă. O casă are nevoie de oameni şi de gălăgia lor, altfel moare. Asta mi-a lipsit tot timpul. O să te înregistrez în secret şi-o să te ascult când eşti plecat. Dacă eşti în stare să faci toate astea, poţi să crezi că vei trăi veşnic.

Lui Nic îi venea greu să-şi desprindă privirea de la femeile din camera cealaltă. Sara era foarte liniştită şi arăta minunat. Şi Bea părea transformată, ca şi când faptul că fusese invitată din nou să-şi petreacă timpul liber cu Marco reprezenta cel mai mare compliment pe care-l putea primi.

– Şi Bea? întrebă el.

– A meritat, asta-i tot. Sunt un prost, Nic. Ar trebui să afli acest adevăr despre tatăl tău. Nu m-am priceput niciodată să văd ce e în sufletul oamenilor. Era talentul mamei tale. De la ea l-ai moştenit şi tu.

Cei patru se aşezară la masă în perechi şi admirară festinul. Apoi femeile de la agenţie aprinseră lumânările mari, vechi, pe care Marco insistase să le pună peste tot la parter, şi stinseră becurile. Le plăti, le mulţumi de mai multe ori şi le conduse la uşă. Ferma arăta acum ca un brad de Crăciun. Acolo unde lumina blândă nu ajungea, se întindeau umbre adânci, amestecate cu nuanţele naturale ale mobilei vechi, cu rozul perdelelor şi ocrul pereţilor.

– Un toast! ceru Marco. Ai avut dreptate, Nic. E o zi de naştere, dar a cui?

Se uită la Bea şi la Sara, care nu ştiau nici ele răspunsul.

– Renunţ.

Marco ridică paharul spre câine. Nedumerit, Pepe îşi puse labele pe genunchii bătrânului şi primi drept recompensă o felie de pastramă.

– A lui, bineînţeles. L-am cumpărat la trei luni după ce a murit mama ta. Avea opt săptămâni. După calculele mele, asta înseamnă că azi face zece ani şi nu accept să fiu contrazis. Cel mai puţin să mă contrazică el.

– Pentru Pepe! zise Sara, iar Nic repetă, bucurându-se de răceala vinului.

– Şi pentru înţelepciunea câinilor, adăugă Marco. Care o întrece pe a noastră, chiar dacă nu ne dăm seama.

Bea aruncă o privire plină de îndoială la căţelul care se uita drăgăstos la Marco.

– Afirmaţia asta necesită o explicaţie.

– Cu siguranţă că nu. Gândeşte-te la noi, oamenii. Ne îmbolnăvim de grijă din cauza unor evenimente pe care nu avem cum să le controlăm. Stăm mereu cu ochii la ceas, întrebându-ne ce ne va aduce ziua de mâine. Ce griji are un câine? Numai prezentul. Va fi iubit? Va fi hrănit? Nu se gândeşte niciodată la mâine, la faptul că toate au un sfârşit. Nu-l interesează decât "acum" şi "aici", şi trăieşte acest prezent cu mai multă pasiune decât ne putem noi închipui.

– Iar asta e o dovadă de înţelepciune? întrebă Sara.

– Absolut, insistă Marco. Nu omenească, dar îi foloseşte câinelui foarte bine. Şi e o lecţie pentru noi. Nic, îţi aminteşti ce s-a întâmplat după ce l-am luat?

Nic se jucă un pic cu o bucată de mozarella de bivoliţă, apoi umplu paharele. Marco gustă şi el puţin vin.

– Te rog, nu mă face să mă simt penibil cu poveşti din copilărie. E cea mai crudă şmecherie pe care o poate folosi un părinte.

– Nu de data asta. Acum e ceva pur informativ. Omul trebuie să fie mereu gata să primească informaţii.

– Despre ce e vorba?

– Despre viaţă şi moarte, răspunse amuzat Marco. Ce altceva mai există?

PATRUZECI ŞI TREI

Era imposibil să te mişti din cauza trupurilor înghesuite. Toţi turiştii din oraş păreau să fi migrat în Piaţa Navona. Rossi cercetă oceanul de feţe inexpresive, mulţumit că Valena fusese suficient de inteligent încât să ţâşnească direct în ambasadă şi să nu se oprească pentru autografe ori să atragă atenţia paparazzilor. Borfaşii mărunţi ieşiseră în haite, atraşi de perspectiva poşetelor nepăzite şi a unor câştiguri uşoare. Rossi recunoscuse vreo doi după o singură verificare a pieţei. Văzuse şi doi poliţişti la datorie, doar atât. O ruşine. Vânzătorii ambulanţi făceau ca de obicei presiuni asupra hoardei de vizitatori, etalându-şi obişnuita marfă de doi bani: felicitări şi suveniruri ieftine, invitaţii la "cluburi de noapte" şi tot felul de fleacuri de provenienţă dubioasă.

– Îmi place aici, zise Cattaneo. Asta înseamnă să trăieşti la Roma.

– E un bazar, se strâmbă Rossi la el. Disneyland. De fapt, nu era chiar aşa. Ştia suficientă istorie pentru a-şi da seama. În timpul zilei, când locul era pe jumătate gol, arăta splendid. Avea încă forma ovală a vechii arene romane peste care fusese construită piaţa. Îşi putea imagina perfect carele întrecându-se acolo. Mai era apoi marea fântână a celor patru fluvii a lui Bernini, care părea să fi construit de unul singur cam jumătate din Roma. Nu-l deranja piaţa. Ar fi putut chiar să-i placă. Oamenii erau problema. Prea gălăgioşi, prea mulţi, îl împiedicau să se concentreze mai ales acum, când era foarte obosit. Dacă Gino Fosse voia să-l atace pe ticălosul de la televiziune – dacă îi venea pur şi simplu ideea să urce treptele

ambasadei atunci când îl va vedea plecând şi să-i vâre o armă în figură – doi poliţişti nu puteau face nimic să-l oprească. Singura consolare, se gândi Rossi, era că omul nu procedase niciodată aşa. Ar fi fost prea direct, prea prozaic. De fiecare dată când omorâse pe cineva, Fosse făcuse o declaraţie despre sine însuşi, spusese: "Mă vedeţi? Sunt altfel, sunt inteligent şi vă pot trimite la dracu' aşa cum nici nu vă imaginaţi".

– Uită-te acolo? zise Cattaneo, cu gura căscată de încântare.

O cohortă de statui umane. Rossi văzu cel puţin opt, fiecare acoperită cu pudră albă, cocoţată pe o cutie răsturnată, înconjurată de un decor sărăcăcios şi încercând să scoată ceva bani de la turişti. Muncă cinstită, se gândi el. Prima dată când văzuse şmecheria asta i se păruse chiar foarte amuzantă. Curând, apăruseră peste tot şi inspiraţia le cam secase. În clipa aceea erau în piaţă două Statui ale Libertăţii, o Mona Lisa, un extraterestru fluorescent şi câteva figuri clasice romane în togă, ţinând nişte papirusuri în mâini, toate nemişcate în pătratul uriaş al pieţei, încercând să nu clipească. Cea mai apropiată, care se afla la mai puţin de trei metri de el, acoperită tot cu pulbere albă, presărase din belşug aceeaşi substanţă pe un cearşaf murdar aruncat pe umeri şi pretindea că e Iulius Caesar sau un personaj din aceeaşi tagmă. Nu, îşi zise Rossi, nici gând. Omul avea păr des şi o faţă tânără, atrăgătoare. Caesar era chel şi purta o cunună de lauri. Tipul venise la nimereală, sperând să câştige câţiva bănuţi. Poate chiar îl interpreta pe Brutus, deşi părul era cam lung pentru rolul acesta. Şi se mai înşela într-o privinţă. Pur şi simplu stătea acolo şi nu-şi mişcase nici un muşchi de minute bune. La un moment dat trebuia să te dai de gol. Trebuia să-i laşi pe oameni să vadă că e un joc – să le faci cu ochiul sau chiar să-i atingi – pentru că exact acelea erau mişcările care-i convingeau să vâre mâna în buzunar. Dacă

nu te mişcai deloc, spectatorii plecau. În fond, era vorba de distracţie.

Rossi se uită mai bine la Brutus. Fraierul chiar nu pricepuse. Nu se mişca deloc. În curând va cerşi pentru un bilet de metrou, în speranţa că lipsa de experienţă îi va atrage simpatia trecătorilor.

– Uită-te la Mona Lisa aia, zise Cattaneo apucându-l de braţ. La cum arată… O să ia ceva bani…

Rossi aruncă o privire la silueta zveltă, în rochie neagră, cu capul încadrat de o ramă aurită. Se afla doar la câţiva metri de Brutus.

– E bărbat, l-am arestat odată pentru că buzunărise pe cineva, zise Rossi.

– Mă iei la mişto? se minună Cattaneo. Vrei să spui că e homo?

– Nu, mormăi Rossi, exasperat. N-o lua chiar aşa. Cu asta se ocupă, ceea ce nu înseamnă că-i homo.

Oamenii interpretau mereu lucrurile astea greşit. Aparenţele înşală. Uneori aşa şi trebuie. Ideea îl preocupă un timp, dar era prea obosit pentru a se concentra asupra ei.

– Unde naiba e tipul ăsta? Se uită la ceas. A spus o oră. Şi a trecut…

Nu-şi amintea cât timp se scursese de când Valena urcase treptele de marmură ale ambasadei. I se părea că foarte mult.

– Cincizeci şi opt de minute, preciză Cattaneo. Încă nu e momentul.

Rossi înjură în sinea lui. Detesta precizia lui Cattaneo. Apoi se întoarse spre uşă. Silueta umflată a lui Valena tocmai ieşise, dând la o parte pe oricine îi stătea în cale.

– Se pare că stă la fel de prost cu ora ca şi mine, zise Rossi. Ar fi putut rămâne încă o sută şi douăzeci de secunde în societatea aia selectă.

– Mda, îl aprobă Cattaneo, văzând acum doar spatele lat al lui Rossi, care pornise deja în întâmpinarea lui Valena.

Omul se oprise pe trepte, nervos. Pe pieptţii cămăşii albe avea pete de mâncare. Mirosea a băutură. Şampanie, probabil, îşi spuse Rossi.

– Ce fel de protecţie e asta? întrebă Valena. Ar trebui să aveţi grijă de mine în fiecare secundă când sunt afară.

– Scuze, zise Rossi, remarcând că între timp Cattaneo ajunsese lângă el. N-am vrut să vă încurcăm.

– Idioţilor! strigă Valena. Avea ochii foarte tulburi şi Rossi se întrebă dacă era vorba numai de alcoolul care-i curgea prin vene. Poate că adăugase şi ceva pulbere albă pentru a-şi face viaţa mai veselă.

– Vă aşteaptă maşina, domnule, zise el făcând o plecăciune.

Amândoi îl admirară în timp ce se rostogolea spre parcare. Blestemând, Rossi îl ajunse din urmă şi rămase în dreapta lui, aşa cum se presupunea că trebuie să facă. Pur şi simplu nu gândea limpede. Era epuizat. Cattaneo făcu acelaşi lucru pe partea cealaltă. Începură să înainteze tot mai repede, îndreptându-se spre latura opusă a pieţei, unde Rossi lăsase maşina. Cattaneo puse o mână pe braţul lui Valena. Vedeta se opri şi întoarse capul spre dreapta, apoi spre stânga. La ce s-o gândi, zău aşa, se întrebă Rossi. Sigur că are ceva în venele alea pline de grăsime.

– Fă onorurile, lătră Cattaneo.

– Ce?

Rossi îşi promise în sinea lui că odată şi-odată va da cu el de pământ. Prea îl scotea din sărite.

– Uite, ăsta e bun, dă-i ceva, pentru numele lui Dumnezeu. Uite…

Aruncă nişte monede, sub privirea uluită a lui Valena. Statuia vie, cea care semăna cu Brutus, dar avea părul prea lung, zâmbi şi prinse banii în pălăria ieftină. O ţinea

cu degetele de bor, clătinând-o pentru a-i îndemna să-i dea mai mult.

– Dumnezeule, exclamă Rossi şi băgă mâna în buzunar fără să vrea, întrebându-se cum erau posibile aceste reacţii instantanee şi de ce nu le dădea nimeni mai multă atenţie.

Brutus stătea încă pe ladă, rânjind ca un prost. E total nereuşit, îşi aminti Rossi, deci e o crimă să-i dai bani.

Scoase totuşi câteva monede şi i le aruncă în pălărie. Ciudat. Statuia continua să zâmbească la fel de tâmp, ca şi cum nu era vorba de bani.

– Gata, zise Rossi, încercând să-i găsească în mulţime pe poliţiştii în uniformă şi constatând încă o dată că nu erau niciodată acolo când aveai nevoie de ei. Nu mai primeşti nimic. Acum şterge-o, sau o să-mi sară muştarul.

Brutus dădu din cap, încă surâzând. Deodată, lui Luca Rossi îi îngheţă sângele în vine. Mutra individului îi era oarecum cunoscută. Ştia asta, nu precis, dar suficient pentru a-l face să-i acorde mai multă atenţie.

PATRUZECI ŞI PATRU

Cum spuneam, continuă Marco, am cumpărat câinele în circumstanţe triste. Nici măcar nu-mi mai aduc aminte cine a avut ideea. Am vorbit foarte puţin pe marginea acestui subiect.

Nic nu-şi găsea locul pe scaun. Nu dorea să readucă la viaţă acele amintiri. Trecutul, acest trecut, era dificil şi dureros. Din când în când îi poposea în minte nechemat şi îi arăta drumul spre viitor. Sara se uita la el şi bănuia ce simte. Îi atinse uşor mâna.

– Cum spuneam, iată-mă într-o bună zi vorbind cu omul care vindea câinele, îndrugând tot felul de prostii fiindcă nu ştiam ce să întreb. Nu ştiam nici măcar dacă era o hotărâre bună sau nu. Bătrânul, care avea o bucată de pământ ceva mai jos pe şosea, era un ticălos posac şi s-a uitat la mine ca şi când aş fi fost bătut în cap. Ceea ce şi eram în ochii lui, cred, dar pentru mine totul era atât de nou… Repeta întruna "E un câine", de parcă asta ar fi explicat tot.

Îşi schimbă poziţia pe scaun, gândindu-se la ce trebuia să spună în continuare.

– L-am adus acasă într-o haină. Pe drum a făcut pipi şi caca în ea. În prima noapte a scheunat întruna şi nici unul dintre noi n-a reuşit să adoarmă.

– De asta îmi aduc aminte, interveni Nic.

– În a doua noapte a plâns mai puţin. Într-a treia, deja dormea aici, în bucătărie, pentru că începuse să se obişnuiască cu ea. Pe-atunci la fermă nu stăteam decât Nic, Giulia şi cu mine. Marco Junior plecase la colegiu. Eram trei oameni ameţiţi de durere, înverşunaţi, convinşi

că lumea ne făcuse o nedreptate. Eram animaţi de o furie oarbă şi stupidă, complet inutilă. Şi iată că un căţel ne cerea să avem grijă de el, să-l iubim, să-i oferim cât de multă atenţie posibil, zi şi noapte. Şi ce-ai făcut tu, Nic?

– I-am dat ce ne cerea, răspunse el. La fel şi Giulia. Şi tu, dar mai puţin decât noi, dacă vrei să ştii. Deşi în ochii lui tu ai fost mereu şeful. Unele lucruri nu se schimbă.

– Era doar vârsta, zise Marco dând din cap. Pe tine te iubea. Dacă ar avea destul creier să-şi aducă aminte şi puterea să joace toate jocurile acelea din nou, te-ar iubi la fel şi acum.

Tata avea dreptate în privinţa asta. Nic petrecea ore în şir în compania câinelui, plimbări lungi de vară pe câmpurile pline de flori şi de zumzet de albine. În locurile acelea încântătoare vorbea cu animalul ca şi când ar fi fost un om. Erau de nedespărţit. Apoi el crescuse, iar câinele îmbătrânise. Timpul le jucase şi lor aceeaşi farsă crudă.

– Într-o zi, continuă Marco, am venit acasă. Era puţin înainte ca Nic să termine şcoala şi să plece la colegiu şi am impresia că asta îl neliniştea. Dar mai era şi altceva. Ţii minte?

Ţinea şi ar fi vrut să-l împiedice cumva pe Marco să continue.

– Îmi aduc aminte, dar e chiar…

– Nic era aproape la fel de necăjit ca în ziua când murise mama lui. Se gândea la căţel, un animal cu o viaţă de… să zicem, zece, doisprezece, poate treisprezece ani… Ajunsese să înţeleagă că într-o zi, nu prea îndepărtată, Pepe va dispărea. Nu într-o viaţă omenească, ci într-una canină, care nouă ni se pare atât de scurtă. Vasăzică s-a gândit… La ce, Sara? Hai, tu eşti ghicitoarea în stele, spune-ne.

Femeia se uită la Nic, întrebându-se dacă avea să-l pună într-o situaţie penibilă. Răspunsul era evident. Şi explicabil, în acelaşi timp.

– S-a gândit că n-are sens să ai un câine. Să începi să-l iubeşti, să vrei mereu să-l ai în preajmă când ştii foarte bine că într-o zi va muri, mult prea repede.

– Şi are dreptate? insistă Marco, privind-o atent.

– Nu cred că există un răspuns corect şi unul incorect la întrebarea asta, zise ea prudentă. Pot să înţeleg punctul lui de vedere. Pot să pricep de ce gândea aşa.

– Uită-te la ei, Bea! Uită-te la tineri! Cu ce-am greşit oare că i-am crescut aşa?

Femeia se uită la amândoi, uimită.

– Sara, Nic, voi chiar credeţi asta? Nu-mi plac câinii, până şi animalul ăsta afurisit îşi dă seama. Dar trebuie să profiţi de orice bucurie posibilă atâta timp cât poţi. Nu să-ţi faci mereu griji pentru mâine şi ce va veni.

– Iar asta, spuse Marco, trântind paharul pe masă, este înţelepciunea câinilor.

– Care este de fapt ignoranţă, declară Sara. Sigur că ştiaţi asta! Un câine nu pricepe ce e timpul, nu înţelege ce sunt anotimpurile. Din punctul lui de vedere, viaţa este ca un întrerupător, deschis sau închis.

– Şi nu-i aşa? întrebă Marco, încercând s-o provoace.

– Nu. Sara se uită la Nic, căutând sprijin.

– De acord, spuse el. E o comparaţie nereuşită.

– Ceea ce ai vrut să spui, interveni Bea, e că n-au citit niciodată Ecleziastul. Vreme este să te naşti şi vreme să mori, vreme este să sădeşti şi vreme să smulgi ceea ce ai sădit.

– Vreme este să iubeşti, continuă Marco, şi vreme să urăşti, este vreme de război şi vreme de pace. Ai dreptate, Sara. Un animal habar n-are de anotimpuri şi asta îl defineşte. Dar noi suntem chiar atât de diferiţi? Conştiinţa mortalităţii i-a pus pe gânduri pe toţi creştinii de la începuturi care sunt îngropaţi acolo, de-a lungul drumului. Astăzi tratăm moartea ca pe un oaspete nepoftit care trebuie să stea într-un colţ şi să iasă cât mai puţin în

evidenţă. Pretindem că nu există, până când ne dovedeşte că greşim, şi atunci ne prefacem că suntem surprinşi, ba chiar ofensaţi de prezenţa ei.

– Am priceput, zise Nic, dând din mână împăciuitor. Înţeleg ce vrei să spui.

– Ba nu înţelegi deloc! insistă Marco. Asta era pentru mine, fiule, mai mult decât pentru tine. Am lăsat atât de mult stricăciunea să mă consume, încât am adoptat părerea contrară. Am crezut că în jurul meu nu există decât moarte. Vreme este să sădeşti şi vreme să smulgi ceea ce ai sădit. Suntem la o fermă, vă amintiţi? Până când a apărut boala asta blestemată, ne-am hrănit din roadele câmpului. Am arat, am semănat şi am cules. Uitaţi-vă cum arată acum. Pământ gol, pârloagă. Şi de ce, mă rog? Pentru că am uitat. Pentru că, la fel ca un copil, am crezut că eu sunt lumea şi că fără mine nu există nimic, iar acesta este cel mai mare păcat pe care-l poate comite un om.

Se lăsă tăcerea. Dispoziţia plăcută a serii se schimbase şi fiecare ştia că putea să se prăbuşească definitiv. În cele din urmă, Sara întrebă:

– Şi cum arăta când era o fermă?

– Minunat, îi răspunse Nic, zâmbindu-i recunoscător pentru că alesese bine momentul. Pe-atunci cultivam de toate. Îmi aduc aminte… Revăzu în minte o scenă cu anghinare scuturându-se în vânt, straturi dese de roşii şi pâlcuri de dovlecei. Îmi aduc aminte ce verde era totul.

– De ce crezi că mănâncă ce mănâncă? interveni Marco. A renunţat la carne la doisprezece ani. Zicea că n-are rost.

– Nici n-avea. Iar ceea ce cultivam era al nostru, venea de la noi.

Marco se duse la uşa din faţă. Îl urmară cu toţii şi se uitară la el cum trage zăvorul uriaş de lemn, deschide uşa şi aprinde luminile care acopereau toată faţada fermei. Ţigările poliţiştilor de la poartă le făceau cu ochiul ca nişte

licurici. Sub razele becurilor puternice pământul se întindea în faţa lor, arid şi tare ca piatra.

– Iar cel mai grozav era imprevizibilul, zise Marco.

În jurul casei, decise el, aveau să planteze varză toscană neagră, *cavolo nero,* pentru iarnă. Sara observă că ochii îi străluceau când le explică de ce o prefera, din motive pentru care majoritatea fermierilor o evitau: creştere înceată, din seminţe puse în pământ la sfârşitul verii, o lungă aşteptare în lunile reci de iarnă, apoi reînviere şi recoltă primăvara. Era un fel de renaştere, un semn că lumea începea din nou în fiecare an, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Sămânţa pusă în pământ în iulie nu ştia nimic despre soarta care-o aştepta după Paşte, nu ştia dacă va supravieţui iernii. Era crezul unui ţăran, pe care Marco îl îndrăgea, ideea fundamentală că anotimpurile se repetă mereu şi că buna îngrijire a câmpului va fi răsplătită. Sigur, era inevitabil ca lanţul să se rupă din când în când. Uneori recoltele erau pierdute. Alteori grădinarul nu reuşea să cultive pământul. Totuşi, important era doar actul în sine: să sădeşti, să cultivi, să îngrijeşti pământul.

În anul acela nu obţinuseră recolta de iarnă. Credinţa lui Marco dispăruse, strivită de boală.

Sara văzu că el măsura gânditor câmpul.

– Aş vrea să mai văd o dată cum cresc plantele, spuse Marco. Mâine… O să trimit după oameni.

Sara şi Bea schimbară o privire.

– Dar noi ce cusur avem? Putem la fel de bine să muncim.

Marco râse şi dădu din mână.

– Asta nu e treabă de femei, decretă el, făcându-le să chicotească.

– Gata, gata, zise Nic. Pot să înceapă de dimineaţă. Mai târziu, când am timp, o să-mi aduc şi eu contribuţia. Tu să stai aici, să supraveghezi şi să dai directive.

– Trebuie să facem treaba ca lumea, insistă Marco.

– Aşa va fi. Promit.

Se uitară unul la altul, apoi tăcură. Furtuna nu se dezlănţuise. Bătrânul îşi făcuse declaraţia.

– Se simte toamna în căldura asta, spuse Marco, adulmecând aerul. Poţi să-ţi dai seama că septembrie bate la uşă. Iubesc toamna, culorile ei. Să stai la gura focului, să coci castane. N-aş vrea să fiu în altă parte când încep să cadă frunzele.

Nic se duse lângă el şi-i puse mâna pe umăr. Marco i-o apucă strâns. Fiul simţi că i se umezesc ochii. Era recunoscător pentru această clipă.

– Comuniştii bătrâni ca mine nu cred în iad, zise el. Totuşi, dacă aş crede, ştiţi cum mi l-aş închipui? Un loc unde nu creşte nimic. Un loc unde nimeni nu ştie ce sunt anotimpurile. Iertată fie-mi expresia, să ne păzească Dumnezeu de aşa ceva.

PATRUZECI ŞI CINCI

Rossi se blestemă în sinea lui. Era evident, dacă te gândeai mai bine. Descoperiseră doar o singură fotografie neclară a lui Gino Fosse şi iată, acum ştia, aici vedea aceeaşi faţă, acum acoperită cu pudră albă, încercând să imite o statuie. Vârî mâna sub haină, încercă să scoată pistolul, strigă la Cattaneo, urlă la tâmpitul de Valena, le spuse să se arunce la pământ, să se ferească, pentru că Brutus nu era de fapt Brutus, ci un popă ţicnit, setos de sânge, care nu ştia când să se oprească. În cele din urmă, Cattaneo înţelese. Îl târî pe Valena de guler în mulţime. Rossi se uită după ei în timp ce dispăreau în masa compactă de oameni, apoi îşi reveni şi încercă să pornească pe urmele lor.

Îşi simţea mâna umflată, iar gura ca de iască. Când degetele lui apucară patul armei, Brutus se aplecase deja pe lada lui. Pălăria îi căzuse din mâini, iar cei câţiva bănuţi aruncaţi acolo de Luca Rossi se rostogoleau pe asfalt scoţând un sunet muzical, precis, ciudat de clar în rumoarea mulţimii. Poate că zăngănitul metalic al monedelor era ultimul sunet pe care-l auzea pe lumea asta.

Apoi puhoiul de oameni se strânse în jurul lui şi Rossi încercă să-şi limpezească gândurile. Se trezi îmbrâncit de umerii turiştilor care îl făceau cum le venea la gură. Ridică arma deasupra capului, încercând să-i facă să priceapă. Fără să ştie de ce – fără măcar să înţeleagă dacă era o acţiune conştientă sau nu – trase un singur foc în aer, un singur glonţ în piaţa lui Bernini, care porni în zbor spre luna strălucitoare de pe cerul de catifea.

Cineva ţipă lângă el. Văzu ochii rotunzi şi machiaţi strident ai unei femei şi îşi aminti de privirea unui taur dus la abator.

– Luca! îl auzi pe Cattaneo.

Îl apucase strâns cu o mână, iar cu cealaltă îl ţinea pe Valena.

Luca Rossi se simţea ca un prost. Îl urâse dintotdeauna pe Cattaneo, crezuse că e un neisprăvit. Şi iată-i acum, înaintând în mijlocul unei mulţimi care începuse să intre în panică, fără să ştie unde merg sau ce se afla pe urmele lor.

Cattaneo strigă ceva în radio. Rossi ridică din nou braţul, îndreptând arma în sus. Sentimentul era plăcut. Un fel de declaraţie pe care chiar şi un popă dement, cu mâinile mânjite de sânge şi o predilecţie pentru decapitarea femeilor putea s-o priceapă. Apoi, un individ uriaş, îmbrăcat cu un tricou decorat cu steagul american, se ciocni violent de el. Rossi crezu că i se oprise inima, apoi simţi o durere ascuţită sub coaste. Puterea îl părăsi complet, însă numai o clipă. Suficient ca arma să-i alunece din mână, atrasă de forţa de gravitaţie spre pădurea de picioare ce-l înconjura.

Se aplecă, răsuflând din greu, şi constată în acelaşi timp că spaţiul liber din jurul lui părea să se lărgească. Când îşi reveni, atât cât era în stare, se îndreptă. Brutus era acolo, lângă el, zâmbindu-i, iar în spatele lui se formase un semicerc de oameni speriaţi. Părea un actor de duzină care fusese prins pe neaşteptate în lumina reflectoarelor. Ţinea ceva în mână, ceva mic şi ucigător.

Luca Rossi se uită atent la obiect şi-l văzu cu coada ochiului pe Cattaneo care alerga spre el.

– Fir-ar să fie, mai reuşi să spună.

Arma tuşi o dată, zvâcnind în mâna lui Fosse, apoi îşi schimbă direcţia exact când privirea lui Rossi se întuneca şi o durere surdă începuse să-i pulseze în tâmple.

Ultimul sunet pe care l-a auzit a fost acelaşi tunet, un ecou înfundat prin care Luca Rossi dorea să rostească cuvântul final despre viaţă şi moarte, despre ce trebuie să faci şi ce nu. Numai că nu putea. Ceva îi fura gândurile, îl lăsa fără aer, îl împiedica să vorbească. Simţi o mână pe umăr şi ştiu că era a lui Cattaneo. Idiotul îl trăgea în jos, pe piatra cubică a pieţei. Căzu cu o viteză ameţitoare, irezistibil, peste pârâiaşul roşu care creştea încet, devenind un râu între pietrele caldarâmului.

Gino Fosse se retrase, îşi şterse gura cu dosul mâinii şi se uită la cei doi poliţişti, acum întinşi pe jos, nemişcaţi. Mulţimea îşi ieşise din minţi. Oamenii urlau, încercau să se îndepărteze de silueta albă, cu toga falsă pătată de sângele lui Luca Rossi.

Numai Arturo Valena nu fugise. Prezentatorul de televiziune rămăsese pe loc, ghemuit, izolat în cercul format de trupurile care se agitau în jurul său.

Fosse se duse la el şi-i lipi ţeava revolverului de tâmpla transpirată.

– Vino cu mine, zise. Repede, stai lângă mine. Acum.

Valena dădu din cap.

Un minut mai târziu, câinii se pomeniră cu un musafir.

PATRUZECI ŞI ŞASE

Sara stătea afară, lângă uşa principală, sub veranda acoperită cu iederă, minunându-se de frumuseţea serii. Căldura zilei se risipise. Licuricii dansau printre siluetele contorsionate ale măslinilor, decupate pe cerul luminat de lună. Şampania fusese urmată de vin alb, apoi roşu. Cu toţii erau cam beţi, chiar şi Marco. Ca şi când casa i-ar fi impregnat cu spiritul ei, ca şi când amintirile ei bogate şi tainice ar fi fost trezite dintr-un vis şi ar fi venit să-i bântuie. Ziua următoare avea să exorcizeze fantomele fericite. Ştia că aşa se va întâmpla. Cu toate acestea, Sara era recunoscătoare pentru darul trecător pe care îl primiseră la îndemnul lui Marco. Momentul fusese bine ales. Coşmarul din oraş era încă real. Îi aşteptau alte greutăţi şi încercări, dar nu păreau de netrecut. Speranţa pâlpâia. Lumina care strălucea pe toate feţele în seara aceasta îi arăta că mai avea o şansă de mântuire.

Bea îl dusese pe Marco în dormitorul lui şi nu mai apăruse. Probabil pentru a-şi ascunde stânjeneala, Nic îl scosese pe somnorosul şi reumaticul Pepe la o plimbare pe moşie. Sara îl auzise vorbind cu oamenii de la capătul aleii: o discuţie leneşă, tărăgănată, nu o conversaţie rapidă, sacadată, ca atunci când lucrurile nu mergeau. Meritau cu toţii un moment de respiro din partea lui Gino Fosse. Un moment care nu putea să dureze la nesfârşit. Era imposibil. Cu toate acestea, chiar şi cea mai mică întrerupere părea un miracol. Dădea frâu liber gândurilor, imaginaţiei. Aici, scăpată din ghearele oraşului, în siguranţa pe care i-o oferea ferma răcoroasă, înconjurată de oameni care nu o judecau, care nu o priveau ca şi când

ar fi fost o creatură bizară, Sara se simţea fericită într-un fel pe care nu dorea să-l analizeze.

Chiar Marco le spusese că nimic nu rămâne la fel. Lumea este într-o constantă mişcare. Acesta era darul, dar şi povara.

Făcu câţiva paşi pe pământul uscat şi lovi cu vârful pantofului un bulgăre ca de piatră. Îţi venea greu să crezi că în asemenea condiţii putea să crească ceva acolo. Nu ştia mai nimic despre grădinărit, iar Bea era probabil tot o novice. Dar sub îndrumarea lui Marco – bineînţeles, precisă şi exigentă – ceva tot va prinde rădăcini. Solul va deveni fertil şi într-o bună zi va da roade, dar ea nu va mai fi acolo să vadă prima recoltă.

Nic apăru din spatele unui bătrân migdal uscat, una dintre puţinele plante încă în viaţă în apropierea casei. Frunzele lui foşneau uşor în bătaia vântului. Părea fericit, iar Sara se bucură pentru el şi pentru Marco. Ceva se petrecuse între ei în seara asta, semnaseră un pact secret. Nu aflase nici o noutate de la poliţiştii care păzeau poarta. Poate că în oraş se aşternuse tăcerea. Poate că Gino Fosse dormea, iar demonii îi fugiseră din minte sau măcar se odihneau şi ei câteva ceasuri.

Câinele se opri, ridică un picior şi urină din belşug pe trunchiul unui copac, făcându-i să râdă.

– Înţelepciunea câinilor, glumi Sara.

Pepe se aşeză cuminte la picioarele lor.

– Sau ignoranţa lor, răspunse Nic. Nu ştie ce-l aşteaptă. Nu înţelege că trebuie să se gândească la viitor.

– Iar noi, pentru că asta facem, suntem mai înţelepţi?

– Probabil. Oricum, nu mai fericiţi. Pleoapele uscate şi ridate ale lui Pepe se lăsau încet. Pare atât de bătrân aşa, se gândi Sara. Ca Marco, cenuşiu şi aproape desprins de lumea asta.

– Nu e suficient că sunt în viaţă, spuse ea, mângâind blăniţa aspră. Trebuie să şi trăiască. La mulţi ani, Pepe!

Câinele se uită pe rând la amândoi, apoi se întoarse spre uşă cu o expresie mai mult decât grăitoare.

Urmă un moment de tăcere, după care Sara îi deschise şi-i făcu loc să intre. Pepe trecu greoi peste prag. Se instală în culcuşul lui din bucătărie şi se încovrigă ca un apostrof.

Sara îi urmărise mişcările, conştientă că Nic nu putea să-şi ia ochii de la ea.

PATRUZECI ŞI ŞAPTE

Duba hingherului era parcată discret în faţa bisericii San Lorenzo in Lucina, în mica piaţă din nordul cartierului parlamentar unde Alicia Vaccarini luase prânzul cu Gino Fosse. Începând din secolul al IV-lea, locul era asociat cu martirul Laurenţiu, deşi cu mult înainte acolo se înălţa un templu, închinat probabil Iunonei. Coloanele sale, acum încoronate cu capiteluri medievale, erau integrate în porticul care dădea spre piaţă. Lumina delicată din piaţetă scotea în evidenţă baza triunghiulară simplă şi clopotniţa romanică foarte asemănătoare cu aceea din Insula Tiberina. În ciuda poziţiei sale, în apropiere de Via del Corso, biserica nu-şi pierduse demnitatea izvorâtă din simplitate şi modestie. Gino Fosse nu era în stare să uite locul acesta din cu totul alte motive.

Aici, ştia prea bine, începuse ciclul, aici căpătaseră contur dubiile care-i apăruseră prima dată în minte în penumbra de la San Giovanni, aici deveniseră reale şi îl obligaseră să treacă la acţiune. Brendan Hanrahan îi telefonase cu exact o săptămână în urmă, îi vorbise pe un ton amabil, înţelegător, întrebându-se oarecum mirat de ce Denney reacţionase atât de drastic faţă de o acţiune care era de fapt o infracţiune minoră. Hanrahan îi sugerase că era bine să se întâlnească, să facă un scurt tur al oraşului, să viziteze nişte obiective care, credea el, îi vor stârni interesul.

Peste treizeci de minute, irlandezul coborâse în faţa turnului de pe Clivus Scauri din Mercedesul negru pe care Fosse îl ştia atât de bine. Apoi, în timp ce şoferul îi ducea prin oraş, îi spusese povestea lui Laurenţiu. În duba în

care Arturo Valena ţipa fără sens, acompaniat de lătratul câinilor, Gino îşi aminti a nu ştiu câta oară clipa când viermele otrăvitor îşi strânsese fălcile şi-i muşcase sufletul. Poate că Hanrahan observase asta, lui îi scăpau foarte puţine. Poate că aşa şi dorise să se întâmple.

Era o zi cumplit de fierbinte, aproape fără aer, primul semn al valului de căldură din august. Hanrahan îi ordonase şoferului să facă un ocol şi să treacă pe lângă Villa Celimontana, parcul public din apropiere de Clivus Scauri.

– Omul ăsta are uneori ieşiri groaznice, îi mărturisise el. Mă refer la Denney, bineînţeles. Am impresia că dă vina pe stres, Gino. Dar toţi suntem stresaţi, nu-i aşa?

Ochii lui erau morţi, la fel şi faţa. Fosse ştia de ce îl foloseau pe el pentru a aranja diverse lucruri. Hanrahan se dovedise în stare de orice. Era necruţător, răbdător şi îşi pregătea mereu un plan de acţiune.

– Remarcă fântâna, îl îndemnase Hanrahan în timp ce treceau pe lângă intrarea în parc. El admirase corabia din piatră, cu nenumărate guri prin care apa curgea din belşug, fără să înţeleagă ce avea de gând Hanrahan.

– Un preot bătrân din Limerick m-a condus aici când am venit prima oară la Roma. Acum vreau să-ţi fac aceeaşi favoare. Vreau să cunoşti o întreagă epocă a glorioasei noastre istorii, Gino, declarase el. Eu sunt un birocrat, nu un om al bisericii, aşa că fii atent şi iartă-mi greşelile, deşi cred că am învăţat povestea destul de bine pentru a nu mă abate de la ea.

După câteva clipe de tăcere, continuă pe un ton profesoral.

– Să ne imaginăm că astăzi este 6 august, anul Domnului 358. Pe tron stă Valerian, în nici un caz un prieten al Bisericii. Laurenţiu, spaniol şi unul dintre cei şase diaconi creştini ai Romei, stă pe iarbă, acolo, împărţind bani săracilor. Bani pe care i-a câştigat vânzând aurul Bisericii.

Valerian află şi se hotărăşte să ia ce i se cuvine. Prin urmare, îi porunceşte lui Laurenţiu să-i arate restul odoarelor bisericeşti ca să-şi aleagă partea leului.

Fosse nu dormise bine. Incidentul care se soldase cu alungarea lui de la Vatican încă îl nedumerea. Nu se comportase mai rău ca altădată, Hanrahan avea dreptate. Pedeapsa i se părea disproporţionată faţă de greşeală.

– Timp de trei zile, Laurenţiu adună o mulţime de credincioşi în apropierea locului unde azi se află fântâna şi le dă de pomană. Este înconjurat de sărmani şi ajutat de alţi creştini care-i ţin partea. Când sosesc soldaţii lui Valerian şi-i cer aurul împăratului, refuză să le dea ceva. În schimb, le arată puhoiul de oameni şi declară: "Uitaţi-vă! Aceasta este comoara Bisericii".

– Mi se pare că alerga după necazuri, observase Fosse.

– Cam aşa, recunoscuse Hanrahan. Ceea ce a şi primit.

Făcuse semn spre Palatin, care apăruse vizavi, în stânga lor.

– Dacă am avea timp, l-am putea urmări pe Laurenţiu în toate etapele martiriului său. A fost aşadar târât prin pasajul Criptoporticus[8], pe care-l poţi vedea şi azi, la un proces al cărui verdict era deja cunoscut. Ne-am putea duce la biserica San Lorenzo in Fonte din Via Urbana să vedem celula în care a fost închis şi fântâna unde şi-a botezat tovarăşii de temniţă. După aceea am putea vizita San Lorenzo Fuori le Mura, ridicată peste o capelă umilă pe care chiar Constantin a construit-o pentru a marca mormântul martirului. În apropiere, la San Lorenzo in Panisperna, am putea sta chiar în locul unde a murit şi am admira o frescă vie în care îşi primeşte răsplata de martir, deşi este o lucrare poate prea realistă pentru gustul unui tânăr.

Aici Hanrahan se înşelase. Gino Fosse descoperise că imaginile care prezentau martiriul erau fascinante. Petrecuse ore întregi în biserica San Stefano Rotondo, nu

departe de Villa Celimontana, urmărind cum specialiştii renovau uluitoarele scene de pe pereţi. Picturile îi vorbeau într-un fel pe care nu-l putea înţelege prea bine. Pe buzele martirilor ce îndurau chinuri cumplite citea un secret etern pe care, dacă ar fi avut cheia, l-ar fi putut descifra acum, după secole şi secole.

Când ajunseseră la San Lorenzo in Lucina şi îşi croiseră drum prin mulţimea nepăsătoare a cumpărătorilor până la mica biserică, Hanrahan îl pusese în faţa *Crucificării* de Reni[9] şi-l întrebase ce crede. Fosse nu fusese impresionat. I se părea romanţată, ireală. Un om nu poate muri pe cruce atât de frumos. Hanrahan rânjise şi îi arătase un monument al unui artist francez despre care Fosse auzise vag, Poussin.

– Un alt romantic, declarase Hanrahan. Îl cunoşti pe Caravaggio?

– Sigur, răspunsese Fosse. E minunat. Pictează oamenii aşa cum sunt.

– Ai dreptate, continuă Hanrahan. Bătu cu degetul în monumentul lui Poussin. Idiotul ăsta şi-a bătut joc de el pentru "înclinaţia spre urâţenie şi vulgaritate".

Se referea, cu alte cuvinte, la încercarea deliberată a lui Caravaggio de a picta omenirea aşa cum este, nu văzută printr-o sticlă roz. Nu trebuie să ne păcălim pe noi înşine, Gino, nu trebuie să credem că suntem mai mult decât suntem. Caravaggio a fost violent şi nebun. Ştia asta, la fel cum ştia că e un geniu.

Fosse fusese de acord, iar Hanrahan îl condusese în capela Fonseca, unde busturile de Bernini stăteau pe plintele lor ca nişte căpăţâni retezate. Apoi se întorseseră şi petrecuseră câteva momente în tăcere, pe băncile de piatră din navă.

– Ce s-a întâmplat cu Laurenţiu? pusese Fosse până la urmă întrebarea inevitabilă.

– A murit, desigur, răspunse Hanrahan cu o mâhnire prefăcută.

Lui Fosse nu-i ardea de glume macabre. Era oarecum jignit. Admirase o capelă laterală mică, în care se afla un obiect straniu, strălucitor. Un bătrân stătea în genunchi în faţa barelor de fier care o separau de naos. Părea absorbit de grilajul de metal din faţa lui. Apoi ceva se mişcase acolo, un şobolan, desigur. Iar în penumbră întrezărise silueta unui bărbat, pe jumătate ascunsă, în veşminte de un roşu întunecat, care semăna cu Michael Denney. Un bărbat care, într-un fel pe care Gino Fosse nu şi-l explicase atunci, putea fi şi el un martir.

– Sigur că a murit. Dar ce s-a întâmplat? Hanrahan se ridicase, iar Gino Fosse îl urmase spre barele de fier ale capelei laterale, până la bărbatul care se ruga în genunchi. Îl durea capul. Acum era sigur, un şobolan se mişca sub altar, intrând şi ieşind din porţiunea luminată. Bine că era doar unul. Silueta în roşu dispăruse, iar el înţelesese că nu era decât o creaţie a imaginaţiei lui.

– Când Laurenţiu a refuzat să-i dea aurul, Valerian s-a înfuriat îngrozitor. Toate pedepsele obişnuite păreau prea blânde pentru o ofensă de o asemenea natură. Aşa că a fost condamnat să fie ars la foc mic, întins pe un grătar de fier, ca să moară încet.

Fosse urmărea ochii strălucitori ai şobolanului care se ascundea în beznă.

– Cum?

– M-ai auzit doar. Gândeşte-te la Tertullian. Sângele martirilor… Laurenţiu s-a numărat printre cei mai curajoşi, de aceea numele lui este pomenit în canonul slujbei. Câţiva senatori s-au convertit doar prin exemplul curajului său, gândindu-se că însuşi Dumnezeu îl scutise de adevărata agonie a martiriului, din moment ce îndurase atât de senin întregul supliciu. Mai târziu, poetul Prudentius a scris că martirul a râs şi a glumit tot timpul, iar la un moment dat

le-a spus torţionarilor săi: "M-am făcut pe partea asta, întoarceţi-mă pe cealaltă şi mâncaţi".

Bărbatul îngenuncheat se ridicase şi plecase, blestemând în şoaptă.

– Grilajul s-a păstrat până azi, observase Hanrahan cu un gest dramatic. Acolo. Poţi să-l admiri.

Urmărind direcţia indicată de mâna irlandezului, Fosse văzuse structura de fier şi pricepuse în sfârşit ce era.

Mai târziu verificase autenticitatea poveştii. În felul lui, Hanrahan îi spusese adevărul. Grilajul, se credea, era o invenţie ulterioară, căci Prudentius se născuse abia la optzeci de ani după eveniment. Conform tuturor probabilităţilor, Laurenţiu fusese decapitat la fel ca majoritatea celor care rămăseseră în istoria începutului sângeros al Bisericii. Poate că legendele cu martiri pe care le auzise la Roma – Bartolomeu care-şi căra propria-i piele, Lucia cu ochii pe o tavă, Sebastian plin de săgeţi – erau şi ele doar născociri. Nimeni nu ştia care era adevărul şi nici nu avea să ştie vreodată; nici un arheolog nu scosese la iveală dovezi, aşa cum se întâmplase la Santi Giovanni e Paolo. Totul era numai speculaţie care ţinea de credinţă; fără ea, Laurenţiu ar fi devenit pur şi simplu un personaj fictiv, eroul unei poveşti din secolul al IV-lea parcă scrisă de fraţii Grimm, menită să-i aducă pe cei slabi de înger la supunere.

În cele din urmă Brendan Hanrahan se aplecase spre el şi-i şoptise ceva la ureche, cu glasul răguşit al omului care se află într-un confesional. Cuvintele lui îi arseseră mintea. Şobolanul ţâşnise din nou în faţa altarului. În imaginaţia sa – ştia că aşa ceva nu putea fi adevărat – cardinalul Michael Denney stătea răstignit pe barele de metal, deasupra unor flăcări mici care-i aminteau de un grătar la iarbă verde, rânjind larg cu gura lui moartă şi întrebându-i: "M-am făcut? E gata vreunul dintre noi? Acum o să vină şi *ea* aici? O să-i fie foame şi *ei?*"

Îşi amintise că existau nenumărate poveşti despre convertiri instantanee, de la Pavel încoace. Biserica se lăfăia în ele. Şi totuşi, trebuia să existe şi o contrapondere la acestea: evenimente, imagini, sunete, poate chiar mirosuri care puteau distruge o viaţă întreagă de credinţă într-o singură clipă. Câţi catolici ajunseseră la Belsen şi ieşiseră atei de acolo? Câţi, la o scară mai lumească, simţiseră cum le intră întunericul în suflet în timp ce se plimbau pe stradă, punând un picior în faţa celuilalt şi descoperind că fosta lor credinţă a dispărut definitiv? Că au pierdut de două ori, petrecându-şi o jumătate de viaţă în ignoranţă, iar cealaltă jumătate într-o disperare solitară, conştienţi că nu există mântuire şi nici n-a existat vreodată?

Se uitase din nou. Pe grătar nu se prăjea nici un cardinal. Şobolanul alerga pe barele de fier şi ochii lui străluceau în beznă.

Un şobolan putea să-ţi şteargă şi ultima rămăşiţă de credinţă, s-o muşte şi apoi s-o mărunţească cu dinţii lui ascuţiţi ca nişte ace, în tăcere, pe întuneric, într-un cotlon pierdut, departe de orice privire. Lucrurile neînsemnate, neaşteptate te pot ucide.

Rememorând toate acestea cu o precizie macabră, Gino Fosse clătină din cap, dorindu-şi ca amintirile să-i fi dispărut pe vecie. Îi întunecau judecata. Îi slăbeau hotărârea. Nu era timpul potrivit pentru meditaţie, ci pentru acţiune. Omorâse doi poliţişti, ceva ce nu-şi închipuise când începuse toată treaba. Consecinţele acestei fapte anunţau sfârşitul. Evenimentele îi dădeau târcoale ca un stol de corbi care-şi aşteaptă festinul. În următoarele douăzeci şi patru de ore totul avea să fie împlinit, fără îndoială. Un gând îmbucurător, fiindcă jocul începuse să-l obosească. Abia aştepta deznodământul inevitabil.

Cât de repede va veni depindea de acţiunile lui viitoare. Denney se dovedise un om încăpăţânat, refuzase să fugă, să se expună riscului chiar şi atunci când fusese pus în faţa celei mai dure provocări. Trebuia să facă un efort final, o schimbare de direcţie spre sălbăticie la care nici unul dintre ei nu se aştepta.

Gino Fosse îşi ştersese machiajul alb cât putuse de bine. Purta din nou hainele lui obişnuite, blugi şi un tricou negru. Transpira abundent. Noaptea era insuportabil de aproape, iar oraşul părea un cuptor. Simţea că iese în evidenţă, ca şi când bezna ar fi fost plină de ochi atenţi, ochi strălucitori de rozătoare, ochi lacomi de om privind febril în direcţia lui. Scoase capul pe geamul maşinii. Piaţa era aproape goală. Câţiva solitari mai însufleţeau Corso, trecând prin faţa magazinelor închise, scăldaţi în lumina firmelor de neon.

Ridică inelul de chei pe care îl furase cu şase zile în urmă dintr-un birou al administraţiei Vaticanului, când fusese chemat acolo să-şi ia ultimele lucruri personale. Căută printre ele până găsi cheia bisericii. Mai devreme întorsese duba, care era acum cu spatele aproape lipit de uşa încuiată. Nimeni nu putea să-l vadă când îl va târî înăuntru pe Arturo Valena. Nimeni nu putea să audă ce va urma în spatele uşilor masive din lemn, în această piaţă pustie.

PATRUZECI ŞI OPT

Stăteau pe coridor şi nu reuşeau să-şi găsească cuvintele. La etaj era linişte. Casa se cufundase în tăcere, era plină de o fericire ciudată, o oază de pace sufletească în mijlocul lumii sălbatice şi sumbre de dincolo de porţi. Sara îşi aminti de celelalte dăţi, cum acceptase să fie folosită, cum propriile ei dorinţe trecuseră mereu pe planul al doilea.

Apoi se apropie încet de el şi-l privi în ochi. Oare vedea teamă în ei? Poate, dar nu îndoială. Trecuse dincolo de îndoială. Ceva se petrecuse în seara aceea în bătrâna fermă, ceva care-i emoţionase pe toţi: Bea, căutând dragostea înainte ca ea să dispară, Marco, încercând să găsească un sens în viaţa care i se topea atât de repede. Şi ea însăşi, atinsă de apropierea lor, de întrebările şi răspunsurile lor deschise. Atât de diferite de cele din lumea în care trăise până atunci. Aici nimeni nu-i cerea nimic, doar să fie de faţă şi să arate înţelegere. Acest mic univers închis – şi Nic Costa – exista acum doar pentru mulţumirea ei şi putea face orice cu el.

Sara Farnese întinse mâna şi-i mângâie părul, aşteptând, cu gura întredeschisă, un sărut. Observând că ezită, îi atinse buzele şi le simţi răspunsul. Limba i se aventură departe, pipăind umezeala şi conturul unor dinţi. O mână i se aşeză hotărâtă pe spate, apoi alunecă spre coapse şi i le strânse. Cu o singură mişcare puternică, Nic o ridică de la pământ. Femeia încolăci picioarele în jurul lui. Îşi încleştă mâinile în părul lui şi-l sărută apăsat şi adânc.

O duse apoi în dormitor, unde îi dădu drumul uşor, până când tălpile ei atinseră podeaua. Încet, tremurând,

mirându-se, se dezbrăcară unul pe celălalt şi rămaseră aşa lângă pat, goi, fără suflu, plini de idei.

Din nou i se păru că el ezită.

– Nic, şopti Sara.

– Şi mâine?

Ochii lui negri o priveau atent, încercând să treacă dincolo de suprafaţa pe care abia o cunoştea.

– Mâine voi semăna pentru tatăl tău, răspunse ea fără să se gândească.

Aruncă o privire în baie şi văzu micul duş de marmură din colţ.

– Hai, spuse, luându-l de mână.

El o urmă fără să opună rezistenţă. Sara dădu drumul la apă, aşteptând să le înmoaie părul, la început rece ca gheaţa, apoi călâie.

Nic izbucni în râs.

Sara îi stropea cu apă pielea albă şi moale. Capul lui Nic se aplecă, buzele lui alunecară pe carnea dulce a gâtului, apoi îi atinseră delicat sfârcurile. Cu dinţii încleştaţi, cuprinsă de o nouă şi bruscă hotărâre sub mângâierea aceea, Sara îşi lăsă capul pe spate. Simţi cât de tare era şi-l cuprinse cu mâna, sprijinindu-se apoi de faianţa rece şi udă, desfăcându-şi picioarele, călăuzindu-l.

O pătrunse un minut, nu mai mult, la început cu mişcări scurte, apoi din ce în ce mai adânci, până când ea îl apucă de ceafă şi îşi încolăci picioarele în jurul lui.

Când se retrase, Sara oftă. O conduse la pat şi o privi cum se întinde pe cuvertura albă, cu picioarele desfăcute, oferindu-i-se. Se gândi cum să înceapă, ce să consume mai întâi. Se aplecă, îi prinse sfârcurile între dinţi, apoi coborî spre pântece. Respiraţia ei devenise şuierătoare. Jocul acesta era ceva nou. În trecut, ea fusese cea care slujise, numai ea încercase să ofere satisfacţie. Acum Nic îşi aroga rolul celui care dăruieşte. Limba lui îşi continuă conştiincioasă drumul până la pata neagră a pubisului şi

dincolo de ea, găsi crăpătura fierbinte şi intră în ea, mişcându-se repede, precis, hotărât. Ea îl prinse de cap şi-l împinse şi mai adânc, arcuindu-şi spatele, vrând să se poată deschide atât de mult, încât să-l absoarbă întreg în umezeala sexului ei. Apoi, într-un ritm constant, neîntrerupt, Nic Costa se ocupă de cea mai mică şi mai dulce parte a femeii, făcând-o să palpite până când Sara îşi pierdu orice urmă de raţiune, nu mai simţi nimic decât focul încântător pe care îl aprinsese el. În ultimul moment îi mai arătă un secret: cu degetul mic găsi o altă deschidere, apăsă insistent din altă direcţie, contopind astfel cele două porţi intime ale extazului ei într-un singur torent de plăcere sălbatică şi amorfă.

Când strigătele Sarei se transformară în respiraţie fierbinte, Nic se opri şi se ridică pentru a contempla trupul încântător şi alb de pe cearşafuri, la fel de surprins de el şi de ea. Sara râse, îşi şterse cu dosul palmei sudoarea de pe frunte, apoi îi prinse capul în mâini. Degetele lui îi urmăriră conturul obrazului, iar ea le supse vârfurile, simţindu-şi gustul pe pielea şi unghiile bărbatului. Nic o pătrunse din nou. Ea îşi ridică picioarele, îl strânse între ele, îi ceru şi mai mult, înfigându-şi degetele nerăbdătoare în pielea lui fierbinte.

El ezită iar, nehotărât în faţa intrării, ca un musafir neinvitat care nu e sigur dacă va fi bine primit. Atunci ea îl strânse şi mai tare şi jocul luă sfârşit. În micul dormitor al fermei de pe Via Appia, unde Nic Costa devenise bărbat, unde suferinţa şi fericirea îi conturaseră personalitatea, se împlini cea mai veche ceremonie a tuturor timpurilor, cu bucurie, din nou şi din nou, până când epuizarea saţietăţii îi aruncă într-un somn netulburat de vise, nepătat de amintirea lumii pierdute care se întindea dincolo de ferestre şi de veranda îmbrăcată în iederă.

PATRUZECI ŞI NOUĂ

Arturo Valena ieşi greoi din maşină, bucuros să scape de câini. Trase în piept cu speranţă aerul îmbâcsit de gaze de eşapament de pe Corso, apoi gemu de panică şi durere când Fosse îi aplică o lovitură dură la ceafă cu patul pistolului.

Fusese o greşeală. Fosse era surprins de neglijenţa lui. Se gândise vag că grasul va leşina, uşurându-i sarcina. Ce prostie! Ar fi trebuit să-şi dea seama înainte de a încerca: Valena era prea greu pentru a fi cărat prin piaţă, la numai câţiva metri de o stradă care nu se golea complet nici măcar după miezul nopţii.

Fosse se uită la matahală cum se legăna de durere, întrebându-se dacă trebuia să fugă. Încercă să raţioneze. Apoi îl lovi din nou, în acelaşi loc, cu mai puţină forţă, după care îi flutură arma prin faţa ochilor şi-i ordonă să meargă până la gardul bisericii. Avea cheile în mica geantă de umăr pe care o luase din maşină. Ştia unde se află comutatoarele. Ştia unde să găsească instrumentele pentru restul actului său artistic.

Valena se supuse şi se târî cei câţiva metri până la intrare. Fosse se chinui puţin cu broasca, deschise poarta şi-l împinse pe bărbatul îngrozit în beznă. După un minut, rezolvase uşa bisericii, îl trăsese înăuntru pe Valena şi dăduse luminile la minimum.

Stăteau amândoi în naos, iar Fosse nu era în stare să-şi desprindă privirea de la capela mică pe care i-o arătase cândva Brendan Hanrahan. Dincolo de grilajul scund şi strălucitor din fier se auzi un chiţăit. Fosse ar fi vrut să-i poată vedea, nu numai auzi tropăind prin cotloanele lor

întunecate: picioruşe mărunte alergând fără să ajungă nicăieri, ca şi el. Îşi imagină dinţii lor galbeni, de rozătoare, gata să-i înhaţe sufletul dacă ar fi ezitat. Îşi închipui cum le fulgerau ochii de culoarea cernelii. În pupilele acelea negre zăcea un alt univers, unul întunecat, prelungindu-se etern în timp, în toate direcţiile, un spaţiu nesfârşit care putea înghiţi o lume întreagă şi apoi alte şi alte milioane.

Valena tremura şi se sprijinea de o strană. În lumina gălbuie, chipul lui părea de ceară, dar în ochi îi licărea o scânteie de speranţă. Răpitorul lui ezitase. Ceva îl speriase. Poate mai avea o şansă.

– Ce doreşti? îl întrebă cu o voce răguşită de durere. Bani?

– Doar pe tine, răspunse Fosse, fără expresie.

– Nu ţi-am făcut nici un rău, zise Valena şi ochii lui porcini, umezi şi patetici străluciră. N-am făcut rău nimănui.

– Ce contează e că n-ai făcut nimic. Poţi să ajungi în Iad la fel de bine pentru ce n-ai făcut. Nu ţi s-a spus asta? Nu te-ai gândit la asta?

Valena căzu în genunchi şi îşi împreună mâinile.

– Nu sunt decât un bătrân prost, şopti el. Ce vrei de la mine?

– Îţi vreau viaţa.

– Te rog… Vocea i se înălţă cu mai multe măsuri, devenind un guiţat, apoi un chiţăit. Parcă anunţa sfârşitul lumii.

– Nu te ruga de mine. Roagă-te lui Dumnezeu. Roagă-te mai ales pentru tine.

Grăsanul începu să plângă cu sughiţuri. Îşi strânse mâinile şi mai tare şi închise ochii. Buzele cărnoase, gura care cândva o mângâiase pe Sara Farnese i se mişcau spasmodic – Gino Fosse ştia. Fusese pe post de şofer în

seara aceea. Făcuse fotografiile. Altă pată care trebuia ştearsă, altă oprire pentru suferinţă de-a lungul drumului.

Scotoci în geanta de umăr şi scoase pachetul pe care-l furase de la spital. Seringa era pregătită, lichidul gata să ţâşnească. Se duse în spatele lui Valena, care acum se ruga, şi-l înţepă brusc în partea de sus a braţului. Bărbatul se ridică imediat, ţipând.

– Ce faci? Ochii lui ardeau ca doi tăciuni, plini de ură şi durere. Pentru numele lui Dumnezeu…

– Fii recunoscător, spuse Fosse. Şi roagă-te ca efectul să dureze mult.

Un timp, dansară lent unul în jurul celuilalt. Fosse nu-l lăsă pe Valena să se apropie de uşă. În cele din urmă, ochii prezentatorului de televiziune începură să se închidă.

– Ce-i asta? zise el.

Apoi pupilele i se ridicară şi se dădură peste cap. Trupul uriaş se prăbuşi la pământ ca o clădire care-şi pierduse brusc fundaţia. Gino Fosse se uită la muntele de om care zăcea pe podea, la numai zece metri de altarul lui Laurenţiu.

Drogul era cea mai convenabilă soluţie. Avea multe de făcut pentru a obţine rezultatul dorit. Ultimul lui gest înainte de final. Ştia asta.

Se apleca şi începu să-l dezbrace pe Valena. În cinci minute, fostul prezentator zăcea gol pe podeaua bisericii. La un moment dat făcuse pe el. Fosse era dezgustat, dar nu mirat. Oamenilor le e teamă de moarte, nu reuşesc să priceapă nevoia de transformare. Le lipseşte curajul de a o întâmpina cu zâmbetul pe buze, de a-i primi îmbrăţişarea inevitabilă.

Îl întoarse pe Valena cu faţa la micul altar din capelă. Fără vreun efort aparent, trase grilajul de fier în naos. Era rece, iar secolele îl lustruiseră. Era un instrument viu, deşi avea o istorie îndelungată. Poate că povestea morţii lui Laurenţiu era apocrifă, dar lui Fosse i se părea un

amănunt nerelevant. Atât de mulţi oameni ajunseseră să creadă în ea, încât această structură din fier, cu ornamentele şi barele sale strălucitoare, devenise ceea ce-şi imaginau: poarta spre Paradis, suprema mântuire. Chiar şi Arturo Valena o merita.

Gino Fosse aduse cărbunele şi benzina şi în acest punct se decise să nu-şi mai facă iluzii. Învăţase suficient la spital pentru a-şi da seama cât va dura efectul injecţiei. Cincisprezece minute, poate douăzeci, nu mai mult. Arturo Valena nu avea să doarmă în drumul său spre judecată.

CINCIZECI

O trezi un zgomot: un câine lătra în depărtare. Nic stătea la fereastră, cu spatele la ea, privind în noapte – o siluetă desenată pe cerul cu lună. Sara se uită la ceasul de pe noptieră. Era aproape două.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea blând. El nici măcar nu se întoarse.

– Nic? Uită-te la mine.

Oftând, bărbatul se apropie şi se aşeză pe pat. În lumina rece care se strecura pe fereastră, faţa lui părea la fel de împietrită ca prima dată când se văzuseră. Nic cel serios, Nic cel dur, un bărbat care prefera datoria pasiunii. Un bărbat care se temea de orice i-ar fi putut răscoli lumea ordonată şi logică.

– Îmi pare rău, zise ea. A fost prea repede. Ar fi trebuit să mă opresc.

Nic Costa continuă să se uite în jos şi nu spuse nimic.

– Nu mă judeca, zise ea.

Îl apucă de bărbie şi-i întoarse faţa spre ea. Parcă şi mai sumbru, el îi aruncă o privire care nu era deloc plăcută.

– Nu te judec. E vorba de mine. N-am vrut să se întâmple asta. Îmi promisesem că nu voi ceda.

– Iar eu te-am ademenit? Asta e?

– Nu, sigur că nu. Era sincer, deşi onestitatea lui nu-l mulţumea deloc. Dar asta nu înseamnă că e mai bine.

– Mie mi s-a părut cât se poate de bine, răspunse ea cu o voce de gheaţă.

Întinse mâna şi o mângâie.

– Şi mie mi-a plăcut, dar… Sara… Cuvintele parcă îi secaseră, iar reticenţa lui o irita.

– Dar ce?

– Nu ştiu. Crede-mă. O parte din tine. Mai lipseşte ceva, ceva important din viaţa ta pe care nu mă laşi să-l văd.

– N-ai văzut suficient? zise ea trăgându-şi mâna.

– Nu. Ceea ce ştiu nu se potriveşte şi asta nu face decât să înrăutăţească lucrurile. Nu cred că eşti tu, cea adevărată. Nici măcar o parte reală din tine. Mai e ceva, ceva ce nu vrei să dezvălui. Te fereşti de mine şi nu pot suporta acest gând pentru că, fără să ştiu tot, simt că nu te cunosc deloc. Mă tortureazăa…

– Vorbeşte poliţistul din tine! Se presupune că trebuie să fiu sinceră după ce mi-ai tras-o?

– Nu! strigă el aproape răguşit.

Sara recunoscuse însă adevărul vorbelor lui şi se dispreţui pentru că se îndoise de el. Nic era cinstit, poate prea cinstit. Se apropie de el, îi atinse faţa şi i se uită în ochi.

– Îmi pare rău. Vorbea teama din mine. Să ştii că şi mie mi-e greu.

– Serios? zise el, şi pe faţă i se citea îndoiala. Ai o asemenea capacitate de a păstra secretele… Eu unul n-am învăţat niciodată cum.

– Te-am întrebat dacă pentru mine ai renunţa la cazul ăsta. Te-am implorat. Poţi încă să te retragi.

– Imposibil. Asta mi-e meseria. Asta fac.

– Atunci poate că asta fac şi eu. Poate că asta sunt. Cineva care se culcă pe unde apucă, apoi merge în altă parte, fără să-şi mai amintească, fără să-i pese. Ce vezi rău în asta? E oare un păcat doar pentru că tu nu gândeşti aşa?

– Nu, clătină el din cap, este un păcat pentru că nici tu nu gândeşti aşa. Femeia pe care încerci să mi-o descrii este creaţia ta şi vreau să ştiu de ce.

– Crede-mă, n-ai nevoie de aşa ceva.

O cuprinse cu braţele şi o sărută uşor pe gură, mângâindu-i părul moale.

– M-am trezit cu gustul tău în mine. Te simt în suflet. Să nu iei asta în joacă! Nu mi s-a mai întâmplat.

În ochi îi apăruse primele două lacrimi, iar el i le şterse cu un deget, pe care apoi îl duse la gură pentru a le simţi gustul sărat, ca şi când ar fi fost o licoare preţioasă.

Sara închise ochii. Lacrimile îi curgeau lin pe obraji.

– Spune-mi, şopti el. Ştia că era pe punctul de a face o descoperire şi îl neliniştea chiar curiozitatea lui insistentă.

Ea îşi şterse faţa cu braţul, apoi se înfăşură în cearşaf, gata să iasă din cameră.

– Să-ţi spun, Nic? O să-ţi spun, îţi promit. Când Michael Denney părăseşte Vaticanul şi pleacă din Italia. Aşa. Asta ai vrut să auzi?

Era ultimul răspuns la care se aştepta. Nu găsi nici un cuvânt, numai gânduri şi imagini despre Sara şi bătrânul cu faţă cenuşie întemniţat în spatele acelor ziduri îndepărtate.

– Nu, spuse el într-un târziu, cu o amărăciune care-l surprinse.

Sara se ridică de pe pat, strângând cearşaful la piept.

– Îmi pare rău, dar e adevărat. Şi nu vei mai auzi nimic de la mine, nici măcar un cuvânt, până când nu se întâmplă ce-am spus.

O apucă de braţ şi refuză să-i dea drumul, dar ea îl forţă să-i elibereze încheietura. În mintea lui se învălmăşeau idei, legături, ipoteze.

– Asta e tot ce reprezint eu? şuieră, şocat de propria lui furie. O partidă de-o noapte, la întâmplare, ca toate celelalte?

Văzu în ochii verzi vechea ei răceală şi înţelese că destrămase vraja din propria lui prostie.

– Parcă ai intrat din nou în tură, parcă eşti la datorie, şopti ea.

– Poate că da. Era furios şi avea chef s-o lovească. Poate că acolo trebuia să rămân, se trezi poliţistul din el. O luă de braţ şi o împinse spre scaunul de lângă pat. Hai să vorbim aşa cum ar fi trebuit s-o facem. Te-ai culcat cu Rinaldi pentru a obţine verdictul lui de expert în favoarea lui Denney? Ţi-a cerut cardinalul să faci asta?

Sara se uita fix la dalele de pe podea.

– Bine, nu-mi răspunde. Oricum nu contează. Totul se explică. Şi americanul, Gallo… nu-l cunoştea pe Denney. Nu am găsit nimic care să-i lege. Ce s-a întâmplat în cazul lui?

Mintea îi funcţionă la viteză maximă în clipele de tăcere care urmară.

– Te-ai folosit de el. Denney avea nevoie de ceva, poate de un mesager. Un om care să ducă un pachet într-un loc, poate să plătească pe cineva. Te-ai culcat cu Gallo pentru a-l convinge să te ajute. Denney nici măcar nu ţi-a spus numele lui. Te-a rugat doar să găseşti persoana potrivită. Asta s-a întâmplat şi cu englezul? Era ceva mare în UE. Din cauza asta îi era util lui Denney?

– Hugh Fairchild a fost iubitul meu, şuieră ea. Venea la mine pentru ceea ce sunt. Nu mă judeca fără să ştii, nu încerca să faci speculaţii.

– Era însurat şi căuta un pat cald într-un oraş străin. Nu-i nici o speculaţie aici. Caut drumul spre o explicaţie raţională. Cred…

– Poţi crede ce naiba vrei.

Se ridică brusc şi trecu pe lângă el. Nic Costa urmări cu privirea silueta subţire care ieşi pe coridor şi porni spre camera de la capătul celălalt. Era chinuit de emoţii contradictorii. Voia să ştie, dar nu voia. Sara avea dreptate. Toate erau numai supoziţii. Rămâneau atât de multe aspecte nerezolvate.

Nic se aşeză pe aşternuturile şifonate, încă umede, şi închise ochii, întrebându-se dacă era în stare să doarmă.

Avea mintea plină de posibilităţi, de imagini pe care nu voia să le vadă. Dincolo de ferestre, în bezna fierbinte, se auzeau ţipetele bufniţelor. I se păru că aude conversaţia oamenilor de la poartă şi pârâitul radiourilor care transmiteau informaţii despre evenimentele care se desfăşurau dincolo de acest rai în miniatură, protejat de ororile oraşului. Se simţea ca un prost. Lăsase farmecul lui Marco şi darul ei neaşteptat, extazul fizic, să-i întrerupă concentrarea. Gino Fosse nu dormea. În afara acestui sanctuar vremelnic pe care tatăl său încercase să-l clădească, ciclul continua fără întrerupere.

Se gândi din nou la Michael Denney, evitând imaginile neplăcute pe care imaginaţia lui încerca să le zugrăvească.

Apoi adormi fără să ştie când şi se trezi cu o tresărire când sună telefonul. Se uită la ceas. Era aproape şase. Trei ore dispăruseră într-un soi de coşmar la jumătatea drumului dintre somn şi veghe.

Ascultă vocea din receptor, iar litania rece şi monotonă a lui Falcone îl smulse imediat din reveria lui chinuită şi-l aduse la realitate.

CINCIZECI ŞI UNU

Ca o pată lividă, o nouă zi se desfăşura deasupra Romei, în timp ce Nic Costa conducea maşina pe şoseaua pustie spre silueta impunătoare şi luminată a porţii San Sebastian. Nu era mai nimeni în jur. Oraşul părea să fi murit în canicula uscată de august, şi îi venea greu să-şi închipuie că viaţa va renaşte cândva.

Coti pe strada care ducea la Laterano şi la secţia de poliţie. În clipa aceea sună telefonul.

– Unde eşti? lătră Falcone.

– Merg spre Piaţa Navona.

– Nu te mai obosi! Şi-a făcut de lucru din nou. Ne întâlnim pe Corso, biserica din piaţetă, la jumătatea străzii. O ştii?

– Da.

Falcone făcu o pauză, apoi adăugă:

– Ai scos ceva de la ea? Ceva util?

– Poftim?

– Femeia. Asta era ideea. Ai uitat?

– Nu, spuse el, întrebându-se cât de bine putea Falcone să-i citească tonul. Nimic.

Auzi oftatul amar, atât de familiar.

– Minunat, zise Falcone, eu am doi morţi. Ticălosul o să plătească pentru asta. Nimeni nu ucide poliţişti în oraşul ăsta. Nu pe oamenii mei.

Nu-şi găsea cuvintele. Falcone părea mai înfuriat de afrontul personal decât de pierderea lui Rossi şi Cattaneo.

– Era prietenul meu, zise Costa. Rossi… Cuvintele refuzau să i se desprindă de pe buze. Trebui să facă un efort ca să nu oprească la marginea drumului şi să plângă.

– Ştiu, răspunse Falcone. Era totuşi un tip de treabă.

Chiar şi într-o situaţie ca asta, Falcone trebuia să judece pe cineva. Costa se întrebă de ce mai lucra pentru el, de ce-l mai asculta.

– Încă ceva, continuă inspectorul. Nu mânca nimic! Nici măcar Teresa n-a mai zâmbit de data asta.

Se gândi la seara pe care o petrecuseră toţi trei la restaurantul din Testaccio, în ceea ce părea o viaţă străină. Mai erau şi alte motive pe care Falcone nu putea să şi le imagineze.

– Stai, încă o întrebare, adăugă Falcone. Tu eşti din neam de fermieri. Câţi fraţi ai?

– Doi.

– Ai întâlnit vreo altă familie de fermieri mai mică de-atât?

– Nu mi-aduc aminte, zise Costa, uimit de întrebare.

– Gândeşte-te puţin. Fermierii cresc copiii ca pe animale. Au nevoie de ei pe câmp.

– Şi?

– Şi unde sunt fraţii lui Gino Fosse, îmi spui?

– Fosse n-a avut fraţi, zise Nic, amintindu-şi ce scria în dosar. E singur la părinţi. Poate că mama avea vreo problemă medicală.

Râsul lui Falcone îi zgârie urechile.

– Am trimis pe cineva să vorbească despre asta cu doctorul satului. Într-un fel, ai dreptate. Conform doctorului, femeia a fost stearpă. Dar atunci cum s-a născut Fosse, printr-un miracol?

Se îndreptă spre intersecţia principală din Piaţa Laterano. Aici traficul era dens: camioane şi autobuze se luptau pentru o poziţie mai bună la semafor. Îşi pierdea treptat concentrarea.

– Nu există aşa ceva, zise el şi închise. Nu voia să-l mai audă pe Falcone. Nu voia să se gândească la familia lui Gino Fosse. În mintea lui rămăsese o singură imagine, un

singur sunet: Sara, sub el, goală, şi un suspin aproape muzical ridicându-i-se de pe buze. Gustul femeii îi reveni în gură ca o prezenţă fizică. Până şi amintirea asta îl ruşina: întuneca amintirea lui Luca Rossi, grasul mort, întins acum pe o masă de la morgă.

CINCIZECI ŞI DOI

Se opri la o mică distanţă de biserică şi se uită la circul care se instalase în piaţă. Haita ziariştilor se adunase iar în spatele barierelor. Nu avea de ce să-i acuze. Valena era celebru, chiar dacă în cădere liberă, ceea ce, într-un mod ciudat, făcea povestea şi mai picantă. Începea să-i cunoască deja pe reporteri. Zări printre ei câţiva care păziseră poarta fermei până când vânatul se mişcase. O femeie de la unul dintre tabloidele cotidiene îl văzu şi se apropie. Cam de treizeci de ani, drăguţă, cu păr vopsit şi o privire hotărâtă.

– Ce-ţi mai face spatele? întrebă ea. Am auzit că te-a înţepat destul de rău.

– Ai auzit prost, i-o reteză Nic.

– Uite ce-i, începu ziarista, deloc deranjată de agresivitatea lui. Îmi fac doar meseria, aşa cum ţi-o faci şi tu.

– N-au nici o legătură una cu alta.

– Serios? Câţi scribălăi ai văzut tu acuzaţi de corupţie în ultima vreme? N-am nimic personal cu tine, dar noi căutăm motive acceptabile pentru a justifica doborârea câtorva copaci. De obicei, vânăm în haită şi nu e un spectacol prea frumos, recunosc. Sinceră să fiu, de multe ori parcă m-aş duce la o întâlnire a monştrilor anonimi. Nu suntem corupţi, am auzit că nici tu nu eşti, dar nu suntem nici uşi de biserică.

Spre surprinderea ei, Costa nu i-o luă în nume de rău.

– Greta Ricci, se prezentă ea, întinzând o mână pe care Nic i-o strânse rapid. Îmi pare rău, dimineţile nu sunt

punctul meu forte. Ăsta e peştele cel mare, nu? Arturo Valena. În ce hal a murit… Şi poliţiştii, aseară.

– Degeaba mă întrebi. Cred că oricum ştii mai multe decât mine.

Ziarista îşi aprinse o ţigară şi Costa împrăştie fumul cu mâna.

– Nici o problemă. Nu încercam să aflu nimic. Oricum treaba îmi scapă printre degete. Unul dintre nemernicii de la televiziune ascunde un as în mânecă. Pot să-ţi spun asta după mutra lui mulţumită. Dacă o mai dau o dată în bară, or să mă zboare de la crime şi-or să mă pună să scriu sfaturi despre cum să te împaci cu iubitul sau alte rahaturi din aceeaşi categorie. Personal, încă susţin ideea ciudată că a fi reporter înseamnă să dezgropi tot felul de lucruri. De fapt, ţi se cere să faci frumos în faţa hahalerelor importante, din poliţie, din politică, în fine, şi să iei note rapid atunci când catadicsesc să-ţi arunce un os. Dacă voiam să fiu secretara cuiva, aş fi purtat fuste de-o palmă şi aş fi învăţat să dactilografiez corect.

– Ce crezi că ştie omul respectiv?

– Habar n-am. După cum merg lucrurile, ar putea fi orice. Cea mai ciudată afacere din câte am văzut vreodată. Ascultă-mă pe mine, e implicat şi Vaticanul, într-un fel sau altul. L-am auzit pe tip vorbind în şoaptă cu nişte indivizi, atunci când credea că nimeni nu e atent. Le-a cerut ceva, Dumnezeu ştie ce. În fond, nebunul ăsta, Fosse, a fost preot. Deşi nu poţi să-i învinuieşti pe ei pentru ce a făcut el, nu-i aşa?

– Nu-mi dau seama ce legătură ar putea fi între ei, zise Costa ridicând din umeri.

Greta trase din ţigară şi îl privi insistent, convinsă că minte, apoi îi întinse o carte de vizită.

– Uite, dacă îţi vine vreodată ideea să-mi şopteşti ceva…

– Credeam că nu-ţi place metoda asta, zise el punând cartonaşul în buzunar.

– Venind de la tine e cu totul altceva, răspunse prompt ziarista, măsurându-l încă o dată de sus până jos.

– Trebuie să plec. Ciao, zise Nic dând din cap. Traversă piaţa, scoase legitimaţia şi le-o arătă oamenilor în uniformă de la poartă, apoi intră în biserică.

Înăuntru duhnea, un amestec straniu de lemn carbonizat şi carne arsă. Echipa de tehnicieni legişti stătea înghesuită în faţa unui obiect din metal, aşezat pe pardoseală lângă o grămadă de cenuşă. Un firişor de fum cenuşiu se mai ridica încă din jarul care mocnea în mijlocul naosului. Cadavrul fusese luat. Îi părea bine că nu trebuia să-l vadă, după ce auzise avertizarea lui Falcone. În capătul celălalt al bisericii, doi poliţişti în uniformă ţineau în lesă câţiva câini pe care alţi tehnicieni îi examinau atent, fără să se grăbească.

Teresa Lupo se ghemuise nefericită pe o bancă, nu departe de grilajul de metal, cu spatele la el. Nic Costa se aşeză lângă ea. Femeia plânsese.

– Îmi pare rău, Teresa, zise el luând-o de mână. Ar fi trebuit să fiu acolo.

– De ce? Se întoarse spre el cu ochii plini de lacrimi. Voiai să mori şi tu? Ce rost ar fi avut?

– Poate... Nu ştiu.

Teresa trecu brusc de la tristeţe la furie.

– Crezi că ar fi fost altfel? Asta vrei să spui? Fii serios! Am vorbit cu oameni care au văzut ce s-a întâmplat. Monstrul ăla i-a împuşcat ca pe nişte animale. Te-ar fi ucis şi pe tine. Pe oricine i-ar fi stat în cale. Aşa e construit, moartea nu înseamnă nimic pentru el. Totul e doar un joc. Poate a ajuns deja în iad şi trebuie să facă asta, să-i pedepsească pe cei pe care-i crede vinovaţi.

– Luca nu merita să moară aşa. E un om bun. A fost... Ochii începură să i se umezească. Aş fi putut învăţa multe de la el.

Teresa îşi frecă nasul cu batista, apoi îi strânse mâna.

– E la morgă acum. Trebuie să mă duc acolo după ce termin aici.

– Nu trebuie să faci nimic, zise el, uimit de schimbarea ei. Trimite pe altcineva.

– Cum? Părea surprinsă. Nic, asta e meseria mea. În orice caz, pe masa aia de la morgă nu e Rossi. Nu mai este. M-am ocupat de prea multe cadavre de-a lungul anilor ca să nu fi învăţat asta. Când pleacă dintre noi, oamenii nu mai trăiesc decât într-un singur loc. Aici… Îşi atinse cu arătătorul tâmpla acoperită de părul negru şi des. Va rămâne acolo mult şi bine. Îmi plăcea încăpăţânatul ăsta gras.

– Şi el avea aceleaşi sentimente pentru tine.

– Mda, zise ea, cu o umbră de zâmbet. Cred că da. Nu-mi zicea Teresa Nebuna, nu-i aşa? Nici măcar pe la spate.

– Niciodată.

– Mincinosule!

Tresări. Era greu să ascunzi adevărul atunci când te presa una ca ea.

– Numai că uneori îl speriai. Nu din cauza ta, ci din cauza lui. Pentru că nu-i plăcea… Tăcu.

– Ce?

– Nu-i plăcea să-şi recunoască sentimentele. Îl deranjau.

– Se pare că e o deformare profesională, răspunse ea, privindu-l fix. Spune-mi, de ce faceţi asta? Pentru a vă înarma cu scuza pe care o doriţi?

– Nu înţeleg.

– O, ba da. Îţi spui că eşti aşa din cauza meseriei. Dar nu e posibil, oricât de vag posibil, să existe un alt motiv? Nu crezi că ai ales meseria asta nenorocită pentru că îţi permite să fii cine eşti şi să nu fii niciodată acuzat?

– Da, mormăi el, gândindu-se că putea foarte bine să vorbească despre ea însăşi. În fond, Teresa era pe jumătate poliţistă. Devenise evident în ultimele zile. Ceea ce îi făcea pe ei să acţioneze o motiva şi pe ea.

– Aşa e, zise el în cele din urmă. Ne-ai prins pe toţi. Doctoriţa îi atinse genunchiul. Acum avea lacrimi în ochi.

– Îmi pare rău, Nic. Atât de rău… Am sărit la tine pentru că aşa mi-a venit, dar nu mă simt mai bine. Nici n-am vorbit serios.

O îmbrăţişă şi-i simţi corpul masiv lipindu-se de al său.

– Nu te scuza, spuse el. Oricum, ai dreptate.

– Poate pentru Luca, oftă ea şi îşi şterse nasul cu mâneca. În privinţa ta… Nu ştiu. Vrei să faci ceva, nu?

– Oare? întrebă Nic sumbru. Nu dorea un răspuns. Făcu semn cu capul spre grupul din naos. Ce s-a întâmplat aici?

– Cineva a pus ceva la grătar, apoi a lăsat câinii înăuntru să facă puţină curăţenie.

– Dumnezeule!

– A fost ciudatul ăla de la televiziune, Valena. Întreabă-l pe şeful tău. Falcone e negru, ceea ce ar trebui să mă impresioneze, numai că e ciudat. Ai crede că e vorba mai mult despre el, nu despre doi poliţişti morţi şi Dumnezeu mai ştie ce urmează. Îşi închipuie că are toate răspunsurile. Când se termină cazul ăsta, eu una iau o pauză, Nic. Poate mă întorc la universitate, să predau un timp. Din cauza oamenilor. Mai ales a lui Falcone. E… Nu ştiu. Luca nu putea să-l înghită şi eu am încredere în judecata lui. Dar mai bine s-o lăsăm.

Nic nu spuse nimic. Nu era înţelept să se lase atras într-o astfel de discuţie.

– Ce face? întrebă Teresa.

– Cine?

– Sara Farnese. Tot cu tine stă, nu?

– E bine, răspunse el automat.

– Bine?

Costa tresări sub privirea ei urâtă.

– Nic, oricum ar fi – şi adesea mă întreb dacă ai măcar câteva date pentru a o judeca – numai "bine" nu este. Uite ce se întâmplă aici! Uite ce face cineva din cauza ei!

– Parcă eşti Falcone. Asta nu înseamnă că e vina ei.

– N-am vrut să spun că ar fi, oftă ea exasperată. Nici măcar nu m-am gândit la asta. E conştientă că toate evenimentele au legătură cu ea. Se simte responsabilă într-o oarecare măsură, oricât de mult ar încerca să se ascundă. Nu e "bine". Şi încă ceva. Se pare că s-a culcat cu Valena, dar nu ne-a spus nimic.

– A zis că ar mai fi şi alţii. Pur şi simplu nu le ştie numele.

Privirea ei mai avea puţin şi devenea dispreţ pur.

– Nu-l cunoştea pe Arturo Valena? Tâmpitul apărea la televizor în fiecare seară. În ziare la fel. Unde trăieşte femeia asta a ta? La o mănăstire? Iese de-acolo doar când are chef să se reguleze?

Aşteptă un răspuns, dar acesta nu veni. Apoi se uită la echipa care se adunase în jurul grilajului de fier şi la tehnicienii care examinau câinii ca să descopere urme din ţesuturile lui Arturo Valena. Lipsit de sens. Toată lumea ştia ce se întâmplase. Un dement ţâşnise din beznă şi semăna moartea. Nu, nu era suficient. Mai exista un motiv în spatele acestei nebunii. Trebuia să existe.

– Am de lucru, murmură ea şi se duse la oamenii care examinau câinii.

Nic Costa simţea că-i explodează capul. Era epuizat, avea mintea tulbure. Auzi voci venind dinspre uşă. Intrase Falcone, însoţit de nişte oameni pe care îi cunoştea doar din vedere. În clipa aceea, Costa înţelese că ancheta nu-i mai aparţinea. Acum, când grasul nu mai era, îl retrogradaseră în mare la rolul de body-guard al Sarei, iar Falcone adusese o echipă numeroasă şi experimentată. Se întrebă ce-i mai rămânea de făcut.

Falcone îi surprinse privirea şi-i făcu semn să se apropie. Ducea o servietă, iar Teresa Lupo avusese dreptate. Parcă nu era el însuşi. La început evită să se uite în ochii lui Nic Costa. Părea neliniştit, tulburat, furios.

– Ce face Teresa Nebuna? întrebă el. Am auzit că erau împreună.
– E amărâtă.
– Parcă nu suntem destui... Dumnezeule! Cum îndrăzneşte imbecilul ăsta să se atingă de oamenii mei? Crede că există vreo asemănare între ei şi jigodii ca Valena? Îl curăţ cu mâna mea pe animal, dacă pun mâna pe el.
– N-ar ajuta la nimic.
Falcone se uită spumegând la el, ceea ce îi readuse ceva din vechea lui expresie, atunci când îl întreba "Chiar aşa?". Îl luă pe Costa deoparte.
– Te uiţi la televizor?
– Nu prea.
– Ar trebui. Uneori face bine. Oricum, televiziunea va fi mai suportabilă acum, fără boul ăla umflat care ne pisa în fiecare seară.
Falcone zbieră la echipă să discute cu legiştii şi apoi cu oricine locuia prin apropiere. Ieşiră afară, unde temperatura creştea vertiginos, iar Falcone deschise uşa Mercedesului poliţiei şi îl invită să ia loc pe scaunul pasagerului.
– Unde mergem? se interesă Costa. Ştii ceva de Fosse?
– N-am idee. Ai răbdare.
– N-am timp de aşa ceva, zise Costa, întinzând mâna spre uşa bisericii.
– Dă şi tu dovadă de un pic de încredere. Băiete, aproape am ajuns. Îţi aduci aminte ce te-am întrebat despre familia lui Gino Fosse?
– Sigur.
– Bine, zise Falcone uitându-se la ceas, care se apropia de şase. Deschise apoi capacul micului ecran LCD de pe bord, puse în funcţiune sistemul de navigaţie şi potrivi canalul. Uite. După ce vezi asta, poţi să te duci la sora lui

Rossi. Fii înţelegător! Nu vrem să ne trezim daţi în judecată.

– La sora lui? întrebă Nic, furios că nici măcar nu ştiuse că Rossi avea rude în oraş.

– Nu ţi-a spus? zise Falcone, ghicind imediat motivul reacţiei sale. Locuiau împreună într-un apartament, aproape de Fiumicino. Vorbeşte cu ea şi încearcă s-o linişteşti. Spune-i că-i garantez personal că mizerabilul care a făcut asta o s-o încurce definitiv. După aceea… ia-ţi o zi liberă. Du-te şi stai puţin cu taică-tu. Sau la pescuit, nu-mi pasă. Nu vreau să fii aici când Denney îşi ia tălpăşiţa. Am nevoie de oameni cu experienţă.

Nic nu-i răspunse, şi din cauza asta se dispreţui. Apoi începură ştirile. Prelungiseră jurnalul de la cinci la cincisprezece minute. Moartea oribilă a lui Valena deschidea programul. Costa ascultă atent toate detaliile.

– E adevărat ce spun? întrebă el.

– Aşa ar trebui. Doar le-am dat eu însumi informaţiile, răspunse Falcone.

– Nu ai ascuns nimic?

– Ce rost avea? Ştim pe cine căutăm. Aş putea să-l arunc în boxa acuzaţilor chiar azi fără să mai am nevoie de alte dovezi.

– Dar nu ştim de ce.

Falcone îşi duse un deget la buze, îi aruncă un zâmbet rece, apoi arătă spre ecran, unde apăruse o fotografie de arhivă a lui Michael Denney şi una recentă a lui Gino Fosse. Nic ascultă în continuare, uluit, apoi se întoarse spre Falcone.

– ADN-ul? Pentru asta îţi trebuia ceva din apartamentul lui? Ca să dovedeşti ce?

– Raportul vine la laborator chiar azi. Asta a fost ideea, dar oricum n-aveam nevoie de ADN. O păsărică din spatele zidurilor a început să ciripească la urechea mea. Am documente. Am hârtii care dovedesc ce trebuie la fel de

bine ca analiza aia nenorocită de laborator, zâmbi Falcone. Gino Fosse este fiul lui Denney. Încă nu ştim cine-i mama, dar i l-au luat la naştere şi l-au dat familiei din Sicilia. Denney a reuşit să păstreze secretul ani de zile.

Mintea lui Nic parcă se blocase. Nimic nu mai avea sens.

– Şi de ce ai făcut publică informaţia? Oricum, ce înseamnă toate astea?

– Îl vreau pe ticălosul ăla împuţit. Vreau să-l scot din bârlogul unde stă bine mersi şi se gândeşte că nimic nu-l poate atinge. Dacă-l lăsăm să plece, se poate întâmpla orice. Am făcut însă o înţelegere şi ne ţinem de ea. Atâta vreme cât regulile rămân aceleaşi. Dar dacă apare fiul, atunci lucrurile se schimbă. Îl prindem şi pe el, iar pe tată îl punem sub pază. La asta se rezumă totul. Asta vrea să ne spună Gino Fosse, că va continua să ucidă până când va obţine ce vrea. Şi îl vrea pe bătrân.

Era greşit. Era imposibil.

– Dar de ce? Pentru că l-a dat afară de la Vatican?

– Chiar crezi aşa ceva? Sara Farnese era femeia seniorului. S-a culcat cu toţi – Vaccarini, Valena, alţii, pentru că Denney i-a spus s-o facă. Era încercarea ei de a-i obţine plecarea în bune condiţii. Şi-a tras-o şi cu Rinaldi, care s-a străduit să aranjeze problema cu comisia parlamentară. La fel şi cu Vaccarini. S-a culcat apoi cu Valena. Acum patru luni tipul a ieşit pe post să spună că Vaticanul are dreptul la mai multă imunitate diplomatică, pe motiv – ascultă bine – că Biserica trebuie să fie protejată în această lume lipsită de Dumnezeu. Poate că Sara Farnese i-a făcut grăsanului nişte bucurii după aceea. Cu englezul… nu ştiu. Încerca probabil să obţină pentru Denney ceva de la UE.

Îşi aduse aminte cât de înverşunat refuzase ea cea mai mică acuzaţie. Englezul era iubitul ei, înţelese el în sfârşit. Un mincinos şi un afemeiat, dar nu ca toţi ceilalţi. Cel puţin atât e adevărat, îşi spuse Nic Costa.

– Poate că se afla în locul nepotrivit la momentul nepotrivit, zise el.

Falcone dădu din cap, surprins că îi dădea dreptate atât de repede.

– Nu mai contează! Dacă Denney scapă, rămân amândoi în aer. Poate că am să-l las pe cardinal să ia avionul. Poate că nu. N-are importanţă. Dacă se duce în America, oricum îl extrădăm. Scutură din cap, ca şi când jocul era deja câştigat. Iar Gino Fosse rămâne aici. E al nostru din clipa când iese la lumină, când face prima mişcare, când strănută fără să vrea. Îl curăţ cu mâna mea.

Falcone aşteptă reacţia lui Costa.

– Nu zici nimic? N-ai de gând să-mi spui că am judecat-o greşit? Că nu-l cunoştea pe Michael Denney? Că nu-i adevărat?

– Nu mai ştiu ce să cred.

Pe faţa bronzată a inspectorului apăruse un rictus amar.

– Poţi să repeţi asta. Ar trebui să te uiţi la ştirile de la opt. Ia o pauză! Cumpără-ţi ceva de băut, distrează-te. Cu presa trebuie să aranjezi lucrurile astea ca la teatru. Nu le dai totul dintr-odată, pentru că e păcat de risipă. La ora opt vor avea ceva de spus despre eminenţa sa, cardinalul Denney.

Triumful din cuvintele lui era controlat, acoperit de o umbră de amărăciune, aproape de disperare. Leo Falcone suferea din cauza pierderii lui Rossi şi a lui Cattaneo mai mult decât şi-ar fi închipuit Costa.

– Şi altceva?

Falcone se întinse după servieta de pe bancheta din spate şi scoase din ea un plic. Îl deschise şi scutură conţinutul pe genunchii lui Costa. Era o fotografie alb-negru, de calitate îndoielnică – luată de la distanţă, judecând după lipsa de profunzime şi după granulaţia imaginii. Un teleobiectiv plasat ceva mai sus decât subiectul, poate la o fereastră de vizavi. Îl arăta pe Denney

într-un apartament de lux: cel în care, se gândi Costa, locuia înainte să-l arunce în haznaua unde putrezea acum.

Denney era pe jumătate întors spre aparat. Purta o cămaşă albă şi pantaloni de culoare închisă. Părul lui argintiu era pieptănat elegant. Sara Farnese se uita chiar în obiectiv, zâmbind – un surâs deschis, plin de dragoste, o expresie pe care o văzuse şi el seara trecută. Înainta spre cardinal ca şi când voia să-l sărute pe obraz sau pe gât. Sara şi Denney aveau să devină curând un singur trup. Îl ţinea strâns, într-un fel care nu lăsa loc pentru nici un dubiu. Aşa ceva era imposibil de interpretat. Amândoi erau implicaţi în jocul iubirii, într-o îmbrăţişare strânsă. Preludiu la ce? Se uită din nou şi văzu că mâna dreaptă a lui Denney se întindea deja să apuce perdeaua. Într-o clipă cei doi aveau să fie ascunşi privirii.

Fotografia era asemănătoare cu instantaneele pe care le găsiseră în apartamentul lui Fosse. Nu era greu de ghicit de unde provenea.

– Unde sunt celelalte? întrebă el.

– Asta e tot ce am, îi răspunse Falcone. Uită-te şi tu. Caută intimitate. Asta se petrece la Vatican, în fond. Ce mai vrei? Să-l vezi în pat cu ea?

– De unde o ai? insistă el, pentru că un detaliu nu se potrivea.

– Haide, se enervă Falcone, uitându-se la ceas. Ar fi trebuit să-ţi dai seama şi singur, nu?

Ştia, dar nu voia să accepte.

– Fosse a făcut-o, la fel cum le-a făcut şi pe celelalte. Le-a păstrat pe cele cu Sara sau cu alte femei pentru scopuri personale. Era de fiecare dată acolo, furniza o acoperire. Se asigura că oamenii care nu cedau pentru mici favoruri puteau fi convinşi prin şantaj.

– Exact, exclamă Falcone, mulţumit de analiza lui Costa. Fosse conducea maşina lui Denney. Făcea pe şoferul în timpul micilor escapade de-o noapte. Cu Farnese, cu

prostituatele obişnuite pe care le folosea Denney. Rămânea în apropiere şi se uita printre perdele cu aparatul lui în timp ce oamenii îşi făceau treaba. Se opri pentru a savura efectul. Ştia ce se întâmplă. Şi ea ştia.

Costa se gândi la expresia ei din fotografiile de pe Clivus Scauri. Felul în care se uita în obiectiv. Falcone avea dreptate, dar Teresa Lupo observase prima: Sara participase la joc în cunoştinţă de cauză.

– Ştia, recunoscu el. Iar Denney credea că totul era opera lui. Nu şi-a dat seama că Fosse mai lucra pentru cineva. Poate că le furniza aceeaşi informaţie. Poate că îl spiona şi pe Denney.

Nic se uită în ochii lui Falcone:

– Despre cine e vorba? Cine trage sforile? Hanrahan?

– Hanrahan e doar un servitor, ca şi mine. Ce mai contează? Avem ce ne trebuie. La ora opt toate astea vor deveni publice. Pune la socoteală şi ştirile despre Fosse şi nu văd cum Vaticanul va mai putea să-l ţină acolo. A devenit o ruşine, o pată care trebuie ştearsă.

Costa puse fotografia în plic.

– Dacă sufli o vorbă înainte să apară la televizor, te jupoi de viu, zise inspectorul după ce luă plicul. Îţi spun asta între patru ochi. Toate astea au ajuns deasupra ta acum. Nu mai vreau alte incidente, pricepi? Vorbeşte cu sora lui Rossi, apoi odihneşte-te, relaxează-te. Am impresia că ai nevoie de aşa ceva.

– Incidente? întrebă Nic, ridicând tonul. Un torent de furie fierbinte i se revărsase în suflet. Mi-am pierdut partenerul din cauza dementului ăsta, aşa că vreau să fiu de faţă când puneţi mâna pe el.

Falcone părea jignit.

– Ştii ceva, scuteşte-mă. Am deja doi poliţişti pe conştiinţă. Nu vreau să adaug pe listă şi fundul tău slăbănog.

Asta era ultima picătură, era momentul pe care îl aşteptase. Costa scoase legitimaţia din buzunarul hainei.

– Du-te-n mă-ta, îi spuse şi-i aruncă legitimaţia în poală, apoi ieşi din maşină, în căldura care se înteţea cu fiecare clipă.

CINCIZECI ŞI TREI

Sara ieşi pe poartă la şapte şi vorbi cu unul dintre poliţişti. Cu un zâmbet puteai să obţii orice. Omul luă banii, puţin mirat, apoi plecă la florăria cea mai apropiată. Nu deschiseseră încă, dar el era poliţist. Putea să bată în uşă până când îşi făcea apariţia cineva.

Ea rămase pe alee, supravegheată în tăcere de ceilalţi poliţişti, încercând să nu se gândească, încercând să nu ceară prea mult de la ziua care începea. Aşteptând. După o jumătate de oră, poliţistul se întoarse cu plantele într-o cutie de carton. Erau trei snopi, fiecare împachetat în ziare umede. Se uită la puieţii de *cavolo nero,* puţin mai mari decât un deget. Îi venea greu să creadă că vor creşte în iarna aspră, în frig şi umezeală, din ce în ce mai puternici, iar primăvara vor fi gata de recoltat.

Intră în casă şi-i găsi pe Marco şi Bea pe verandă, bând cafea. Bătrânul părea mulţumit să stea acolo, în fotoliul lui, cu Bea alături. Sara îi analiză expresia. Marco era în sfârşit împăcat cu sine însuşi. Îşi pierduse energia aceea neliniştită, nevoia de a demonstra ceva la fiecare pas, cu fiecare ocazie, pe care le remarcase în momentul când pusese piciorul în casă. Impulsul interior de a regla conturile dispăruse, cel puţin deocamdată. Avusese de rezolvat ceva, îşi zise ea, o datorie de care uitase, ceea ce nu făcuse decât să înrăutăţească lucrurile. Într-un fel, părea mai bătrân, mai uzat, mai resemnat. Poate că toate acestea erau etape ale drumului pe care trebuia să le parcurgă, opriri din dragoste necesare pentru a privi în perspectivă. Iată luxul şi chinul unei agonii de durată. Îi dădea omului timp să mediteze, să ia decizii. În plus, îi

dădea şi un răgaz pentru regrete şi, cu puţin noroc, pentru împăcare.

Bea se ridică şi îi luă cutia din braţe. Zâmbi când văzu tulpinile firave.

– Ai ţinut minte? zise Marco uimit.

– Bineînţeles.

– Vorbea vinul din mine, râse el. Nu voiam să faci aşa ceva. Doar nu vrei să te aşezi în patru labe şi să plantezi porcărioarele astea. Ce rost are?

– Credeam că ne-am înţeles, zise Bea bătându-l blând pe părul cărunt. Asta e o fermă, tontule. Aici trebuie să crească plante, altfel locul arată ca un deşert.

Marco se uită la pământul arid, gălbui, apoi la ele.

– Sunt un prost, nu-i aşa?

– Eşti bărbat, zise Bea.

– Ei, cel puţin n-o să mă obosesc să plantez ceva care n-o să apuce primăvara.

– O să crească, spuse Bea. Îţi promit.

Costa senior îşi drese glasul, iar femeile văzură în ochii lui o scânteie de bucurie mai mult decât evidentă.

– Ce se întâmplă cu viaţa mea? întrebă el, uitându-se la Sara. Ştii ceva de Nic?

– A plecat devreme, răspunse ea, evitând să dea detalii.

Înţelese că amândoi ştiau unde îşi petrecuse noaptea. Poate că Marco şi Bea îi auziseră, nu avea idee cât zgomot făcuseră. Clipele acelea, îmbrăţişările, mângâierile, prezenţa lui fizică în ea, toate păreau acum un vis. Se despărţiseră în termeni duri. Era vina ei, ştia şi-i părea rău că-l jignise. Totuşi, existau anumite limite pe care trebuia să le stabilească. Se întrebă dacă avea să-l mai vadă vreodată pe Nic Costa. Dacă va dori să se mai întâlnească vreodată cu ea. Viitorul era ca un nor de fum, plin de nenumărate posibilităţi vagi.

– Ar trebui să ne uităm la ştiri, sugeră ea. Văzu umbra care trecu pe faţa ridată a lui Marco Costa şi privirea pe care o schimbă cu Bea. Era de rău. Nu putea fi altfel.

– M-am uitat eu, zise bătrânul. Cât ai stat la poartă.

– Trebuie să ştiu…

– Ba nu trebuie deloc. Nu acum. Asta ar însemna să te vedem iar trecând prin toate chinurile, Sara. De data asta nu mai e ceva personal. Nu eşti răspunzătoare de faptele acestor oameni.

– De unde ştiţi? zise ea pe un ton rece.

– Ştim suficient.

– Spuneţi-mi şi mie.

Cei doi schimbară o privire, iar Bea dădu din cap.

– Aseară a ucis doi poliţişti, spuse Marco. Unul dintre ei era Luca Rossi, partenerul lui Nic.

Sara închise ochii.

– Apoi a mai omorât pe cineva, continuă el. Pe Arturo Valena, omul de la televiziune. Au spus că… Ezită. Spun tot felul de lucruri, ca de obicei. Au spus că preotul pe care îl caută este fiul unui cardinal despre care scriu toate ziarele.

– Vreau să văd.

Mâna bătrânului se întinse şi o ţinu pe loc când ea voia să plece. Cu o putere surprinzătoare.

– Nu, insistă Marco. O să înnebuneşti, nu rezolvi nimic aşa. *N-ai ce face.* Mă auzi? Lasă asta pe seama lui Nic şi a celorlalţi. Asta e meseria lor.

– Trebuie să aflu.

Marco se uită o vreme în ochii ei. E un om inteligent, îşi spuse Sara. Probabil că Nic descoperise la o vârstă fragedă ceea ce ea aflase abia acum: E imposibil să păstrezi un secret atunci când te pironeşte cu ochii lui vii şi pătrunzători.

– Nu, nu trebuie… zise Marco, lăsând restul propoziţiei în suspensie. Dar ea ghicise ce ar fi urmat: Nu ai nevoie să

afli pentru că deja ştii. De fapt, chiar asta o interesa, recunoscu ea. Să afle cât de mult descoperiseră şi să folosească informaţia aşa cum credea de cuviinţă.

Marco Costa scoase din cutie câteva plante şi le studie, pipăind frunzele tinere.

– Sunt bune, constată el, cu ochii la Sara. Cam târzii, dar merg. Important e câtă grijă şi atenţie le acorzi. Nu le sădiţi prea aproape una de alta. Va trebui să le udaţi. Sara…

Ea îl asculta, făcând exact ce dorea el: privindu-l atentă.

– Uneltele sunt afară, în hambar. Ar trebui să vă îmbrăcaţi potrivit, amândouă. Vreau să lucraţi cu grijă. Când terminaţi, lăsăm lumea să intre iar aici. Nu înainte, vă rog.

Ştia totul sau credea că ştie. Sara citea asta pe chipul lui.

– Şi ce facem când sună Nic? Când se întoarce? întrebă ea, conştientă că deja se gândea cum ar putea să scape mai repede de-acolo pentru a da un telefon.

– Sincer, cred că Nic va avea foarte mult de lucru azi.

– Când nu are?

Bătrânul ştia deja răspunsul: Ea nu va mai fi aici. Nu va fi niciodată obligată să înfrunte acea posibilitate.

– Terenul are nevoie de pregătire, zise el. Să vă învăţ ce să faceţi.

CINCIZECI ŞI PATRU

Michael Denney stătea la măsuţa pentru cafea din micul apartament, faţă în faţă cu Hanrahan, şi încerca să nu se uite la televizor. Imaginea Sarei, cu braţele dezgolite, încolăcite mângâietor în jurul lui, umplea ecranul. Din punctul de vedere al redacţiilor de ştiri, părea chiar mai fascinantă decât cadavrul lui Arturo Valena scos din biserica de pe Corso. Ceea ce-l supăra cel mai tare pe Denney era că nu-şi amintea când fusese făcută fotografia. O văzuse atât de puţin pe Sara în ultimul timp. Îi era dor de clipele pe care le petreceau împreună. Îl înfuria că-i spionase cineva şi nu-i lăsase suficiente indicii pentru a-şi da seama când se întâmplase asta.

– Cine naiba a făcut-o, Brendan? Tu? Irlandezul îi înfruntă furia cu o privire lugubră.

– Răul se întoarce împotriva capului răutăţilor. L-ai trimis pe Fosse să facă poze de budoar pentru tine. Nu sunt vinovat că n-a ştiut când să se oprească.

– Credeam că Fosse lucrează pentru mine.

Hanrahan oftă, dar nu spuse nimic. Denney scotoci febril printre amintiri. Nu o văzuse pe Sara aşa de mai bine de o lună. Ceea ce însemna că se hotărâseră să-l arunce în cuşca leilor încă înainte ca el să fi încercat, şi să fi eşuat, să reînvie banca.

– Eşti un ingrat, Michael, zise Hanrahan. Ţi-am apărat spatele de prea multe ori. Mi-am riscat reputaţia şi mai des. Ce primesc în schimb? Furia ta greşit direcţionată. Lipsa ta de încredere.

– Îmi pare rău, zise cardinalul.

Poate că Hanrahan se simţea ofensat. Sau poate că totul făcea parte dintr-un aranjament mai subtil decât îşi închipuia Denney.

– Nu sunt în apele mele în momentul de faţă. Numai când mă gândesc că Fosse ne-a spionat aşa… Chiar credeau că merit una ca asta?

Hanrahan întinse mâna spre televizor:

– Să *meriţi?* Michael, ţi-am spus de atâtea ori că ea o să te ducă la pierzanie. Şi uite-o. Pe toate posturile. În toate ziarele. Un cardinal al Bisericii şi femeia pe care au descris-o toată săptămâna ca pe o desfrânată. La ce te aşteptai?

– La puţină înţelegere, mormăi Denney.

Nu avea rost să-i explice acestui irlandez glacial ce înseamnă nevoia de dragoste. Era ceva de neexprimat, imposibil de redus la o simplă analiză logică. Hanrahan nu credea în mistere. Nu dorea decât fapte precise, imuabile. Nu observase, nu simţise niciodată ce găuri lasă în viaţa unui om aceste certitudini inumane.

– Nu da vina pe altcineva, îl avertiză Hanrahan. Nimeni nu te-a pus să te întâlneşti cu ea. Nimeni nu te-a obligat să-l foloseşti pe Gino Fosse pe post de trepăduş în nopţile când aveai treabă. E opera ta, nu a mea sau a altora. Dacă te dedai la asemenea procedee – mită, şantaj, pentru numele lui Dumnezeu – nu da vina pe nimeni când totul iese la suprafaţă.

– Crezi că nu ştiu?

Hanrahan se strâmbă, iar Denney, privindu-i faţa cenuşie, inexpresivă, înţelese că mai urma ceva.

– Poate că da, poate că nu. Michael, eşti un om care a căzut pradă capriciilor. Ciudat, dacă ne gândim la postul pe care l-ai avut. Mă aşteptam să fii mai pragmatic.

– Ca tine, spuse Denney fără să clipească.

– Îmi place să cred că sunt un om rezonabil. Unul care ajută roţile să se învârtească.

Odată plecaseră împreună la o conferinţă în Dubai şi un bancher le adusese câte o damă. Era un ritual, un dar pe care ar fi fost nepoliticos să-l refuze. Se uitase la Hanrahan şi la femeia frumoasă, o fată înaltă din Cipru, care vorbea o engleză perfectă şi zâmbea mereu. Fusese singurul moment când îl văzuse pe irlandez stingherit, incapabil să controleze lumea din jur. Hanrahan plecase înainte ca masa să se sfârşească.

– Să nu te atingă niciodată nimic, nu-i aşa, Brendan? Să trăieşti singur, să conduci vieţile altora. Nu eşti ca mine. Ai putea să te căsătoreşti, să faci ce vrei. În schimb îţi place să unelteşti. În interesul meu, în interesul oricui te plăteşte.

Sprâncenele negre şi groase ale lui Hanrahan se arcuiră.

– Ţi-am dat bani grei, Brendan, să aranjezi lucrurile. Trebuia să mă ajuţi să pun din nou pe picioare Banca Lombardia.

– Nu pot scula morţii din morminte, mormăi Hanrahan. Ideea ta n-a avut nici o şansă încă din clipa când ai propus-o.

– Dar nu te-ai gândit să-mi spui şi mie.

– Eu sunt doar un slujbaş, ai uitat?

– Care nu ştie cine-i este stăpânul.

– Greşeşti, nu uit niciodată asta. Tu ai uitat. Tu eşti cel care a depăşit limitele pentru că pur şi simplu n-ai putut rezista, nu-i aşa? Toate dineurile alea cu politicienii ţi-au umflat egoul şi aşa supradimensionat. Femeile care veneau la un semn, care făceau ce aveai tu chef, când aveai chef. Ai pierdut din vedere ce trebuia să fii şi te-ai înecat în propria ta aroganţă. Nu le scoate altora pe nas greşelile tale.

Denney dădu din cap. Era o doză bună de adevăr în vorbele lui Hanrahan.

– Dar cel puţin am trăit, Brendan. Nu sunt convins că tu poţi spune acelaşi lucru. Crezi într-adevăr că lumea începe

şi se termină la comanda ta? Sau te sperie totul? Te înspăimântă că un pic de dragoste ar putea să-ţi anuleze puterea? Ţi-e frică să nu te trezeşti cumva într-o bună dimineaţă ca Samson, să-ţi vezi părul retezat pe pernă? Să constaţi deodată că eşti şi tu ca restul, un sclav, dependent de ceilalţi. Asta te sperie? Că ţi-ai putea pierde forţa şi cineva va veni după tine să se răzbune? Pentru că, dacă aşa stau lucrurile, trebuie să-ţi spun cine eşti: un laş când vine vorba de sentimente. Un om care se teme de propriile lui sentimente şi se răzbună pe lume exact din acest motiv.

Citi ură în ochii lui Hanrahan şi înţelese că atinsese un punct dureros. Ceea ce nu-i dădu nici o satisfacţie.

– Cinstit să fiu, Michael, spuse Hanrahan încet, nimic din toate astea nu mai contează nici cât negru sub unghie.

– Ba contează. Spune-mi, crezi că vom fi judecaţi cândva? Toţi, fără excepţie? Sau şi asta e o aiureală?

– Cred că sunt destui cei care ar vrea să te judece acum.

– Şi cine sunt ei? Mi-am pierdut timpul în cocioaba asta, temându-mă de ei. Mi-a fost frică de tine. Ce ar putea să-mi facă decât să-mi ia şi puţinul din viaţa asta mizerabilă care mi-a mai rămas?

– N-aş dispreţui-o, Michael. Gândeşte-te ce li s-a întâmplat lui Arturo Valena şi celorlalţi.

Denney se uită în jur. Apartamentul părea mai mic şi mai sinistru ca oricând. Nu-i venea să creadă că se lăsase convins să intre aici de bunăvoie, să rămână prizonier.

– Finaluri cumplite, zise el dând din cap. Dar ştii care e problema când îţi duci zilele înspăimântat că vei muri? Ajungi să te temi chiar de viaţă. Ajungi să speri că nu-ţi va bate nimeni la uşă, că nu se va apropia nimeni de tine. Oricum mori, numai că nu-ţi dai seama că asta s-a întâmplat cu mult înainte să nu mai respiri.

Hanrahan închise ochii ca şi când nu l-ar fi ascultat.

– Spune-mi, Brendan, crezi în ceva?

– Cred că trebuie să ne păstrăm bucăţica noastră de lume în ordine. S-o apărăm de cei care vor s-o distrugă.

– Nu aşa spunea şi Pilat din Pont?

– Vorbeşti ca un prelat, Michael. Ceea ce nu eşti.

– Spune-mi, atunci, zise dur Denney. Dă-i drumul.

Să auzim de ce ai venit aici, pentru că nu cred că ai făcut-o din plictiseală.

– Vei pleca, zise Hanrahan pe un ton plat. Azi. Trebuie să pleci până la prânz, altfel vor trimite pe cineva să te arunce în stradă, îţi jur. M-am zbătut şi am argumentat până am făcut spume la gură, degeaba. După fotografiile pe care le ştii... Dovezile că Gino Fosse este fiul tău. Femeia. Se tem că vor urma şi altele, Michael. Şi, să fim cinstiţi... Hanrahan se uită în ochii lui, complet lipsit de emoţie: Chiar aşa e.

Denney se simţea prins în cămăruţa neaerisită ca într-o capcană. Tâmplele îi zvâcneau.

– Adică?

– Adică ştiu multe despre tine, Michael, şi de mult. N-a fost aşa greu. Îţi acoperi bine urmele, dar tot un amator rămâi. Acum e peste puterile mele. Când or să vină la mine şi-or să mă întrebe "Asta-i tot?", n-am să mai mint pentru tine. A trecut vremea când făceam asta.

Denney îşi încrucişă braţele la piept şi se lăsă pe spate, gânditor.

– Atunci cine va arunca prima piatră? Aşa, din pură curiozitate. Mi-ar plăcea să-i ştiu numele. Aş vrea să aflu câţi de aici ar supravieţui cu un nebun care se ţine zi şi noapte pe urmele lor, care le urmăreşte fiecare mişcare.

Hanrahan scoase din buzunarul hainei un trabuc pe jumătate fumat şi-l aprinse. Mirosul puternic, neplăcut, umplu imediat încăperea.

– Gândeşte-te la cineva. Pune-l pe listă. Am încercat ce-am putut, recunosc, nu cu prea multă convingere. Ei au perfectă dreptate. Ai devenit prea periculos. Trebuie să ne

spălăm pe mâini de tine înainte ca pata să ne mânjească pe toţi. Ţi se pune la dispoziţie un avion particular pentru Boston. Cineva te va ajuta şi acolo, dacă ai nevoie. Putem să-ţi oferim un nume nou. Un loc unde să stai. Cu puţin noroc, nu te va găsi nimeni. Dar… Hanrahan întinse mâna spre lumea de dincolo de ziduri. Această etapă din viaţa ta reprezintă trecutul. Nu te poţi întoarce la Roma. Nu mai poţi fi cardinalul Michael Denney. Dacă rămâi în Italia, chiar şi sub un nume fals, până la urmă te va găsi cineva. Poate poliţia. Poate oameni care au alte idei. Oricum, nu vrei asta şi nici noi nu vrem.

Se aştepta la o astfel de rezolvare, totuşi cuvintele îl dureau.

– Vasăzică mă nasc din nou. Devin Joe Polack şi îmi iau o slujbă în vreo fabrică din Detroit. Aşa e?

– Dacă asta vrei, zise Hanrahan ridicând din umeri.

Faţa palidă a lui Denney se înroşi brusc. Ar fi vrut să nu se înfurie.

– La naiba, Brendan! Vreau ceea ce-mi datorează. Irlandezul izbucni în râs, iar reacţia lui îl înnebuni pe Denney: îi demonstra cât de singur era.

– Toţi vor ce li se cuvine, Michael. Asta e problema, nu-i aşa? Atâtea datorii de plătit şi prea multe către indivizi pe care nici unul dintre noi n-ar vrea să-i cunoască.

– Tu mă duci la aeroport.

Încercase să-i dea un ordin, nu să-i pună o întrebare, dar nu reuşise. Hanrahan se strâmbă, apoi clătină din cap.

– Nu. Nu ne putem permite publicitatea. Poate că în America lucrurile stau altfel. Acolo vom putea fi mai subtili, dar deocamdată trebuie să fim cât mai direcţi. La unsprezece, departamentul de presă va difuza un comunicat. Pot să-ţi dau o copie dacă vrei. Va spune că ai hotărât să-ţi dai demisia din motive personale şi că intenţionezi să începi o viaţă nouă, în afara Bisericii şi dincolo de graniţele Italiei. Doar atât. Vom discuta cu

presa şi între patru ochi, desigur, ca să curăţăm apele dintre tine şi Vatican. Trebuie să facem asta. Eşti un paria. Vom arăta clar că de mult timp ne îngrijorează acţiunile tale, zvonurile referitoare la viaţa ta particulară, dar că ultimele informaţii care au fost, desigur, o surpriză pentru noi, s-au dovedit picătura care a umplut paharul. Vei deveni fiul risipitor, Michael, pe care trebuie să-l trimitem în lume să se spele de păcate. Numai că nu te vei întoarce. Azi ne vedem pentru ultima dată. Restul călătoriei îl vei face singur.

Lui Denney nu-i venea să creadă ce auzise, nu putea pricepe de ce lui Hanrahan îi făcea atâta plăcere să-l tortureze.

– Şi ce ar trebui să fac, mă rog? Să chem un taxi şi să aştept ca unul dintre bandiţii ăia să se urce lângă mine pe bancheta din spate? Ţi se pare că am intenţia să mă sinucid, Brendan? Mai degrabă mă duc la primul poliţist şi-l rog să mă aresteze.

Hanrahan râse din nou.

– Şi cât timp crezi că ai rezista în închisoare? Dacă ajungi aşa departe. Nu fi naiv! Poliţia nu te poate salva. Poate că nici noi nu te putem salva până la urmă. Ai mers prea departe. Ai călcat pe bătături prea mulţi inşi, le-ai oferit muniţie de calibru mare să te doboare. O, la naiba cu toate…

Se uită în jurul lui, strâmbând din nas.

– Nu-ţi împacheta prea multe lucruri, Michael. Spune-ne ce vrei să păstrezi, dacă vrei, şi mai vedem noi. Ţine minte totuşi că aproape toate posesiunile tale sunt legate de funcţia pe care ai deţinut-o până în acest moment şi rămân aici. Poţi marca numai obiectele personale, ţi le vom trimite mai târziu.

Denney îi arătă copia după Caravaggio.

– Tablourile sunt ale mele.

– Mă îndoiesc, dar eşti un hoţ desăvârşit. Poate că o să ţi le trimit.

Michael Denney nu-l mai asculta. Se uita fix la perechea din centrul pânzei: Matei şi călăul lui, amândoi scăldaţi în lumina orbitoare a graţiei divine.

– Doar nu te consideri un martir în toată povestea asta? întrebă Hanrahan ironic. Chiar că ar fi prea de tot…

Denney îşi plecă fruntea şi şopti:

– Dumnezeule, nu te mai bucura atât, Brendan. Se uită iar la el. Văzu un dispreţ profund în ochii irlandezului.

– Michael, confunzi plăcerea cu datoria. Ca de obicei. Aici e rădăcina problemelor tale. Nu mă urî, omule. Ţi-am făcut un ultim serviciu de dragul timpurilor de demult. Te vor aştepta doi oameni la ieşire, la ora douăsprezece. Sunt doi poliţişti din Roma. Te vor duce la aeroport. În timpul lor liber, bineînţeles.

– Doar doi oameni? întrebă Denney. Vrei să mă vezi mort?

– Dacă aş fi vrut asta crezi că m-aş fi zbătut atât pentru tine? Nu că n-am fi discutat şi varianta asta, pricepi. Sunt unii care zic că ar fi fost soluţia cea mai… curată.

Michael Denney închise ochii. Şi-i putea imagina discutând într-o cameră secretă, izolată, într-un stat minuscul, un stat insular care în treizeci de ani se transformase dintr-un rai într-o închisoare neiertătoare. Poate că se întâlneau săptămânal. Poate că aveau şi mai multe informaţii, fotografii şi înregistrări. De când îşi făceau planuri? De când se întrebau cum să scape de el, sigur şi eficient, cu un minimum de scandal? De când se întrebau unde vor găsi scânteia care să declanşeze totul, momeala care-l va scoate din bârlog? Timpul şi soarta le furnizaseră în cele din urmă instrumentele, însă nu întâmplător.

– Tu i-ai spus, nemernicule, zise el întinzând un deget acuzator spre Hanrahan.

Irlandezul nu-i răspunse, dar sprâncenele i se ridicară un pic.

– Tu i-ai spus lui Fosse despre noi. L-ai manevrat împotriva mea, crezând că va fi un sfârşit rapid. Nu ţi-a trecut nici o clipă prin minte că ar putea face altceva. Toţi ceilalţi, Brendan, toţi oamenii pe care i-a ucis, Alicia Vaccarini, Valena. Nefericiţii pe care Falcone îi trimisese să-l păzească. Nu simţi nici urmă de vinovăţie?

Hanrahan se ridică şi se pregăti să plece.

– Ai luat-o iar razna, Michael. Toate războaiele fac victime. Şmecheria e simplă: trebuie să te asiguri că nu te numeri printre ele. Fă-ţi un serviciu şi concentrează-te asupra acestui aspect.

Denney ţâşni de unde stătea, traversă camera şi îşi înfipse mâinile în gâtul irlandezului, dar nici vârsta, nici agilitatea nu-l ajutau. Hanrahan sări în picioare imediat şi-i dădu braţele la o parte, gata de bătaie dacă s-ar fi dovedit necesar. Pumnii lui masivi aşteptau, pe jumătate ridicaţi. Denney încercă să-şi aducă aminte cine era, cine avea să fie mereu, indiferent ce i-ar fi făcut ceilalţi.

– Furia este o emoţie devastatoare, zise Hanrahan. Ar fi trebuit să-ţi petreci mai mult timp încercând să ţi-o stăpâneşti, Michael, şi mai puţin în pat cu femeile.

– Ieşi naibii afară, şuieră Denney.

– La prânz, adăugă Hanrahan. O să vin personal să mă asigur că ai plecat. Nu-ţi face griji, presa va fi în altă parte. O să pleci în linişte.

Întinse o mână, aşteptă, apoi o retrase.

– Probabil că pui foarte puţin preţ pe viaţa ta, Michael.

– De ce, mă rog?

– Pentru că ţi-am salvat-o de atâtea ori. Uite, acum o fac din nou. Şi nu aud nici măcar un cuvânt de mulţumire.

Michael Denney se uită la ceas. Ei aveau planurile lor, iar el nu ştia dacă mai erau valabile. Închise ochii şi se rugă să sune telefonul.

Îl auzi, cu două minute întârziere, dar îl auzi.

CINCIZECI ŞI CINCI

Costa sună la uşa apartamentului. Se afla la etajul al treilea al unui bloc modern, la câţiva kilometri de aeroport, nu departe de şosea. Zgomotul traficului era permanent, dar oricum clădirea arăta mai bine decât se aşteptase. În cele câteva zile în care lucrase împreună cu Rossi, îşi construise în minte o anumită imagine despre cum putea fi partenerul lui în afara secţiei de poliţie: prost îngrijit, dezordonat, singur. Îşi închipuise că locuia în vreo maghernită mai apropiată de oraş. În schimb, ajunsese în acest bloc îngrijit, cu muşcate pe scări şi miros îmbietor de mâncare gătită plutind afară prin ferestrele deschise. Îşi dorea să fi remarcat mai multe. Teresa Lupo văzuse altceva. Detaşarea lui îl împiedicase să perceapă adevărul, dar acum se tot întreba dacă nu cumva chiar Rossi dorise asta.

O femeie între două vârste, subţire, într-o bluză simplă albastră şi o fustă neagră apăru în pragul uşii. Avea părul cărunt, tuns foarte scurt. Îl privea printr-o pereche de ochelari cu rame negre. Nic nu se simţi deloc bine-venit.

– Sunt de la secţie. Am fost partenerul lui Luca.

– Zău?

– Am venit să vă spun… Femeia nu arăta ca şi când ar fi plâns, părea doar foarte furioasă… cât de rău ne pare tuturor. Vom face tot ce ne stă în putinţă…

– Cam târziu pentru asta, nu crezi? La naiba, în fond nu sunt sora lui. Intră.

Îi deschise uşa larg şi Nic o urmă de-a lungul unui hol decorat cu tablouri florale care ducea într-o sufragerie luminoasă. În colţ, aşezată pe un scaun, stătea o tânără

solidă, trecută puţin de treizeci de ani. Purta un halat de casă din poliester. Avea faţa palidă şi umflată şi semăna mult cu Rossi. Părul negru, cu tunsoare de şcolăriţă, îi ajungea până la umeri.

Femeia se uită la el, deschise gura şi emise un sunet neinteligibil, care semăna cu geamătul unui animal rănit.

– Nic Costa, spuse el, întinzând mâna. Am lucrat împreună cu Luca.

Sora lui Rossi scoase alte sunete, de data asta prelungi, pline de suferinţă.

– Maria e surdomută, îi explică doamna mai în vârstă. Eu sunt îngrijitoarea ei. Stăteam o grămadă de timp aici când Luca nu se descurca singur.

Se întoarse spre Maria şi începu să vorbească cu ea prin semne, foarte repede, cu o fluenţă evidentă.

– N-am ştiut, se bâlbâi el. Nici măcar nu aflasem că are o soră, ca să nu mai vorbim de restul. Nu-mi vine să cred că nu mi-a spus nimic.

– Nu te învinovăţi pentru asta, zise îngrijitoarea, apoi începu din nou baletul de semne. Femeia de pe scaun dădu din cap şi-i zâmbi. Aşa era Luca. Apropo, i-am transmis condoleanţele dumitale şi i-am mai zis nişte mărunţişuri.

– Mulţumesc.

Totul era atât de neaşteptat: N-avea idee ce să întrebe, ce să propună.

– Cât de grea e situaţia ei?

– Cât de grea poate fi situaţia unui surdomut? se răsti femeia. Apoi îi păru rău şi se retrase la fereastră, unde se uită câteva clipe afară. Scuze. N-o lua personal. Lucrez cu Maria de cinci ani, de când Luca a scos-o din cămin şi a început să se ocupe de ea personal. După un timp, te trezeşti că îngrijeşti nu o singură persoană, ci două. În ultima vreme, să fiu sinceră, l-am îngrijit mai mult pe el. Era un om complicat. Un om bun. Nu că asta l-ar fi făcut fericit vreodată.

– De ce nu mi-a spus nimic? Nu l-aş fi lăsat să… Aseară…

Nu avea însă cum să-i explice. Prezenţa lui Rossi în Piaţa Navona era doar o coincidenţă. Falcone ar fi putut să-l trimită pe oricare dintre ei. Nimeni nu era vinovat, doar criminalul.

– Ce crezi? întrebă asistenta. Îi era ruşine din cauza ei?

– Nu, imposibil. Poate că într-un fel se ruşina de el însuşi, credea că nu e în stare să facă mai mult. Abia în ultima vreme am reuşit să-l cunosc mai bine. Avea ceva… Luca nu era fericit în propria lui companie. Poate că asta i se trăgea de la meseria noastră.

Femeia se uita la el, parcă aprobându-l. Apoi se duse la Maria, se aşeză lângă ea şi-i cuprinse umerii.

– E posibil să ai dreptate. Mi-a spus cândva că se trezea furios, turbat că nu poate face nimic pentru ea. Nu cred că inventa.

O avalanşă de semne aduse un zâmbet fugar pe faţa surorii lui Rossi, urmat de un oftat.

– Nu ştie să citească pe buze. I s-a părut întotdeauna prea greu. Asta înseamnă că pot s-o mint cu uşurinţă.

Costa îşi scrise numărul de telefon pe o foaie din carnet.

– Dacă are nevoie de ceva, sunaţi-mă oricând. Putem să vă ajutăm cu bani. O să primească şi o pensie. Ştiu că nu e o mare consolare acum, dar dacă-mi spune de ce are nevoie, voi încerca să mă descurc cumva.

Asistenta luă hârtia şi oftă.

– Are nevoie de fratele ei.

Costa încremeni, iar femeia închise ochii, ruşinată de sinceritatea ei.

– Scuză-mă, zise ea. N-ai ce să faci. Maria trebuie să meargă din nou la azil. Nu poate sta singură, acolo e singurul loc unde este supravegheată tot timpul.

Nic înţelese imediat cum se simţea Rossi.

– E în regulă, continuă femeia, n-o să fie supărată. Are prieteni acolo, îi vizita din când în când. Numai că…

Aşteptă un pic, să-i treacă emoţia. O să-i simtă lipsa. Cu toţii îi vom simţi lipsa.

– Ştiu.

Studie camera mică şi ordonată, cu pereţii plini de naturi moarte cu flori.

– Sunt ale Mariei, explică asistenta, observând că el se uita la tablouri. Asta face. E surdomută, dar nu proastă. Şi nici Rossi nu era.

Costa se apropie să admire mai bine un ulei de mici dimensiuni reprezentând o singură zambilă: nuanţe vii de albastru pe un fond galben. Fata văzuse picturile lui Van Gogh. Lucrarea radia viaţă şi bucurie. Găsise ceva care nu avea legătură cu fratele ei şi încercase probabil să-l facă să se implice.

– Dacă vrei, îţi arăt camera lui, se oferi femeia. Poate că vrei să iei ceva de-acolo, ca să-ţi aduci aminte de el. O fotografie, nu ştiu. Ceva. Sunt o grămadă de lucruri.

– Nu l-am cunoscut foarte bine, dar mi-am amintit de cineva care ar vrea o amintire.

Se lăsă condus pe coridor. Dormitorul lui Rossi era mic şi avea vedere în spate, spre o parcare. În aer plutea un miros lânced de ţigări. Văzu un pat îngust, cu aşternuturile întinse perfect, un birou pe care câteva hârtii erau aranjate cu grijă, o agendă şi o lampă mobilă. Pe un panou de iută atârnat pe perete erau lipite mici note galbene şi fotografii. Costa le studie.

Diverse călătorii: la mare, la Ostia, tururi cu autobuzul prin ţară. Cu sora lui în fiecare dintre ele, zâmbind mereu, pe plajă, la un bal mascat, la un restaurant de la ţară. Luca o făcea fericită, acesta era darul lui.

Doar o fotografie cu Rossi: stăteau amândoi într-un Bugati 57, uriaş, decapotabil, probabil într-un muzeu de maşini clasice. Rossi ţinea mâinile pe volan, iar Maria râdea din scaunul de alături. Luca părea un alt om, cineva stăpân pe propria lui viaţă.

– Asta era înainte de a avea depresia, îi explică ea.
– A fost mereu aşa?
– Nu, răspunse femeia cu un zâmbet amar. Sincer? A mers totdeauna pe muchie. De când îl ştiu.
– Nu pot lua asta, zise Nic atingând fotografia. Este a ei, e prea preţioasă.
– Ba e a mea, am fost şi eu acolo. Şi pot să fac alta. Ia-o, zise asistenta, uitându-se-n jur. Nu-i plăcea să intru aici. Cred că era locul lui secret, aici se ascundea câteodată. Dar mai trebuia să fac şi curăţenie din când în când. Te las singur un pic.
Ieşi, închizând uşa. Nic Costa se aşeză la biroul mic şi ordonat şi se uită pe geam, la şirurile de maşini şi la blocurile de pe marginea şoselei. Era o viaţă pe care nu ar fi asociat-o niciodată cu Luca Rossi: o existenţă riguroasă, cu responsabilităţi pe care nimeni din secţie nu le-ar fi ghicit.
Deschise agenda şi îl copleşiră brusc ruşinea şi vina. Îi deveni clar, imediat după ce se uită la prima pagină, că aici consemna Rossi ceea ce îi dicta cealaltă parte a sa, cea întunecată şi pesimistă, care ameninţa mereu să-l arunce în prăpastie. Scrisul era neregulat, aplecat într-o parte şi prea mic. Mai erau şi desene mărunte care ar fi putut reprezenta demoni. Şi un vers, o parte dintr-o poezioară pe care Costa o ştia de-acum pe dinafară…

La St Ives cândva mergeam,
Un bărbat cu şapte neveste vedeam…

Citi mai departe. Era spaţiul secret unde Rossi îşi etala temerile interioare, dându-le frâu liber. Adunase o lume întreagă aici: Falcone, Teresa Lupo, Sara, toţi. Nu iertase pe nimeni, nu trecuse neobservat nici cel mai mic detaliu. Nu era de mirare că n-o lăsa pe asistenta socială să intre în cameră.

Citi alte două pagini, apoi ascunse jurnalul sub haină. Se întoarse în sufragerie, spuse un la revedere scurt şi politicos şi plecă.

CINCIZECI ŞI ŞASE

Ai scos un sunet. Când…

Nu reuşi să încheie propoziţia. Fata râse de stânjeneala lui. Era dimineaţa târziu, iar de afară se auzea zgomotul maşinilor. Gino Fosse se întorsese la opt, făcuse un duş şi dormise puţin, fără s-o deranjeze.

Îl trezise blând, cu delicateţe, pipăindu-i trupul puternic şi gol cu degete dornice, arcuindu-se peste el, atingându-i faţa cu sânii, până când dinţii lui îi prinseră un sfârc şi îi simţi interesul printr-o mişcare între picioarele ei.

– Când ce? întrebă fata.

Erau încă îmbrăţişaţi, ea deasupra, mişcându-se tot mai încet pe măsură ce erecţia lui dispărea.

– Ştii tu, zise el şi ochii i se întunecară o clipă. Erau atât de multe în el pe care nu le pricepea.

Unde fusese toată noaptea. Ce făcea. Fura, credea ea. Nu era un lucru chiar aşa de rău. Nevoia te îndeamnă. Dar dacă tot ce făcea era să fure, atunci de ce o puseseră ei să-l supravegheze aşa? De ce îi cereau atât de insistent, cu ameninţări prea puţin voalate, să-i sune de fiecare dată când Gino ieşea, să le spună tot ce discutaseră?

– Spune-mi, îi porunci ea.

Îmbujorarea lui, rezultatul eforturilor comune, deveni şi mai evidentă.

– Când am terminat. Ai simţit.

– Bineînţeles, râse ea. Ce credeai?

Îşi dădu părul pe spate, iar dinţii îi străluciră în lumina dimineţii.

– Pe ceilalţi i-am pus să folosească prezervative. Dar tu eşti special, Gino. Tu eşti sigur. Cu tine vreau să simt când se întâmplă. Nu că n-aş şti oricum. Sunt bună, nu?

– Eşti bună, recunoscu el. De ce? De ce eu? Fata se uită în ochii lui cu o sinceritate neprefăcută:

– Pentru că nu aşteptai nimic de la mine. Pentru că ai fost blând.

Prea multe mistere pentru mintea lui. N-o dorise pe Irena, nu la început. Apoi ceva se schimbase – în el, nu în ea.

– Ce simţi când se întâmplă?

Fata se gândi un pic. Nimeni n-o întrebase aşa ceva, iar el înţelese asta din expresia ei şi simţi un mic fior de mândrie că era primul.

– Că înfloreşte în mine ceva din tine. Ceva ce ar putea rămâne acolo, dacă aş vrea. Ar putea creşte, ar deveni un copil, poate.

Gino Fosse păli. Se retrase brusc sub cearşafurile jilave. Fata nu putea să sufere să-l vadă aşa: şocul, durerea care apoi se exterioriza în furie.

– Ţi-am spus, continuă ea, mângâindu-i părul încâlcit. Pe ceilalţi i-am pus să folosească prezervative.

Fosse refuză s-o privească, iar fata se întrebă din nou ce naiba săvârşise omul acesta, îşi aminti de mirosul acela ciudat care plutea în jurul lui când se întorsese dimineaţa. Parcă stătuse multă vreme lângă un grătar pe care se rumenea carnea.

– Dar aşa ceva nu se va întâmpla, Gino. Nu se poate.

Bărbatul se uită la faţa firavă şi palidă, străduindu-se să-şi dea seama dacă minţea sau nu.

– Am rămas o dată însărcinată, acasă. M-am dus undeva să scap de problemă înainte să apară. M-au măcelărit. Nu mai pot avea copii. Aşa că-i pun să poarte chestia aia doar ca să nu iau boli de la ei. Dar de visat pot visa. Putem visa amândoi, dacă vrem.

Bărbatul îi mângâie obrajii, jucându-se cu buzele ei. Ea se apleca şi-l sărută apăsat, dominator.

– Familia te omoară, zise Gino Fosse. Familia îţi sfâşie viaţa în bucăţi.

– Câteodată, fu ea de acord. Dar ce altceva mai există?

Fosse nu reuşi să-i dea un răspuns. Fata se apleacă la urechea lui, răsuflând fierbinte şi sacadat, aşa cum ştia că-i place.

– Când termini în mine simt ceva cald şi viu acolo unde trebuie, ca şi când viaţa ta ar sângera pentru mine, Gino. Primesc darul tău, care rămâne acolo, şi îţi sunt recunoscătoare.

Niciodată, în nici una dintre întâlnirile scurte şi violente pe care şi le amintea nu se gândise că era un eveniment în doi. Actul acesta reprezentase mereu doar efortul de a obţine o satisfacţie scurtă, eliberatoare. Nu-i trecuse niciodată prin cap că ar putea exista plăcere şi de partea cealaltă. *Tu eşti poarta spre diavol,* spusese Tertullian, iar Fosse interpretase cuvintele lui la propriu: femeia era un receptacul, un spaţiu inert în care putea să-şi arunce dorinţa.

Fosse se uită prin încăperea mizeră. Hainele lor erau risipite pe jos. Geanta lui, acum aproape goală, zăcea pe covorul pătat. Nu mai rămăsese în ea decât arma şi gloanţele. Erau de-ajuns.

– Vorbeşte-mi despre tine, îl îndemnă ea. Despre familia ta.

Întoarse spre ea doi ochi reci, morţi, şi fata îşi dori să nu fi rostit cuvintele.

– De ce? Ce vrei?

– Nimic. Furia lui o irita. Era o întrebare obişnuită, nu un motiv de supărare. Sunt curioasă să aflu mai multe despre tine. Să ştiu ce au făcut ca să devii aşa.

– Am ajuns aşa fără ajutorul lor, îi explică Gino Fosse.

Ar fi fost o prostie, o minciună, să pretindă că altcineva era vinovat. Nici o familie, nici un lanţ de evenimente contradictorii nu-l obligase să devină ce era. Îşi aduse aminte de grasul de la televiziune care se prăjea pe grătarul de fier, de privirea lui terorizată. El şi numai el era autorul acelei fapte, un act conştient, deliberat, cu un scop precis. Îşi aminti cum jupuise o pisică de vie, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Sământa neagră încolţise în el dintotdeauna. Avea nevoie doar să fie îngrijită.

Înainte ca lucrarea să înceapă, petrecuse ore în şir în biserici, uitându-se la frescele acelea sălbatice cu martiri, descoperind treptat cum sfinţii îşi întâlneau soarta, dorindu-şi să poată auzi cuvintele pe care le rosteau. Numai că ei erau diferiţi. Arturo Valena nu urlase decât murdării în timpul chinurilor. Alicia Vaccarini plânsese, iar pe chip nu-i apăruse nici un fel de iluminare. Încercă să şi-l amintească pe englez, jupuit centimetru cu centimetru, legat de bârna din biserica de pe Insula Tiberina, să descifreze zgomotele emise de gâtul lui sugrumat. Şi soţia lui Rinaldi, prostită, uluită de ce se întâmpla. Amintiri îndepărtate acum. Ce făcuse atunci nu fusese numai opera lui. Hanrahan se ocupase de toate aranjamentele. Irlandezul îşi întinsese plasa foarte departe, culegând informaţii din convorbiri telefonice înregistrate, din fotografiile lui Fosse, din documente furate. Ştia nume şi date. Rămăsese o voce insistentă în urechea lui Fosse. Dar chiar şi aşa, mâinile lui nu erau mânjite nici măcar cu o picătură de sânge. Poate că-i sugerase mijloacele, însă Gino Fosse fusese acela care le folosise.

Apoi erau poliţiştii. Hanrahan nu i-ar fi permis niciodată aşa ceva. Până şi el avea limite.

– Ce faci? întrebă Irena. Când ieşi de aici? Cine eşti tu, Gino?

Se uită urât la ea. Ar fi trebuit să aibă mai multă minte. Pericolul era şi aşa suficient de mare.

– Mai bine nu mă întrebi.

– Dar vreau să ştiu, îl imploră ea.

Bărbatul închise ochii, dorindu-şi ca femeia să nu fi fost de faţă. Sfârşitul era atât de aproape. Era ultimul lucru de care avea nevoie. Şi mărturisirea ei, o revelaţie pentru el: că îl simţea în ea, că doi oameni se puteau atinge într-un fel atât de ciudat şi intim. Era un fel de epifanie de o clipă, mistică, la fel de şocantă ca şi cea declanşată de ochii strălucitori din spatele altarului de la San Lorenzo in Lucina. Îi punea în pericol hotărârea, îi schimba percepţia asupra lumii.

Se ridică, luă geanta, scoase arma şi i-o puse în mână.

– Eu aduc mântuire oamenilor care o merită. Faţa ei drăguţă se schimonosi, degetele refuzară să apuce pistolul. Părea din nou teribil de tânără şi de speriată. Înţelese că fata ştia ce înseamnă o armă. Se gândi la locul de unde venea ea. Poate că trăise o experienţă directă.

– De ce? întrebă ea, dându-i înapoi pistolul.

– Ţi-am spus, pentru că merită. Pentru că păcatele lor cer răzbunare.

Nu poliţiştii, însă. Ei o obţinuseră pe gratis. Fata îşi şterse ochii umezi cu braţul, ca un copil.

– Vino cu mine, zise Irena. Hai să fugim.

– Unde?

– Undeva pe coastă. La Rimini. Am auzit că e frumos.

Fosse se gândi la mare, la nesfârşita mare şi la felul în care valurile albastre spălau orice.

– Mi-ar plăcea, şopti el.

Se duse la geantă şi scoase un plic plin cu bancnote. Le numără, cu excepţia unui teanc pe care i-l dădu ei. Fata se uită neîncrezătoare la ele. Era o sumă foarte mare, mai mare decât şi-ar fi putut imagina vreodată.

– N-am terminat. Mai trebuie să duc la bun sfârşit o lucrare. Irena… Se aplecă şi o sărută pe frunte, surprins

de propria lui tandreţe. Trebuie să pleci chiar acum. Peste două zile să fii la Rimini, pe plajă. Ne vedem acolo.

Bărbia îi căzuse în piept. Ar fi vrut ca ea să-l fi minţit când îi vorbise despre prezenţa caldă, strălucitoare din ea. *Eşti poarta spre diavol.* Tertullian avea dreptate. Trebuia să-l creadă. Dacă nu, atunci nu mai putea fi niciodată Gino Fosse pe care îl cunoştea, pe care îl înţelegea, cel care avea un ţel, o misiune. Gino care auzise şobolanii din San Lorenzo chiţăind, care provocase capetele anonime, uscate, de la Laterano, să-şi rostească numele adevărate.

Nu avea de ales. Îi prinse mâna şi-i închise degetele peste bani.

– Du-te, porunci şi îi puse şi şampania ieftină în braţe. O să bem asta împreună.

Fata avea ochii umezi. Nu îndrăznea să-l facă mincinos.

O urmări în timp ce îşi strângea câteva lucruri, apoi în timp ce ieşea pe uşă fără să privească în urmă. Curând, ştia bine, va suna telefonul. Curând va veni vremea pentru o nouă mântuire.

CINCIZECI ŞI ŞAPTE

Biroul era gol, cu excepţia câtorva poliţişti care frunzăreau nişte hârtii în capătul îndepărtat. Falcone se dusese la San Lorenzo in Lucina să organizeze acoperirea pentru plecarea lui Denney. Avea echipe peste tot în oraş şi încă şi mai multe la aeroport. Aproape toţi oamenii din secţie fuseseră chemaţi, cu excepţia lui Nic Costa, care stătea acum la fostul birou al lui Rossi, bând cafea proastă de la automat şi încercând să-şi limpezească gândurile. Faptul că-şi aruncase legitimaţia în nasul lui Falcone îl ajutase. Oricum, nimeni nu i-o cerea când intra în secţie. Acum se considera din nou civil, un statut pe care şi-l amintea vag, şi descoperise mirat şi în acelaşi timp interesat că mintea lui rătăcea prin locuri pe care un fel de barieră interioară îl împiedicase să le viziteze în trecut.

Auzi paşi în biroul mare şi gol. Teresa Lupo venea spre el cu un dosar în mână. Arăta groaznic, mai bătrână decât anii ei. Se întrebă dacă îi va mai spune cineva Teresa Nebuna de-acum încolo.

– Mulţumesc că ai venit, zise el.

– M-ai prins tocmai când ieşeam. Am nişte hârtii pentru Falcone. Ce vrei?

– Doar să vorbim.

Femeia îl studie bine, încercând să-i ghicească starea de spirit.

– După-amiază trebuie să fac autopsia lui Luca. Dacă vrei să-l vezi, acum ar fi cel mai potrivit moment.

– Am văzut suficienţi morţi, îmi ajunge pentru un timp.

– Şi eu. Se aşeză şi puse dosarul pe birou. N-am crezut vreodată că o să spun asta, se miră ea. Ce faci aici, Nic? Falcone i-a trimis pe toţi în oraş.

– Bănuiesc că pe mine nu mă vrea. Se presupune că ar trebui să mă ocup de treburile neterminate ale lui Luca, să vorbesc cu oamenii de la casa de pensii, în general să fac ce se face când moare un poliţist.

– Există civili care sunt plătiţi pentru asta, zise ea uluită, clătinând din cap. Nu e nevoie ca partenerul lui să se amestece.

– Nu mă deranjează. Avea o soră, ştiai? E surdomută. Luca a luat-o de la azil şi a dus-o acasă.

Scoase fotografia din buzunar şi i-o întinse peste birou.

– Cum? zise Teresa, apoi oftă. Nu mi-a spus niciodată nimic.

Îşi trecu degetele peste fotografie ca şi când ar fi simţit încă prezenţa lui Rossi.

– Luca ţinea şi un jurnal.

Nic îi aruncă peste birou şi caietul. Teresa îl deschise şi începu să-l răsfoiască.

– Cine-ar fi crezut că un bărbat aşa solid are un astfel de scris? Pare mâna unei fetişcane. Un om total dat peste cap. Dumnezeule, uită-te la toate mâzgălelile astea. Sărman nebun…

Erau însemnări cu date şi ore. Un fel de jurnal, dar unul oglindind mai degrabă gândurile lui Luca Rossi decât fapte concrete.

– La asta se gândea, zise Costa. Am petrecut mai puţin de o oră în mintea lui şi al naibii să fiu dacă mai pot ieşi. Însemnările încep la o zi după accidentul de pe autostradă, când a crezut că o ia razna… E…

Ezită, căutând cuvintele potrivite. E puţin cam într-o dungă, ca să zic aşa. Nu înţeleg deloc unele părţi. Rossi chiar credea că înnebuneşte. Apoi ai apărut tu. Şi Falcone.

Se uită atent la legistă. Apoi eu. Jurnalul nu era scris pentru ochii altora. Şi nu trebuie să iei nimic personal.

– Zice că sunt dulce? se miră ea, răsfoind paginile. Nimeni n-a folosit cuvântul ăsta. Niciodată. Apoi întoarse o altă pagină şi tăcu.

– E în regulă, spuse Nic, nu sunt supărat. Citeşte cu glas tare. Poate că aşa vom înţelege mai bine.

– "Puştiul Costa", citi legista încet, ca şi când biroul n-ar fi fost gol. "F. deştept, f. naiv. De ce naiba eu?" Ce vrea să spună?

– Mai departe, o îndemnă el. Nu se termină acolo.

După câteva pagini, Rossi se întorcea la subiect şi nu mai menaja nimic şi pe nimeni. Teresa era surprinsă de veninul din cuvintele lui. Nu-şi dăduse seama că Rossi era atât de supărat din cauză că Nic fusese numit partenerul lui. Părea jignit de inocenţa lui Costa şi mai ales de modul în care abordase el relaţiile cu Vaticanul.

– Nu vreau să mai citesc, spuse ea, punând jurnalul pe birou. Nu face bine nimănui. Sunt doar aiurelile lui Luca… Nu înseamnă mare lucru.

– Crezi, într-adevăr, că era furios pe mine?

– Poate, admise ea. Sau pe el. Nu ştiu.

– Nu ai citit suficient, insistă Costa. Era foc şi pară pe Falcone. Chiar nu înţelegea de ce omul mă pisează aşa. Credea că iau prea multe asupra mea şi nu pun destule întrebări. Poate că avea dreptate.

– Nu vorbi de rău un mort, Nic. Luca te plăcea. Mi-a spus-o chiar el şi asta contează mai mult decât orice prostie dintr-un jurnal stupid.

– Nu, nu sunt supărat pe el. Doar îmi dau cu pumnii în cap că n-am văzut ce-a văzut el. Nu înţelegea de ce Falcone mă pune mereu în faţă. De ce a lăsat-o pe Sara să stea la fermă fără să protesteze nici un pic. De ce m-a împins de la spate şi m-a manevrat în aşa fel încât să se creadă că avem o relaţie. Ca şi când…

N-ar fi fost înţelept să meargă mai departe. Era conştient de privirea ei intensă, plină de concentrare, şi de faptul că el însuşi nu voia să mai implice pe altcineva în necazurile lui.

– Nu-mi place ce aud, Nic.

– Atunci uită că am spus ceva. Dar trebuie să întreb, Teresa: De ce eu? De ce nu unul cu mai multă experienţă?

– Ai făcut ce-ai putut.

– Nu asta e problema. Am făcut ce mi s-a spus. Fac mereu asta, fără a pune întrebări. Şi într-adevăr ar fi trebuit să pun mai multe. Ar fi trebuit să-l conving pe Luca să-mi spună toate astea direct, în loc să le scrie într-un caiet pe care credea că nu-l va citi nimeni.

Luă jurnalul şi îl deschise la o pagină de la sfârşit. Scrisul minuscul era şi mai dezlânat aici, ca şi când Rossi şi-ar fi notat gândurile într-o frenezie nebună. Apăsă cu degetul pe porţiunea cu pricina. Teresa luă carnetul şi se uită la pasaj, încercând să descifreze hieroglifele.

– "Rinaldi: droguri în baie. Şi nu le-au găsit! Mesaj pe computer, întâlnire cu asasinul şi n-au văzut nimic! Avem noroc sau ce? Şi încă ceva: cineva de la Vatican a sunat în dimineaţa aceea pentru a stabili întâlnirea. Fosse? Nu, era exilat. Cine?"

Când legista se uită din nou la el, Nic văzu că nu se înşelase: Teresei Lupo îi era frică.

– E o întrebare elementară şi nu-mi vine să cred că n-am găsit nici un răspuns. Gino Fosse n-ar fi putut stabili întâlnirea cu Rinaldi. Fusese dat afară din biroul lui Denney de mai bine de o săptămână. Ce-a făcut Rinaldo la bibliotecă, felul în care s-a uitat după camerele video sugerează că exista un complice. Comportamentul lui e o confirmare, se pare că persoana respectivă are acces în biroul lui Denney. Dar să ne gândim la altceva. Ne-am lăsat duşi de evenimente şi nu am înţeles niciodată ce se întâmpla în realitate.

– Aveaţi un criminal în serie pe cap. Ştiaţi cine era. Nic, la ce altceva te mai aştepţi?

– Mai mult, spuse el, ignorând întrebarea. Am verificat: înainte ca Falcone să ne trimită la apartamentul lui Rinaldi, locul fusese percheziţionat de şase oameni cu experienţă care-şi cunoşteau perfect meseria. Acum înţelegi ce-l deranja pe Rossi aici? Cum de au scăpat două dovezi atât de evidente?

– Oamenii mai greşesc. Se întâmplă tot timpul.

– Nu, insistă el. Nu aşa. E prea convenabil. Rossi a mirosit asta de la bun început.

– Atunci de ce n-a spus nimic?

– Cui? Mie? Cred că a încercat. Dar nu l-am ascultat şi uite ce citim acum în jurnal. Nu credea că pot face faţă în mod direct. Se gândea că aş fi dus lucrurile prea departe dacă aş fi bănuit adevărul, aş fi strigat să se facă dreptate în loc să procedez cum credea el că trebuie: să-mi ţin gura şi să stau la locul meu. Voia să mă protejeze pe cât posibil. Putea să-i spună lui Falcone? Gândeşte-te. Dacă Luca are dreptate, motivul pentru care nu s-a găsit nimic în apartamentul lui Rinaldi este că nu era nimic de găsit. Cineva, poate Hanrahan, a pus prafurile acolo mai târziu şi Falcone ne-a trimis să căutăm. Ce interpretare crezi că a dat Luca acestui fapt?

Teresa începuse să se uite disperată în jur, voia să se asigure că nu-i auzea nimeni.

– E prea complicat. Trebuie să cauţi răspunsuri simple. Aşa ni se spune mereu.

– Trebuie să cauţi răspunsuri care se potrivesc. Crezi că Gino Fosse face toate astea de unul singur? Bifează nume pe o listă cu foştii amanţi ai Sarei Farnese doar de amorul artei? Supravieţuieşte în oraş fără nici un ajutor?

Legista nu-i răspunse. Simţea că mai era ceva. Trebuia să mai fie.

– Iau tăcerea ta drept un "nu", continuă el, aşa că mergem mai departe. Crezi că toate astea au cea mai mică legătură cu Sara Farnese? Dacă Fosse e aşa de furios pe ea, de ce n-a omorât-o când a avut ocazia? Au vorbit, îţi aduci aminte? Iar eu zăceam pe jumătate inconştient. L-a convins cumva pe nebun să ne lase în viaţă. Tu înţelegi cum?

– Nu.

Expresia ei spunea însă totul. Era ridicol să crezi că altfel ar fi putut supravieţui amândoi.

– Nu există decât un răspuns: Pentru că nu conta. Nici ea. Era doar un fel de catalizator al acţiunilor sale. Un catalizator bine folosit de altcineva. Cum?

– Nu ştiu. E nebun, Nic. Ai văzut fotografiile. E obsedat de ea.

– Asta crezi? Nu. Cineva l-a împins să facă ce-a făcut. În mod deliberat. Apoi ne-au trimis pe urmele lui ştiind în ce direcţie vom merge, pentru că anticipase totul cu grijă.

Era singura explicaţie logică, singura care stătea în picioare, dar avea destule hibe.

– Iar destinaţia a fost, de la bun început, Michael Denney, continuă el, gândindu-se la omul de la Vatican, la copia după Caravaggio de pe peretele apartamentului minuscul şi neaerisit, la fostul cardinal disperat să-şi reconstruiască viaţa dincolo de zidurile acelea. Luca a încercat să-mi spună din prima clipă că afacerea pute. Acum Falcone l-a prins şi-l joacă cum vrea. A obţinut dovezi care forţează Vaticanul să-l dea afară. I se învârtea capul, încerca să priceapă toate implicaţiile.

– Şi nu poate fi doar Falcone.

– Mergem prea departe, Nic. Teresa se aplecă şi-i atinse mâna. Ascultă un sfat. Lumea nu e doar albă şi neagră. Câteodată trebuie să te uiţi în altă parte. Lasă baltă toată povestea asta.

– Nu-mi place să mă uit în altă parte, zise Costa, uitându-se în ochii ei. Nu pentru aşa ceva am venit aici. Gândeşte-te, cine vrea moartea lui Denney? Câţiva politicieni. Câţiva *mafiosi.* Câţiva oameni care au lucrat cu el la Vatican. Oricum se cunosc între ei. Luca a priceput, însă eu am fost prea prost să-l ascult. Fosse e undeva în oraş, e liber, un popă nebun care n-a fost obligat niciodată să muncească măcar o zi în viaţa lui. Cineva are grijă de el. Cineva îi dă arme şi probabil bani. Falcone nu putea face asta. Riscul ar fi fost prea mare. Mă îndoiesc că afacerea a pornit numai din interiorul Vaticanului. Dar există o grămadă de criminali care l-ar ajuta. Tot încercăm să ne păcălim singuri că e doar un nebun care are ce are cu oamenii de pe listă, dar nu e deloc aşa. E vorba despre o campanie organizată, bine pusă la punct. Trei grupuri diferite, fiecare cu agenda lui, lucrând împreună pentru a-l pune pe fugă pe Michael Denney pentru că aşa le convine. Iar eu am căzut la mijloc şi am făcut ce-au vrut ei. Acum Luca şi încă un biet poliţist au murit, iar Falcone are o expresie pe care ai putea-o confunda cu vinovăţia.

– Nu judeca oamenii fără fapte, zise Teresa furioasă. Nu tu, nici Falcone, ci Gino Fosse i-a ucis, indiferent ce motive a avut. Totul e pură speculaţie. Luca avea îndoieli şi atât. Nu există dovezi, doar o mulţime de inadvertenţe.

– Inadvertenţe, repetă el. Ai dreptate. Iat-o pe cea mai mare: De ce a început Gino Fosse masacrul? E un nenorocit, dar nu există nici un indiciu că ar fi fost ucigaş. Ce a declanşat totul?

Îşi aduse aminte de imaginea de la televiziune: Sara Farnese cu braţele în jurul bătrânului.

– Au fost amanţi, bănuiesc, continuă el. Sara şi Denney, adică. Ştiu că ea a negat, dar au fost. Gino Fosse o cunoştea de la Vatican. Ştia că se culcă în dreapta şi-n stânga, dar nu cu Denney, nu de la început. Când a aflat…

Aşteptă ca ea să-l întrerupă, dar legista tăcea.

– Ce-a făcut? A înnebunit? Tot aici ajungem, dar nu e suficient. Gino Fosse e nebun, de asta nu mă îndoiesc. Tot ce ştim despre crime confirmă această supoziţie. Dar nimic nu ne spune de ce a început totul.

Se gândi la Sara. Era o femeie extraordinară. Nu era numai frumoasă, ci avea un fel de strălucire care îl făcea să aibă nevoie de ea, să simtă că prezenţa ei îi împlinea viaţa. Şi Gino Fosse ar fi putut simţi la fel. Ar fi fost chiar uşor să se întâmple aşa. Numai că nu era un motiv suficient pentru a începe să ucidă.

– Nimic nu are sens, spuse Nic. Nici faptul că s-a culcat cu cine vrei şi cine nu vrei, nici reacţia lui Fosse…

Îşi aminti de turnul de pe Insula Tiberina, de mirosul de carne şi sânge. Şi de mesajul criptic pe care încă îl vedea în faţa ochilor.

– Sunt un idiot, reluă el după o pauză. Până şi Gino Fosse ne-a spus că lucrurile nu sunt ce par a fi. Din acest motiv a scris cuvintele acelea pe perete. A râs de noi tot timpul. Ştia că vom căuta altceva. Şi-a bătut joc de noi din prima clipă.

Teresa se uită la el şi nu-i plăcu ce vedea în ochii lui.

– Vrei un sfat? Du-te acasă. Bea ceva, citeşte o carte. Falcone te-a scos din povestea asta pentru că are un motiv întemeiat. Nu mai ai ce face.

Nic scoase din buzunar pistolul de serviciu şi-l puse pe masă. Era un Beretta 92FS semiautomat, de un negru mat. Unealta de lucru pe care toţi o purtau asupra lor. Încărcătorul cu 15 gloanţe era plin. Montase la capătul ţevii o cătare în plus pentru a ţinti mai exact. Nu că ar fi fost mare diferenţă. Nic Costa trăgea prost şi ştia asta.

– Vasăzică ai de gând să înfrunţi lumea, tu şi chestia asta? întrebă ea.

– Mi-am ales meseria asta cu motiv.

– Ca noi toţi, Nic! Şi Luca a zis probabil acelaşi lucru când a intrat în poliţie. Şi Falcone. Mai târziu ajungi să

vezi lumea aşa cum este. Înveţi că trebuie să te apleci, altfel te frângi.

– Să te apleci suficient pentru a deveni complice la crimă? zise el atingând metalul negru. Pentru că, dacă nu mă înşel, asta se întâmplă, nu-i aşa? Falcone nu are de gând să-l aresteze pe Michael Denney. Vrea să stea cu braţele încrucişate când nenorocitul va ieşi la lumină şi va trece la fapte. Care sunt şansele ca Fosse să scape cu viaţă? Şi ce reprezintă povestea asta pentru Falcone? Încă un episod glorios. Închide cazul, duce câteva cadavre la morgă – ale unor oameni care, după părerea lui, oricum merită moartea – şi poate mai câştigă şi ceva bani. Crezi că e prima oară? Luca ştia? Sunt prostul satului, singurul care habar n-are ce se întâmplă aici?

Femeia nu zise nimic, ceea ce echivala cu un răspuns. Poate că Luca Rossi chiar îi vorbise despre asta.

– Arma nu te va ajuta, spuse legista.

– Ştiu. Voiam pur şi simplu s-o predau. Azi-dimineaţă i-am aruncat lui Falcone legitimaţia în faţă. Ce-i prea mult strică.

– Minunat, comentă ea. Îmi imaginez că l-ai zdruncinat rău. Ai idee câţi oameni fac asta în fiecare săptămână? Îi place la nebunie. Poţi să-ţi iei jucăriile înapoi, Nic. Gândeşte-te că treci printr-un fel de iniţiere.

– Iniţiere? întrebă el uimit. În ce? într-o lume a compromisurilor? O lume în care baţi palma cu ticăloşii de toate felurile pentru că e cel mai simplu mod de a obţine ce vrei?

– Sunt oameni care ar numi asta pragmatism, pur şi simplu.

– Poate, zise el. Falcone. Omul nostru de la Vatican. Cei cărora le convine să gândească aşa. Eu nu.

– Şi ce crezi că ai să obţii?

– Ceva. Poate. Tonul lui nu fusese prea convingător. Să mă asigur că asemenea porcării nu se mai întâmplă.

– Şi dacă te înşeli?

– Atunci pic de prost. N-ar fi nici o noutate.

– Cum să te conving să renunţi la nebunia asta? insistă ea, închizând ochii.

– N-ai cum, zise Nic ridicând din umeri.

– Eşti un puşti încăpăţânat.

– Am douăzeci şi şapte de ani. Nu mai sunt un puşti. De mult.

Teresa scoase din buzunar un pachet de ţigări şi îşi aprinse una. Fumul se încolăci spre geamul deschis şi se pierdu afară, în căldura umedă a dimineţii.

– Nu, zise ea. Nu mai eşti. Ştii ce-l îngrijora cel mai tare pe Luca în privinţa ta? Nu înţelegea de ce nu poţi lăsa totul aşa cum este. De ce te încăpăţânezi ca un catâr când toate persoanele raţionale din jurul tău îţi spun că e de-ajuns. Luca ştia cum e Falcone. Cu toţii ştim. Ascultă-mă bine, Nic, asta nu înseamnă că e un poliţist prost. Toate îi merg prost acum, dar să nu-ţi închipui că ar fi tolerat treaba asta dacă ar fi ştiut că oamenii lui vor muri. E clar?

– Nu ştiu.

– Eu da, zise ea ferm. Şi nici nu scoate bani. Conform principiilor lui, e la fel de cinstit ca alţii. E convins că scopul justifică mijloacele. Când gândeşti aşa, se întâmplă uneori ca toate să meargă anapoda.

Nic reflectă puţin la ce-i spusese legista. Probabil că femeia vorbea în cunoştinţă de cauză. Parcă vedea suferinţa oglindită pe faţa inspectorului.

– Ce mai contează dacă ai dreptate? Tot nu-l aduci pe Luca înapoi. Dă vina pe bătrânul meu. Probabil că e ceva moştenit.

– Dumnezeule! Teresa Lupo se mai uită o dată în ochii lui, apoi luă dosarul de pe birou. La naiba, hai să ne jucăm amândoi cu focul. Uite...

Scoase două rapoarte de o pagină şi le împinse spre el.

– Ce-i asta? întrebă Costa.

– Voiai un motiv pentru Fosse. Voiai elementul declanşator. Uite-l. Nici unul dintre noi n-ar fi reuşit să-l ghicească, nici măcar Falcone, cred. Dar altcineva ştia şi în mod sigur s-a folosit de asta.

Citi rapoartele, care conţineau rezultatele analizelor ADN ale probelor din casa lui Fosse de pe Clivus Scauri. Îi luă ceva timp să adune doi şi cu doi, dar înţelegerea veni ca un fel de uşurare, fiindcă în sfârşit ultima piesă din puzzle îşi găsea locul.

Se uită la ceas. Într-o oră şi jumătate, Michael Denney se va urca în maşina care îl va conduce, în mod sigur, la moarte. Îi reveni o amintire în minte: a zilei când stătea în faţa bisericii San Clemente, în care se afla cadavrul lui Jay Gallo, ascultând-o pe Sara care îi povestea istoria papesei Ioana, cum fusese sfâşiată după ce mulţimea aflase că era femeie.

Teresa se uita la el, aşteptând un răspuns.

– Am văzut ce au vrut ei să vedem: că era amanta lui Denney şi se culca în stânga şi-n dreapta pentru a-l ajuta. Nu ne-am gândit deloc că ar putea exista altă explicaţie.

– Nu, zise Teresa cu părere de rău. Nu asta. Îşi trecu degetele peste foile de hârtie. În mintea lui se ciocneau idei contradictorii. Existau multe răspunsuri acolo, trebuia doar să le descifreze. Explicaţii care legau între ele toate piesele jocului, care demonstrau că Sara era o victimă ca oricare alta.

– Nu cumva e o greşeală, Teresa?

– ADN-ul nu minte. Sara Farnese e fiica lui Denney, sora lui Gino Fosse. Gemeni neidentici. Le-am verificat datele de naştere: aceeaşi zi. El la Palermo, ea la Paris, chipurile. De fapt, cine ştie unde, doar sunt gemeni. Nu există nici o altă explicaţie.

Îşi aminti ce-i spusese ea: crescuse într-o mănăstire. În timp ce Sara trăia înconjurată de călugăriţe, Gino Fosse fusese adoptat de familia de ţărani sicilieni, apoi, când se

făcuse mai mare, fusese trimis la şcoala catolică, poate din cauză că adevărata sa natură devenise deja evidentă. Între timp, Michael Denney urmărea evoluţia amândurora. Reuşise într-un fel sau altul să-i aducă pe amândoi aproape, dar păstrase secretul faţă de ei. Poate credea că Fosse era prea instabil pentru a face faţă unei asemenea emoţii. Poate că bătrânului îi plăceau jocurile de noroc. Oricum, dorea să-şi ţină familia la îndemână. Nic Costa putea cel mult să-i ghicească motivele.

– A făcut ce-a făcut pentru că e fiica lui, zise el după ce toate piesele de puzzle se potriviseră la locurile lor. Ştie în ce porcărie a intrat Denney. Ştie că vrea să scape. Aşa că se culcă cu oricine îi spune el şi îl lasă pe Fosse să facă fotografii, ca să-i dea o speranţă, o şansă. Şi nimic nu merge. De fapt, situaţia se agravează pentru că altcineva a urmărit jocurile pe care le practică Gino Fosse. Cineva care are un motiv pentru a-l elimina pe Denney. Şi acest cineva îi spune lui Gino cine e fata, conştient că aşa va declanşa o avalanşă. Gino crede că Denney şi-a transformat fiica într-o prostituată, iar pe el l-a folosit pe post de peşte. L-a pus s-o fotografieze. Dumnezeule…

– Aşa ceva m-ar scoate din minţi şi pe mine, spuse Teresa, iar eu sunt doar pe jumătate normală. Nic?

Legista se uita la el îngrijorată. Costa părea pierdut în altă lume, era şocat.

– Nic?

– Nu pot să stau aşa, fără să fac nimic. Ridică receptorul şi sună la fermă. Îi răspunse Marco. Părea fericit, aproape tânăr.

– Sara e acolo? Urmă o pauză.

– Cum adică? întrebă Marco. A spus că te-a sunat şi te-a întrebat şi tu ai zis că e în regulă.

– Ce m-a întrebat?

– Voia să-şi ia nişte lucruri din apartamentul ei. Bea a plecat cu ea acum o jumătate de oră. Mi-a zis că vine singură înapoi.

Nic înjură, luă pistolul de pe masă şi ieşi.

CINCIZECI ŞI OPT

Era unu şi vremea începuse să se schimbe. Nori de musculiţe minuscule atârnau în aerul umed ca şi când ar fi fost ţinute acolo de electricitatea scursă din cerul cenuşiu, ameninţător. Presiunea creştea, ceea ce-i provocase Teresei Lupo o durere de cap. Văzând feţele încordate şi preocupate care se perindau pe stradă, înţelese că nu era singura. Trăsese de limbă doi poliţişti în civil pe care-i întâlnise pe drum. Îi spuseseră că la prânz, o maşină de poliţie fără însemne, cu doi detectivi, va trage în spate, la o poartă secundară a Vaticanului aflată la nord de intrarea în bibliotecă, şi-l va lua pe Michael Denney. Ziariştii fuseseră trimişi la dracu-n praznic printr-un zvon lansat discret. O mulţime de reporteri, fotografi şi cameramani de televiziune se aşezaseră la pândă pe Via di Porta Angelica, şi se certau în căldura de cuptor. Teresa Lupo îi văzuse în timp ce mergea cu maşina spre bârlogul lui Falcone, un microbuz lung, simplu, de culoare kaki, cu antenele în vânt, parcat puţin dincolo de Piazza del Risorgimento, aproape de staţiile de autobuz. De acolo, se gândi ea, Falcone putea sări într-o maşină să-l urmărească pe Denney tot drumul, până la avionul particular de la Ciampino, aşteptând ca Fosse să ţâşnească din ascunzătoarea lui şi să facă ceea ce se aştepta de la el.

Se întrebă unde aveau să-l lase pe nebun să se desfăşoare. Cu siguranţă nu la porţile Vaticanului. Dacă Denney murea acolo, plângerile împotriva statului şi poliţiei din Roma ar fi anulat orice avantaj obţinut în urma dispariţiei lui. Nici aeroportul nu era o soluţie bună. Nu puteai să-i ceri unui om care cândva luase masa cu

preşedinţi să meargă singur pe pistă, cu valiza în mână, aşteptând ca soarta să-i dea lovitura de graţie. Aveau în vedere altă variantă şi Teresa era hotărâtă să afle care.

Falcone, care stătea în spatele operatorilor radio de la biroul de comunicaţii, o întrebă acru:

– Ce naiba cauţi aici? Nu avem nici un cadavru pentru tine. Absolut nici un client.

– Am rezultatele analizei ADN de la Fosse, zise ea şi-i întinse dosarul. M-am gândit că vrei să le vezi.

Inspectorul studia ecranul computerului pe care era afişată o hartă digitală a oraşului. Un cerc roşu pâlpâia pe o stradă din apropiere. Era, presupuse Teresa, dispozitivul de urmărire plasat în maşina lui Denney.

– Ştim tot ce trebuie să ştim.

– Nu, nu ştiţi.

– Ai ceva să-mi spui? se răsti Falcone, uitându-se urât la ea.

– Nu sunt decât un biet mesager. Aduc hârtii.

– Şi?

Falcone se uită la dosar, refuzând totuşi să-l atingă.

– Gino Fosse e într-adevăr fiul lui Denney. Numai că Sara Farnese nu este iubita cardinalului. E fiica lui. Ea şi Fosse sunt gemeni.

– Imposibil, zise Falcone uluit.

– Totul e aici, în ADN-ul găsit în casa lui Fosse. Pe lenjerie erau urme de sânge menstrual. Al ei. Au făcut şi legătura cu fotografiile.

– Eşti sigură? întrebă inspectorul, a cărui faţă bronzată încremenise într-o grimasă de neîncredere.

– Citeşte rapoartele. Vezi datele de pe certificatele de naştere. E singura variantă posibilă.

– Dumnezeule! Falcone părea realmente şocat. Locul ăsta geme de secrete. Hanrahan ar fi trebuit să-mi spună. O să am o explicaţie cu el. Despre asta şi despre altele.

Faţa îi era obosită, ochii lipsiţi de viaţă. Arăta groaznic.

– Are vreo importanţă? întrebă Teresa.
– Nici una, răspunse el, dând din umeri. Deci Denney e un ticălos şi mai mare decât ne-am închipuit noi. Şi-a prostituat fiica pentru a scăpa de-acolo. Imaginează-ţi, să-ţi trimiţi fata, sânge din sângele tău, să se culce cu jigodia aia de Valena. Şi cu restul…
– Imaginează-ţi că eşti genul de femeie care e de acord cu aşa ceva.
– Familia, şopti inspectorul. Uneori legăturile de familie sunt inexplicabile.
Falcone rămase gânditor câteva clipe, iar Teresa simţi nevoia să împingă lucrurile şi mai departe:
– Sau imaginează-ţi că eşti Gino Fosse şi descoperi că femeia pe care ai condus-o la întâlniri, pe care ai fotografiat-o, care te priveşte de pe perete, femeia asta e sora ta. Cine i-a spus? Cine a apăsat pe trăgaci?
Ochii lipsiţi de viaţă rămăseseră fixaţi asupra ei. Teresa înţelese că Falcone nu ştia. Fusese păcălit şi el, ca şi toţi ceilalţi.
– Habar n-am. Nu-mi mai pasă. E nerelevant.
– Nerelevant? repetă ea, exasperată. Cine a făcut asta e la fel de vinovat ca Fosse.
– Tu ocupă-te de autopsiile tale. În fond, de ce purtăm conversaţia asta?
– M-a mâncat undeva.
– Lasă-mă să-mi fac meseria, tu vezi-ţi de a ta. Cât priveşte asta… Ridică dosarul şi-l flutură prin faţa ei. Nu vreau să aud că a ajuns nici măcar un cuvinţel la presă. Păstrează secretul cât poţi de mult. Şi nu vreau să fie nimeni privit cu simpatie. Toţi sunt nişte rataţi. Ai înţeles? Povestea cu Farnese care e amanta lui rămâne în picioare.
– Dar nu e adevărată. Apare drept ceea ce nu este.
– Foarte bine! De fapt, se prostituează cu o mână de porci influenţi care l-ar putea ajuta pe tatăl ei. Asta o pune într-o lumină mai bună? Uite…

Apucă dosarul de pe birou, se uită furios la paginile printate, după care le rupse în bucăţi în faţa legistei, se întinse spre o fereastră deschisă şi aruncă hârtiile afară, în lumina orbitoare.

– Ce să spun, m-ai dat gata, îşi încrucişă ea braţele, clătinând din cap.

– Basta. Nu mai vreau să aud nimic. Nu vreau să te mai văd aici.

– Mi-ar plăcea să rămân în calitate de observator. Este o cerere oficială.

– Care se refuză. Tu... Făcu semn unuia dintre poliţiştii în civil care lucrau la comunicaţii. Condu-o pe Teresa Nebuna până la uşă.

Femeia era ceva mai scundă decât Falcone, dar mai solidă. Făcu un pas spre el, se aplecă, aproape atingându-i faţa, şi-l văzu cum se fereşte. Apoi îi înfipse un deget în piept.

– Să nu scoţi din sărite niciodată un patolog, spuse ea pronunţând cuvintele foarte precis. Ştii de ce?

Nu primi nici un răspuns.

– Pentru că, ţinând cont de meseria pe care-o ai, de manierele tale, de ciudatul tău simţ al integrităţii şi mai ales de prietenii tăi, există posibilitatea ca într-o bună zi să mă trezesc cu tine pe masa de autopsie. Iar pentru aşa ceva... Îşi plimbă acelaşi deget pe obrazul lui bronzat, apăsându-l pe piele ca pe un bisturiu, voi fi încântată să pierd o grămadă de timp.

Faţa inspectorului deveni şi mai palidă.

– Afară, izbucni el.

Teresa se întoarse şi plecă, oprindu-se pe scara mică din metal şi schimbând priviri cu omul în uniformă de acolo, care i se părea vag cunoscut. Cu toţii îi păreau cunoscuţi. De-a lungul anilor ajunsese să-i ştie pe toţi poliţiştii din Roma. Îi oferi o ţigară, dar el refuză. Era plictisit. Ca toţi ceilalţi în uniformă, reprezenta doar forţa brută folosită

zilnic, un grup de nevinovaţi pe care-i puteai convinge să-şi studieze luciul pantofilor la momentul potrivit.

– Să înţeleg că mergi până la capăt, la Ciampino? întrebă ea.

– Corect, mormăi el. E un drum lung.

– Poftim?

– N-ai auzit? Personajul vrea să mai facă o oprire în oraş. O călătorie sentimentală. Mergem şi noi acolo, apoi îl ducem la avion.

– O călătorie sentimentală, repetă ea, apoi mai trăncăni un pic cu poliţistul în uniformă.

După trei minute se îndrepta spre râu, spre silueta masivă a Castelului Sant'Angelo, apăsând frenetic tastele mobilului şi întrebându-se dacă va ajunge acolo înainte ca norii să se dezlănţuie şi să înceapă o furtună formidabilă.

CINCIZECI ŞI NOUĂ

Michael Denney îşi strângea lucrurile – trei cămăşi, trei perechi de pantaloni, două sacouri şi lenjerie – într-o valiză mică, scumpă, plină de etichete ale companiilor aeriene. Şi toţi banii pe care Departamentul de Finanţe al Vaticanului acceptase să-i scoată din contul lui: 50 000 de dolari, 30 000 de lire sterline şi 5 000 de euro. Era interesant de observat, se gândise el, cât de repede o lăsau mai moale dacă puneai punctul pe i. Deşi abia dacă se bucurase de banii lui în ultimii doi ani, Denney rămânea un om foarte bogat. Mai bine de jumătate din avere era moştenită de la familia lui din Noua Anglie. Restul provenea din surse mai puţin obişnuite: cadouri, comisioane, taxe. Mită, dacă voia să fie sincer. Cei care ţineau în mână baierele pungii ştiau asta la fel de bine ca şi el. Când le explicase ce probleme ar fi apărut dacă banii lui rămâneau la Vatican – întrebări neplăcute despre conturi secrete, telefoane de la Stânga politică pentru sechestrarea fondurilor, se grăbiseră să-i elibereze fondurile. Suma totală a bunurilor sale, aproape 12 milioane de dolari, împărţită între mai multe instituţii, avea să fie transferată în mai multe bănci de peste Atlantic, conform mandatelor lui. Mântuirea şi confortul nu erau incompatibile, îşi spusese el. Nu cerea înapoi decât ceea ce era de drept al lui, şi acum, cu bani în buzunar, se simţea mai bine când privea spre viitorul tulbure.

În valiză avea două paşapoarte: unul de la Vatican, care, i se spusese, urma să-i fie confiscat când ajungea la Boston; celălalt, cu o fotografie veche, din vremurile când avea părul negru şi lins, părea că aparţine altei persoane. De pe coperta ponosită, de un albastru închis, îl privea

vulturul argintiu bine-cunoscut. De mult nu se mai simţise Michael Denney cetăţean american. Tehnic vorbind, paşaportul expirase, dar ca măsură de precauţie, cu câteva luni în urmă apelase la o cunoştinţă care lucrase la el, schimbând câteva detalii. Acum arăta valabil, ceea ce însemna că nu trebuia să stea la mila serviciului consular, făcând temenele ca un imigrant ilegal. Îi va lua un timp să se obişnuiască din nou cu ideea de a fi american. Avea o grămadă de învăţat în lunile şi anii care urmau. Dar cu bani şi cu un paşaport american îşi păstra şansele.

Se uită de jur-împrejur, fixându-şi în minte imaginea apartamentului. Amintiri ca acestea te puteau ţine în viaţă în zile negre, când ştii că o parte din umilinţe a rămas în urmă. Se uită la ceas. Peste treizeci şi cinci de minute trebuia să fie la intrarea din spate. Avea cel puţin zece minute de mers până acolo, prin grădini, rugându-se ca tot ce auzise despre siguranţa oferită de statul minuscul înconjurat de ziduri să fie adevărat. Denney înclina să creadă că da. Ar fi fost prea neplăcut să se petreacă, Doamne fereşte, vreo porcărie pe teritoriul lor. Pericolul real îl pândea afară.

Denney admiră tabloul care domina camera înghesuită. Era unul dintre lucrurile pe care dorea să le mai vadă. Avea anumite amintiri legate de original pe care nu voia să le piardă. O clipă, se pierdu în detaliile sălbatice şi precise, captivat de imaginea asasinului dement, care ridica sabia deasupra capului, gata să aplice lovitura finală sfântului care zăcea muribund, cu mâna înălţată spre ramura de palmier a martiriului dăruită de înger. Iar în colţ, faţa îngrijorată a lui Caravaggio. Denney se imaginase întotdeauna ca spectator, cineva care continuă să privească, preocupat dar totuşi detaşat, însă fără să-şi uite vreodată responsabilităţile. În tablou, atât criminalul cât şi martirul sunt victime, se gândise el. Nu avea nici un chef să joace vreunul din aceste roluri. Matei fusese ales, se

oferise de bună-voie. Dar asasinul lui? Îşi aminti de discuţia care declanşase totul, acum treizeci de ani. Îşi aminti cum vorbise cu tânăra şi frumoasa călugăriţă când se întâlniseră la biserică. Ea tunase şi fulgerase împotriva cruzimii ucigaşului, îi atrăsese atenţia asupra furiei sălbatice zugrăvită pe chipul lui, se întrebase cum de era în stare să comită o asemenea faptă. El îi pusese altă întrebare, care-i apăruse în minte de nicăieri: Fără călăul lui, cum putea Matei să fie ceea ce era? Nu merita şi criminalul o oarecare apreciere pentru că-i împlinise soarta de apostol? Nu făcea el parte din voinţa Domnului la fel de mult ca şi Matei? Faţa încordată a lui Caravaggio nu se găsea oare în tablou pentru a ne implica pe toţi în fapta aceea, mai ales pe artistul care şi-o imaginase atât de brutală? Exact cum spusese tânărul poliţist…

Lumea e crudă, e un loc în care viilor li se poate curma răsuflarea într-o clipă.

Îşi aminti de acel moment, dar nu reuşi să-şi dea seama ce îi stimulase memoria. Şi totuşi, avea consecinţe profunde. Tot ce urmase, public sau personal, izvora de acolo. Avea să rămână veşnic clipa când tânărul Michael Denney fusese atins de lumea de dincolo de Vatican. Un punct de cotitură, un pas în marea călătorie spre păcat şi cele lumeşti.

Acceptase că nu mai putea redeveni niciodată ce fusese. Ştia la fel de bine că nu va putea părăsi oraşul fără să mai vadă originalul măcar o dată, să atingă acele amintiri care însemnau atât de mult.

Se auzi soneria. Denney se înfioră când constată că ţârâitul îl făcuse să tresară. Se duse la uşă şi se uită prin vizor. Era Hanrahan, singur.

– Ai venit să-mi spui la revedere? zise Denney cu o anumită doză de veselie, lăsându-l pe irlandez să intre.

– Dacă vrei tu, Michael. Sincer să fiu, eu vreau doar să mă asigur că pleci.

Denney îi arătă tabloul.
– Când mă aranjez, Brendan, o să-ţi dau un telefon. Am nişte lucruri personale aici. Să mi le trimiţi. O să plătesc depozitarea, aşa că păstrează-le undeva.
Hanrahan se uită la pânză şi pufni dispreţuitor.
– Crezi că merită?
– Cred că da.
– E în biserica aia a ta, Michael, nu-i aşa?
– Prima biserică în care am lucrat la Roma. Nu i-am spus asta poliţistului, dar e adevărat. Locul e plin de amintiri.
– Şi în drum spre aeroport vrei să te lăsăm acolo câteva minute, singur?
Denney se uită la faţa cenuşie a lui Hanrahan. Nu avea de gând să se lase intimidat.
– Nu vreau să fug, Brendan. Sunt sigur că o să ai grijă să nu se întâmple asta.
– O, da. Dar de ce?
În ochii lui Denney se aprinse o scânteie, ceva ce Hanrahan nu mai văzuse de mult.
– Pentru mine.
– Bănuiesc că din cauza femeii, zise Hanrahan. Călugăriţa de la Paris, sora Annette. Am citit dosarele. Ştiu că ai stat o vreme acolo, pentru nişte jocuri la pat. Şi unde mai pui că era călugăriţă.
Denney ezită înainte să-i răspundă. Numele ei fusese de-ajuns pentru a-i răscoli alte amintiri.
– A fost cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o. Un timp, ne-am deschis ochii unul altuia. Viaţa are nevoie de puţin mister. Altfel, de ce am mai avea nevoie de Dumnezeu?
– Abelard şi Héloïse, bombăni irlandezul. O poveste frumoasă, dar ce preţ au plătit…
– Totuşi au rămas în viaţă, Brendan. Nici nu poţi să-ţi imaginezi cum se întâmplă aşa ceva, nu? Mi-e milă de tine. Eşti un om mic.

Denney închise ochii. Amintirile erau atât de vii, încât parcă o atingea din nou.

– Prima dată am făcut dragoste cu ea chiar acolo. Era prima dată când făceam dragoste, de fapt. Am început târziu. Era într-o cămăruţă de lângă naos. N-a aflat nimeni. Ne duceam acolo de cinci, şase ori pe săptămână, scăpăm de hainele pe care ne puseseră să le purtăm şi deveneam alţii. Cei care eram meniţi să fim.

Privirea de gheaţă a lui Hanrahan ţinea loc de comentariu.

– Nu te uita aşa la mine, Brendan. Nu poţi înţelege, n-ai trăit niciodată aşa ceva. Când ne ţineam în braţe, jur că eram în Rai. Atunci m-am simţit cel mai aproape de Dumnezeu şi nu e nici o blasfemie în afirmaţia asta. Nu voiam să se termine. Apoi…

– Apoi te-ai dus după ea la Paris şi ai lăsat-o însărcinată. Puteai să renunţi la Biserică, Michael. Puteai să rămâi cu ea. Până la urmă laşul din tine a ieşit la suprafaţă.

– Am fost laş, recunoscu Denney, refuzând să se înfurie, dar nu aşa cum crezi tu. Asta doream să fac, dar ea nu voia să suporte calvarul care avea să urmeze. Scandalul din familiile noastre. Expulzarea păcătoşilor. Am fost un laş pentru că, atunci când Biserica a aflat – era inevitabil să se întâmple asta – m-am supus fără să lupt. I-am lăsat să facă cu noi ce-au vrut.

Revăzu în minte o scenă cu Annette dezbrăcată, întinsă pe o canapea veche cu pernele desfundate; îşi scotea cruciuliţa de la gât şi o rază de lumină pătrundea printr-un vitraliu în cămăruţa încinsă şi prăfuită, mângâindu-i chipul transfigurat de bucuria aşteptării.

– Ce s-a-ntâmplat acolo n-a fost un păcat, Brendan, ci un lucru sfânt. Asta trebuia să se întâmple. O, de-ai putea pricepe…

Amintirile se înlănţuiau fără voia lui şi faţa lui cenuşie se schimonosise de durere.

– Au lăsat-o să păstreze un copil, cu condiţia să pretindă că era al altcuiva, al unei femei care nu voia să-l îngrijească. Gândeşte-te că a fost obligată să ia o asemenea hotărâre, iar eu nu eram acolo pentru că mă exilaseră. Să ia fata sau băiatul? N-am jucat nici un rol aici. Acestea sunt căile crude ale Bisericii. Uneori păcatele mele par nişte fleacuri faţă de… Mai târziu…

Îşi aduse aminte cum arăta ultima oară când o vizitase, când boala îi stinsese deja lumina din privire.

– Familia mea avea mai multă influenţă. Am fost salvat pentru fapte mai mari. Au pus natura mea lumească la treabă. Se mai uită o dată prin apartament. În ultimele zile m-am întrebat uneori în ce proporţie ne naştem pregătiţi să fim ceea ce suntem şi cât de mult suntem făcuţi astfel? Ce s-ar fi întâmplat dacă am fi spus "să vă ia dracu'" şi ne-am fi căsătorit? Aş fi fost un soţ credincios? Un tată bun? Sau aş fi devenit oricum ce sunt acum? Un ticălos bătrân şi şmecher, disperat să-şi salveze pielea? Prima variantă, ştiu, e cea mai rea dintre toate. Vezi, Brendan? Nu am nevoie de tine să mă judeci. Pot s-o fac şi singur, mai bine decât oricine, cu excepţia unei singure persoane. Denney observă amuzat că irlandezul era stânjenit. Acum te-am făcut confesorul meu. Ce penibil pentru tine!

Hanrahan tuşi în palmă.

– Mai avem de aşteptat douăzeci de minute, Michael. Când vine momentul, o să-ţi iau valiza, iar tu trebuie să mă urmezi.

– Şi tabloul? insistă cardinalul.

– O să-l păstrez până primesc veşti de la tine.

ŞAIZECI

Aştepta în faţa Panteonului, privind hoardele de turişti care se chinuiau degeaba să se adăpostească de caniculă în interiorul lui vast şi întunecos. Lumea parcă era incendiată de un foc din adâncuri. Cumplita căldură umedă se îndrepta încet spre un deznodământ. Cerul se întunecase, acum era plumburiu. Dinspre est se auzi huruitul unui tunet. Un strop de ploaie îi căzu deodată pe obraz, ca şi când s-ar fi materializat din aerul suprasaturat cu umiditate.

Gino Fosse îşi păstrase hainele pentru ultimul act. De data asta erau ale lui: sutana albă şi lungă care aproape atingea pământul, cea pe care o purtase la primul serviciu din Sicilia. Era prinsă la mijloc cu o centură. Într-un buzunar avea un CD player şi căşti. În celălalt, arma.

O turistă, o fată blondă şi drăguţă, cu păr lung, îl întrebă cum să ajungă la Colosseum.

– Cumpără-ţi o hartă, se răsti el, iar fata se îndepărtă mirată, poate chiar puţin speriată.

Se uită din nou la cerul ameninţător şi sumbru. Venea o furtună, şi încă una cumplită. Străzile oraşului se vor umple de apă, oamenii vor alerga să se adăpostească în cafenele şi baruri. Vara scurtă şi umedă va ajunge brusc la punctul culminant, însă oraşul nu va fi purificat în potopul care se pregătea.

Omul se naşte rău şi aşteaptă să fie spălat de păcate. Nu există altă cale.

Scoase CD playerul, îşi puse căştile şi începu să asculte muzică. Cannonball Adderley cânta acum live "Mercy,

Mercy, Mercy"[10], cu Joe Zawinul la pian. Părea un păcătos care se roagă să fie izbăvit.

Gino Fosse fredona refrenul cu voce tare şi îşi continuă drumul: "Da-da-didli-didli-didli-di".

Când ajunse la biserică, cerul era negru. Intră şi se aşeză pe o bancă, în penumbră, uitându-se la lumina care începea să pălească dincolo de ferestre şi aşteptând ca silueta cunoscută să intre pe uşă.

ŞAIZECI ŞI UNU

Greta Ricci stătea împreună cu restul trupei în faţa intrării principale de la Vatican, uitându-se la Gărzile Elveţiene şi la uniformele lor albastre, din ce în ce mai convinsă că cineva îi luase de proşti. Oamenii păreau pe jumătate plictisiţi, pe jumătate amuzaţi. Nu-i venea deloc să creadă că evenimentul aşteptat – care avea să prindă prima pagină a ziarelor din toată lumea – se putea desfăşura aici, în faţa a doi poliţişti cu feţe de proşti. Cu siguranţă că Vaticanul avea alte planuri. Poate că foloseau heliportul din spate. Poate că îl scoteau pe una dintre micile ieşiri din zidul care duce spre Viale Vaticano, tot prin spate, sau îl suiau într-un tren privat, în Gara Vaticanului din spatele catedralei Sf. Petru.

Era cu Toni, un fotograf cam prostuţ, un adolescent din Napoli care-i fusese repartizat încă de la începutul poveştii. În cele mai fericite cazuri nu trăsnea a parfum. Acum, după zile şi nopţi de asedii şi drumuri interminabile, duhnea ca un vagabond. Ceea ce Greta Ricci ar fi suportat, dacă n-ar fi fost şi de o incompetenţă crasă. Toni avea un metru optzeci şi era foarte bine făcut. Strategia lui pentru a obţine cea mai bună fotografie era să pândească momentul, apoi să-şi croiască drum până în faţa turmei şi să dea cu coatele. Ceea ce conferea o oarecare urgenţă plastică pozelor lui, care păreau aproape de fiecare dată – cu o oarecare justificare – să fi fost luate din interiorul unei încăierări. Din acelaşi motiv era însă şi complet nefolositor pe post de partener. Nu căuta nimic, decât ocazia. Nu avea nici un pic de fler creativ, doar forţa brută pe care o folosea pentru a se învârti de un instantaneu, nici un pic

de minte ca să-şi dea seama că uneori imaginile trebuie create, nu surprinse. Era ca un cimpanzeu cu un Nikon rapid, care spera că printre zeci de instantanee va reuşi să găsească şi unul memorabil. Telefonul mobil al ziaristei sună. Aruncându-i o privire urâtă lui Toni, femeia se întoarse cu faţa spre cele două gărzi de la poartă.

– Să nu cumva să te uiţi nici măcar o clipă în altă parte, zise ea şi îl împunse cu un deget în spate. S-a înţeles?

Băiatul dădu din cap. Nu avea nici măcar simţul umorului.

– Ricci, spuse ea, îndepărtându-se puţin de grup pentru a avea cât de cât linişte. Când înţelese cu cine vorbeşte, merse din ce în ce mai repede şi mai departe.

– Nic? Unde eşti?

– Nu contează. Unde eşti tu?

– La poarta principală, unde ni s-a spus că vom avea o privelişte minunată. Nu că aş crede vreun cuvânt.

– Nu.

Îi vorbi scurt şi direct, asigurându-se mai întâi că femeia îi accepta condiţiile. Numai ea şi un fotograf. Nimeni altcineva. Nu-şi putea permite să rişte.

– Crezi că i-aş invita pe alţii la petrecerea mea? întrebă ea, apoi îşi notă repede detaliile, încercând în acelaşi timp să repereze cel mai apropiat taxi.

Când Nic închise, ziarista se întoarse şi-l trase pur şi simplu pe Toni afară din mijlocul grămezii, ignorându-i complet protestele.

– Gura! şuieră ea când ajunseră la margine.

– De ce? Care-i mişcarea?

Greta se uită la feţele din jur. Toate erau preocupate. Numai ziarişti de la foi de scandal, cu aceleaşi instincte ca şi ea. Ştiau foarte bine când cineva încearcă să le tragă o păcăleală.

Îl duse pe Toni la umbra zidului.

– Am primit un pont. Putem să facem undeva câteva fotografii cu Denney, numai noi doi.

– Unde? întrebă el cu suspiciune. Cameramanilor le place să vâneze cu turma. E mai sigur aşa. Ştia că le-ar fi spus, dar ceva mai târziu, ca să ia el crema.

– Nu contează. Acum căutăm un taxi şi-o ştergem de aici.

– Cum? Şi-i lăsăm pe ticăloşii ăştia să prindă ce urmează? Vrei să fiu concediat, sau ce?

– Vreau să prind povestea, şuieră ea.

– Atunci du-te şi prinde-o. Toată lumea e aici, aşa că şi eu rămân aici. Dacă vrei să faci altceva, suni matale la redacţie şi le spui să mă trimită în altă parte.

– Idiotule, zise ea. Dă-mi aparatul ăla în plus pe care-l ai.

– Nu, e proprietatea firmei.

– Dă-mi aparatul, creier de furnică, şi când or să-şi dea seama ce rahat ai făcut, o să pun o vorbă bună ca să nu te dea afară.

Toni se gândi un pic şi ajunse la concluzia că era o asigurare destul de bună.

– E pentru proşti, zise el şi-i întinse aparatul micuţ. Ar trebui să ştii cum să-l foloseşti.

– Cretinule, îi aruncă Greta şi plecă repede spre Piazza del Risorgimento, în căutarea unui taxi. În trecere, observă microbuzul kaki acoperit cu antene, parcat aproape de staţiile de autobuz, şi se întrebă cum de nu-l văzuse până atunci.

ŞAIZECI ŞI DOI

Era un Mercedes negru cu geamuri fumurii. Michael Denney se uită prin parbriz: în faţă stăteau doi bărbaţi în costume de culoare închisă, anonimi, cu ochelari de soare.

– Să le dau un bacşiş, Brendan? se interesă el. Irlandezul duse valiza mică până la portbagaj, apoi se uită în jur. Strada era pustie, ceea ce părea să-l mulţumească.

– Pot să-mi car bagajele şi singur, zise Denney, în timp ce Hanrahan deschidea portbagajul.

– Dacă vrei.

Amândoi se uitară la geamantanul modest. Părea neîncăpător şi nesemnificativ.

– Călătorie plăcută, Michael. Sună-mă când te stabileşti undeva.

– Sigur, răspunse cardinalul, întinzând o mână la care Hanrahan se uită lung.

– Hai, râse Denney, doar nu sunt lepros. Ai obţinut ce voiai, nu? Fără dezvăluiri stânjenitoare. Fără scandal.

Hanrahan îi apucă mâna şi i-o strânse scurt.

– Sună-mă.

Denney se aşeză pe bancheta din spate şi îşi puse valiza pe genunchi.

– Da, murmură el. Dacă nu cumva mă evapor în eter.

ŞAIZECI ŞI TREI

Abandonă maşina pe stradă şi ţâşni prin ploaia deasă, căutând-o, ştiind că ea încerca să se ascundă. Nic Costa habar n-avea ce îl atrăgea pe Michael Denney la această biserică, dar era sigur că acolo tatăl se va întâlni cu fiica. Datele primite de la Teresa Lupo îi clarificaseră ideile. Vedea acum firul care lega toate acţiunile ei. Trebuia să se gândească mai bine, dar numai când va avea timp. Acum ar fi fost un lux. Adevărul i se părea evident: Sara se hotărâse să fugă din Roma împreună cu Denney, fără să bănuiască ce soartă îi pregătise Falcone tatălui ei.

Turiştii hoinăreau pe străzile din jurul Panteonului, încercând acum să scape de ploaia măruntă şi deasă. Îşi făcu loc printre ei, fără să ia în seamă protestele lor, rugându-se ca ea să nu fi ajuns deja înăuntru. Apoi, la nici un minut de biserică, o zări pe o alee îngustă. Purta o eşarfă şi gulerul ridicat al hainei de ploaie îi acoperea faţa. Stătea pe jumătate ascunsă sub arcada unei intrări, ferindu-se de ploaie şi probabil evitând să ia o hotărâre.

Alergă la ea şi întinse braţele, blocându-i orice cale de fugă. În lumina spectrală a furtunii iminente ochii ei verzi străluceau stins, refuzând să se ridice spre el.

– Sara, spuse, luând-o blând de umeri. Ştiu.

– Ce ştii? şopti ea, încercând să se ferească.

– Nu e nevoie să te mai prefaci. Înţeleg. Femeia se desprinse din mâinile lui şi se sprijini cu spatele de peretele umed şi murdar.

– Nu începe, Nic. Nu vreau să aud nimic. El ezită. Avea idei mari şi prea puţin timp.

– Laboratorul a analizat probele de la tine şi Gino Fosse. Eşti fiica lui Denney, nu amanta lui. Se asigură că putea să vadă bine efectul produs de următoarele lui cuvinte. Gino e fratele tău. Ştiai?

– Nu poţi să nu-ţi bagi nasul, nu-i aşa? şopti ea.

– Dar au murit oameni, pentru numele lui Dumnezeu. Nu s-a terminat încă. Ştiai adevărul despre Gino?

– Da. Sara oftă. Michael… Tata mi-a spus acum o lună. S-a gândit că nu e înţelept să-i spună şi lui Gino. Nu e în stare să se poarte normal. Michael voia să ştiu pentru binele meu. Abia anul trecut am aflat de la el că e tatăl meu. Înainte credeam că e un prieten de la mănăstirea din Paris, cineva care administra moştenirea de la cei pe care-i consideram părinţii mei. Îşi întoarse faţa de la el, încercând să-şi stăpânească lacrimile. Nu poţi să-ţi imaginezi ce bucuroasă am fost când am aflat. O parte din mine trăia în afara mea.

– Acum un an. Exact când şi-a dat seama că are nevoie de ajutor ca să iasă de aici.

Ochii verzi ai Sarei se fixară asupra lui, iar Costa se întrebă ce vedea în ei: dragoste, milă, ură? Câte puţin din toate?

– Doar crezi că înţelegi ce se întâmplă, Nic. Lasă-mă în pace.

– Nu. Mai e ceva. Mai ştie cineva ce se întâmplă. Când au aflat despre Gino, au făcut rost şi de arma pe care o doreau.

– Ce armă? Gino este… ce este.

– Poate. Dar a fost mânuit ca o marionetă. Ştiu. Curând o să pot să dovedesc.

– Cum? Scutură din cap. Avea o privire sălbatică. Despre ce vorbeşti?

– Asta au vrut din prima clipă: să-l vadă pe tatăl tău mort. Totul a început de aici. Gino e doar instrumentul de care s-au folosit pentru a-l obliga să fugă. Ştiu ce lucra

pentru Denney. Te ducea cu maşina la tot felul de indivizi. Făcea fotografii pentru şantaj, dacă era nevoie. Apoi i le dădea lui Denney, care le folosea încercând să-şi obţină libertatea. Ce nu ştia Denney era că îl urmăreau tot timpul. Iar cineva i-a spus în cele din urmă lui Gino cine eşti. Asta l-a făcut să-şi piardă minţile. A înţeles ce-i făcea Denney propriei sale surori.

Nu-şi dădea seama ce gândea Sara.

– Cine i-a spus? De ce?

– Foştii prieteni ai lui Denney. Ticăloşi. Poate alţii. Poate toţi la un loc. De ce? Gândeşte-te. Pentru că ar putea să-i arunce pe toţi după gratii. A furat de la ei. Vor să se simtă în siguranţă. Poate că vor să se răzbune.

– Nic, nu complica şi mai mult situaţia, spuse ea, disperată. El pleacă. S-a anunţat deja la ştiri. Îl lasă să se întoarcă în America. O să iasă definitiv din viaţa celor de aici. Se opri câteva clipe. A mea inclusiv. Vreau doar să-l mai văd o dată înainte să părăsească Italia. Asta-i tot. A făcut acest aranjament ca să poată să-şi ia rămas-bun.

Se uită la el într-un fel pe care îl uitase. Era expresia pe care o văzuse prima oară când se întâlniseră, plină de suspiciune şi îndoială. Aceea care-i arăta că nu era decât un poliţist, nimic mai mult.

– Bănuiesc că ştii deja asta.

Îi luă mâinile, neştiind ce să spună, dar dorind s-o creadă.

– Ştii ce-am făcut pentru el? întrebă ea.

– Da.

– E *tatăl meu,* Nic. Credeam că pot să-l ajut. Femeia care a făcut toate astea… nu eram eu.

– Ştiu. Am ştiut de la bun început, numai că n-am putut să-mi explic.

Sara îşi ferea privirea. Din jenă, se gândi el.

– Să-l fi refuzat? Ce n-ai face tu să-l salvezi pe Marco?

Costa tăcu şi ea înţelese care ar fi fost răspunsul.

– Vrei să spui că Marco nu ţi-ar fi cerut aşa ceva niciodată, nu ar fi ajuns niciodată aici? Ai dreptate. Problema e că noi nu încercăm să fim perfecţi, ca tine şi Marco. Ne acceptăm defectele. Ne străduim să le facem faţă.

– Ce-a fost a fost, zise el şi îi atinse delicat obrazul. Nu ne pasă decât de ce urmează de-acum încolo.

– Trebuie să-l văd, insistă ea. Lasă-mă în pace, Nic. Nu trebuie să faci asta pentru mine.

– Dacă te las, el o să moară. Nu e vorba numai de tine acum. Mi-am pierdut partenerul şi nu pot trece asta cu vederea.

Sara privi în jos, pe alee. Ploaia se înteţise, iar mulţimea se risipise ici-colo, căutând adăpost.

– Vreau să rămân singură cu el un minut, nu mai mult. După aceea…

– Nu pot. E periculos.

– Ce anume? întrebă ea. Nic, în biserica asta a cunoscut-o pe mama. Pe mama *noastră.* Aşteptă să-i vadă reacţia. Tu nu poţi pricepe ce înseamnă asta.

Se întoarse cu spatele la ea, iritat.

– Eşti gelos pe tata? întrebă Sara. Nu-ţi place că suntem atât de apropiaţi deşi s-a întâmplat tot ce s-a întâmplat?

Cuvintele ei nimeriseră la ţintă.

– Poate. Nic Costa era uluit. Nu-mi dau seama cum a putut să-ţi facă una ca asta.

– Nu mai ştia ce să facă. Avea nevoie de ajutorul meu. Murea în spatele acelor ziduri. Tu n-ai văzut cum era.

– Ajutor, zici? repetă el cu amărăciune. Te-a ţinut departe de el atâta vreme, ţi-a spus cine este abia când a avut nevoie de tine. Crezi că asta e dragoste?

– Nu. Disperare. Uneori dragostea vine din disperare. Nu numai el a simţit asta. Şi eu eram singură, am fost singură toată viaţa. Ţi-am spus, Nic, nu suntem perfecţi şi nu vom fi niciodată. Nu am avut o familie ca a ta. Când mi-a

povestit despre mama, despre alegerea pe care a trebuit s-o facă… Am ştiut că aş fi în stare de orice pentru el. Orice.

– Şi ai mai face-o încă o dată?

– Crezi că mi-a fost uşor? spuse ea privindu-l în ochi. Crezi că mi-a fost uşor să mă culc cu ei? Ştiind cum sunt privită… folosită.

– Atunci de ce ai făcut-o?

Nu reuşi să-şi ascundă nota dezaprobatoare din voce.

– N-o să pricepi niciodată. Suntem prea diferiţi. Tata este un om speriat, vulnerabil. A făcut mult rău, mi-a făcut rău şi mie. Într-un anumit fel, nu am cum să-ţi explic, treaba asta a simplificat totul. Puteam fie să-l abandonez, fie să… îndeplinesc ceea ce voia, sperând că într-o zi va fi liber. Am făcut ce-am făcut pentru noi amândoi. Am vrut să-l eliberez. Am vrut să recâştig ce-mi fusese luat. Dacă ar fi să aleg din nou, aş lua aceeaşi hotărâre. Ce înseamnă o noapte cu un străin dacă tatăl tău reînvie din morţi?

– Aici ai dreptate, recunoscu el. Nu înţeleg.

– Nu-mi face aşa ceva. Eşti la fel de speriat de lumea ta cum sunt eu de a mea. Avem asta în comun.

Nic nu comentă. Nu voia nici măcar să se gândească.

– Vreau să-l văd în siguranţă, insistă ea. Şi pe Gino, indiferent ce a făcut. Nu merită asta. Aruncă o privire de-a lungul străzii. Crezi că acolo, în biserică, au…

Nu reuşi să continue.

Nic se uită şi el în jur, căutând pe cineva, pe oricine. Nu văzu decât turişti adăpostiţi sub streşini sau în pragurile caselor. Poate că ajunseseră deja.

– Falcone l-a lăsat să meargă acolo. E o nebunie, date fiind circumstanţele. Nu ar fi acceptat dacă nu ar fi avut un motiv.

– Ce poţi face?

– Ceva, poate. N-o să fie uşor.

Era singur. Nu avea nici o idee dacă telefoanele pe care le dăduse aveau să-şi facă efectul. Sau dacă fuseseră interceptate.

– Nu ştiu, Sara. Dacă e Falcone, duşmani dintre propriii lui oameni sau nenorociţi din afară...

Sara tăcea. Lui Costa îi era imposibil să ghicească la ce se gândea ea.

– Am vorbit cu nişte oameni în care am încredere, continuă el, încercând să-şi clarifice situaţia pentru sine. Tata a vorbit şi el cu câteva persoane. Nu garantez că o să funcţioneze. Ştiu doar atât, că nu pot să plec de aici. Luca a murit din cauza lor. Dacă îl ucid şi pe tatăl tău, scapă de orice acuzaţie.

Costa se hotărâse, şi ea ştia asta.

– Nu ar trebui să fii aici.

– N-am de ales.

Se întâmplă brusc. Ea se întinse, îi luă faţa în mâini şi-l sărută. Nic îi simţi din nou gustul, toate amintirile îi năvăliră în minte. O clipă, se pierdu.

– Voiam să-ţi spun, şopti ea, că m-am dispreţuit pentru că n-am avut curaj. Nu mă urî pentru asta. Te rog...

Dacă se mai uita la el aşa mult Nic Costa ştia că e pierdut, ştia că nu are rost să mai zică ceva.

– Când ajungem acolo, când nu mai e nici un pericol, vreau un minut cu el, Nic. Singură. Doar atât. Trebuie să mi-l acorzi. Trebuie să ai încredere în mine.

Degetele lui îi apucară părul moale, mătăsos.

– Nu te-aş putea urî niciodată.

– E tatăl meu. E tot ce am.

Îl sărută din nou, pasionat. Ar fi vrut s-o păstreze o eternitate aşa, strâns lipită de el, într-o clipă perfectă, lipsită de primejdie, până când toată lumea s-ar fi liniştit.

– Mă ai pe mine, zise el.

Gustul femeii îi umplea mintea. Se simţea rătăcit în frumuseţea ei tulburată.

ŞAIZECI ŞI PATRU

Biserica se găsea pe o stradă medievală ce ducea de la Corso Rinascimento, pe lângă Piazza Navona, în piaţa Panteonului. Cu ani înainte, autorităţile ridicaseră pavajul la fiecare capăt, transformându-l într-un coridor întunecat şi îngust pentru trecătorii grăbiţi care mergeau în umbra clădirilor înalte, renascentiste de pe ambele părţi.

Maşina fără însemne traversă Tibrul şi intră în traficul dens de la Vittorio Emanuele, unde şoferii se certau pe locurile de parcare. Michael Denney stătea în spate, cu ochii închişi, ascultând şi meditând. Apoi se întoarse şi privi în jur. Era imposibil de ghicit unde, dar în şuvoiul de maşini ce veneau dinspre Vatican trebuia să fie ceilalţi. O clipă i se păru că zărise într-un Fiat combi faţa bronzată şi barba argintie a lui Falcone. Dar maşina trecu mai departe, strecurându-se spre râu, în faţa lor.

Ascultă o vreme ce discutau poliţiştii în civil fără a ajunge la vreo concluzie şi le sugeră:

– Parcaţi la Rinascimento… E cel mai aproape. N-o să stau mult. Sunteţi de la poliţie, nu cred că riscaţi să vă amendeze.

Cele două perechi de ochelari se priviră. Apoi, omul de pe locul pasagerului se întoarse şi spuse:

– Sigur vreţi să coborâţi aici? Vă putem duce direct la aeroport.

Şoferul înjură în surdină şi îi şuieră câteva cuvinte colegului său. Mugetul de bas al unui tunet se scurse peste râu, făcând acoperişul automobilului să vibreze.

– Sigur, zise Denney. E biserica mea, nimeni n-o ştie mai bine decât mine. Şi totul e aranjat, nu? N-aş vrea să vă fac necazuri, băieţi.

Poliţiştii nu mai spuseră nimic. După ce trecură de Oratorio dei Filippini, cerul se întunecă brusc şi începu o ploaie măruntă şi neagră, mai întâi destul de slabă, ca şi când nu era hotărâtă ce să facă, apoi din ce în ce mai deasă, în rafale care ricoşau din asfalt. Oraşul părea bazinul unei fântâni imense imaginate de un Bernini beat. Şoferul aprinse farurile: era acum la fel de întuneric ca noaptea. Se aplecase în faţă, căutând colţul străzii. Denney îl bătu pe spate, dându-i câteva indicaţii. Mercedesul negru se opri la capătul aleii, iar Denney studie pasajul întunecos care ducea la biserică. Văzu doar oameni care alergau la adăpost.

Îşi strânse haina mai bine, apucă valiza pe care ei n-o puteau vedea şi spuse:

– Zece minute? Veniţi şi voi?

– Vă conducem până la uşă, răspunse şoferul. Ni s-a spus să vă oferim puţină intimitate înăuntru. O să avem încredere în dumneavoastră. Acum, la drept vorbind, unde v-aţi putea duce?

Partenerul lui tăcea, uitându-se la perdeaua de apă. Nici unul dintre ei nu părea deranjat că poartă ochelari de soare pe o asemenea vreme.

– Într-adevăr, unde? zise Denney, bătându-l pe şofer pe spate înainte de a deschide portiera şi a ieşi în ploaie. Ţinea valiza într-o poziţie cât mai puţin vizibilă, acoperind-o cu trupul lui. Cei doi poliţişti îl urmară şi se repeziră imediat sub streaşină celei mai apropiate clădiri.

Michael Denney rămase singur o clipă. În câteva secunde, ploaia îi udă părul cărunt, dar nu-i păsă. Era liber în Roma pentru prima oară după un an. Avea o senzaţie de ameţeală uşoară. O încântare dincolo de orice închipuire. Se uită în jur. Era singura fiinţă ce nu încerca să fugă de

potopul care cădea din cerul posomorât. I-ar fi fost atât de uşor să fugă, să plece. Dar poliţiştii erau tineri. L-ar fi prins imediat. Şi aveau dreptate, unde ar fi putut să se ducă?

Mergea chiar pe mijlocul aleii, fără să ia în seamă ploaia. Cei doi îl urmăreau de la distanţă, ascunzându-se ici şi colo pentru a se feri de furtună. În cele din urmă Denney ajunse la uşa bisericii. Închise ochii, aducându-şi aminte de ea, încercând să se vadă pe el aşa cum era în acei ani de mult trecuţi. Pe atunci înţelegea câte ceva din cuvântul "dragoste". Pierduse atât de mult în anii care urmaseră...

– Zece minute, strigă el prin ploaie. Sigur nu veniţi cu mine?

– Sigur, îi răspunse la fel de tare cel de lângă şofer, care acum se chinuia să aprindă o ţigară. Flacăra brichetei părea un far minuscul străduindu-se să străpungă noaptea. Două salve succesive de tunete le trecură pe deasupra capetelor, aducând un alt torent de ploaie. Îşi ridicară gulerele şi se sprijiniră cu spatele de zid, uitându-se nepăsători la piatra cenuşie care şiroia de apă.

Michael Denney le zâmbi şi intră, apoi se întoarse brusc la stânga şi păşi în micul vestibul. Aşa cum sperase, era gol, ca în amintirile lui. Chiar şi canapeaua unde făcuseră dragoste de atâtea ori era tot acolo. Atinse pânza veche, uscată, simţind parfumul ei, al iubitei pierdute cu ani în urmă.

– Ce prost am fost, şopti el.

Oricum era pe moarte, îi spuse o voce interioară. Când se iubeau cu o pasiune desăvârşită pe canapeaua prăfuită, viermele bolii începuse deja s-o macine pe dinăuntru. Chiar dacă s-ar fi căsătorit, ea tot ar fi murit, lăsându-l singur cu doi copii, fără o slujbă sigură, alungat de propria lui familie.

Ar fi meritat, se gândi Michael Denney. Doar pentru câţiva ani prea scurţi. Totuşi, o parte din el continua să-i

spună că aşa fusese mai bine. Drumul vieţii lui se bifurcase acolo, şi amândouă potecile duceau la aceeaşi amărăciune. Aşa cel puţin se mai bucura de ceva din ea, chiar dacă amintirile nu mai erau la fel de vii, lucru pentru care numai el era de vină.

– Tot prost am rămas, constată Denney. Aşeză valiza pe un scaun şi o deschise. Îşi scoase haina şi îşi puse sutana lungă, de preot, trăgând-o peste cap şi lăsând anteriul negru să-i ajungă la glezne. Scotoci în geantă şi scoase şi vopseaua, pe care şi-o întinse pe părul cărunt, iar după ce termină se şterse pe o cârpă. Se privi în oglindă. Părul lui avea acum un luciu nefiresc. Cu excepţia acestui amănunt şi a ridurilor în plus, ai fi zis că era preotul de-acum treizeci de ani care lucra în cartierele irlandeze sărace ale Bostonului. Un anonim. Cineva care nu merita a doua privire.

Îşi zâmbi. Se uită apoi la întrerupătoarele de pe perete care, spera el, nu se schimbaseră în treizeci de ani. Metodic, lucrând rapid, ştiind că nu avea voie să întârzie, începu să stingă luminile din biserică, cu excepţia unui singur bec şi lăsând-o pe cea din vestibul la urmă. O stinse în sfârşit şi pe aceasta, iar în San Luigi dei Francesi se aşternu întunericul. Din spatele uşii auzi strigăte de surprindere, poate de teamă, şi un zgomot puternic, ca explozia unui bec. Sau detunătura unei arme. Câţiva oameni se strecurară imediat afară. Furtuna ajunsese de-acum deasupra oraşului. Nu mai era lumină aproape deloc. Caravaggio ar fi recunoscut scena.

Când ajunse în naos, acesta era luminat doar de câteva lumânări aprinse în capelele laterale. Se întâmpla ceva. Simţea teama din întuneric. Apoi îşi dădu seama că uitase ceva. Circuitul lămpilor care luminau tablourile era separat de celelalte. Nu le stinsese. În jurul uneia dintre picturi, *Vocaţia Sfântului Matei,* era o mare de lumini care se reflectau pe pânză şi aruncau raze gălbui pe feţele

nedumerite ale vizitatorilor care stăteau la coadă să admire lucrarea.

Dar mecanismul vechi se supuse, luminile se stinseră. Noaptea înghiţi biserica, spartă din loc în loc de flăcările pâlpâitoare ale lumânărilor.

De undeva se auzi un ţipăt. Începu să se mişte uşor, sperând că ea nu uitase instrucţiunile lui scurte şi precise.

ŞAIZECI ŞI CINCI

Gino Fosse îl ascultase de două ori pe Cannonball Adderley, urmărind în acelaşi timp lumea care intra şi ieşea din biserică. Mai multă decât ar fi trebuit, pentru că aşezământul nu era o mare atracţie turistică. Aveau oameni acolo, care pretindeau că studiază tablourile de pe pereţi sau că se roagă. Michael Denney nu era însă nicăieri. Îl ştia atât de bine. I-ar fi putut recunoaşte părul argintiu oriunde. Îi înfierbânta imaginaţia douăzeci şi patru de ore pe zi. Se uită la ceas. Douăsprezece şi zece. Ploaia torenţială răpăia pe acoperiş ca o bătaie de tobă. Lumina de dincolo de ferestre era acum de un cenuşiu posomorât. Nu mai porni playerul, pentru că nu mai putea asculta nici măcar o singură notă. Înjurând, îşi smulse căştile şi le vârî în buzunarul sutanei albe, împreună cu aparatul. Apoi îşi analiză gestul şi aproape izbucni în râs. Scoase playerul şi căştile şi le puse în strană, lângă el. Nu mai avea nevoie de ele.

Scoase şi arma din buzunar şi o ţinu ascunsă sub banca din faţă. Curând, metalul deveni cald şi umed. "Milă, milă, milă". Melodia încă îi mai răsuna în cap, aducându-i în faţa ochilor scene cu Michael Denney mort. Cu Sara, dezbrăcată, fixându-l cu o privire goală, cu braţele şi picioarele întinse în forma crucii Sfântului Andrei, în timp ce el se zbuciuma deasupra ei. O singură întrebare citea în ochii ei verzi: *De ce?*

– Pentru că am crezut că eşti ca restul, şopti el, revăzând-o acum pe podeaua camerei din turnul de pe Clivus Scauri, amintindu-şi că nu rezistase aproape deloc, că se uitase la el şocată. Nu ştiam.

Până când Hanrahan îi şoptise adevărul, în bezna din San Lorenzo in Lucina, cu ochii şobolanilor lucind de dincolo de grilajul de fier. Începând de atunci, totul părea un vis ireal, ameţitor.

Se gândi la propriul lui sfârşit: o siluetă ghemuită, cu sutana albă pătată de sânge şi arma încă îndreptată spre tâmplă. O ultimă mântuire. Nu avea să-i aştepte să ajungă la el.

– Unde eşti? întrebă cu voce slabă şi plină de încordare.

Ploaia aducea prea mulţi oameni în biserică. Se repezeau înăuntru, fără să ştie unde se aflau, ce puteau vedea acolo. Biserica era un simplu adăpost. Se gândi la asta: era ceea ce dorise mereu să fie. Tatăl lui îl păcălise, la fel şi propria lui natură.

– Unde eşti?

Gino Fosse se uită spre uşă şi încremeni. Ea intra, conducându-l pe poliţistul zvelt, cel pe care aproape îl omorâse cu câteva zile înainte. Stăteau în naos, fără să se teamă, fără să se ferească. Imposibil. Clipi des pentru a fi sigur că nu se înşela. Se apropiau acum spre tablouri, unde se adunase un grup de privitori. Îl căutau pe el sau pe Michael Denney? Încercă din răsputeri să găsească un răspuns.

Doar o singură posibilitate i se părea logică. Se ridică de pe bancă, strângând arma în mână, iar vocea lui deveni un muget.

– *Sara!*

Privirile lor se întâlniră deasupra naosului. Poliţistul îl urmărea stăruitor. Nu trebuia să fie acolo nici unul dintre ei.

Apoi luminile se stinseră brusc. Becurile muriră. Îi privise prin cercul de lumină din jurul tabloului în care nebunul pe jumătate dezbrăcat se pregătea să-l ucidă pe Matei, stătea cu sabia ridicată, gata să dea lovitura finală.

– *Fugi!* urlă el şi ridică arma, trăgând un singur glonţ în aerul întunecat.

Tot mai era puţină lumină, două-trei becuri aprinse într-o firidă laterală. Oamenii se adunaseră acolo, speriaţi, aşteptând. Încercă să se apropie, dar înainte să ajungă la ei se stinseră şi acestea cu un păcănit când circuitul măsură ultima secundă. Imaginea lui Matei, în costum medieval, privind spre biblicul Hristos şi întrebând "De ce eu?" dispăru în beznă.

Fosse mai trase de două ori în aer. O femeie începu să urle isteric, foarte aproape de el. În timp ce ochii i se acomodau cu întunericul de catifea străpuns de licărirea slabă a lumânărilor ce reprezentau ultimul decor al scenei, o siluetă trecu pe lângă el, întunecată şi rapidă, un bărbat care nu scoase un cuvânt.

Înjurând, se repezi după el. Nu găsi nimic. Mâna lui apucă doar aerul. Totul îi era refuzat. Se repezi înainte, împiedicându-se de oameni înspăimântaţi, strigând cele mai abjecte insulte care-i veneau în minte. Urlă numele tatălui său, implorând pântecele întunecat al bisericii să-i ofere trupul acestuia pentru răzbunare.

Se ciocni violent de un stâlp de piatră. Din nas i se prelinse un pârâiaş cald, lipicios. Simţi pe limbă gustul sângelui.

– Ticălosule! zbieră el şi apăsă din nou pe trăgaci. Ceva se izbi de el, tăindu-i răsuflarea, aproape făcându-l să cadă în genunchi. Înţelese ce era: grilajul de fier din faţa altarului, acelaşi tip de grilaj pe care Arturo Valena murise urlând. Înaintă pe pipăite de-a lungul acestuia, până la marea de lumânări. Ochi negri, strălucitori, omeneşti de data asta, îl fixară speriaţi, risipindu-se la apropierea lui.

– Ticălosule!

Pe umeri i se lăsă o mână care îl răsuci. Gino Fosse izbi cu patul armei, rată, şi se trezi că braţul îi era tras într-o parte.

Razele de lumină de la cele câteva lumânări pâlpâinde îi dezvăluiră faţa adversarului. Poliţistul subţirel. Îi apucase braţul cu arma şi-l ridicase deasupra lor. Nu i-ar fi fost greu să-l doboare pe poliţist. Nu părea croit pentru rolul pe care şi-l asumase. Dar, în fond, nici unul dintre ei nu părea aşa.

– Nu după tine am venit, şuieră Fosse. Pleacă! Ia-o şi pe ea cu tine.

Din întuneric se ivi o siluetă. Sara se uita la el liniştită, fără să se teamă, ceea ce era o prostie.

– Trebuie să fugi, zise el. Te vor ucide şi pe tine.

– Gino, şopti Sara, şi o mână subţire îi atinse faţa, făcându-l să se retragă, pentru că nu pricepea ce se întâmplă. Vino cu noi. Nu face asta.

Ea trebuia să plece. Nu voia s-o vadă. Dar degetele ei îi mângâiau obrazul.

– Nu e vina ta. Nu ştiai cine sunt. Ar fi trebuit să-ţi spun.

– E prea târziu pentru asta, zise Gino Fosse, dorindu-şi să poată uita fotografiile. Prea târziu!

– Te iert, spuse ea.

Părea atât de liniştită. Voia din tot sufletul s-o creadă.

Micul poliţist se liniştise şi el. În jurul lor se mişcau nişte oameni. Voia să le vadă feţele. Trebuia să vadă capul acela argintiu fugind prin întuneric.

– Exact asta vor, zise poliţistul. S-au folosit de tine, Gino. Cine ţi-a dat numele? Cine ţi-a spus unde şi când să te duci?

Se gândi la Hanrahan, care îi zâmbea în bezna de la San Lorenzo in Lucina.

– Ce importanţă are?

– Te joacă pe degete, Gino, insistă poliţistul.

– Crezi că nu ştiu? râse el.

Ochii blânzi şi iubitori ai Sarei îl priveau fix.

– Atunci de ce?

– Pentru că asta merită, zise el şi ridică arma.

– Este tatăl nostru, spuse ea. Are nevoie de mila, nu de ura noastră. Dacă eu pot să te iert…

Poliţistul cel subţire părea mirat. Gino se uită la chipul ei abia luminat. Parcă era o scenă dintr-un tablou. Era calmă, sigură pe sine.

– Te rog, îl imploră Sara. Putem să fim împreună, putem să fim fraţi. Să ne vindecăm rănile, dacă asta vrem. Nu-i lăsa să-ţi folosească furia în interesul lor. Nu le oferi această satisfacţie. Altfel câştigă.

Gino Fosse îşi ciuli urechile. Erau acolo. Şobolanii nevăzuţi, chiţăind, sfârtecându-i ultima rămăşiţă de suflet. Dar nu auzi decât refrenul muzicii, alto-ul lui Cannonball Adderley cântând "Milă, milă, milă", cu o tristeţe încăpăţânată, ca un cântăreţ de *gospel* rugându-se să primească mântuirea.

– Gino, interveni şi detectivul cel firav, dacă vorbeşti cu oamenii pe care îi cunosc eu, toţi îşi vor primi pedeapsa. Tatăl tău, cei care te-au obligat să comiţi asemenea fapte. Poliţistul ezită. Acum abia dacă-i mai ţinea braţul. Nu asta vrei?

Fosse se gândi din nou la irlandez, la răsuflarea lui fierbinte când îi şoptise acele grozăvii la San Lorenzo in Lucina. Îi şoptise cât de uşor i-ar fi să îndrepte lucrurile dacă l-ar face pe Michael Denney să plece de la Vatican. Da, i-ar fi plăcut să-l vadă pedepsit pe Hanrahan. Dacă se gândea bine, avea multe să le spună.

Mâna poliţistului se ridică şi apucă arma, iar Fosse îl lăsă să o ia.

– Încearcă să-l găseşti pe Denney, o fulgeră Nic Costa pe Sara din priviri. Trebuie că se ascunde undeva, cu luminile astea stinse. Ţine-l acolo până când vă chem eu. Nu ştiu dacă au venit oamenii care ne trebuie sau nu.

În alte situaţii, Costa ştia, ea l-ar fi sărutat. Gino Fosse era însă pe muchie de cuţit. Nici unul dintre ei nu voia să forţeze norocul, aşa că ea îi atinse mâna şi apoi plecă.

Silueta ei fragilă dispăru în gura imensă şi neagră a naosului.

Fosse se uită după ea cu o privire de animal sălbatic, pe jumătate speriat, pe jumătate furios. O clipă, lui Nic Costa i se făcu iar frică.

– Unde s-a dus? întrebă Fosse. O să vină înapoi?

– Sigur că vine înapoi, zise Costa, încercând să sune cât mai convingător.

– N-am ştiut. Am făcut-o cu altele pentru că erau prostituate. De asta se aflau acolo. N-am ştiut…

Ochii negri ai lui Fosse îl sfredeleau.

– Mă bântuie. Nu vreau să mai am imaginea asta în cap.

O parte din Gino nu e deloc dementă, se gândi Costa, după care îşi şterse totul din minte, pentru că nu mai putea analiza implicaţiile informaţiilor pe care le auzise. Nu mai avea timp. În beznă se mişcau siluete care aveau un scop precis. Costa se întrebă cine avea să ajungă mai întâi acolo, cine intrase deja în biserică. Încercase să prevadă cât mai multe posibilităţi.

Cineva trecu de el. O mână atinse grilajul altarului, puse câteva monede în cutie şi deodată o lumină puternică, dureroasă, izbucni în jurul tabloului.

Costa clipi în faţa picturii. Părea vie. Dacă se străduia un pic, auzea răsuflarea călăului, simţea formidabila strălucire emanată de scena aceea învăluindu-i în aura mântuirii.

Apoi o figură cunoscută, pe jumătate luminată de becurile galbene, apăru în faţa lui.

– Unde naiba e? întrebă Falcone, luându-i arma din mâini. Unde-i Denney? Ce-ai făcut cu ticălosul ăla?

Oamenii pe care îi chemase ar fi trebuit să ajungă aici. Mai auzi pe cineva mişcându-se prin întuneric. Aveau nevoie de mai multă lumină, becurile mici din acel colţ al naosului erau prea slabe.

– Nu l-am văzut.

– A intrat pe o parte şi a ieşit pe alta, strigă Falcone. Pentru numele lui Dumnezeu! Cunoaşte locul ăsta ca-n palmă. A dispărut. Probabil că a fugit.

Costa nu-i răspunse pentru că încerca să gândească. Un minut, îi spusese Sara. Doar să discute cu el şi să-l ţină departe de pericol. Deşi trebuie că vorbiseră deja mai devreme, îşi dădu el seama. Atunci ce mai era de spus?

– Şi tu… Falcone îl împunse cu degetul în umăr. Nu poţi să stai acasă, nu?

– Cred, domnule, că ar trebui să ţii cont de poziţia ta. Se uită în ochii lui reci şi posomorâţi. Nu mai poţi continua. Se va afla, într-un fel sau altul.

– Ce-mi pasă de poziţia mea? zise Falcone. La naiba cu ea!

Fără să mai spună un cuvânt, scoase o pereche de cătuşe din buzunar şi prinse una de încheietura lui Gino, iar cealaltă de grilajul de fier. Costa văzu teamă în ochii lui Fosse.

Se trezi luat de braţ şi studiat îndeaproape de Falcone.

– Ticălosul ăsta ţi-a ucis partenerul. Gata, băiete. Plecăm de-aici. Am terminat cu porcăria asta.

Tabloul de pe perete strălucea deasupra lui. Costa nu era în stare să-şi ia ochii de la figura din fundal: Caravaggio însuşi, asistând la crima creată de propria lui imaginaţie, arătându-şi mila faţă de victima prăbuşită şi, în acelaşi timp, faţă de asasinul pe care soarta l-a transformat într-un instrument al morţii.

Falcone îl apucase de un braţ şi acum îl târa. Costa se împotrivi.

– Dumnezeule! Îl lipi pe Costa cu spatele de o coloană şi se încruntă. Vreau să te scot din rahat, Nic. Nu mai am chef de alţi morţi pe conştiinţă.

– Nu, zise Costa încet. Nu pot accepta aşa ceva. Se adunaseră mai multe persoane acum. Poate că oamenii pe care Falcone îi aştepta. Poate altcineva. I se păru că aude

vocea Teresei Lupo ridicându-se deasupra tuturor. Undeva fulgeră un bliţ. Răsunară şi alte glasuri. Într-o parte a bisericii se aprinse brusc o lumină. Îi urmară zeci de alte becuri pe tavan, pentru că unul dintre ei găsise în sfârşit întrerupătoarele.

Costa se uită la Falcone. Privirea scăpărătoare a inspectorului scotocea biserica. Încerca să-şi explice situaţia.

– Trebuie să înceteze, spuse Costa, eliberându-se din strânsoarea lui Falcone. Se desprinse definitiv cu o lovitură scurtă, apoi alergă spre Gino Fosse. Erau acolo. Doi oameni. Se zbătu să ajungă la ei, în timp ce aceştia se repezeau la Fosse, cu braţele ridicate. În mâinile lor străluceau slab două ţevi. Încercă să nu se uite spre perete: bărbatul prăbuşit, în tunică albă pătată de sânge, şi cel care-l lovise, gol şi furios.

Auzi apoi un zgomot care putea fi un tunet pe cerul plumburiu, apoi văzu un fulger de lumină atât de intensă, încât îi produse o durere profundă, ascuţită, undeva în spatele ochilor. Costa încercă să se uite din nou la tânărul cu barbă, martor mâhnit şi mirat al scenei sângeroase şi vii pe care o crease. După aceea totul se înnegri şi, odată cu lăsarea întunericului, dispăru şi aura strălucitoare, dătătoare de viaţă.

ŞAIZECI ŞI ŞASE

Leo Falcone avea două întâlniri în agendă pentru acea zi răcoroasă de octombrie, dintre care una obligatorie. La a doua avea să fie un oaspete neinvitat şi nedorit.

Procedurile disciplinare îl lăsaseră întotdeauna rece. În cei douăzeci şi cinci de ani de carieră în poliţie, era la a treia apariţie în faţa tribunalului. Ştia ce i se cere: recunoaşterea unei forme limitate de vinovăţie, un spectacol al căinţei şi părerii de rău şi acceptarea tăcută a mustrării oficiale. Poate că un timp aveau să-i reţină din salariu sau să-l oblige să urmeze nişte cursuri de reciclare. Era posibil să fie degradat, deşi nu foarte probabil. Questura nu dădea pe dinafară de ofiţeri cu experienţă care să-i ia locul.

Poziţia lui Falcone era clară. Indiferent ce se întâmplase acolo, Gino Fosse murise şi oraşul scăpase de un ucigaş oribil, un psihopat. Din cauza acestui nebun pierduse doi oameni din echipa lui. Munciseră zi şi noapte pentru a-l aduce în faţa justiţiei. Denney scăpase, împreună cu fiica lui. Se vărsase mai mult sânge decât îşi dorise vreunul dintre ei – chiar şi cei care iniţiaseră jocul lui Fosse, pe care îl dezvăluiseră mult mai sus atunci când le convenise, credea el.

Nimic din toate astea nu i se putea pune în cârcă cu uşurinţă. Ancheta care urmase nu găsise nici urmă de înţelegere între el, Vatican şi mâinile criminale care se adunaseră la San Luigi dei Francesi să-l ucidă pe cardinalul fugar şi pe fiul rătăcit al acestuia. O parte a presei vorbea despre muşamalizare. Ultimele fotografii ale incidentului din biserică, făcute de ziarista pe care Nic

Costa o trimisese acolo, continuau să circule prin oraş. Trăgătorii scăpaseră. Nu aveau să fie găsiţi niciodată, asta se ştia. Şi? N-ar fi fost prima oară când autorităţile acceptaseră un compromis pentru a preîntâmpina un scandal de proporţii mai mari. Şi, considerând natura politicii practicate la Roma, nici ultima. Mass-media avea memorie scurtă. În curând va izbucni un alt scandal, va apărea o altă figură care va vinde şi mai multe ziare.

Audierea durase o oră şi jumătate. Se alesese cu o mustrare. Îi convinsese că, dacă existase într-adevăr o conspiraţie – ceea ce lui i se părea imposibil – începuse, cu siguranţă, deasupra capului său. Fuseseră mişcaţi de suferinţa lui sinceră pentru pierderea celor doi oameni. Se arătaseră dornici să-i ofere prezumţia de nevinovăţie. Măcar de data asta, oricum.

La sfârşit, după ce anunţaseră un verdict ce fusese decis înainte ca el să intre în sală, comisarul îl conduse spre uşă, ţinându-l de braţ.

– Nici unul dintre noi nu mai e intangibil în ziua de azi, Leo. S-au schimbat vremurile. Ai grijă! Nu te mai pot salva şi altă dată.

Falcone se ferise să i se uite în ochi. Poate că omul ar fi văzut acolo doar ironie amară. Dacă inspectorul ar fi căzut, comisarul ar fi urmat şi el nu după mult timp, şi amândoi ştiau asta.

– Înţeleg, domnule, răspunse el şi îşi continuă drumul pe coridor, gândindu-se la ce-l aştepta.

De dragul aparenţelor, pentru a-i lăsa să vadă că încă trage în ham din toate puterile, petrecu o oră în birou, citind rapoarte despre înjunghierea unui turist care făcuse greşeala să caute droguri în zona secţiei. La prânz, Falcone îşi puse sacoul şi părăsi locul de muncă. Nu avea cum să evite restul.

Crematoriul se găsea dincolo de Via Appia Nuova, la numai doi kilometri de casa familiei Costa. Privi din

maşină. Aproape douăzeci de oameni asistau la funeralii, majoritatea bărbaţi în costume negre. O femeie înaltă, în ţinută de doliu foarte elegantă, împingea pe cineva într-un scaun cu rotile. Falcone ascultă radioul o jumătate de oră, gândindu-se la ceremonia ce avea loc în apropiere. Un mit, un ritual. Ca tânăr poliţist, fusese chemat o dată la un crematoriu, unde văzuse cum funcţionează totul. Era ceva mecanic, mizerabil, imperfect. Puteai să te trezeşti cu cenuşa oricui în braţe. Nimeni n-avea cum să verifice. Nimănui – dacă ar fi fost sincer şi ar fi admis asta – nu-i păsa. Era un spectacol de pantomimă menit să uşureze durerea celor care încă trăiau. Detaliile, prin urmare, nu contau.

Uşile îndepărtate se deschiseră şi ieşiră cu toţii, apoi părăsiră locul într-o procesiune de automobile negre. Îi urmă până la fermă şi parcă discret vizavi de alee. Trecură trei ore până plecă şi ultimul invitat. Falcone coborî din maşină şi se uită în lungul aleii. Nu mai rămăseseră decât femeia şi bărbatul din fotoliul de invalid.

Înghiţi în sec şi îşi dori să nu fi fost nevoit să treacă prin aşa ceva, apoi porni pe alee şi la jumătate se întâlni cu femeia.

– Nu vrea să te vadă.

Era atrăgătoare, într-un fel cam demodat. Avea ochi strălucitori şi inteligenţi. Plânsese.

– N-are de ales, zise Falcone şi îşi continuă drumul.

Lângă fotoliu era o masă pe care văzu o sticlă de Barolo, aproape goală, şi câteva pahare. Plus o urnă albă de alabastru, mică şi strălucitoare, ca şi când ar fi fost din plastic.

Falcone îşi turnă nişte vin, se uită la bărbatul din fotoliu şi zise:

– Ai gusturi scumpe pentru un invalid, Nic. Cu pensia mizerabilă pe care ţi-o dăm nu poţi să-ţi cumperi prea multe lăzi din licoarea asta.

Costa arăta cumplit. De când stătea numai în fotoliu se îngrăşase, avea faţa buhăită şi obrajii de un roşu ciudat. Falcone ştia cum arată oamenii care se bălăcesc într-un lac de alcool, întrebându-se dacă e cazul să se scufunde de tot sau nu. Se întâmplase cu atâţia poliţişti. Făcea parte din meseria lor. Nu se aşteptase totuşi ca Nic Costa să fie unul dintre ei.

– De ce ai venit? întrebă Costa. Avea ochii umezi şi vocea spartă.

Falcone scoase un plic din buzunar.

– Ţi-am adus poşta. Ţi-au interceptat-o, în caz că n-ai aflat. Nu am nimic de-a face cu povestea asta. În ultimele săptămâni am stat la soare, în Sardinia. Scrisoarea a fost deschisă undeva sus.

– Ştii unde sunt? Falcone se uită la ştampilă.

– Spune aici că ar fi fost pusă la cutie în Florida Key. Cred că au plecat de mult de-acolo. Sunt undeva în State, bănuiesc. Nici un indiciu în scrisoare. Cum au scăpat Denney şi femeia mă depăşeşte. Ducea o grămadă de bani cu el, dar asta nu explică totul. Poate că are mai mulţi prieteni decât ne-am închipuit noi. Americanii spun că-l caută. Mint. Stau ascunşi undeva, au alte nume, altă casă, alte vieţi, în schimbul promisiunii că-şi vor ţine gura. Nu-i vom mai vedea niciodată. Aşa cred eu, oricum. Poate că mă înşel, se mai întâmplă şi asta.

Costa studie scrisoarea. Nu avea cum să conţină ceva important. Dacă ar fi fost aşa, nu i-ar fi dat-o.

– Ia-o. Falcone o împinse peste masă. E pentru tine personal. Cum ţi-am spus, nu eu am hotărât. Trebuia însă să o facă.

În plic era o singură foaie de hârtie. Pe ea, acelaşi scris elegant şi doar patru cuvinte: "Credeam că ai murit".

Falcone se uita la el, încercând să-i surprindă reacţia.

– Nu da vina pe ea. Toţi gândeam aşa atunci. Am uitat ce încăpăţânat mic poţi să fii.

– Regret că te-am dezamăgit.
– Hei, se răsti Falcone, ascultă un sfat. Un tip într-un cărucior cu rotile nu trebuie să se autocompătimească. Nu dă bine.
Costa se întinse după sticla de Barolo şi îşi umplu din nou paharul.
Falcone se aşeză şi el la masă.
– Mulţi au fost mulţumiţi să audă că trăieşti, Nic. Şi apoi... Parcă ai fi murit din nou.
– Asta e părerea ta? A prietenilor tăi? Poate a lui Hanrahan? Spune-mi.
– Numai a mea, răspunse Falcone. Nimeni nu ştie că am venit. Hanrahan a dispărut undeva în Irlanda, îşi ţine capul la cutie. Sigur, nu pentru totdeauna. Le e mult prea util. Aşa, pentru tine, să ştii că nu-mi e prieten. N-a fost şi nici nu va fi prietenul meu.
Costa se uită fix la răsadurile sădite ordonat în grădină, şi Falcone se întrebă dacă asculta.
– Am auzit la radio, zise Nic. Te-ai ales cu o mustrare. Nimeni nu plăteşte pentru nimic. Cu excepţia lui Gino Fosse.
– Se poate spune şi aşa, bănuiesc.
– Mai există şi un alt fel de a spune? Falcone ridică din umeri. Începea să se plictisească.
– De ce ai venit? îl întrebă din nou Costa.
– Nu mai vreau victime, Nic. Am destule pe conştiinţă şi aşa.
Costa se uită din nou în paharul cu vin, ca şi când toate răspunsurile puteau fi găsite în culoarea schimbătoare a alcoolului.
– Îmi pare rău de moartea tatălui tău. Nu l-am cunoscut personal, dar oamenii care-l ştiau spun că era un om bun şi cinstit. Am avea nevoie de mai mulţi ca el. Să nu crezi că poţi să-i iei locul, însă. Nu ai ce face în scaunul ăsta. Nu l-ai câştigat încă.

Costa nu-i răspunse. Sorbi din pahar.

Falcone îşi apropie scaunul de el.

– Am vorbit cu doctorii. Susţin că nu este un handicap permanent. Ai putea să scapi de scaun în trei luni, poate chiar mai puţin. Ai putea să-ţi revii la vechea formă în şase luni. Dacă vii la orele de recuperare fizică. Numai să vrei.

– Ieşi afară, strigă Costa.

Femeia se întorsese. Trăsese cu urechea, desigur. Aducea o sticlă de apă minerală şi două pahare. Le puse pe masă şi luă vinul. Costa se feri de ochii ei.

– Ascultă-l, Nic, îl imploră ea. Te rog.

– Bea, nu ştii cine e omul ăsta. Femeia îl cercetă rece pe Falcone.

– Ba ştiu. Citesc ziarele. Dar cred că ar trebui să-l asculţi.

Costa se încruntă, dar acceptă paharul cu apă. Falcone o privi cu recunoştinţă, apoi dădu din cap şi ea se retrase din nou.

– Uite. Scoase un obiect din buzunarul hainei şi-l puse lângă mâna lui Costa. Era vechea legitimaţie, pe care i-o aruncase în faţă acum o eternitate.

– Eu mă întorc luni la treabă. Am un birou cu numele tău pe el. Şi de lucru.

– De lucru?

– De lucru. Hai să fim realişti! Ce să faci altceva? Să bei până te prosteşti şi să chemi femeia de câte ori vrei să te uşurezi?

– Sunt invalid, ce naiba! zbieră Costa.

– Atunci învaţă să mergi! urlă şi Falcone. Dumnezeule… Se ridică. Uite ce-i, îţi mai spun o dată: Am nevoie de tine, Nic. Eşti un poliţist inteligent. Nu ne putem permite să te pierdem. Şi mai e ceva. Falcone se uită posomorât în zare. Îmi aduci aminte de ce s-a-ntâmplat. Că am dat-o-n bară. Pe viitor poate că mă voi gândi de două ori înainte să fac ceva.

Stârnise interesul lui Costa, putea să-şi dea seama.

– Să nu-ţi închipui că asta e milă. O să-ţi suflu în ceafă la fel ca şi până acum. Şi mai tare când o să te ridici dracului din căruciorul ăsta.

– Du-te-n mă-ta, ţipă Costa.

Falcone zâmbi, căci recunoscuse momentul.

– Mulţumesc. Apropo, am început treaba acum câteva săptămâni. Au spus că am revenit prea repede. M-au trimis la plimbare.

Mai era ceva în ochii lui Falcone. Poate îndoială. O singurătate pustie, moartă. Sau poate masca unui actor priceput.

– Luni, repetă el. Nu-ţi cer să mă placi, doar să-mi ţii companie. Nu mai bea la sfârşitul ăsta de săptămână. Trebuie să scoţi porcăria din tine. Şi dacă ai vreo întrebare… Făcu semn către urna de pe masă: întreabă-l pe el, nu pe mine.

O porni apoi pe alee, un bărbat înalt, frumos îmbrăcat, într-un costum de culoare închisă, însă rigid şi singur, cum Costa nu-l mai văzuse până atunci.

Dinspre nord sufla o briză uşoară care smulgea ultimele frunze din migdalul de pe cărare. Se aşterneau blând la picioarele lui Falcone. Printre ramurile goale Costa întrezări acoperişul îndepărtat al micii şi austerei biserici de pe Via Appia. *Domine, quo vadis?* Unde te duci, Doamne? Motivul pentru care Marco reconstruise vechea fermă, pusese pe picioare locul acesta care era căminul lui.

Se înfioră în haina subţire. Vinul nu putea să-i ţină de cald. O căută pe Bea cu privirea. Se mutase cu ei înainte de moartea tatălui său şi-i îngrijise pe amândoi. Iar el o lua de bună, ca pe ceva care i se cuvenea, ştia asta. Nu exista altă metodă.

– Bea! zbieră el. *Bea!*

Femeia nu apăru. Poate că îl privea din casă, gândindu-se la ce-i spusese Falcone. Poate că se întreba de ce o

femeie de cincizeci şi ceva de ani trebuie să aibă grijă de un bărbat cu aproape treizeci de ani mai tânăr, un invalid care-şi refuză şansa de salvare. Poate îşi zicea că Falcone are dreptate.

– Bea, strigă el ultima dată, fără să primească răspuns.

Se lăsase frigul, iar lumina zilei se stingea. Încă un pahar, şi ştia ce avea să se întâmple, unde îi vor ajunge gândurile. În dormitorul de sus, în noaptea, în singura noapte pe care o petrecuse cu Sara Farnese.

Făcu apoi un gest important, sperând că Bea se uita la el.

Apucă urna de alabastru cu mâna dreaptă, iar cu stânga se agăţă de vrejul de iederă care se încolăcea pe stâlpii verandei. Se chinui aşa, cu respiraţia întretăiată, simţi ceva în coloana rănită, apoi se propti în picioarele pe jumătate moarte, se ridică şi se uită la câmpul care se aşternea în faţa lui.

Era perfect. Bea adusese oameni s-o ajute. Căpăţânile de *cavolo nero* se iţeau vesele în ciuda anotimpului, încercând să crească drepte, spre cer.

Degetele îi tremurau pe capac. Apoi, cu o mişcare simplă, hotărâtă, răsturnă urna. Cenuşă şi praf se risipiră în vânt, adunându-se într-un nor zburător, cenuşiu, apoi dispărură, împrăştiate peste câmp împreună cu amintirile, într-o abundenţă de dragoste şi durere împărtăşită, ştearsă de pe cer în timpul cât ar fi clipit un ochi neîncrezător.

Se agăţă de iederă, contemplând destrămarea fumului acela muritor. Ca nimic. Ca totul. Dus. Însă ceva nu-l va părăsi niciodată.

Apoi briza se înteţi. Pagina de pe masă, cu cele patru cuvinte ale ei scrise elegant şi sigur, flutură în vânt, se ridică şi începu să facă tumbe prin aer, zvâcnind peste pământul arid, răsucindu-se neîncetat înainte să dispară în tufişurile de lângă drum.

Nic o urmări cu privirea şi îşi dori să poată alerga din nou.

Nu se simţea mai înţelept. Poate ceva mai puternic, iar acum doar atât era în stare să suporte.

[1] La St. Ives pe când mergeam / Un bărbat cu şapte neveste zăream. (N. tr.)

[2] La St. Ives când mă duceam / Un bărbat cu şapte neveste vedeam. / Fiecare nevastă şapte saci avea, / Fiecare sac şapte pisici găzduia, / Iar fiecare pisică şapte pisoi năştea. / Pisoi, mâţe, saci şi soţioare, / La St. Ives câţi mergeau oare? (N. tr.)

[3] Este vorba de tabloul *David ţinând capul lui Goliat,* pictat probabil în 1607. (N. tr.)

[4] Desert italienesc, o cremă de ou cu zahăr şi vin Marsala, servită de obicei cu smochine. (N. tr.)

[5] Băutură distilată obţinută din struguri, produsă numai pe teritoriul Italiei. (N. tr.)

[6] Lanţ de supermagazine italiene; a aparţinut iniţial lui Silvio Berlusconi, dar a fost vândut în 1999 grupului Billa. (N. tr.)

[7] Un fel de pastramă de vacă, servită în felii subţiri, stropită cu ulei de măsline, la care se adaugă eventual piper şi parmezan ras. (N. tr.)

[8] Pasaj subteran – în cazul acesta pe Colina Palatină, aproape de Casa Liviei – care făcea legătura între un palat imperial şi altul. (N. tr.)

[9] Guido Reni (1575-1642), pictor italian originar din Bologna, autorul unor fresce care pot fi văzute în biserici din Roma, Neapole şi Bologna. (N. tr.)

[10] "Milă, milă, milă" (engl.). (N. tr.)

Vară toridă la Roma. Liniştea din Biblioteca Vaticanului este spulberată de apariţia unui profesor respectabil, acum înarmat şi violent, care aruncă pe o masă dovada unei crime oribile. La câteva minute după ce Garda Elveţiană îl împuşcă, într-o biserică din apropiere sunt descoperite două cadavre. Amândouă poartă semnele chinurilor la care erau supuşi primii martiri ai Creştinătăţii. Curând, alte crime zguduie un oraş deja paralizat de caniculă şi oroare. Presa

atacă în forţă. Se pare că o profesoară universitară şi un prelat de la Vatican joacă roluri-cheie în această poveste stranie. Responsabilitatea anchetei cade - nu întâmplător - pe umerii tânărului Nic Costa, un poliţist îndrăgostit de Caravaggio. Dar informaţiile cruciale pentru rezolvarea cazului se află în trei puncte inaccesibile: în inima unei femei, în arhivele Vaticanului şi într-o pictură intitulată *Martiriul Sfântului Matei*.

"Precum *Codul lui Da Vinci*, thrillerul *Anotimpul morţilor* nu menajează deloc Biserica Catolică, dar este mai bine scris şi mai sofisticat."

Washington Post

"Pasionant. Un thriller complex, care abundă în detalii istorice incitante."

Publishers Weekly

Title Info

Genre	thriller
Author	DAVID HEWSON
Title	Anotimpul Morţilor
Date	
Language	ro
Source Language	en

Translator	Alina Cârâc

Document Info

Author	Sorin Tudor [bokken]
Program used	Fiction Book Designer, FictionBook Editor Release 2.6
Date	26.01.2011 (2011-01-26)
ID	FBD-15733B-1E38-A34F-ADA2-2D83-A6AC-97C15C
Version	1.0
History	v1.0 bokken

Publisher Info

Book name	Anotimpul Morţilor
Publisher	Humanitas Fiction
City	Bucureşti
Year	2007
ISBN	978-973-689-174-8